

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Πώς γεννήθηκαν ΟΙ ΝΕΓΡΟΙ

Βραζιλιανός μύθος

Στη Βραζιλία διηγούνται έναν ωραιότατο μύθο για τη γέννηση της μαύρης φυλής. Την έκτο μέρα της δημιουργίας του σύμπαντος, ο Θεός συλλογίστηκε ότι του έλειπε ένας μάρτυρας, για να βλέπει τα θαυμαστά του έργα. Πήρε, λοιπόν, μια χούφτα πηλό κι' έπλασε τον άνθρωπο.

Κρυμένος πίσω από μια σκυιά, ο Σατανάς παρακολουθούσε με προσοχή τον Ύψιστο στο έργο του. Κι' όταν είδε τον άνθρωπο τελειωμένον, πήγε να σκάσει από τη ζήλεια του. «Θα κάνω κι' εγώ έναν ίδιον!» είπε.

Την άλλη μέρα, την ώρα που ο Πλάστης αναπαυότανε κάτω από μιαν ανθισμένη κερασιά και μισκοκοιμότανε νανουρισμένος από το κελάδημα των πουλιών του παραδείσου, ο Σατανάς έκλειψε μια χούφτα από τον ίδιο πηλό κι' άρχισε να φτιάχνει κι' αυτός έναν άνθρωπο.

Στην αρχή, η δουλειά πήγαινε περίφημα. Όλα έδειχναν πως ο Έωσφόρος θα κατόρθωνε να πλάσει ένα δεύτερο άνθρωπο, ίδιον κι' απαραλλάκτον με τον άνθρωπο του Θεού. Σε λίγο, όμως, παρουσιάστηκε μια μεγάλη αναποδιά, που καταθρούνει τον Διάβολο. Ο πηλός είχε μαυρίσει από τα χέρια του, που ήταν λερωμένα από την πίσσα της κολάσεως. Όταν, ο Σατανάς δεν απογοητεύθηκε. Αφρίζοντας από τη λύσσα και βλαστημώντας διαρκώς, αποτελείωσε το έργο του. Κατόρθωσε πραγματικά να πλάσει έναν άνθρωπο τέλειο. Μονάχα που ήταν κατάνυρος!

—Θα τον άσπρίσω! είπε τότε ο τρισκατάρατος, που του ήρθε μια σατανική εμπνευσις. Και παίρνοντας τον άνθρωπο στην αγκαλιά του, άνοιξε τις μαύρες φτερούγες του και τράβηξε πετώντας για την Παλαιστίνη. Είχε την βεβαιότητα, πως τα νερά του Ιορδάνη θα χάριζαν στο μαύρο πλάσμα του το λευκό χρώμα.

Μόλις όμως ο διάβολος έκανε να ρίξει τον άνθρωπο του μέσα στον Ιορδάνη, τα νερά του ποταμού τραβήχτηκαν. Μονάχα οι παλάμες των χεριών και τα πέλματα των ποδιών πρόσλαβαν να βραχούν λιγάκι. Κι' έτσι, μισοασπρίσανε, ενώ το υπόλοιπο σώμα του ανθρώπου έμεινε κατάνυρος όπως ήταν.

Έξω φρενών για το πάθημά του, ο Βεελζεβούλ τάβαλε με το πλάσμα του. Και πάνω στο θυμό του, τούδωσε μια δυνατή γροθιά στη μύτη, που άλλαξε άμεσως σχήμα κι' έγινε όπως τη βλέπουμε σήμερα στους μαύρους.

Στο μεταξύ, η όργισμένη άνασσα του Σατανά έδωσε πνοή στο πλάσμα του, που ως εκείνη τη στιγμή ήταν άσπυχο.

—Γιατί με χτυπάς; του είπε τότε κλαίγοντας. Μήπως φταίω εγώ για τη δυστυχία μου;

—Ποιός φταίει τότε;

—Εσύ που μ' έπλασες. Δεν σου ζήτησα εγώ να με δημιουργήσης. Εσύ έκανες το κέφι σου.

«Έχει δίκιο», είπε τότε ο Διάβολος μέσα του. Και μαλακωμένος, έπιασε τον άνθρωπο από τα μαλλιά, για να τον σηκώσει από το έδαφος, όπου τον είχε ρίξει με τη γροθιά του. Το χέρι του, όμως, πετούσε φωτιές, σαν ανάμενο σίδερο. Και τα μαλλιά του μαύρου πλάσματος κατσαρώσανε!

Συγχρόνως το «κατασκευάσμα» αυτό του Διαβόλου έβγαλε μια τρομερή κραυγή πόνου: —Μ' έκαψες!...

Βλέποντας τον ο Διάβολος έσκασε στα γέλια. «Υστερα, άνοιξε τις φτερούγες του και χάθηκε μέσα στα σκοτάδια, αφήνοντας στη γη, τον πρώτο άνθρωπο της μαύρης φυλής.

Κι' απ' τον άνθρωπο αυτό με το μαύρο χρώμα, την πλακουτσή μύτη και τα κατσαρά μαλλιά προήλθαν όλοι οι Μαύροι που ζούν πάνω στη σφαίρα μας.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Χ

Πρωτότυπο διήγημα

Ο Ζάκ άνοιξε στην τύχη τον υπεραστικό τηλεφωνικό κατάλογο του Πορισιού, έριξε μια πυρετώδη ματιά στα όνόματα και σταμάτησε στην ακόλουθη διεύθυνσι: «Δεσποινίς Λουίζα Ντελτόρμ, λεωφόρος Κυπαρισίων αριθ. 114, Άθινόν».

Τα χείλη του διεσπάσαν σ' ένα κουρασμένο χαμόγελο. Σημείωσε τη διεύθυνσι στο κρανέ του κι' έτρεξε στο δωμάτιο, που κρατούσε, στο μπουλνάρ Σαιν-Ζερμαίν.

Ήταν ένας νέος είκοσι δυο χρόνων, με αθλητικό παράστημα. Η φυσιογνωμία του, όμως, έδειχνε πνεύμα ανήσυχο, ταραγμένο, παράξενο, αρωστημένο ίσως. Οι φίλοι του άδυνατούσαν να τον καταλάβουν.

Μόλις κλείσθηκε στο δωμάτιό του, κάθισε στο τραπέζι κι' άρχισε να γράφει στην άγνωστη δεσποινίδα του τηλεφωνικού καταλόγου:

«Δεσποινίς!

«Το γράμμα αυτό σας το στέλνει ένας νέος τρελλός. Μη βάλετε τις φωνές! Βρίσκομαι πολύ μακριά σας... Διαβάστε με, λοιπόν, προσεκτικά.

«Ποδοπατώ όλους τους κανόνες της ευγενείας και της καλής συμπεριφοράς... Είμαι έτοιμος για κάθε είδους χοντροκοπιά... Το είναι μου πλημμυρίζει από μια υπερέντασι των αισθήσεων!... Συγχωρήστε με!... Έτσι, είμαι πλασμένος...

«Ζώ πάντοτε μόνος και λυπημένος... Φοβόμαι διαρκώς μήπως μου συμβεί κάτι το φοβερό... Το μόνο που με καθησυχάζει είναι η ιδέα ότι επικοινωνώ μαζί σας, μ' όλο που δεν σας γνωρίζω...

«Θεώρω μεγάλο εύτυχημα που χάρις στον τηλεφωνικό κατάλογο έμαθα την ύπαρξή σας και τ' όνομά σας... Σας υποβάλλω, λοιπόν, τα σέβη μου και την έκφραση της βαθυτάτης μου υπολήψεως...

«Δεν ξέρω τίποτε για σας. Ούτε μπορώ να φαντασθώ τη φυσιογνωμία σας. Δεν ξέρω παρά μόνο τη διεύθυνσή σας... Ίσως είμαι ένας τρελλός (άδυνάμι πλάσμα), που επιθυμεί ν' άνοιξη αλληλογραφία με την άγνωστη δεσποινίδα Χ, για να καταπραΰνει τον νευρικό παροξυσμό του, τον πυρετό της πνευματικής του ανησυχίας...

«Αν είσθε καλή κι' έχετε δύναμι κατανοήσεως, γράψτε μου, σας παρακαλώ. Είναι ανάγκη να μου γράψετε...

«Αν δεν λάβω σύντομα γράμμα σας, άδυνατώ να προβλέψω τι μπορεί να μου συμβεί!... Πάντως, προαισθάνομαι ότι θα πάθω κάτι το φοβερό!...

«Γράψτε μου!... Γράψτε με!... Ταπεινός και άφοσιωμένος ΖΑΚ ΣΑΜΠΙΝΥ»

Ο Ζάκ έκλεισε το γράμμα σ' ένα φάκελλο, χωρίς να το ξαναδιαβάσει, κόλλησε το γραμματόσημο κι' έτρεξε στο πλησιέστερο ταχυδρομικό γραμματοκιβώτιο.

Πέρασε μια εβδομάδα.

Καμιά απάντηση!

Ο Ζάκ άρχισε ν' ανησυχεί. «Έχασε τον ύπνο του και πνιόταν από τον πυρετό. Ήταν αναστατωμένος. Το παραμικρό τον έννευριζε. Δεν έτρωγε τίποτε κι' έτρεχε στους δρόμους σαν τρελλός.

«Επί τέλους, την εννάτη μέρα, έλαβε ένα γράμμα που έλεγε τα παρακάτω:

«Ο συμβολαιογράφος της Άθινον κ. Γκν ντε Φεμόν, σας παρακαλεί να διέλθите την 26ην Οκτωβρίου εκ του γραφείου του, δι' ύποθεσιν άφορώσαν ύμας προσωπικώς». Γράμμα λακωνικότατο, χωρίς αλ-

λες εξηγήσεις.

Δύο μέρες αργότερα, ο Ζάκ Σαμπινύ έφθασε στην Άθινόν, όπου ο συμβολαιογράφος Ντε Φεμόν του άνήγγειλε την έξοξη άπροσδόκητη είδησι:

—Πρό μιας ακριβώς εβδομάδας, η δεσποινίς Λουίζα Ντελτόρμ, που τα εβδομήντα τρία της χρόνια και η ήμιπληγία την έμπόδιζαν να μετακινηθή από το κρεβάτι της, με κάλεσε στο σπίτι της και μου ένεχειρίσε τη μυστική της διαθήκη. Την έπαύριον, η άτυχής πέθανε από καρδιακή προσβολή. Άνοιξαμε τη διαθήκη της σύμφωνα με όλους τους νομίμους τύπους, και από το περιεχόμενό της προέκυψε ότι είσθε ο γενικός κληρονόμος μιας περιουσίας, κάθε άλλο παρά εύκαταφρόνητης. Τα συγχαρητήριά μου, κύριε Σαμπινύ. Τα συγχαρητήριά μου.

—Μά αυτό είναι σαν παραμύθι! φώναξε ο Ζάκ, μη πιστεύοντας στ' αυτά του.

—Και όμως, είναι αληθινό! άπάντησε ο συμβολαιογράφος. Διαβάστε και μόνοι σας.

Ο Ζάκ πήρε τη διαθήκη, τη διάβασε και ψιθύρισε:

—Δεν καταλαβαίνω... Δεν μπορώ να καταλάβω!... Είναι τόσο άνεξήγητα όλα.

Το πρόσωπό του είχε χλωμίσει και κρύος ιδρώτας περιέδρεχε το σώμα του.

Αφού τελείωσαν όλες οι διατυπώσεις της διαβιβάσεως της κληρονομιάς, ο κ. Ντε Φεμόν συνώδευσε τον Ζάκ έως την πόρτα του γραφείου του.

—Νομίζω πως πρέπει να σας κατατοπίσω κάπως σχετικά με τη δεσποινίδα Ντελτόρμ, είπε στον νεαρό κληρονόμο. Την γνώριζα πολύ καλά. Ήταν μια γυναίκα παράξενη, με αλλόκοτη ιδιοσυγκρασία. Έπασχε απ' ένα είδος μανίας καταδωξέως. Και όμως, κανένας δεν την ένοχλούσε... Δημιουργούσε συνεχώς φανταστικές στενοχωρίες κι' αίσθανόταν ένα είδος ήδονης με το να υποφέρει χωρίς λόγο... Ο θάνατός την άναψαυσε... Άλλά σας έκούρασα με τις φλυαρίες μου, κύριε Σαμπινύ...

Ο Ζάκ έκαμε όχι με το κεφάλι του κι' έφυγε σχεδόν τρέχοντας λαχανιασμένος.

Όταν έφτασε στον σιδηροδρομικό σταθμό, στάθηκε, πήρε μια βαθεία αναπνοή και ύστερα από λίγο ψιθύρισε:

—Κακόμοιρη γυναίκα!... Το γράμμα μου θα την άναστατώσει!... Σίγουρα, μέσα στα έξαλλα λόγια μου, θα βρήκε κάτι από τη δική της άρωστημένη ανησυχία, κι' έτσι μ' άφησε κληρονόμο της.

ΖΑΝ ΝΤΑΓΚΕΝΩ

ΘΘ

Οι άγγελοι που πετούσαν στον ούρανό

Οι ιπτάμενοι δίσκοι δεν άποτελούν καινούργιο φαινόμενο στην ιστορία. Το 1908, χιλιάδες άνθρωποι στη Νέα Άγγλια (Ηνωμένες Πολιτείες) ίσχυρίζονταν πως είχαν ήδη μυστηριώδη φωτεινά σώματα, που κυλούσαν στον ούρανό, σε μικρή απόστασι από τη γη. Κατά το 1881, ές άλλου, πολλοί κάτοικοι της πολιτείας του Ντελάουαερ και της Βιργινίας έδεδείκνυν πως είχαν ιδεί στον ούρανό... άγγέλους με λευκά πέπλα, που προχωρούσαν σε μακρές λιταίνες, σκορπίζοντας όλογυρα ένα έκτυφλωτικό φως.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτηταίς — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ: 27-135—29-967 Θ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερύ της εβδομάδος

ΤΟ ΑΓΧΟΣ ΤΗΣ ΑΠΡΟΙΚΗΣ

Είνε καιρός που μεταδώσαμε από αυτή τη στήλη το παράπονο της κοπέλλας με την προίκα. Μεγάλος ο καύμος της πολυφέρνης, έλεγε μια απ' αυτές. Το φτωχό κορίτσι, όταν το φλερτάβουν και το ζητούν σε γάμο, είναι βέβαιο ότι προσελκύει τους μνηστήρες αυτό το ίδιο και όνι η περιουσία που δεν διαθέτει. Η πλούσια, τέτοια βεβαιότητα δεν την έχει. Όσες κι' αν είναι οι έρωτικές εκδηλώσεις που της γίνονται, της μένει πάντα κάποια αμφιβολία. Ίδιως όταν δεν άνηκει στις όμορφες, κι' έχει συναισθήσει της άσχημιάς της. Τότε είναι το μεγάλο δράμα της, γιατί τότε πιά δεν αμφιβάλλει. Ξέρει καλά ποιά είναι το έλατήριο που οδηγεί κοντά της όσους της ζητούν σε γάμο.

Την άποψι αυτή την αναπτύσαμε σε όλη την έκτασι του μικρού μας χώρου. Άλλά να τώρα μια άλλη πλευρά. Έντελως αντίθετη από την προηγούμενη. Βλέπετε, λογίων-λογίων είναι οι καύμοι του κοσμου. Καθένας βλέπει τη ζωή από τη σκοπιά τη δική του. Δεν υπάρχει ο άπόλυτος εύχαριστήμενος. Αφού βρίσκει άφορμή για γκρινιές κι' αυτή ακόμα η προικοφόρα, που δεν έχει παρά ν' απλώσει το χέρι και να καλέσει σύντροφο του βίου της τον άνθρωπο της έκλογής της.

Τί να πουν οι άλλες; Κλαίει οι χήρες, κλαίει κι' οι παντρεμένες... «Κλαίμε εμείς—γράφει η άπροικη—κλαίει κι' οι πλούσιες. Γιατί, λέει, δεν ξέρουν για ποιά λόγο τις πολιορκούν; Γι' αυτές τις ίδιες η για το χρήμα τους... Έλάτε όμως μια στιγμή και στη δική μας θέση...» Έλάτε μια στιγμή και στη θέση των άπροικων. Η πλούσια αμφιβάλλει. Που σημαίνει ότι δεν άποκλείει την πιθανότητα η πολιορκία να μη γίνεται μόνο για την προίκα. Η αμφιβολία δεν είναι η άπόλυτη βεβαιότητα. Περιέχει μέσα της ένα ποσοστό έλπιδας.

Κι' έπειτα, μέσα σε μια αμφιβολία υπάρχουν πολλές διαβαθμίσεις. Αμφιβάλλοντας η πλούσια σκέπτεται: Για την προίκα έρχεται, αλλά ίσως νάχεται και για μένα. Ίσως να μη έρχόταν αν δεν ήμουν αυτή που είμαι, όσο μεγάλη κι' αν ήταν η προίκα μου. Μιά σειρά από «ίσως» που την παρηγορούν, την καλακάζουν ως ένα σημείο, αμβλύνουν τις γωνίες, μετριάζουν τις ανησυχίες.

Πόσο διαφορετική είναι η θέση της χωρίς προίκα κόρης... Η ψυχολογία της, για την ακρίβεια. Η ψυχολογία όπως μας την εμπιστευεται η ίδια. Είναι ενδιαφέρον να την παρακολουθήσουμε στους συλλογισμούς της. Συλλογισμούς άπλους και όχι χωρίς αληθοφάνεια.

Μέσα στις βασανιστικές αμφιβολίες τους οι πλούσιες—γράφει η άπροικη—έχουν κάτι για το οποίο είναι βέβαιες. Δεν ξέρουν αν το χρήμα ή το έρωτικό ενδιαφέρον κινεί τους πολιορκητές προς αμ-

τές. Ξέρουν όμως καλά ότι, όποια δέποτε κι' αν είναι τα έλατήρια, αυτοί που τις τριγυρίζουν θα τις πάρουν. Για τον παρά ίσως να έρωτοτροπούν, αλλά επί τέλους δεν πρόκειται να τις αφήσουν στη μέση του δρόμου. Δεν θα τις εγκαταλείψουν αφού δρέψουν τον καρπό. Υστερα δε από το γάμο, θα είναι περιποιητικοί, όσο ξέρουν ότι η περιουσία βρίσκεται στα χέρια της γυναίκας τους και δεν έχουν γίνει ακόμα άπόλυτοι κύριοι της. Άλλά κι' αν δεν τις καλακεύουν για να εισδύσουν βαθύτερα στην περιουσία, πάντως δεν τις στραπατσάρουν με την πρώτη ρήσι, όπως, αλλοίμονο, τόσο συχνά γίνεται με τις φτωχές, στις οποίες άνθρωποι χυδαίοι και άνάγωγοι, θυμίζουν κάθε τόσο τις «υποχρεώσεις» τους απέναντι του «γενναιόδωρου» που τις πήρε χωρίς προίκα.

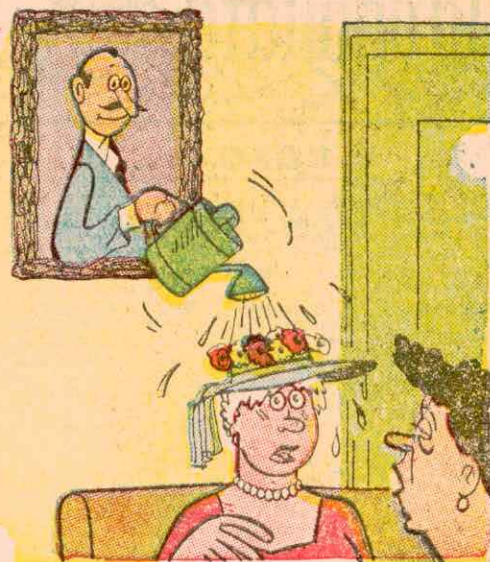
Φτάσαμε όμως στα μετά το γάμο, ενώ η επιστολογράφος έπιμένει στα πριν απ' αυτόν. Στην άδελαιότητα της χωρίς προίκα νέας. Αβεβαιότητα για το βασικό. Δεν κάνει αυτή «φιλολογία». Οι αμφιβολίες της δε στρέφονται γύρω στους λόγους για τους οποίους την παίρνουν. Αυτή αμφιβάλλει αν θα τη, πάρουν. Η πλούσια σκέπτεται: «Με παίρνει για την προίκα μου». Βέβαιη ότι την παίρνει, προχωρεί αναζητώντας τα έλατήρια του γάμου. Η φτωχή καίεται για την ουσία. Η δική της άπορία είναι: «Θα με πάρει άρα γε»; Υπάρχει βλέπετε, τεραστιά διαφορά μεταξύ του «γιατί με παίρνει» και του «θα με πάρει άρα γε» Με το άγχος αυτό περνά η άπροικη πριν από το γάμο της. Όταν μάλιστα δεν είναι άρρα, τότε η άγωνία της γίνεται ακόμα περισσότερο βασανιστική.

Όραία δεν είμαι ούτε πλούσια, ούτε άλλα δολώματα διαθέτω. Και τότε, γιατί να με πάρει; Άλλά και από τις όμορφες και φτωχές δεν λείπουν οι άγωνίες. «Είμαι άρρα. Η μόνη μίση. Πολλές οι όμορφες. Την όμορφιά τη βρίσκει εύκολα. Μόνο την προίκα δεν βρίσκει με την ίδια εύκολία. Αυτήν ακριβώς που δεν έχω». Έτσι, περισσότερο οι μη άρρες, λιγότερο οι άρρες καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι όσοι τυχόν τις πολιορκούν δεν άποδέχονται παρά να διασκηδύσουν όσο μπορούν μαζί τους, κι' ύστερα να στρίψουν.

Και θέλετε να μη περνά σε άγωνία τα χρόνια της, να μη περνά την περίοδο του έιδυλλίου της με τον έφιαλτη άν θα την πάρει ή δεν θα την πάρει εκείνος που της υπόσχεται γάμο;

Στη λογική στηρίζουν τα θεμέλιά τους οι συλλογισμοί της νέας. Αυτό όμως είναι το άσθενές τους σημείο. Δεν είναι η λογική που ρυθμίζει πάντα τις άισθηματικές σχέσεις των ανθρώπων. Η λογική είναι με το μέρος της επιστολογράφου. Η ζωή όμως παρουσιάζει τόσα άπρόοπτα... Πλούσιες που μένουν στο ράφι ή άτυχούν στο γάμο τους. Θεόφωτες που μασχοπαντρεύονται και ζουν περίφημα. Που να βρήτε άκρη;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Αχ!... 'Ο μακαρίτης ο άντρας μου τρελάιγότανε για τα λουλούδια!...

(Του Άρχελαου)

Λυρικά τρανούδι

Ή βαρκούλα

Βαρκούλα που φεύγεις, που τρέχεις, που πιάς; Που θέλεις ν' άράξεις; Σε ποιά άκρονιάλι; Σε βλέπω με βιάσι το κύμα να σπάζει και δεν συλλογιέσαι μια μπόρα μεγάλη που αν σε πετύχει, μπορεί να σ' άσπάζει και να σε βουλιάξει...

★

Μια τέτοια Βαρκούλα μου θυμίσεις πάλι, μικρή μου, σαν μούπες πως θέλεις να φύγεις να πιάς όπου νάναι, σε ξένο άκρονιάλι και την αγκαλιά σου σε άλλον ν' άνοίγεις χωρίς να φοβάσαι της τύχης το κύμα που ψάχνει για θύμα.

★

Βαρκούλες άλήθεια, πολλές ταξιδεύουν, μα όλες δεν βρίσκουν λιμάνι καλό. Οι άνεμοι πάντα σκληρά τις παιδεύουν κι' αν ίσως δεν βρουν άερακι απαλό, τις παίρνει μια μπόρα και τις παραδίνει σ' άχόρταγη δίνη.

★

Και πόσα κορίτσια δεν γάθηκαν τάχα σαν νάταν Βαρκούλες σε μπόρες θαλές, έπήγαν τον κόσμο να ιδούνε μονάχα με όνειρα τόσα κι' έλπίδες πολλές... Κι' αν σώθηκαν ίσως, γυρίζουν με πόνο ναυάγια μόνο.

Και συ που το ξέρεις πως έχεις λιμάνι δικό σου στ' αλήθεια, μια δόλια καρδιά, γιατί θές να φύγεις και τί σουχών κάνει και μούπες εκείνη τη μαύρη βραδυά, πως φεύγεις για πάντα, στο άγνωστο πιάς και δεν μ' άγαπάς;

★

Βαρκούλα, με τ' άσπρό μικρό σου πανί, θαρρείς πως θ' άράξες σε άλλο άκρονιάλι; Σαν γάσης μια κάθε σου έλπίδα στερόνη προτού ναυαγήσης σ' έμ' νάοθες πάλι. Στο πρώτο λιμάνι σου τ' άγαπημένο, θα σε περιμένω.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΚΟΡΟΥΛΑ ΤΗΣ

Η 'Ελένη έσκυβε άπορημένη πάνω στο έθονό της. Σκεφτόταν τή Βιογινία, τήν κόρη της. Τήν έβλεπε τώρα τελευταία αλλαγμένη νευρική, μελαγχολική, αυτή που ήταν ήσυχη, ανείσωτη, γαρούμενη. Η 'Ελένη είχε μείνει γή-ρα στα 35 της χρόνια, με τή Βιογινία της δεκαοντό έτών. Κι' όμως κι' αυτός ο μεγάλος πόνος είχε σβήσει. Κι' έτσι η 'Ελένη και η κόρη της, η Βιογινία ή η Τζίτζι, — όπως τή φώναζε γαϊδευτικά — τάβαναν πέρα. Η Βιογινία δούλευε σε κάποια έταιρεία έ-ξαγωγών, νρόνια τώρα, κι' έτσι συντηρούσε και τό σπίτι... Όταν η Βιογινία γύρισε άπ' τό γραφείο της, τό μεση-μέρι, ήταν άνονη στο τραπέζι.

— Γιατί δέν τρώς; ρωτάει ή μαμά της. Θες νά κάνεις σιουδέττα; Κι' όμως είσαι γαριτωμένη. Πάτπες τά 34 και φαίνεσαι σαν 18 χρονών κοπελίτσα!

Η Βιογινία άνασκήνησε ά-διάφορα τούς άμους της. Και ή υπτέρα της συλλογι-ζέται:

«Τί παράξενη πού είναι! Έ-γασε τήν εύθυμία της. Τά μά-τια της είναι κομμένα! Γιατί δά! αυτά, γιατί!»

Σάν πέσαναν μερικές μέ-ρες ή Βιογινία είπε πως έ-πρεπε νά φύγει γιά δουλειές της έταιρείας, μιά δέν ήθελε πότε. Δέν ήταν ή πρώτη φο-ρά. Κάθε χρόνο, πού-τοίς φορές, ή Βιογινία ταξίδευε, συχνά μάλιστα στο έξωτερικό, στην 'Ελβετία, όπου έμενε στη θεία της τή Μαρία, που ζούσε μονάχη, φτωχικά, σε μια άσπια Βιλλίτσα, κληρο-νομιά άπ' τό μακαρίτη τον άντρα της.

— Σε βλέπω άνήσυχη, Βιο-γινία. Τί έχεις; τί ρώτησε ή

υπτέρα της, προσπαθώντας νά διαβάσει μέσα στά μάτια της.

— Τί ιδέα, μαμά! Είμαι πολύ ήσυχη.

Η Βιογινία έφυγε τόν 'Α-πρίλη κι' έλειψε κάπου είκοσι μέρες. Έπί τέλους έφτασε ή μέρα τού γυρισμού και ή Βιο-γινία τηλεφώνησε άπ' τό σταθμό:

— Έφτασα, μαμά. έτοιμά-σε μου δυό αυγά θανάτια. Φωμί, τυρί, καί φρούτα.

— Ω! Τζίτζι μου, άγάπη μου!...

Όταν ή υπτέρα της αντί-κρουσε τήν κόρη της, εκείνο τό βράδυ, κάτω άπ' τό ηλεκτρο-κό φως, τάνασε. Πότε ή Βιο-γινία είχε κάνει κιόλας αυτές τίς αυτίδες στο πρόσωπό; Καί πότε είχαν φανή αυτές οι άσπρες τσίγες, στους κροτά-φους; Κι' αυτό τό άτόνο βλέμμα!

Μόλις μιλούσε ή Βιογινία και τά γέλια της έτρεμαν λι-γάκι. Καί είχε άδυνατίσει τό-σο πολύ!

Τί έχεις, Βιογινία, τί ε-χεις;

— Μή με ρωτάς τίποτα, υπ-τέρα, δέν μπορώ νά σου ά-παντήσω.

Η Βιογινία έφαγε άνόρε-γα εκείνο τό βράδυ και ή 'Ε-λένη τήν κυτάζει με πολλή άνησυρία, μιά δέν τολμούσε νά τή ρωτήσει γιά τίποτα. Κι' ή ψυχή της ήταν γεμάτη άπελπι-σία και πόνος.

Τό γράμμα της θείας Μα-ρίας έφτασε τρείς-τέσσερες μέρες άργότερα. Η Βιογινία ήταν στο νοσείο της και ή 'Ελένη διάβασε, δίγως νά κυ-τάξει τό φάκελλο τό γράμμα της άδελφής της.

«Έπειτα άπ' τά τυπικά, ή Μαρία έγραψε στην άνεμιά της:

«...μπορείς νά είσαι ήσυ-

γη γιά τό μωρό. Τό περιποι-ομαστέ και οι δυό πολύ καί, μέρα με τή μέρα, μεγαλώνει. Μή βασανίζεσαι. Βιογινία, συγκέντρωσα πληροφορίες και φαίνεται πως «αυτός» θά γυ-ρίσει τήν προσεχή βδομάδα. Τότε θά τού μιλήσουμε και οι δυό μας και θά δούμε άν πρέ-πει νά ξανάρθει κι' εσύ, εί-μαι άδωγε σίγουρη πως τώρα πού είναι τό μωρό στη μέση δέν θ' άρνιθώ...»

Θέε μου! Η Βιογινία, ή κό-ρη της, ή Τζίτζι της, είναι... ένα μωρό! Ήταν κάτι τό ά-προσδόκητο, τό τρυφερό!...

Έκλεινε άπό πόνος όλη μέ-ρα σκεδόν ή γούά υπτέρα κι' όταν τό βράδυ ή Βιογινία γύ-ρισε τούμπαε βλέποντας τό μάτια της και τό πρόσωπό της.

— Μαμά, τί σου συμβαίνει; ρώτησε.

Η υπτέρα της δωσε έμενε βουβή.

— Έπρεξε ή Βιογινία στην κάμαρά της. Τό γράμμα της θείας Μαρίας είχε μείνει ά-νοιχτό στο κομοδίνο της.

Σε λίγο υπτέρα και κόρη βόσκονταν μαζί. Κι' έμοια-ζαν νάχουν τήν ίδια ηλικία, τόσο τά προσώπά τους ήταν κομμοσπασμένα.

— Μην κλαίς πιά υπτέρα, — Πώς υποτά; Καταστρά-φικες γιά πάντα, δέν υπορείς πια νά έλπίσεις σε τίποτα.

Κι' έγώ πού σε άνεισεύομουν νυφούλα... εύτυχημένη...

— Ήσυχες, υπτέρα. Μή με σκέτεσαι ένένα... δέν προ-κειται γιά μένα...

— Δέν πρόκειται γιά σε-νά; Μα, Βιογινία, έχασες τό μυαλό σου! Ένινες κοπέλλα μόντερον, σαν αυτές πού νο-μίζουν πως όλα επιτρέπονται, πού κάνουν μονάχα τό κέφι τους!

Η Βιογινία είχε άνάψει έ-να τσιγάρο και κάπνισε ά-πίπιστα, νευρικά.

— Τί νά σου πιά, υπτέρα, Άγάπησα προφαντικά. Όταν είσαι νέα, πιστεύεις τά πάν-τα. Είναι τυφή έμπιστοσύνη σ' άνέν πού σου λέει «σ' ά-γαπώ»...

— Στην ηλικία σου... Μα είσαι τριάντα τεσσάρων χο-νών. Βιογινία, και δέν υπο-ρείς σ' αυτή τήν ηλικία νά κάνεις άνοησίες! Έπειτα γιά-τί δέν έμπιστευτήκες σε μένα;

— Γιατί ήσυχνα πονεμένη άπ' τό θάνατο τού πατέρα κι' ο γιαιτός είχε πη νά μη σε στενοχωρούμε. Καί ή θεία Μαρία μού τό άπαγόρευσε.

— Τί λές κόρη μου! Ο πα-τέρας σου πέθανε εδώ και δέ-κα όντά χρόνια και πεοισσό-τερο ίσως... δέν καταλα-βαίνω...

— Δέν σου μιλώ γιά τώρα μαμά. Ήμουν δεκαοχτώ χο-νών όταν έσφαλα! Κι' «αυ-τός» με παράτησε μ' ένα μω-ρό και δέν τόν ξαναείδα πιά.

Τί θά γινόμουν άν δέν ήταν ή θεία Μαρία; Σ' αυτή κατέ-φυγα τότε κι' έτσι δέν κατά-λαβες τίποτα.

— Μα τότε... έξηνήσου, κύ-ταξέ με... φοβάμαι. Βιογινία, Έσύ τώρα πιά δέν είσαι δε-καοχτώ χρονών.

— Ναί, μαμά, τό ξέρω. Πρό-κειται γιά τότε. Ήμουν δε-καοχτώ χρονών και είνα ένα μωρό! Μα τό ρωτά δέν θά γί-νη τό ίδιο. Θά τόν πιάσω αυ-τό τό νεαρό θά τόν άπειλήσω άκόμα, θά τόν άναγκάσω νά τήν παντρευτή.

— Νά τήν παντρευτή!... Παίά... ρώτησε ή υπτέρα της, ένώ τά γέιλη της έτρεμαν.

— Τήν 'Ελενίτσα, υπτέρα μου, τήν κόρη μου... πού είναι τώρα δεκάξη χρονών... Τήν κο-ρούλα μου, πού έφερε κι' αυ-τή ένα μωρό στον κόσμο...

— Έπειτα, ή Βιογινία πέτα-ξε τό τσιγάρο της κι' άγκά-λισσε σφιχτά ή υπτέρα της. Τώρα και οι δυό τους έ-κλαιγαν με άναφυλητά, μιά τόσο σιγά, τόσο γλυκά...

ΕΛΙΖΑ ΤΡΑΠΑΝΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Γικάντικο ρεπορτάζ

Με πολλή συγκίνηση έγνώσθη άπό τούς φίλους της όπερας ή μεγάλη επιτυχία τού εξαιρετικού τενόρου μας Ίζανη Καμπάνη στη «Σκάλα» τού Μιλάνου.

Πραγματικά, σε ένα μεγάλο διαγωνισμό που έγινε εκεί τις τελευταίες μέρες, μπροστά στους μεγαλύτερους μαέστρους της Ιταλίας, ο Καμπάνης ήρθε πρώτος στη σειρά επιτυχίας μεταξύ 103 υποψη-φίων, διαφόρων εθνικοτήτων.

Γιά τήν πρόκριση τού Καμπάνη έγι-ναν εν όλω τεις ακροάσεις άπο τις όποι-ες στην δεύτερη οι διαγωνιζόμενοι περιο-ριστήκαν σε τριάντα και τήν τρίτη—επι-της σκηνής τού θεάτρου—μονο σ' επτά.

Χαρακτηριστικό άκόμα είναι ότι ο γιος τού συνθέτου τού «Αντρέ Σενιέ» πού παρ-ευρίσκειτο στη δοκιμή, τόσο ενθουσιασθηκε άπο τή φωνή τού Καμπάνη, ώστε έφώ-ναξε: «Επί τέλους βρήκα τόν τενόρο πού ζητούσα γιά τόν «Αντρέ Σενιέ».

Ο κυριώτερος αντίπαλος τού Καμπά-νη στο διαγωνισμό αυτόν ήταν ο δυναμι-κος Βουλγαρος τενόρος Μανιάρ.

— Η Βάσω Μανωλίδου, πού έφυγε πριν λίγες μέρες γιά τό Λονδίνο, όπου προ-κειται νά παίξει σε μία ταινία της έται-ρείας «Αρθούρ Ράινκ» θά κάνει τό χει-μόνα τήν επανεμφάνισή της, στο Βασιλι-κό Θέατρο με τό έργο τού Μπέρναρ Σώ «Καίσαρ και Κλεοπάτρα». Θα υποδυθή τό ρόλο της Κλεοπάτρας και ο Γιώργος Παπάς τό ρόλο τού Καίσαρος.

— Το θεατράκι της Καλλιθέας «Διονυ-σια» όπου, ως γνωστόν, παίζει ο ήσος, πρόζας «Αννας Λώρη» — Γ. Όλυμπιου, παρουσιάζει εξαιρετική κίνηση.

Τήν περασμένη Τετάρτη, μάλιστα πρα-γματοποίησε 1035 εισιτήρια και έσπασε όλα τά ρεκόρ της Καλλιθέας προκειμένου γιά παράσταση θιάσου πρόζας.

Χαρακτηριστικό είναι άκόμα ότι τό συ-νοικιακό αυτό θέατρο πολλές φορές πρα-γματοποιεί μεγαλύτερες εισπραξεις και άπο τά κεντρικά θεάτρα.

— Τήν έβδομάδα αυτή θά κάνει τήν έμ-φάνισή της στο θέατρο Σαμαρτζή ή έ-πιστρέψασα άπό τήν Άμερική ντιζέζ Ρίτα Δημητρίου. Θα τραγουδήσει παλιές της μεγάλες επιτυχίες, μία νέα ρομαντί-ζα τού μαέστρου κ. Μ. Θεοφανίδη και ένα μεγάλο άμερικάνικο σουζέ, με άγγλικούς και ελληνικούς στίχους.

— Στο «Βερντέ» όπου παίζεται αυτή τήν έβδομάδα ή επιθεώρησης τών κ. κ. Γιαννουκάκη — Ικαρου με τόν τίτλο «Κόσμος και κοσμάκης», ή Κούλα Νικο-λαΐδου λανσάρε ένα καινούργιο λαϊκό τρα-γουδι τού Γιαννουκάκη με μουσική τού μα-έστρου Ριτσιάρδη, τό «Κομπολόι».

Η Κούλα Νικολαΐδου θά μεταβή άργό-τερα στη Ρόδο γιά τις γιορτές τού 'Α-ποδήμου Έλληνισμού και τό χειμώνα, γιά μία σειρά εμφανίσεων, στην Ιταλία.

— Οι άδελφές Καλουτά έτοιμάζουν γιά τόν χειμώνα μία πρωτότυπη... κινήτη μπουτά άρχίζοντας άπό τήν Κωνσταντι-νούπολη.

Πιθανοί συνεργάτες στην καινούργια αυτή έξορμησι θά είναι ο γνωστός μίμος Γκιωνάκης, ο άκκορτεονίστας Μανωλι-τσάκης και ο μαέστρος Γιώργος Μυρο-γιάννης, με τόν όποιο έχουν συνεργασθή και άλλοτε στο έξωτερικό.

— Οι Έλληνες καλλιτέχνες κατορθώ-νουν πάντα νά θβάνουν έως τις πιο ά-πίθανες άκρες τού κόσμου.

— Έτσι ο βαρύτονος Έγκολφόπουλος και ή ύψιφωνος Παπαναστασίου τής Λυρικής Σκηνής μετά τήν Άντις Άμπερτ, έφθα-σαν στη Ταγκάνικα, όπου έδωσαν δυό συναυλίες.

Οι όμογενείς τής Ναϊρόμπι ένθουσιά-στηκαν τόσο με τή φωνή τού Έγκολφό-πουλου ώστε δέκα άπό αυτούς άπεφάσι-σαν νά διαθέσουν άπό δέκα λίρες γιά νά τόν στείλουν με ύποτροφία στην 'Ι-ταλία.

— Ο Γάλλος τραγουδιστής Ζέν Σαμ-πλόν, θεωρείται ο πλουσιώτερος τού κόσμου, μετά τόν Μπίνγκ Κρόσμπι. Έ-χει στο Μεξικό ένα ιδιόκτητο «ράντσο» πολύ μεγάλης άξίας.

— Η 'Ινδη πριγκίπισσα Άμπού Σα-κί, πού τραγουδά σε διάφορες γλώσσες, θά εμφανισθή αυτή τήν έβδομάδα, ως ντι-ζέζ, στην Άθήνα. Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Άπεργία δυνάμειων

Ο πάλληλοι δημόσιοι, μα κι' ιδιωτικοί, Τραπεζικοί, Τριατατικοί και οι Τροχιοδρομικοί, όσες φορές άδικηθούν βόσκουν τόν τρόπο ν' άμυνθούν κι' έτσι, χωρίς ν' άργήσουν, τή σχετική άπεργία τούς άμέσως τήν κηρύσσουν.

Τή μιά άπεργία δηλαδή διαδέχεται ή άλλη κι' έχουμε πάντα κίνησι άπεργιών μεγάλη. Μα συλλογίστηκε ποτέ, καλέ μου άναγνώστη μου και φίλε άγαπητέ, τί αλλαγές θά γίνονταν πολλές κεραυνόβλες, άν άπεργούσαν κάποτε και οι γυναίκες όλες; Τί όδυμός θά έξοπαγε και θρήνος και κλαυθμός τά σπίτια θά γινότουσαν πραγματική... «μαγεία» και τής ζωής μας θ' άλλαζε τελείως ο ρυθμός μ' αυτή τήν άπεργία!

Γιατί άν γίνη άπεργός κάθε νοικοκυρά, θά τάβρισκαν τά πράγματα οι άντρες τόσο μπόσια πού μέσα στά σπίτια τους τά τόσο καθερά άπό τήν πάστρα τήν πολλή θά... φύτρωσαν φραγκόσυκα!

Κι' ό... άπεργονοικοκυρές, άπό τά χάχανα ξερές, θά βλέπανε τό θέαμα, γεμάτες όμως πικά θά μουρμούριζαν έν χορώ μ' ένα γελικό πονηρό:

«Όρατο τό νοικοκυριό κι' έχει μεγάλη γλύκα!» Έρεφθήτε, αλήθεια, φίλοι μου, άν κάποτε άπεργήσουν κι' έξω, στους δρόμους δηλαδή, ποτέ δέν ξεμυτίσουν.

Θάν' ή ζωή μας άχαρη, με δίχως γοητεία, άπό τήν... άσυνλόγητη μαντραχαλοκρατία.

Θά είναι ή ατμόσφαιρα τριγύρω ζοφερή και ή ζωή μας μιά μορφή Κολάσεως θά πάση, άφου σε δρόμους και στενά δέν θά κυκλοφορή τό νάζι και ή νοστιμιά, τό σκέρτσος και ή χαρά.

Κι' άν τις παρακαλέσουμε, αυτές γιά τό γινάτι μας θά μαντρωθούν στα σπίτια τους βδομάδες και θά μαυρίσει συνεπώς τό έρημο τό μάτι μας, έφ' όσον θ' άντικρύσουμε γραμμή κορμανταλάδες!

Τής άπεργίας θά κρατούν όλόρθη τή σημαία, όστις στις άπόψεις τους πολύ θά επιμενούνε.

Κι' άν θά τήν επεκτείνουνε στον τόσο λεπτεπίλεπτο έρωτικό τομέα, με τρόπο πεισματάρικο άνάλητο κι' επίμονο, τότε, παιδιά, καήκαμε και γράψτε όλοι άλλοίμονο!

Όλες—Φωφή, Ζιζή, Κική, Ζαζά, Μαρί, Λιλή— θά μας άρνούνται ένα φιλή κι' άν τό γυρεύης με σεβέντα ή «έγκλετή» σου θ' άπαντά

σιγά μ' ένα χαμόγελο γλυκό σαν τό... κινέο. Τί θές; Άπεργοπάστρια, ήλιθιε, νά γίνω; Στραπάτσα έτσι θά πάθουμε μεγάλα και πολλά, γι' αυτό δέν άποκλείεται—εί φρικαλέο δράμα!— νά όης τόν Γάλλια νά φιλά

... τόν συνεργάτη Γ'!

Μ αση μας όρα κι' άραχλή άν θά κ' άποφασίσουνε μιά μέρα ν' άπεργήσουνε. Μας περιμένουν βάσανα, καύμοι και συμφορές, έκτός άν άπεργήσουνε μονάχα οι... πεθερές κορόνοι, πέρα ως πέρα.

Τότε θά δούμε άσφαλώς κι' έμεις μιά άποση μέρα!...

Συνοργίζουμε Γ. Σοφοκλούς Γ. Σοφοκλούς Γ.

Μα. Τάδρια.

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Βάλια γυρίζει στην Αθήνα. Στο μενα-
ξύ κι' η δεύτερη κόρη τους, η Θέκλα άνακα-
τεύεται στον αγώνα κατά του κατακτητού.
Περνάει καιρός. Η Βάλια ξαναπηγαίνει, μ'
έντολη του συζύγου της στη Λάρισα. Εκεί
την πληροφορούν ότι η Λένα είναι μία ήρωίδα
κι' ότι η δράση της είναι εξαιρετική. Η Βά-
λια αφήνει τη διεύθυνση της στη Λάρισα,
για την Λένα. Μετά καιρό λαβαίνει γράμα-
μα της νέας ότι έρχεται στην Αθήνα. Συ-
ναντώνται στην οδό 'Αγίου Κωνσταντίνου
και μπαίνουν στην έκκληση για να μιλήσουν.

12^{ον} Κάθισαν σε μία σκοτεινή γω-
νιά. Η έκκληση ήταν σχεδόν έ-
ρημη. Δύο τρεις μαυροφορεμένες
γυναίκες προσέυχονταν στα εί-
κονίσματα. Βασανισμένες ψυχές,
που ζητούσαν στην προσευχή την παρηγο-
ριά, που τους άρνούνταν οι άνθρωποι.
—Κυρία, άρχισε ψιθυριστά η Λένα, αύ-
τό που κάνω είναι τρέλλα. Κι' όμως, δεν
ξέρω τί άλλο να κάνω για να σωθώ.
—Σε κυνηγάνε; ρώτησε γρήγορα η Βά-
λια.

Την κύτταξε φοβισμένη, δύσπιστη η νέα.
—Πού το ξέρετε; ρώτησε.
—Κάποια κοπέλλα στη Λάρισα μου το
είπε. Μου είπε πως είσαι μία ήρωίδα.

—Ναί, με κυνηγάνε, ψιθύρισε η κοπέλλα.
Στη Λάρισα δεν μπορώ πιά να σταθώ. Έ-
πρεπε να φύγω. Άλλαξα όνομα, έβαψα τα
μαλλιά μου. Κι' όμως από στιγμή σε στιγ-
μή θα μ' έπιαναν. Μα δεν συλλογίζομαι τό-
σο το θάνατο, όσο το ότι, αν μ' έπιαναν έ-
μένα, θα μπορούσαν να τσακώσουν κι' άλ-
λους που εργάζονται μαζί μου...

Σταμάτησε, κύτταξε τη Βάλια με τα ού-
ράνια μάτια της.
—Μιλώ σε μία Έλληνίδα; ρώτησε με
φωνή τρεμάμενη.
—Μιλάς σε μία μάνα! αποκρίθηκε η Βά-
λια, και τα δάκρυα κύλησαν πάλι στα μά-
γουλά της.

—Η Μαρούλα, η φίλη μου, είναι καλή
ψυχολόγος, είπε η Λένα, με συγκίνηση. Έ-
κείνη με συμβούλεψε να σάς γράψω, να
σας εμπιστευθώ. «Φαίνεται πονετική, κι' α-
ληθινή κυρία», μου τόνισε. Κι' ήταν τόσο
ανάγκη να κρυφτώ. Σκέφτηκα κι' εγώ πως
η Αθήνα είναι μεγάλη. Πιο δύσκολα μπο-
ρούν ν' ακολουθήσουν τα ίχνη μου στην Α-
θήνα παρά όπουδήποτε άλλοι.

—Καλά έκανες, παιδί μου, Πές μου τί
μπορώ να κάνω, πως θέλεις να σε βοηθήσω;
—Νά με κρύψετε! αποκρίθηκε αδόκη-
τα η κοπέλλα. «Η στο σπίτι σας, ή σε άλ-
λο σπίτι, όπου θέλετε...»

—Ένα πνιγμένο ξεφωνητό έφυγε απ' τα
στήθη της μανάς:

—Στο σπίτι μου;
Την κύτταξε παρανεμένη η μικρή.
—Μου γράψετε πως έχετε λόγους να μη
πού πάτε τη διεύθυνσή σας, της είπε.

Και φαντάστηκε πως έπειδή ξέρατε τη
δράση μου, φοβάσαστε. Τώρα όμως κανείς
δεν έχει ιδέα πως βρίσκομαι εδώ. Έξ αλ-
λου, δεν είναι ανάγκη να κρυφτώ στίτι σας.
Κι' όπου αλλού... Μονάχα όχι σε ξενοδο-
χείο. Στα ξενοδοχεία γίνεται παρακολούθη-
σις. Σ' ένα σπίτι. Σε μία οικογένεια. Σε
κάποια από τις χιλιάδες ελληνικές οικογέ-
νιες της Αθήνας. Πρέπει να βρω άσυλο
κι' εγώ κάπου, για να μπορέσω να εξακο-
λουθώ τη δράση μου.

Η Βάλια έτρεμε σύγχυση. Το μαρτύριό
της ήταν ανεπίτρωτο. Η καρδιά της, όλη της
ή ύπαρξίς την έσπρωχνε ν' ανοίξη την άγ-
καλιά της και να φωνάξει:

—Έλα! Πάμε. Το σπίτι μου είναι σπίτι
σου, κόρη μου!...

Ο φόβος όμως την παρέλυε. Πώς θα τό-
βλεπε αυτό το πράγμα ο Λουκάς; Αν υπο-
πτευόταν τίποτε; Βέβαια, έτσι με τα μαύ-
ρα μαλλιά ήταν αδύνατον ν' αναγνωρίσει τη
Λένα, αφού η ίδια της η μάνα τρώαζε να
τη γνωρίσει. Άλλά, αυτός πούτρεμε για
τη Θέκλα, με κανένα τρόπο δεν θάθελε να
μπή στο σπίτι του κι' άλλος κίνδυνος...
Και να την έπιαναν στίτι, ο Λουκάς δεν θα
τη δεχόταν.

Η Λένα αναστέναξε.
—Βλέπω ότι σάς στενοχωρώ, είπε. «Υ-
πάρχει κάποιο εμπόδιο... Δεν πειράζει, κυ-
ρία... Έγώ θα τα καταφέρω και μόνη μου...»
—Ανασκηώθηκε. Η Βάλια την άναγκασε
να καθήσει πάλι.

—Στάσου, παιδί μου. Το μυαλό μου
χορεύει. Αν ήξερες... της είπε.

—Δεν πρέπει να στενοχωρηθήτε για μέ-
να, κυρία.

—Έχω κι' εγώ μία κόρη...

—Και φοβάσαστε;

Δίστασε η Βάλια. «Επειτα είπε:

—Εργάζεται κι' αυτή για την έπλευ-
θέρωσι.

Τα μάτια της Λένας άστραψαν!

—Τί μου λέτε; «Ω, είμαι τόσο εύτυ-
χής. Ο Θεός με φώτισε να ρθώ σε σας.

—Στάσου, στάσου! Δεν μπορώ να
συγκεντρώσω τις σκέψεις μου...

—Έπιασε το κεφάλι της με τα δύο της
χέρια η Βάλια. Η κοπέλλα την κύτταζε
μ' εμπιστοσύνη τώρα, με ύφος χαρούμε-
νο. Στο τέλος η Βάλια πήρε κάποια ά-
πόφασι.

—«Οχι! Μ' άρέσει έτσι που είμαι μό-
νη, άπάντησε.

—Αν όμως είναι ανάγκη; Αν πρόκειται
να σωθώ ή ζωή μιας κοπέλλας; Μιάς ά-
γωνιστριας σαν κι' εμένα, μιάς ήρωίδας!

Τα μάτια της Θέκλας σπίθισαν. Πετα-
χτηκε από τη θέση της.

—Πές μου, μαμά, πές μου! Τί συμ-
βαίνει; Λέγε γρήγορα, πρίν έλθω ο μπα-
μπάς.

—Πρίν έρθω ο μπαμπάς, ακριβώς, παι-
δί μου. Έσύ μόνον μπορείς να τη σώσεις.
Γνώρισα στη Λάρισα μία κοπέλλα... η
μáλλον άκουσα να μιλούν για τον ήρωι-
σμό της. Ένδιαφέρθηκα γι' αυτή...

—Μπράβο, μαμά! φώναξε μ' ένθουσι-
ασμό η μικρή.

—Τώρα δεν έχω καιρό να σου πώ πως
συναντηθήκαμε εδώ, σήμερα το πρωί. Την
κυνηγάνε στη Λάρισα. Αναγκάστηκε να-
ρθέ εδώ, να χαθή μέσα στη μεγάλη πολι-
τεία, καταλαβαίνεις... Άλλά είναι έρημη
στον κόσμο. Δεν ξέρει πού να πάη. Φοβά-
ται σε ξενοδοχείο. Πρέπει να βρη ένα στί-
τι, μία οικογένεια για να μείνη...

Την έκοψε η Θέκλα έξαλλη από ένθουσι-
ασμό.

—Κατάλαβα, μαμά! Θέλεις να την πά-
ρουμε στίτι μας;

—Ναί... έτσι νομίζω. Έσύ τί λές;

—Και το ρωτάς, μαμά; Μου το λές
με τόσο δειλία;

—Ζητώ τη βοήθειά σου, Θέκλα.

—Λέγε. Τί θέλεις από μένα;

Δίστασε η Βάλια μία στιγμή. Δεν ήξε-
ρε πως ν' άρχιση.

—Θέκλα, είπε σε λίγο. «Εσένα σου κά-
νει όλα τα χατήρια ο μπαμπάς σου.
Γέλασε η κοπελλίτσα.

—Επειδή του τα ζητάω με θάρρος. ά-
ποκρίθηκε.

—Επειδή σ' αγαπάει, παιδί μου,
Σήκωσε η μικρή τούς ώμους της.

—Έλένη, είπε, θέλεις ν' ανταμώσουμε
εδώ πάλι το άπόγευμα στις τέσσερες;

—Ένα σύννεφο πέρασε στα μάτια της
κοπελλίτσας.

—Όπως θέλετε... ψιθύρισε.

—Έχω κάποιο σχέδιο. Το άπόγευμα
στις τέσσερες.

Σηκώθηκε η Λένα. Φαινόταν άπογοη-
τευμένη.

—Όπως θέλετε! Ξανάπε κρύα.

Την άρπαξε απ' το χέρι η Βάλια.

—Έλένη. Δώσε μου το λόγο σου πως
θαρθής. Άκου να σου εξηγήσω: Νά,
ο άντρας μου είναι λίγο παράξενος. Αυτό
είνε. Δεν βλέπει με καλό μάτι ξένα πρό-
σωπα στο σπίτι. Γι' αυτό σουγράφω να
μην έρθης στίτι...

—Καταλαβαίνω, είπε η κοπέλλα.

—Σκέφτηκα όμως έναν τρόπο που θα
σε δεχθώ καλά. Δεν σου λέω τίποτε. Τ'
άπόγευμα, στις τέσσερες, θα τα πούμε.

Δυο άδελφές

Πέριμενε πως και πως, τη Θέκλα να γυ-
ρίση από το Γυμνάσιο η Βάλια. Έρχό-
ταν πάντα μισή ώρα πρίν από τον πα-
τέρα της η μικρή. Σ' αυτή τώρα βάσιζε
όλες της τις έλπίδες η Βάλια.

Η Θέκλα γύρισε στίτι ζωηρή, βιαστι-
κή όπως πάντα.

—Μαμά! φώναξε από την πόρτα. «Ε-
χω νέα!...

Κι' άρχισε να της διηγείται πως είχε
συναντήσει γυρίζοντας κάποιον από τα
«παιδιά», πως έπρόκειτο να γίνη κάτι πολ-
ύ σπουδαίο, να φυγαδευθούν δηλαδή εί-
κοσι Άγγλοι μαζί, με καμιά δεκαριά
Έλληνες.

—Όλοι τους ήταν καταδικασμένοι σε
θάνατο! είπε η Θέκλα, και τα μάτια της
άστραψαν. Όλοι, μαμά! Σκέψου. Και
δραπέτευσαν. Έφυγαν μέσα από τα χέρια
τους.

—Στάσου! την σταμάτησε με αγωνία η
Βάλια. Έχω κι' εγώ νέα. Πολύ σπουδαία
νέα μάλιστα.

Η Θέκλα σταμάτησε. Τα μάτια της
σπίθισαν από περιέργεια.

—Τίποτε ευχάριστο;

—Όπως το πάρες, παιδί μου. Πές
μου... Θάθελες νάχης μία άδελφή;

Κούνησε το κεφάλι της η Θέκλα. «Ο έ-
γώισμός της μοναχοκόρης ζύντησε μέσα
της.

—«Οχι! Μ' άρέσει έτσι που είμαι μό-
νη, άπάντησε.

—Αν όμως είναι ανάγκη; Αν πρόκειται
να σωθώ ή ζωή μιας κοπέλλας; Μιάς ά-
γωνιστριας σαν κι' εμένα, μιάς ήρωίδας!

Τα μάτια της Θέκλας σπίθισαν. Πετα-
χτηκε από τη θέση της.

—Πές μου, μαμά, πές μου! Τί συμ-
βαίνει; Λέγε γρήγορα, πρίν έλθω ο μπα-
μπάς.

—Πρίν έρθω ο μπαμπάς, ακριβώς, παι-
δί μου. Έσύ μόνον μπορείς να τη σώσεις.
Γνώρισα στη Λάρισα μία κοπέλλα... η
μáλλον άκουσα να μιλούν για τον ήρωι-
σμό της. Ένδιαφέρθηκα γι' αυτή...

—Μπράβο, μαμά! φώναξε μ' ένθουσι-
ασμό η μικρή.

—Τώρα δεν έχω καιρό να σου πώ πως
συναντηθήκαμε εδώ, σήμερα το πρωί. Την
κυνηγάνε στη Λάρισα. Αναγκάστηκε να-
ρθέ εδώ, να χαθή μέσα στη μεγάλη πολι-
τεία, καταλαβαίνεις... Άλλά είναι έρημη
στον κόσμο. Δεν ξέρει πού να πάη. Φοβά-
ται σε ξενοδοχείο. Πρέπει να βρη ένα στί-
τι, μία οικογένεια για να μείνη...

Την έκοψε η Θέκλα έξαλλη από ένθουσι-
ασμό.

—Κατάλαβα, μαμά! Θέλεις να την πά-
ρουμε στίτι μας;

—Ναί... έτσι νομίζω. Έσύ τί λές;

—Και το ρωτάς, μαμά; Μου το λές
με τόσο δειλία;

—Ζητώ τη βοήθειά σου, Θέκλα.

—Λέγε. Τί θέλεις από μένα;

Δίστασε η Βάλια μία στιγμή. Δεν ήξε-
ρε πως ν' άρχιση.

—Θέκλα, είπε σε λίγο. «Εσένα σου κά-
νει όλα τα χατήρια ο μπαμπάς σου.
Γέλασε η κοπελλίτσα.

—Επειδή του τα ζητάω με θάρρος. ά-
ποκρίθηκε.

—Επειδή σ' αγαπάει, παιδί μου,
Σήκωσε η μικρή τούς ώμους της.

—Τέλος πάντων. Μιά φορά μου κάνει
τα χατήρια.

—Γι' αυτό σκέφτηκα, να τον παρακα-
λέσης έσύ να δεχθούμε στο σπίτι την Έ-
λένη.

—Αυτό ήταν όλο, μαμά; γέλασε η μι-
κρή.

—Νά του πής ότι είναι δική σου γνω-
στή, καταλαβαίνεις; Πως έσύ τη συνάντη-
σες, πως είναι δική σου έπιθυμία.

—Μόλις γυρίση θα το πώ.

—Οχι. Πρέπει πρώτα να τη γνωρίσης
την κοπέλλα αυτή.

—Θα τη γνωρίσω. Πως όμως; Πότε;...

—Θα μάς περιμένει στις τέσσερες στον
Άγιο Κωνσταντίνο.

Πήδησε η Θέκλα στο λαιμό της μητέ-
ρας της.

—Μαμά! Είσαι αλήθεια θαυμασία, δε-
ταν το θέλεις! Τα κανονίζεις μία χαρά τα
πράγματα!

—Χαίρεσαι, παιδί μου;

—Είνε σαν να μουκάνες ένα μεγάλο
δώρο, είπε η κοπέλλα τρυφερά, άκουμπών-
τας το μάγουλό της στο μάγουλο της μη-
τέρας της.

Τα μάτια της Βάλιας βούρκωσαν. Δεν
την είχε συνηθίσει σε έκδηλωση τρυφερό-
τητας η Θέκλα. Παιδί άγριο μάλλον, της
έδινε ένα φιλάκι στα πεταχτά κι' έφευγε.

Στο τραπέζι το μεσημέρι, η Θέκλα ήταν
όλο άγαντες με το Λουκά. Πονηρή, έξυ-
πνη. Κατάλαβε πως έπρεπε να τον καλο-
πιάση προκαταβολικά.

Μόλις έφυγε ο Λουκάς, ξεκίνησαν μόνα
και κόρη. Η καρδιά της Βάλιας σφιγνό-
ταν. Αν δεν εύρισκαν τη Λένα στην έκ-
κλησία; Αν είχε άπογοητευθί η κοπέλλα;

—Έφτασαν χωρίς-ναι. Κάτι άναδεύτηκε
στο μισοσκοτάδι της έκκλησίας.

—Έλένη, ψιθύρισε η Βάλια.

—Εδώ είμαι! αποκρίθηκε με συγκίνη-
σι η κοπέλλα και ζύγασε κοντά.

—Ηθες ναρί; είπε η Βάλια.

—Δεν έφυγα καθόλου από δω. Πού να
πήγαινα; Κάθησα στην έκκλησία.

—Δεν έφαγες; φώναξε δραχνά η Βά-
λια.

—Τί σημασία έχει αυτό; Είμαι τόσο
εύτυχισμένη που ήρθατε.

—Φοβήθηκες πως θα σε γελούσα;

—Με συγχωρείτε, κυρία, είπα θερμά η
κοπέλλα. Ένωίσα όμως τόσο μοναξιά αύ-
τές τις ώρες εδώ.

—Ορίστε, είπε η Βάλια προσπαθών-
τας να πνίξη τα δάκρυα της κάτω από
το χαρούμενο ύφος της. Η κόρη μου, η
Θέκλα! Είναι κι' αυτή μία μικρή ήρωίδα.

—Έδωσαν τα χέρια τους οι δυο κοπέλ-
λες. Τα γαλανά, όνειροπόλα μάτια της
Λένας καρφώθηκαν στα καστανά, ζωηρά
μάτια της Θέκλας. Για μία στιγμή κυτ-
τάχτηκαν καλά, λές κι' ήθελαν να διαβά-
σουν ή μία στην ψυχή της άλλης.

—Θαρθής στίτι μας! είπε ζωηρά η
Θέκλα, δίνοντας με το νενικό τόνό της
οικειότητα.

—Αν δεν φοβάστε! ψιθύρισε η Λένα.

Γέλασε η μικρή.

—Έχει γούστο! Άδελφές δεν είμαστε;
Για την ίδια ιδέα δεν δουλεύουμε; Είμαι
τόσο εύτυχισμένη που γνωρίζω μία μεγα-
λύτερή μου κοπέλλα που ριψοκινδύνεψε
πραγματικά. Ός τώρα οι δικές μου οι
«δουλειές» δεν είναι και πολύ επικίνδυνες.

—Μη την άκουε! αναστέναξε η Βάλια.

—Έμένα τρέμει η ψυχή μου κάθε φορά!

—Μην άκουε τη μαμά! γέλασε η Θέ-
κλα. Η δική μου η άποστολή είναι σχετι-
κά άκίνδυνη. Έσύ όμως, καθώς καταλα-
βαίνω θάχης βάλεη το κεφάλι σου στο
στόμα του λύκου.

—Πάμε. Στο σπίτι θα τα πής! φώ-
ναξε η Βάλια.

Στο δρόμο κατέστησαν ένιμερη την Έ-
λένη για το στρατηγικό τους σχέδιο.

—Επειδή ο μπαμπάς είναι λίγο ιδιό-
τροπος, καταλαβαίνεις, της είπε η Θέκλα.

Η Έλένη δεν καταλάβαινε τίποτε. Δεν
μπορούσε να εξηγήσει πως ένας άντρας
θα χαλούσε το χατήρι της γυναίκας του
και θα δεχόταν μ' ευχαρίστησι ό,τι του
ζητούσε η κόρη του.

Μ' όλα αυτά δεν ήθελε να λεπτολογήση
τα πράγματα.

Κι' έτσι με χαρούμενη διάθεσι έφτασαν
στο σπίτι.

Στο πατρικό σπίτι

Η Βάλια κρατήθηκε από τα κάγκελλα
της σκάλας για να μην πέση, την ώρα που
αντίκρυσε τη μεγάλη της την κόρη ν' ανε-
βαίνει στο πατρικό σπίτι. Δάγκωσε τα χεί-
λη της, τα μάτωσε για να μη ξεσπάση σ'
άναφυλλιά. «Επειτα την έπιασε ένας φό-
βος τρελλός:

—Αν θυμηθί το σπίτι; Αν το παραμι-
κρό πράγμα της το θυμίσω; Μιά εικόνα,
ένα βιβλίο, ένα έπιπλο;... Κανένα της παι-
χνίδι ξεχασμένο σε μία γωνία;

—Η καρδιά της πήγαινε να σπάση.

—Η Λένα κύτταζε γύρω της στο χώλ τώ-
ρα, με μάτια περιέργα.

—Ωραίο είναι το σπίτι σας! είπε σε μία
στιγμή.

—Δεν είναι όμορφο; είπε με καμάρι η
Θέκλα. Από τα πιο όμορφα στίτι της
Αθήνας. Άλλα βέβαια υπάρχουν πολύ πιο
μεγάλα και πιο πλούσια. Άλλά πιο πολύ
γούστο, πιο πολλή ζεστασία, δεν έχει κανέ-
να άλλο σπίτι.

Σούφρωσε τα φρύδια της η Έλένη.

—Ναί, είναι ωραίο!... είπε. Τί παράξε-
νο!... πρόσθεσε. Τί μου θυμίζει αυτό το
σπίτι; Τί μου θυμίζει;

—Στη Λάρισα γεννήθηκες; ρώτησε η
Βάλια γρήγορα-γρήγορα, τρομοκρατημένη.

—Οχι, στον Πειραιά, αποκρίθηκε η κο-
πέλλα.

—Επειτα πήγε στην μπαλκονόπορτα και
κύτταξε στον κήπο.

—Κι' ο κήπος! Τί ωραίο! Μου φαίνε-
ται πως κάποτε είδα στον ύπνο μου έναν
τέτοιο κήπο...

—Είνε κάτι όνειρα παράξενά! γέλασε η
νευρικά η Βάλια.

—Ναί, ναί, τώρα που βλέπω αυτό το
σπίτι, νομίζω πως κατοίκησα σ' ένα τέ-
τοιο.

—Στον ύπνο σου θα το είδες, είπε η
Θέκλα.

Κι' άλλαξε άμέσως η κουβέντα.

—Έλατε τώρα, να μιλήσουμε σοβαρά.
Πρώτα-πρώτα, να σου δείξω την κάμαρά
σας.

—Άσε νάρθη ο πατέρας σου, είπε με
κάποιο φόβο η Λένα. Πρέπει να του ζητή-
σης πρώτα την άδεια πρίν έγκατασταθώ.

Την τράβηξε από το χέρι όρμητικά η μι-
κρή.

—Καλέ τί λές; Ίσα-ίσα, θα έγκατα-
σταθής εδώ για να βρεθί προ γεγονότας
τετελεσμένου.

Την κύτταξε με θαυμασμό η Βάλια τη
μικρή της την κόρη. Πού εύρισκε τόσο θάρ-
ρος, τόσο αυτοπεποίθησι;

Πήγαν άπάντα, στην κρεβατοκάμαρα της
Θέκλας οι δυο κοπέλλες. Εκτός από το
κρεβάτι της μικρής υπήρχε κι' ένα ντιό-
νι σ' αυτό το δωμάτιο.

—Εδώ θα κοιμάσαι! είπε η Θέκλα. Θά.

σου κάνω και μία θεσι στη ντουλάπα μου,
να βάλης τα ρούχα σου.

—Ποία ρούχα; Δεν έχω σχεδόν τίποτε!

—Είπε η Έλένη με ντροπή. Όλα καταστρά-
φηκαν, όλα θάφτηκαν κάτω από τα έρεί-
πια.

—Δεν πειράζει. Για στάσου!... Είσαι
πιο ψηλή από μένα, κάπως αλλά το ίδιο
λεπτή. Τα φορέματά μου θα σουρχώνται.

Θά τα φορούμε μισάκα.

—Ευχαριστώ, είπε σεννά η Λένα.

—Όταν ήρθε το βράδυ ο Λουκάς, η Θέ-
κλα, η Βάλια κι' η Λένα κυττάχτηκαν με
φόβο. Η Θέκλα τούς έκλεισε το μάτι, άτά-
ραχη.

—Χτυπάει η καρδιά σας, έ; Έννοια
σας. Αφήστε, θα μιλήσω εγώ.

Μπήκε στην τραπεζαρία ο Λουκάς. Η
Θέκλα τόν υποδέχτηκε χαρούμενη.

—Καλώς το μπαμπά!... Μπαμπά, να
σου συστή

—Τί λες κι' εσύ; τή ρώτησε. Δεν το βρίσκεις παράλογο να φιλοξενήσουμε μια κοπέλλα που την κυνηγάνε οι Γερμανοί;
—Ενός ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά αποκρίθηκε μάλλον αδιάφορα η Βάλια:
—'Ας δοκιμάσουμε λίγες ημέρες.
—'Η Θέκλα κρεμάστηκε στο λαιμό του πατέρα της.
—Ναί, ναι. μπαμπά. πές το ναί.
—'Αχ, θα με πάρης στο λαιμό σου! βόγγηξε ο Λουκάς.
Και κατέθεσε τα δάπλα.

Σκληρή δουλειά

—'Η άνοιξης φούντωνε τις ελπίδες της λευτεριάς. 'Η άνοιξης του 1944 με τις αγωνίες της και τις τρομάρες της. Όσο πιο κοντά φαινόταν η ποθητή ημέρα, τόσο πιο σκληρό γινόταν ο αγώνας.
Τα δυο κορίτσια εργαζόνταν σαν αληθινές αδελφές. 'Η Θέκλα έμπασε τη Λένα στον κόλπο της κι' η Λένα έφερε τη μικρή σ' έπαση με τους δικούς της. Για τη Θέκλα πάντως η δουλειά ήταν πια σκληρή, επειδή είχε ακόμα τα μαθητικά της του Γυμνασίου. 'Αλλά δεν έννοούσε να υποχωρήσει.

—'Ο Λουκάς κόντευε να χάσει το μυαλό του! 'Ωρες-ώρες του έρχόταν να διώξει από το σπίτι του την ξένη κοπέλλα, που είχε έρθει να ενθαρρύνει την κόρη του σ' ένα δρόμο, που αυτός τον έτρεμε. 'Αλλά, κάτι τον συγκρατούσε.

—Θα την έδιωχνα αν δεν ήξερα πως θα έπαυσή της η Θέκλα, είπε στη γυναίκα του μια μέρα.

Αυτή τόλμησε και πέταξε δειλά:
—Μόνον γι' αυτό; Δεν τη λυπάσαι εσύ την 'Ελένη; Δεν αισθάνεται κάποια συμπόνοια γι' αυτό το κορίτσι;

—Συμπόνοια και θαυμασμό, παραδέχθηκε ο Λουκάς. Είπε αλήθεια μια κοπέλλα εξαιρετική. 'Ωστόσο...

Τα καλά αυτά λόγια του αντήχησαν σαν ούρανα μελωδία στην καρδιά της μάνας.

—Είπε κρίμα να την διώξουμε, είπε πάλι. Τι θ' άπογινι! Δεν έχει που να πάει.

—'Ως τότε όμως θα βαστάει αυτή η δουλειά; Δεν μπορώ να την κρατώ σπίτι μου έπ' άπειρον, απάντησε ο Λουκάς.

—Όταν ελευθερωθούμε, θα γυρίσει στην πατρίδα της.

—Ζήσε, μαύρε μου!... ψιθύρισε ο Λουκάς.

—'Ωστόσο δεν έπέμεινε. 'Η Βάλια που τον ψυχολογούσε κάθε τόσο καταλάβαινε πως έκτός από το φόβο που είχε μην πικραίνει τη Θέκλα, ένιωθε και κάποια συμπάθεια για τη Λένα. Τα βράδια που καθόνταν πολλές φορές και μιλούσαν, της έκανε εντύπωση με πόση προσοχή την άκουγε.

—'Η Λένα διηγόταν θαυμάσια πράγματα. Είχε το δώρο του λόγου.

Μάνα και των δυο κοριτσιών η Βάλια, δεν μπορούσε να μην αναγνωρίσει πως κοντά στη μεγαλύτερη της αδελφή η Θέκλα φαινόταν κάπως χοντροκομμένη. 'Η Λένα, θάλεγε κανείς, πως είχε κληρονομήσει όλη την ευγένεια της ψυχής, όλη την αιθέρια πνευματική όμορφιά του Θέμου. 'Ηταν τόσο χτυπητή αυτή η ομοιότητα, που η Βάλια καταντούσε, ώρες-ώρες, να πιστεύει πως εκείνος ήταν ο αληθινός πατέρας της μεγάλης. 'Η φωνή της ήταν αρμονική, κι' όταν μιλούσε κι' όταν τραγουδούσε. Γιατί τους έπαιζε πιάνο τα βράδια πολλές φορές, και τους τραγουδούσε. 'Ο Λουκάς την άκουγε μαγεμένος. Και κάποτε είπε έχθρικά στη 'Βάλια:

—Βλέπεις; 'Η 'Ελένη ανατράφηκε στην έπαρσία κι' όμως έμαθε τόσα πράγματα! 'Η Θέκλα ούτε το θέλει το πιάνο...

—Τί φταίω εγώ; γέλασε η Βάλια. Μήπως δεν τη στείλαμε χρόνια στο 'Ωδείο;

—'Η μικρή ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

—'Ε, ζηλιάρη, μπαμπά! φώναξε. Γιατί ζηλεύεις πάντα ό,τι δεν έχω εγώ;

—'Επειδή θα ήθελα νάχες όλα τα προτερήματα του κόσμου, παιδί μου.

—Καθένας όμως γεννήθηκε, είπε γλυκά η 'Ελένη. 'Εγώ από τον καιρό που θυμάμαι τον έαυτό μου τρελλανόμουν για τις τέχνες, μουσική, τραγούδι, χορό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια...

...Το περιέφερα μαζί μου σ' ένα δυο ταξίδια και τελικά το ανταλλάξα με ένα παλιού τύπου ραδιόφωνο...

ΑΠΟ ΤΑ ΦΡΑΚΑ στὰ κοντομάνικα...

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Το χρωματιστό, κοντομάνικο πουκάμισο με το οποίο ο 'Αμερικανός πρεσβευτής κ. Πιουριφού έκανε την εμφάνισή του σε επίσημα γραφεία και ιδίως στο σπίτι του κ. πρωθυπουργού, εκπρόσωπος πριν λίγο καιρό ζωηρότατες επιπτώσεις στον καθημερινό τύπο και στα... κοσμικά σαλόνια. Μερικοί νοσταλγοί των τύπων του παλμού και ουσιαστικά καταργημένου πρωτοκόλλου κατεπλάγησαν από την καινοτομία.

Προσωπικά δεν υπήρξε ποτέ θιασώτης του 'επίσημου' ενδυμασίας. Μια φορά απέκτησα φράκο προκειμένου να κάνω την πρώτη μου εμφάνιση στον κοσμικώτατο τότε χορό των Συντακτών. Κι' ενώ το περίμενα με λαχτάρα... ντραπάρκα να το φορέσω. Είχα την εντύπωση πως όλοι θα με παρακολούθουν και θα μ' έλεεινολογούσαν για το κατάντημα μου, κι' ας φορούσαν κι' οι ίδιοι φράκο. 'Υστερα όμως φάρδαϊνη και πότε να κοιταίνω, σύμφωνα με τις εκάστοτε μεταβολές της σωματικής μου διαπλάσεως. Και τελικά κατέληξε γυναικείο ταγιέρ.

Μια φορά πήρα μαζί μου το σμόκιν σ' ένα ταξίδι μου στην 'Ιταλία. Μου είπαν πως θα μου ήταν απαραίτητο, ενώ δεν μου χρειάστηκε καθόλου, μέχρι της ημέρας της επιστροφής μου. Περιέργως όμως μου χρειάστηκε στο πλοίο. 'Επείστερα με το πολυτέλεστο τότε υπερκεκάνιο 'Βουλκάνια', που έκανε τη γραμμή Νέας 'Υόρκης, Νεαπόλεως, Πειραιώς. 'Εγώ επιβίβασθηκα στη Νεαπόλη και όταν ο 'μαϊτρ' μου έδειξε την θέσι μου — είχα την... ατυχία να πάρω καμπινα λουέ, επειδή δεν ήταν πολύ ακριβή — μου είπε ότι στο δείπνον και στις μετά το δείπνον δεξιώσεις οι επιβάτες φορούν επίσημο ενδυμα και οι κυρίες έξωμη τουαλέττα.

Ως εκείνη τη στιγμή δεν είχα ενοχλήσει το σμόκιν μου. Βρισκόταν στη βαλίτσα όπως το είχαν τοποθετήσει από την 'Αθήνα. Το έβγαλα να το δώσω στη σιδερωτρία και είδα ότι το μόν πανταλόνι ήταν εν τάξει, αλλά αντί του σασακιού

μου είχαν βάσει κατά λάθος — στα βιαστικά — μια παλιά 'ζακέττα', κοντή, στενή, κάτι σαν αυτά τα κωμικά σασακία που φορούν στη σκηνή οι ήθοιοι όταν θέλουν να σατιρίσουν τους συνταξιούχους ιερωσάτες.

—'Εκανα πενήντα δοκιμές για να διαπιστώσω μήπως τυχόν μπορεί να εξοικονομηθεί η κατάσταση, αλλά δεν βγήκε τίποτα. Και το συμπέρασμα —είπε ότι αναγκάσθηκα να προσποιηθώ τον άρρωστο και να τρώω μέσα στην καμπινα μου ως τη στιγμή που φθάσαμε στον Πειραιά. 'Από τότε έγινα φανατικός έχθρος του 'επίσημου' ενδυματός.

Θυμάμαι και μια περίπτωση που αποτελεί κλασικό παράδειγμα στραπατσάρματος της 'ετικέτας'. Κατά τις αρχές του 1918 είχαν επισκεφθεί την Κωνσταντινούπολη ο Κάιζερ Γουλιέλμος. Με την ευκαιρία ωργανώθηκαν εορτές και δεξιώσεις και σε μια απ' αυτές εκλήθησαν και οι αντιπρόσωποι όλων των εφημερίδων: τουρκικών, ελληνικών, αμερικανών, κ. ά. Την Κωνσταντινουπολίτικη 'Πατρίδα' επρόκειτο να αντιπροσωπεύσει ο παλαίμαχος Σέργιος Πολύκριτος, λόγω του ότι ήξερε αγγλίστως την γερμανική 'Ο άνθρωπος, όμως, μέσα σ' εκείνη την απεριόριστη φτώχεια της εποχής, όχι επίσημο αλλά ούτε κανονικό ενδυμα της προκοπής δεν είχε. Μόλα ταύτα ήταν αποφασισμένος να πάει όπως-όποτε στη δεξίωση.

—Τα ρούχα, μάς έλεγε με την θυμοσοφική του διάθεση, ενδιαφέρουν η τα πρόσωπα;

Του θυμίσαμε τη φιλοσοφία του Νισ-τρεδίν Χότζα και το παράδειγμα της γούνας του. Ψυχραίος και αδιάφορος ο Πολύκριτος φόρεσε το μοναδικό 'καλό' κοστούμι του, ηλικίας 30 περίπου ετών, πέρασε στο λαιμό του ένα χάρτινο κολλάρο και στο στήθος του ένα χάρτινο πιαστρον, έβαλε στην τσέπη του και μερικά καλοκομμένα άστρα χαρτάκια αντί για... μαντήλια και ξεκίνησε για το 'Πέρα Παλάς'. Όλοι είχαμε την εντύπωση πως θα τον απέτρεπαν δια βοής. Και όμως έμεινε, συνωμίλησε με όλες τις μεγάλες προσωπικότητες και έκανε ένα θαυμάσιο ρεπορτάζ. Μας απέκλυσε μόλις ότι έκαναν λαμπρή εντύπωση στην ομήγυρι τά... χάρτινα μαντηλάκια!

Παρ' όλα ταύτα τα παλαιότερα χρόνια μέχρι προ δεκαεπταετίας σχεδόν, οι δημοσιογράφοι ήταν υποχρεωμένοι να διατηρούν ειδικό βεστιάριο για τις έκτακτες περιπτώσεις. Μερικοί α-ό τους συνοδόμενους συνεχίζουν και σήμερα την παράδοση, αλλά πολύ σπάνια κάνουν χρήση των εφοδίων που απαιτεί το πρωτόκολλο.

—'Η αλήθεια είναι ότι κάποτε φόρεσα κι' εγώ το πλέον... καταπληκτικό φράκο σ' έναν επίσημο χορό. 'Ημουν στο Βερολίνο και για να παρευρεθώ στο χορό των συντακτών δανείσθηκα από τον σύμβουλό της εκεί πρεσβείας μας κ. Δ. Τζιρακόπουλο —τόν γνωστότατο για τη γεναιοδωρία του και την αγάπη του προς την τέχνη διπλωμάτη — ένα από τα... δώδεκα φράκα του. 'Αφόρετο ακόμα. 'Μαϊντ' 'ιν 'Ιγκλαντ'. Δανείσθηκα και λουστρίνια από έναν φίλο καπνέπορο. Και ψηλό καπέλλο από έναν άλλο υπάλληλο της πρεσβείας, τον διευθυντή Τύπου κ. Χ. Κιορκούκη. 'Ολα μου ήλθαν κολλητά. Και αν επρόκειτο να βραβευθώ εκείνο το βράδυ το καλύτερο φράκο, είμαι βέβαιος πως θα βραβευόταν το 'δικό μου'. Όλοι το κίτταζαν με θαυμασμό.

Φεύγοντας από το χορό, γλέντησα και το ψηλό καπέλλο, που το φορούσα για πρώτη φορά στη ζωή μου και που δεν πρόκειται να το ξαναφορέσω, έκτός αν μου χρειασθώ σε κανένα καρναβάλι. Γυρνούσα στους δρόμους μ' αυτό το περίεργο πράγμα στο κεφάλι, προσπαθώντας να εξηγήσω γιατί το φορούν ώριστοί άνθρωποι, έστω και στις πολύ επίσημες στιγμές.

Πάντως πρωί-πρωί της επομένης επείστρεψα τα δανεικά και δεν θυμούμαι να ξαναφόρεσα αυτό το διασκεδαστικό ενδυμα που το ονομάζουμε 'φράκο'...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

Μέ το φακό του ματιού

ΣΤΗΝ ΚΙΝΕΤΤΑ ένας ιδιώτης αγόρασε μια τεραστιά παραθαλασσία έκτασι — την ωραιότερη της περιοχής — την περιμένδρυνσε και την απέκλεισε από το κοινό. Μέσα στην περιοχή του έκλεισε και τον μισό από τον πρόχειρο δρόμο που οδηγεί από την ασφαλτο στη θάλασσα. 'Αν όμως μπορεί ο καθένας να κάνει την ίδια δουλειά πολύ γρήγορα θα μεταβληθώ σε ιδιωτική ιδιοκτησία δολη ή μέχρι του 'Ισθμού ακτή. 'Οποτε το κοινό θα πρέπει να καλυμπατή τα καλοκαίρια... στις λίμνες και τους ποταμούς! 'Όπως πάμε, όλα είναι πιθανά...

ΤΟ ΝΕΡΟ Λουτρακίου — το επιτραπέζιο — δεν στοιχίζει ως γνωστόν τίποτα. Είναι δώρο του 'Ε-ού. Στοιχίζουν, όμως, η εμφιάλωση του, η μεταφορά του στην 'Αθήνα, οι ετικέτες κτλ. Το όλον δραχμές 500 με όλο το περιθώριο νόμιμου κέρβους. Γιατί πωλείται (το νερό, όχι το μπουκάλι) σε τριπλάσια τιμή. Δεν ασκείται κανείς έλεγχος, αγορανομικός ή άλλος;...

ΖΗΤΕΙΤΑΙ επί πίνακι η κεφαλή του Διοικητού της Πυροσβεστικής 'Υπηρεσίας διότι χρησιμοποιήσε με την κόρη του το υπηρεσιακό αυτοκίνητο για μια έκδρομη στο Μενίδι. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κακός έπραξε ο Διοικητής. Γιατί όμως να πληρώσει αυτός τα σπασμένα και όχι οι τόσοι και τόσοι άλλοι ευφείς που χρησιμοποιούν τα κρατικά αυτοκίνητα για την ψυχαγωγία τους και άλλως φροντίζουν να άσφαιρουν τα ειδικά σήματα. Δεν είναι βέβαια άγνωστο ότι έπο μακρού χρόνου τα περισσότερα κρατικά αυτοκίνητα κυκλοφορούν μόνο με αριθμούς. Και ο νοών νοείτω...

ΠΡΟ ΠΟΛΛΩΝ μηνών άπολύθησαν μερικώς εκατοντάδες υπαλλήλων της ΥΕΚΑ. Μέχρι της στιγμής η άρμοδια υπηρεσία δεν τους επλήρωσε ούτε τις καθυστερούμενες αποδοχές ούτε το δώρον των εορτών. Και ενώ είχε κρατήσει από τους μισθούς τις καταβολές του Ι. Κ.Α. δεν επέκόλλησε τα ένσημα στα Βιβλιάσια, με συνέπεια να μη δικαιούνται οι άπολυθέντες να πάρουν ούτε επίδομα ανεργίας! 'Θά νόμιζε κανείς ότι το Κράτος έχει... προηγούμενα με τους πρώην υπαλλήλους του.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΤΑΙ ως μεγάλη επιτυχία το ότι έγιναν παραγγελίες τσιμέντων από το εξωτερικό, βάσει της συμφωνίας 'περί συμμαχικών παραγγελιών'. 'Εξαγωγή όμως τσιμέντων γίνεται ανέκαθεν —ιδίως στα γειτονικά μας κράτη— με αποτέλεσμα να μένουν ακάλυπτες έσωτερικές μας ανάγκες και να περιέρχεται και το είδος αυτό στη δικαιοδοσία της μαύρης αγοράς. Πώς να πανηγυρίσουμε λοιπόν την 'επιτυχία' των μεγάλων παραγγελιών από το εξωτερικό, ειδικά όσον αφορά το τσιμέντο;

ΟΙ ΑΦΟΡΗΤΩΣ θορυβούσες μοτοσυκλέττες άποτελούν τη μόνη παραφάνια στα μέτρα κατά του θορύβου. 'Ιδίως στα πρόστια χαλαύν κόσμο. 'Αλλά και στις κωμωπώλες και τα χωριά της 'Αττικής δεν παύουν να αναστατώνουν το σύμπαν και μάλιστα τα Κυριακά-

τικά άπογευματά, όταν οι κεντρικοί δρόμοι είναι κατόμεστοι και οι μοτοσυκλετιστές κάνουν τις επιδείξεις τους βολτάροντας διαρκώς και επιμόνως στους κεντρικούς δρόμους. Δεν μπορεί να ληφθούν μερικά στοιχειώδη μέτρα προστασίας της άκοης και των νευρών των κατοίκων και προσθεριστών;

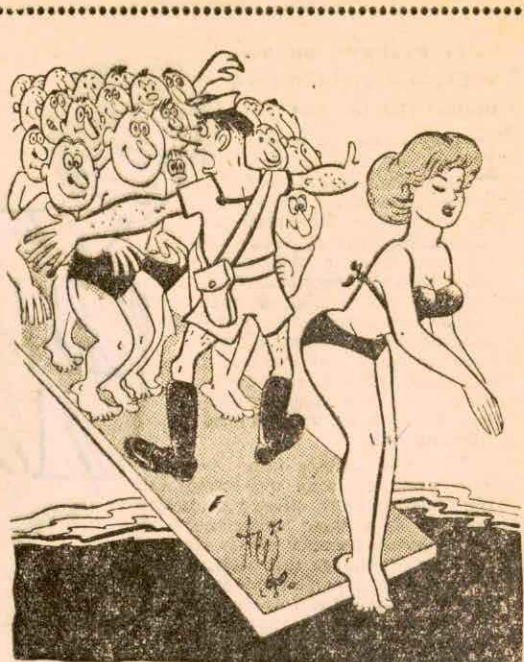
ΤΟ ΜΟΝΙΜΟ αίσχος που λέγεται 'Εκθεσις 'Επιδρώσεως του 'Ελληνικού Λαού', δεν πρόκειται να ξεληθώ από την πλατεία Κλαθμώνος. Αυτό τουλάχιστον το συμπέρασμα βγαίνει από τις υπάρχουσες ενδείξεις. Διερωτώμεθα μήπως θα ήταν φρόνιμο να αναλάβει την πρωτοβουλία ο άποφασιστικός κ. Κατζιάς και να αναθέσει σ' ένα συνεργείο να κατεδαφίσει μια νύχτα αυτή την άκαλαίσθητη παράγκα; 'Εδώ η πολεοδομική ύπηρεσία κατεδαφίζει σπίτια — για λόγους αισθητικούς — και πετάει οικογένειες δολοκλήρες στο δρόμο. Και δεν υπάρχει τρόπος να κρημινισθώ ένα τερατοδύγημα που άσχημίζει το κεντρικότερο σημείο της πρωτεύουσας;

ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ για το μπετόν σίδερα έφθασαν αίσως τις 6 χιλ. δραχμές την όκα από 212 που είχαν πριν λίγον καιρό. Αυτό όχι λόγω άνεπαρκείας του είδους, αλλά έπειδη δεσμεύθηκαν μεγάλες ποσότητες για τυχόν μελλοντικά έργα στρατιωτικής σημασίας. Το αποτέλεσμα ήταν να ανασταλή η οικοδομική δραστηριότης και να ταλαιπωρούνται ιδιαιτέρως όσοι έχουν μισοτελειωμένες οικοδομές. 'Εν τώ μεταξύ οι άρμόδιοι παράγοντες λέγουν ότι 'προωθείται δια παντός μέσου η ιδιωτική πρωτοβουλία!'

ΕΝΑΣ σερβιτόρος βοηθούμενος από τον καταστηματάρχη και τρεις άγνώστους — λεγει το άστυνομικόν δελτίον — επέτεθη έναντιόν ενός πελάτου και τον έτραυμάτισε σοβαρώς με σφυγάνι εις την ώμοπλάτην, έπειδη ο τελευταίος έζητησε με τον καφέ και... δεύτερον ποτήριον ύδατος. 'Αν δηλαδή —ό μη γένοιτο— δεν άποδύωσαν τα προσωρινά έργα και δεν βρέθη τον έρχόμενο χειμώνα, του χρόνου το καλοκαίρι θα πρέπει να πηγαινώμε στα καφεενία με... θώρακες και περικεφαλαίες.

ΗΙΔΡΥΣΙΣ Κρατικής Σκηνής στη Θεσσαλονίκη, είναι πλέον γεγονός και αξίζουν κάθε έπαινο εκείνοι στούς οποίους όφείλεται η πραγματοποίησης μιας παλαιάς έπιθυμίας των κατοίκων της συμπελευσσης. Πριν όμως ιδρυθώ άκομη προβάλλει η πρώτη σοβαρά διαφάνια: ο τοπικός οργανισμός Κρατικού Θεάτρου Θεσσαλονίκης, έχει την άπαιτησι η δεύτερα κρατική σκηνή, άποτελή άυτοτελή οργανισμό, με ξεχωριστή διοίκησι, δικό του θάσσο, δική του δραματική σχολή, δικούς του σκηνοθέτες και άπολυτη πρωτοβουλία. Το 'Εθνικό Θέατρο 'Αθηνών, διεκδικεί την 'προστασία' της μακεδονικής κρατικής σκηνής, που θέλει να την έχη ως ένα είδος ύποτελου παρατηρήματος. Είναι φανερό ότι το δικαίον εύρίσκειται με το μέρος των Θεσσαλονικέων. 'Η μακεδονική πρωτεύουσα, με τις 350 χιλιάδες των κατοίκων της, δικαιούται να έχη το δικό της θέατρο, με ανεξάρτητη διεύθυνσι και να ρυθμίση το δραματολόγιο κατ' άπολυτη πρωτοβουλία. Και πιστεύουμε ότι, τελικώς, αυτή η γνώμη θα επικρατήσει, ώστε ο ύδροκεφαλίσμος της πρωτεύουσας να μην άπορροφήση και το θέατρο.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

—Περιμένετε, κύριοι, να πείση πρώτα η δεσποινίς για να μη γίνη κανένα δυστύχημα... (Του 'Αρχέλαου)

—Σας ευχαριστούμε που προτιμάτε να τρώτε εδώ!... 'Αλλά θα κάνετε καλύτερα να σταματάτε το αυτοκίνητό σας κάπου αλλού!...

ΝΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΝΑ ΜΑΔΑΜΑ!...
—Τυχερό, ποιος να στέλεγε πως θάπαιρνες το πρωινό σου στο κρεβάτι!...

Πόλα Ρέϋμοντ, μία καινούργια σταρ με μεγάλη ομοιότητα με την Λόϋ

ΕΙΝΕ λάθος να πιστεύεται ότι τα στούντιο του Χόλλυγουντ μόνο για καλά σενάρια και καλές ταινίες ενδιαφέρονται. Ενδιαφέρονται εξίσου και για «καινούργια πρόσωπα», νέους δηλαδή ηθοποιούς και των δύο φύλων που, αν πετύχουν, να μπορέσουν να αντικαταστήσουν κάποτε άλλους, παλιούς και γνωστούς, για τους οποίους το παγκόσμιο κοινό του κινηματογράφου δεν δείχνει πια μεγάλο ενδιαφέρον.

Το 1949 πολλές και νέες σταρ φάνηκαν στο στερέωμα της αμερικανικής κινηματογραφουπόλεως αλλά λίγες κατώρθωσαν να επιπλεύσουν. Μεταξύ αυτών είχε και η Πόλα Ρέϋμοντ, μία όμορφη μελαχροινή με γκριζοπράσινα μάτια, καστανά μαλλιά και «τέλειο» σώμα. Τα χαρακτηριστικά της αυτά μοιάζουν τόσο πολύ με της γνωστής Βεντέττας Μύρνας Λόϋ, ώστε οι κύκλοι των στούντιο την βάφτισαν κλόνας «σωσίας» της.

—Μήπως, μίς Ρέϋμοντ, είστε... αδελφή της Μύρνας Λόϋ ή

Η ΣΩΣΙΑΣ

δμως, ότι δεν χρειάζεται να της γυρίσετε καμιά δοκιμαστική σκηνή. Είναι κλόνας έτοιμη για οποιοδήποτε ρόλο. Πρόκειται για καινούργια βέβαια καλλιτέχνηδα, αλλά προικισμένη με αξιοσημείωτο ταλέντο...

Το πρώτο φιλμ της ήταν «Ο τελευταίος των σκλάβων», με τον Ρόμπερτ Ταίηλορ. Ακολούθησε το έγχρωμο «Δούκισσα του Αϊντάχο», με την Έστερ Ουίλλιαμς και τον Βαν Τζόνσον και, αμέσως μετά, το «Αιχμαλώτι της καταιγίδας», με τον Κάρυ Γκράντ.

Τρία φιλμ δηλαδή με τρεις διάσημους και αγαπημένους πρωταγωνιστές.

Με τον Κάρυ Γκράντ μάλιστα η όμορφη Πόλα είχε εφέτος μία περιπέτεια. Γύρισε σκηνές από το τρίτο φιλμ και ο σεναρίστας την ήθελε «γυναίκα» του Κάρυ, γεμάτη έρωτα γι' αυτόν. Τέσσερες ο-

μως ημέρες πριν, ο διάσημος σταρ είχε παντρευτεί την όμορφη Μπέτσυ Ντρέικ, χωρίς αυτό να το ξέρει η Πόλα. Και η παρεξήγηση, που παρ' όλο που είχε σοβαρές συνέπειες, συνέβη ως εξής: Την ημέρα του γυρίσματος πήγε και η Μπέτσυ στο στούντιο για να το παρακολουθήσει. Φαντασθήτε όμως την έκπληξή της όταν σε μία στιγμή ακούει τα μεγάφωνα να ωρύονται:

—Ο μίστερ Κάρυ Γκράντ παρακαλείται να πάει στο ύψιστο 3 «πλατώ» που τον περιμένει η γυναίκα του.

—Μπά! Έκανε η Μπέτσυ, ανήσυχη, ποιά γυναίκα του τον περιμένει; Μήπως έχει... κι' άλλη εκτός από μένα;

—Επήγε λοιπόν εκεί και... παρ' όλο που λιποθυμήσε από το θέαμα που αντίκρουσε: είδε τον άντρα της τον Κάρυ να κρατά στην αγκαλιά του μία άγνωστη αλλά όμορφη γυναίκα και να την φιλά με πάθος! Κιτρίνισε από το κακό της και κίνησε να πάει κοντά της με το σκοπό να... ξεμαλιάσει την αντίζηλο, που δεν ήταν άλλη από τη Πόλα. Αλλά αντελήφθη τις άγριες διαθέσεις της ένας περαστικός μηχανικός που την γνώρισε κι' έσπευσε να την καθησυχάσει.

—Σταθήτε! της είπε γελώντας. Δεν είναι τίποτα! Ο άνδρας σας δοκιμάζει απλώς με την σύντροφό του μία «ερωτική σκηνή» που θα γυρίσουν σε λίγο μαζί. Δεν υπάρχει λόγος για... έχθροπραξίες. Και οι δυο είνε άθωοι!

—Ετσι τη γλύτωσε η ανύποπτη Πόλα. Από τη στιγμή όμως εκείνη έγινε πρώτη φίλη με την κυρία Κάρυ Γκράντ!

Η Πόλα Ρέϋμοντ γεννήθηκε στο Φραντσίσκο της Καλιφορνίας στις 6 Φεβρουαρίου του 1924 από πατέρα Άγγλο και μητέρα Ιρλανδή. Ο πατέρας Ρέϋμοντ ήταν και είχε γνωστό δικηγόρο. Άλλο παιδί δεν είχε και γι' αυτό η κόρη του έπρεπε να γίνει κι' αυτή δικηγόρος για να διατηρήσει την οικογενειακή παράδοση. Σπούδασε, λοιπόν, στο Πανεπιστήμιο και το 1946 ήταν διπλωματούχος δικηγόρος χωρίς άδεια ακόμη. Έξασκήθηκε πολύ κοντά στον πατέρα της, αλλά ύστερα άλλαξε ξαφνικά γνώμη:

—Δεν μου άρεσει το επάγγελμα αυτό, δήλωσε στον κατάπληκτο πατέρα της. Θα δοκιμάσω στο θέατρο. Δεν πειράζει που δεν έχω δίπλωμα ηθοποιού. Το παίρνω αργότερα!

Τον ίδιο χρόνο λοιπόν βγήκε στο μουσικό θέατρο ως υπαλλήρινα με μεγάλη επιτυχία. Αμέσως μετά πήγε σε μία δραματική σχολή και πήρε δίπλωμα ηθοποιού, που της επέτρεψε να προσληφθεί αμέσως σ' έναν περιοδεύοντα δραματικό θίασο. Εκεί την πρόσεξε ο σκηνοθέτης Κούκορ, του άρεσε και την σύστησε στα στούντιο Μέτρο. Σήμερα η Πόλα είναι μία από τις καινούργιες «αποκαλύψεις» της όθνης.

Ο. PENNY

Η Πόλα Ρέϋμοντ.

και συγγενής της: τη ρωτούν συχνά οι δημοσιογράφοι. Ξέρετε, μοιάζετε τόσο πολύ — σαν δι' σταγόνες νερού.

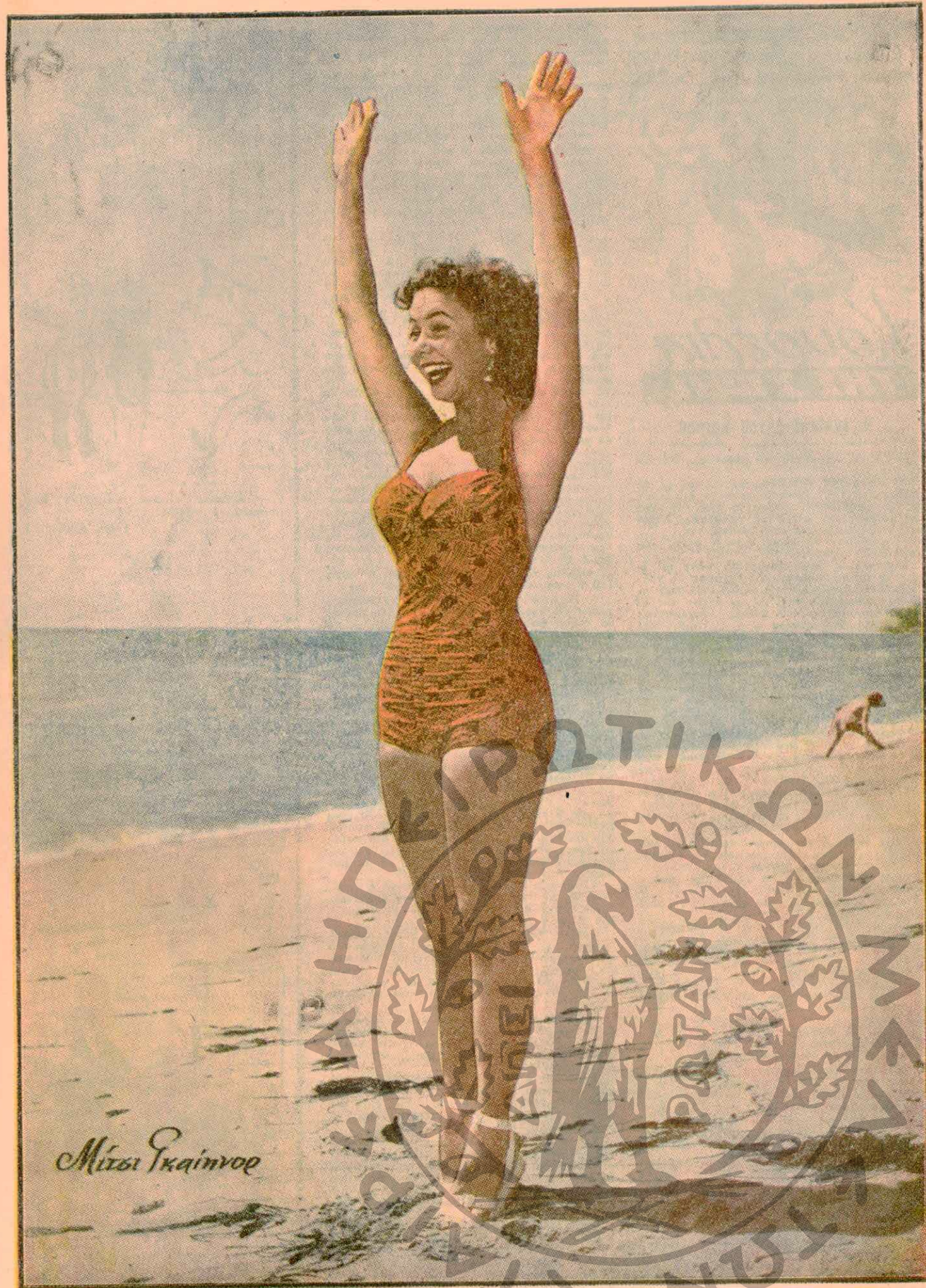
—Θαυμάζω τη διάσημη σινάδελλό μου, απαντάει η Πόλα, αλλά δεν έχω καμιά συγγένεια μαζί της. Απλώς η τύχη θέλησε να μοιάζουμε!

Μη νομίζετε ωστόσο ότι χάρις στην ομοιότητα αυτή πέτυχε η Πόλα στην όθνη. Η ανάδειξή της ως σταρ οφείλεται μόνο στο ταλέντο της. Είχε τόσο πολύ ταλέντο ώστε, όταν την είδε και την δοκίμασε έμπρός στο φασκό ο γνωστός σκηνοθέτης Τζωρτζ Κούκορ, ικανοποιήθηκε απόλυτα και την παρουςίασε αμέσως στα στούντιο Μέτρο.

—Γι' αυτή την κοπέλλα δεν έχω κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον, είπε. Οφείλω να σας πω

Η Μύρνα Λόϋ.

Μίτσι Γκρίννορ

Η έκδική της του καιρού

—Κλείσε, Ζαμπέττα, τα ξωφύλλα... Νύχτωσε πιά...

Η Ζαμπέττα σηκώθηκε, άργα, και με το κουρασμένο της γέροκο βήμα πήγε κι' έκλεισε τα παράθυρα κι' άναψε το φως. Η κυρία της χείδεψε μία κάτασπρη γάτα της. Άγκυρας που χουζούρευε στην ποδιά της.

—Ετοιμάσε να φάμε σιγά-σιγά, Ζαμπέττα... πρόσθεσε.

Σιωπηλή, η γρηά υπηρέτρια πήγε κι' έφερε το τραπέζι-μάνηλο κι' έστρωσε το τραπέζι. Σιγά-σιγά, η γρηά κυρία σηκώθηκε από την πολυθρόνα της, — χαλώντας την ησυχία της γάτας που πήδηξε αναγκαστικά με μεγάλη δυσάρεσκεια στο πάτωμα, — και στηρίχθηκε πάνω στο εδένιο μπαστουνακι της, ζύγωσε το τραπέζι. Μ' ένα στεναγμό άνακουφίσως κάθισε στην καρέκλα της. Και αυτό όλο το ένα βήμα — από την πολυθρόνα ως την καρέκλα του τραπέζιου — την κουράσε αφάνταστα. Τα γερατάκια της είχαν έλθει από παντού, άσφυκτικά... Κι' όσο βούλιαζε πιο πολύ μες στην κρύα τους άγκυα, τόσο βίωσους πιο πολύ να ζήσει!

Άρχισε να τσιουχ σιωπηλά το γισαούρι της με τη μισή φρυγανιά — το καθιερωμένο από καιρο μοναδικό βραδυνό της φαί... Άντικρύ της η Ζαμπέττα, έτρωγε κι' αυτή σιωπηλή. Και σε μία διπλανή καρέκλα είχε κάτσει η τρίτη γρηά της οικογένειας — η κάτασπρη γάτα της. Άγκυρας, με τα μάτια της μισόκλειστα από τη νύστα...

Τρεις γρηές γύρω από ένα τραπέζι!... Μελαγχολική η γρηά κυρία τέλειωσε το γισαούρι της με τη μισή φρυγανιά της. Σαφικά, άντησε το κουδούνι. Η Ζαμπέττα σήκωσε γεμάτη έκπληξη το κεφάλι της: Ποιος ήτανε τέτοια ώρα;... Δεν είχαν έπισκεψεί πιά, από καιρό.

Το κουδούνι ξαναχτύπησε, πιο επίμονα. —Πήγαίνε να δης ποιος είναι, Ζαμπέττα... είπε η κυρία.

Βγήκε η υπηρέτρια, και σε λίγο γύρισε: —Είνε ένας κύριος... είπε.

—Άγνωστος.

—Ναί... Δεν τόν ξέρω. Δεν έχει ξανάρθει.

—Ποιον θέλεις;

—Εσάς...

—Πού τόν έδωλε;

—Στο σαλονάκι.

—Βοήθησε με να σηκωθώ, Ζαμπέττα...

Κούτσα-κούτσα, βοηθούμενη από την υπηρέτρια της κι' από το μπαστουνακι της, η γρηά κυρία βγήκε από την τραπέζια και πέρασε στο σαλόνι. Έκει, είδε έναν ψηλό κύριο με κάτασπρη μαλλιά και χρυσά γυαλιά να την περιμένει άθως. Τον κύτταξε γεμάτη έκπληξη.

—Μέ ζήτησατε;... τόν ρώτησε.

—Έκείνος την κύτταξε αμίλητος. "Υστερα είπε:

—Ναί... Θέλω να σας μιλήσω...

—Ορίστε. Σας ακούω... Καθίστε, κι' έπιτρέψτε και σε μένα να καθίσω.

Κάθισαν οι δύο γέροι άπεναντί ο ένας από τον άλλον. Η Ζαμπέττα, περίεργη, σαν υπηρέτρια και μάλιστα γρηά, έμεινε πίσω από την κυρία της, ποιούμενους ν' άκουση.

—Θάθελα να μιλούσαμε μόνοι... είπε ο κύριος ύστερ' από ένα μικρό δισταγμό.

—Ζαμπέττα, πήγαίνε, σε παρακαλώ... είπε η κυρία στην υπηρέτρια.

Φανερά δυσάρεστημένη, η Ζαμπέττα βγήκε σιγά-σιγά από το δωμάτιο. Η γρηά κυρία γύρισε στον άπρόοπτο έπισκέπτη της: —Σας ακούω... τόν ξανάπε.

—Έκείνος την κύτταξε για πολλήν ώρα, σιωπηλός. Το βλέμμα του, πίσω από τα χρυσά γυαλιά, έδειχνε μία περίεργη ίκανοποίησι... Κάτω από τη βλέμμα αυτό, η γρηά κυρία ένοιωσε μία δυσφορία...

—Γιατί δεν μιλάτε; τόν ρώτησε.

—Πώς να μιλήσω, 'Ελένη!... Έκανε ο γέρος κύριος. Μ' έχει άφισει αφώνο η άδυσνη έκπληξη! Προσπαθώ μάταια ν' άναγνωρίσω το ύπεροχο πλάσμα, που, εδώ και σαράντα χρόνια, ξετρελλάινε όλη την 'Αθήνα...

—Μέ ξέρατε;... ρώτησε η γρηά με φωνή που έτρεμε.

—Αν σ' ήξερα, 'Ελένη! Μά, είμαι ένα από τα αναρίθμητα θύματα σου!... Στα πόδια σου κατόδεσα την καρδιά μου, κι' έσύ την κλώτσησες με παγερή άδιαφορία. Άφου μουδούσες στην άρχη την έλπίδα ότι θα μ' άγαπούσες, άφου χρησιμοποίησες λιγάκι την ηθόποισα που σου χάρισε η φύσις κι' ύποκρίθηκες ότι είχες συγκινήθη από τον έρωτά μου, στο τέλος, όταν μ' είδες άδύνατο κουρέλι σωριασμένο μπροστά σου, πέρασες κι' έφυγες μακριά, γελώντας με σκληρή άδιαφορία. Και δεν ήταν η πρώτη φορά που φερόσουν έτσι, 'Ελένη. Θυμάσαι μερικά από τα πολλά σου θύματα; "Όσο κι' αν ο χρόνος έχει εκασθενήσει τη μνήμη σου, νομίζω ότι δεν θα χεις έντελως ξεχάσει το χρηστίδι που τινάζε τα μαυλά του στον άέρα για τα μαύρα σου μάτια, τόν 'Αντωνιάδη και το Σπηλιόπουλο που τους έφριξες τόν ένα άπάνω στον άλλον σ' εκείνη την αίματηρή και για τους δύο τους μονομαχία, το Βεργίνη που διέλυσε το σπίτι του, τόν έκανε ν' αφήσει τη γυναίκα του και τα παιδιά του, για ν' ακολουθήση τη φωτεινή σου τροχιά. Και στο τέλος τόν κλώτσησες κι' αυτόν σαν παλιόσκυλο, και τούβαλες στο χέρι τη σφιγγα της μορφής... Και πόσους, πόσους άλλους έχεις να θυμής, 'Ελένη...

—Ποιός είσαι; ρώτησε με φρίκη η γρηά, ενώ άνασηκωνότανε στην πολυθρόνα της.

—Το όνομά μου ίσως να μην τό θυμάσαι πιά... Το περιστατικό μου όμως δεν πρέπει να τόχης ξεχάσει: για να μπερδωθώ ν' αντιμετωπίσω τα φοβερά έξοδα που μου επέβαλλε ο μοιραίος έρωτάς μου για σενα, άφου σπατάλησα όλη την τεράστια περιουσία του πατέρα μου, έγιναν κοινός κλέφτης!...

—Έκλεψα;... όταν έτρεξα να κατέβω στα πόδια σου πάλι τα προϊόντα της κλεψιάς μου, έμαθα ότι έσύ είχες φύγει για το έξωτερικό με το γιο ένος τραπέζιτη... Πήγα τότε και παραδόθηκες μόνος μου στην αστυνομία... "Εμεινα φυλακή αρκετά χρόνια. Όταν βγήκα, ήμουν ψυχικά έρείπιο... Και, το χειρότερο, έρωτευμένος πάντα με σενα... Για να σε ξεχάσω, και για να ξεχασθώ το όνομά μου με την οικήτη φήμη, έφυγα για το έξωτερικό... Κι' έκει, προσπάθησα, και κατάφερα να φτιάξω πάλι τη ζωή μου. "Εμεινα πολλά χρόνια εκεί, στην ξενιτιά: ο παλιός μου έρωτας έγινε σιγά-σιγά δίψα μανιασμένη για έκδικησι. Ποθούσα να σε δω για να σ'ονόκαω, να σε ντυπώσω, να σε μαθήσω... Και, να πού ήρθα σήμερα!

—Παύλο... μωρουρίσε πολύ σιγά η γρηά.

—Α, με άναγνωρίσες; Τόσο το καλύτερο.

—Έλα, λοιπόν! Έκδικήσου με... Έκανε πιο δυνατά εκείνη.

Σήκωσε τους ώμους του ο γέρος κύριος: —Να σ' έκδικήσω; Μά, με πρόφτασε ο καιρός, 'Ελένη!... Η ίκανοποίησι πούνοιωσα σήμερα, βλέποντάς σε, είναι πιο μεγάλη παρά αν σ' έκοβα κομμάτια!...

—Παύλο... ψιθύρισε η γρηά, πνιγμένη στα δάκρυα.

—Σ' έκδικήθηκε ο καιρός για λογαριασμό όλων εκείνων που κουρέλιασες, χωρίς όικτο, που κατέστρεψες χωρίς τύψεις. Και τώρα, φεύγω ήσυχος κι' ίκανοποιημένος, παλιά μου ανάλγητη γόσσα!

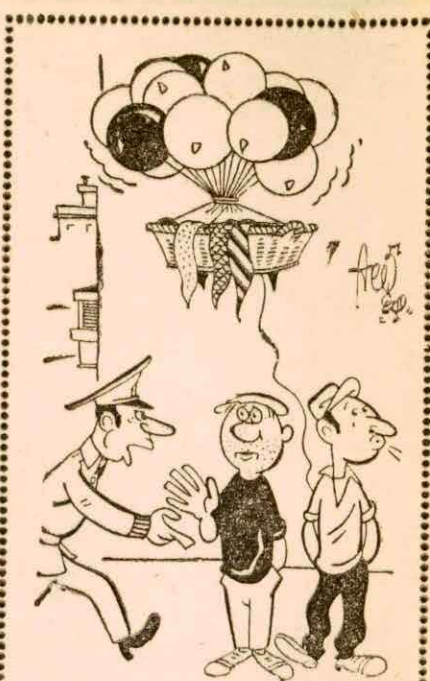
Σηκώθηκε ο κύριος και ύποκλήθηκε μπροστά στη γρηά που κλάιει πάντα.

—Καληνυχτά σας, κυρία... της είπε ψυχρά. Σας εύχαριστώ για την ίκανοποίησι που μου δώσατε...

Και βγήκε από το δωμάτιο χωρίς να κυττάξη πίσω του. Η γρηά κυρία είχε μείνει στην πολυθρόνα της πνιγμένη στα κλάματα και στις πικρές άναμνησεις. Η γρηά γάτα της 'Άγκυρας μπήκε στο σαλονάκι, και πήδηξε στο ποδιά της. Η γρηά υπηρέτρια μπήκε κι' αυτή:

—Θέλετε να σας βοηθήσω να πάτε να κοιμηθείτε;... ρώτησε την κυρία της.

—Αμίλητη εκείνη, σηκώθηκε, χαλώντας πάλι την ησυχία της γάτας, και, στηρίχμένη άπάνω στο μπαστουνακι της, αυτή η γόσσα του παλιού καιρού, τράβηξε σιγά-σιγά για ύπνο...

—Μήπως είδατε κάποιους που πουλούσανε γραβάτες;... (Τού 'Αρχέλαου)

Χωρίς λόγια...

ΕΥ. ΡΕΖΙΤΕΧΝΙΑ
—Σας άρσσει, λοιπόν, το κρεβάτι— ξυπνητήρι;...

Ο Μακάριο.
ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ
ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

★ Η «Φέ» του 20ού αιώνα» άνατπει σ' όλον τόν κόσμο τους άπογόνους του Δαυίδ και της Βηθσαβιέ. "Όσοι ύποέσουν να άποδείξουν ότι κατόντησαν από την βασιλική αυτή οικογένεια, θα μεταδούν στην 'Αμερική για να παρευρεθούν στην μεγαλειώδη πομπή του έθνους. Τα έξοδα ταξιδιού και παραμονής στον Νέο Κόσμο τα αναλαμβάνει όλα η «Φέ».

★ Στο Χόλλυγουντ, ντεμπουτάρωσε προ ήμερών στον κινηματογράφο η «Κάθ' ην Θάλαμπεργκ» του παραγωγού 'Ιοβίνγκ Θάλμπεργκ και της άλστε συζύγου του Νόρμας Σ' ή ο ε ρ ο.

★ Κατά την κινηματογραφική περίοδο 1950-51, προεβλήθησαν στη Μαδρίτη 215 ταινίες: 130 άμερικανικές, 22 μεξικανικές, 15 γαλλικές, 14 ιταλικές, 12 της 'Ασθεντικής, 10 άγγλικές, 6 σουηδικές, 14 αυστριακές και 2 έλβετικές. Κατά το ίδιο χρονικό διάστημα, οι 'Αθηναίοι είδαν σενεδο διπλάσιο άισιθό ταινιών.

★ Το καλλιτεχνικό ζευγάρι Μισελίν Σερέλ—Πώλ Μερσίς, περιμένει ένα παιδί.

★ Η Σίρλεϋ Τέμπλ που παντρεύτηκε πριν από μερικούς μήνες τόν Τσάρλς Μπλάκ πρόκειται να ξαναγίνει κι' αυτή πάλια.

★ Ο Ρόμπερτ Τάινλορ και η 'Ελίζαμπετ Τάινλορ βρίσκονται στο Λονδίνο ποικειμένοι να πρωταγωνιστήσουν στο φίλμ «Ιδανόιτες» που θα γυρισθ' στα άγγλικά σπουτήρια. Οι δύο καλλιτέχνες που δεν έχουν καμιά συγγένεια μεταξύ τους, θ' άποτελέσουν φαίνεται το νέο 'Ιδανικό ζευγάρι του άμερικανικού κινηματογράφου.

★ Δεν ένομε μόνο έμεις στην 'Ελλάδα την μανία της άλλαγής τών τίτλων τών κινηματογραφικών ταινιών. Με άμερικανικά κεφάλαια γυρίστηκε στο Παρίσι το φίλμ «Ο Θεός έχει ανάγκη από τους ανθρώπους». Στην 'Αμερική όμως το φίλμ αυτό θα προδλήθ' με τόν τίτλο «Το νσί των άμαρτωλών».

★ Το «έβδομαδιαίο σνέδιο» του "Όρσον Ουέλλας είναι πιο έντυπωσιακό αυτήν την έβδομάδα. Σχεδιάζει να γυρίση σ'όν κινηματογράφο τόν «Έρσοκ τόν Τέταρτο» του Σαίξπηρ και να παίξ' στο θέατρο στο Λονδίνο τόν «Ο-θέλλω» επίσης του Σαίξπηρ.

★ Ο Μακάριο έότασε στο Παρίσι. Θα παραμείνει μερικές μέρες σ'ή γαλλική πρωτεύουσα και θα συναντήση τους Γάλλους σεναριογράφους Ζεράρ Καρλιέ και Μωρίς Λαμπρό, που θα γράψουν τους διαλόγους του προσεγούς του φίλμ «Η γυνίκα μου, η άγελάδα μου κι' έγώ».

★ Σε ηλικία 68 νόωνων πέρανε στο Παρίσι ο έκλεκτός Γάλλος καλλιτέχνης Ζάκ Μπωμέα. Είχε γυρίσει περισσότε-

ρα από 100 φίλμ. Ήταν δέ και θεατοκός σκηνοθέτης.

★ Η τραγουδίστρια Μπέττυ Τζώρτζ που θοιαυδείται τόσα στο Μπρόντγουαι σ'ήν όπερέττα «Φίλησε με Καίτη» «άνεκαλύφθη» έκει από τόν παραγωγό του κινηματογράφου Χούσσοντ Χιούξ, ο όποιος προτίθεται να την μεταφέρ' στο Χόλλυγουντ και να την λανσάρ' με τόν θουδωδίο τόπο που τού είναι προσφιλής.

★ Η Ματσίκο Κίο, που έχει άποκληθ' από τους συμπατριώτες της «Τζέιν Ράσελ» του 'Ιαπωνικού κινηματογράφου, έτέλεθη προ ήμερών στο Τόκιο ως καλύτερη ήθοποιός της 'Ιαπωνίας για το 1951. Η Ματσίκο που ντεμπουτάρωσε σ'ήν 7η τέγγη το 1949 είναι μία παραγωγική άλματώδης έτέλει και έπαιξε από τότε σενεδόν άδιάκοπα σε διάφορα φίλμ. Θεωρείται επίσης σ'ήν 'Ιαπωνία ως ή ήθοποιός που γύρισε τις περισσότερες έρωτικές σκηνές.

★ Ο Ραϊνύ της 'Ιταλίας, «Αλντο Φαμπρίτσι», έδωλεσε ότι ένδεχεται να γυρίση ένα φίλμ υπό την διεύθυνση του Μαρελ Πανιόλ. Το φίλμ θα είναι μία νέα έκδοση του άισιθωγέματος «Μου κλέων την γυναίκα μου» ('Η γυνίκα του θούσων) η ύποθεση του όποιου θα έκτυλίσσεται αυτή τη φορά αντί της Γαλλίας σ'ή Ν. 'Ιταλία. 'Ός γνωστόν στο φίλμ που γυρίστηκε προπολεμικά από τόν ίδιο τόν Πανιόλ, πρωταγωνιστούσαν ο μακαρίτης Ραϊνύ και η Ζινέτ Λεκλέρκ.

★ Η Τζίν Κοαίντν Βρέθηκε τελευταίως σε πολύ δύσκολη θέση. Η γκουβερνάντα της, της δώλεσε, ότι είναι ύπονομωμένη να την έγκαταλείψ' έπειδή προκείται να παντρευθ'. "Ετσι η Τζίν, που μόλις είναι άρνίσει το γυίσημα μίας νέας ταινίας Βρέθηκε μπροστά σ' ένα τραγικό δίλημμα: ν' άφήση στο στίτι δολούαννα τα τόια της παιδιά ή να έγκαταλείψ' το γυίσημα της ταινίας; Γιατί στο Χόλλυγουντ οι γκουβερνάντες δεν βρίσκονται άπ' τη μία μέρα στην άλλη. Εύτυχας όμως Βρέθηκε κάποιος για να βγάλ' από την Τζίν από τήν τραγική αυτή θέση: Ο γυνιστής του κινηματικού σκόλου του συζύγου της Πώλ Μπρίκαμ. Ο κύριος αυτός προθυμοποιήθηκε να έπιδλήθ' τα μικρά ένώ συγγόνους θα γυμνάθ' το σκόλο τους. Η κατάρτισις διορθώθηκε έτσι προσωρινά, είναι όμως άσπιδόση αν ο γυνιστής θα κατορθώση να δαμάση συγγόνους... τέσσερα μικρά θηοία!...

★ Η Σουζύ Ντελαϊό έμαθε κατάπληκτη ότι το τελευταίο της φίλμ «Λαίδη Πανάς» άπηνωρεύθη σ'όν Καναδά, διότι έκαίθη... αντιπαιδαγωγικά.

★ Οι 'Ιταλοί παραγωγοί δεν έγασαν τήν εύκαιρία να γυρισθ'όποιον μία παλιά δόξα του 'Ιταλικού κινηματογράφου, που άπνήθη από το Χόλλυγουντ. Η 'Αλίντα Βάλλα, ύστερα από το γυίσημα πολλών φίλμ σ'ήν Εύρώπη, με άμερικανικά κεφάλαια, πήγε σ'ή Ρώμη για να ξεκουραστή λιγάκι. Έκει όμως της έγιναν τόσες προτάσεις εκ μέρους παλαιών ένοδοτών της, ώστε ύπονομωθηκε να δεινθ' να γυρίση ένα τουλάχιστον φίλμ.

★ Εμφανίζεται έτσι στο φίλμ «Ο-λεβας» του Τζιάνι Φρανσιολίνι μαζί με τόν 'Αμνέττο 'Ηας τ σ ό ρ ι και τόν Ζάβ-Πιέρ 'Ωινόν.

★ Στο προσεχές του φίλμ «Φανφάν ή Τουλίπα» ο Ζεζάρ Φίλιπ θα άντιμετωπίση άκοκτα σφοδρούς κινδύνους: 'Ιππείνη ένα άλογο χωρίς σέλλα, που έαφνικά άφνιάζει, πέφτει από ένα πανώπλο κυπαρίσσι μέσα, ένα ρακί, άλληλογουδοκοπιέται με έναν άληθινό νίγαντα κλπ. Τόν παρηγορεί όμως για όλα αυτά το ότι θα προσκαλέση τόν θαυμασμό τών θαυμαστών του και 'Ιδως της ώσας του παστεναίο Τζίνιας Λολομπιγιέτα.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ.

Ιστορίες της ζωής

Ο Άριστος ευρίζει

—Όλοι ξέρουν πως η μπαρμπερική και η φλυαρία, είναι δυο πράγματα που πάνε μαζί.

Αυτή η ρητορική μανία τών μπαρμπερών είναι πολύ παλιά, νομίζω από την εποχή που πρωτοβγήκε το τριχοκοπτικό αυτό έπαγγέλμα. Γιατί, ένα παλιό ανέκδοτο, λέει πως κάποιος σφοδρός άρχαίος, πήγε σ' έναν άρχαίο κουρέα για να τού περιποιήθ' το σόφο του κεφάλι. Και όταν ο άρχαίος μπαρμπερής, ρώτησε τόν άρχαίο πελάτη, «πως θέλετε να σας κουρέψω;» εκείνος άπάντησε:

—Σίγών!

Και οι νεότεροι μπαρμπερδες είναι άντάξιοι τών ένδοξων τους προγόνων. Κι' έχουν ακόμα, δυο έπαγγελματικά χαρακτηριστικά: Τη μουσική και την αισθηματικότητα. Φλυαρία — μανταλινό — έρωτας, είναι ή τριλογία της μπαρμπερικής τέχνης.

—Σίγών!

Ο Άριστος έχει μόνο δυο φωνίες: Την πολυλογία και την άδυναμία προς τις άραιές γυναίκες. Ευρίζει και λέει, λέει και ευρίζει και το μάτι του είναι διαρκώς καρφωμένο στο δρόμο, για να μην τού ξεφύγη κανένα γοητευτικό πέρασμα. 'Ακριβώς γι' αυτό το λόγο, έχει διαλέξει και το πιο κατάλληλο πόστο. Η πολυθρόνα του είναι ακριβώς δίπλα από τη τζαμαρία προς το πεζοδρόμιο.

Και είναι και ο τύπος του αισθηματικού κουρέα: Μελαχροίνος, μαυρο μουστακάκι, μαλλί κατσαρό από φυσικό του και ματτα γεμάτα έρωτα, προς το γυναικείο σύμπαν.

Και, λοιπόν, ο Άριστος λέει και ευρίζει, ευρίζει και λέει και, ό,τι λέει, δεν είναι ούτε για τη διεθνή κατάρτισι, ούτε για την ακρίβεια της ζωής, ούτε για τα περσικά πετρέλαια. Είναι για το γυναικείο φύλο.

Είδες κατι ξεπεταρούδια που βγήκαν τώρα τελευταία, κύριε Βάσο; Νά τα πής στο ποτήρι. Έσυ, τί γλώμη έχεις επί του προκειμένου;

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

—Συμφωνώ καθ' όλην την γραμμή!

—Άσασχ! κι' άναστενάζει βαθεία, σαν να ξεφορτώνει μία πόσότητα αισθημάτων, που δράζει στο στήθος του. Σατανάδες, κυριε Βάσο μου!...

Και τα μάτια του διαρκώς στο πεζοδρόμιο. Και τότε- τότε παρατάει το έυραφι για ν' άναπτύξη το γυναικείο θέμα, να περιγράψ' τα σαματικά προσόντα μιας γειτοναπούλας τού, η για ν' άναστενάζει τρίς: «Άσασχ! Άχ-Άχ!».

Δεν είναι παλμός πελάτης του. Λίγος καιρός είναι που έπεσα στα χέρια του και στη γλώσσα του κι' έπειδή μ' άρέσει να γελώ με μερικούς τύπους, πάω έκει και παραδίδω το κεφάλι μου για περιποίηση, προ πάντων τις ήμερες που έχω πολλόν καιρό διαδίσμο. Ο Άριστος μου είναι πολύ συμπαθητικός, αλλά, έπειτα από το τελευταίο «μαλλιά-ξυρίσμα» άποφάσισα να κόψω όριστικάς.

Γιατί ο Άριστος δεν περιορίζει την αισθηματική του άδυναμία μόνο στο λέγειν. Κάνει και κάτι άλλο: Μόλις αντίληθ' το πέρασμα κάποιας γυναικίας που τού δάξει φωτιά, παρατάει τόν πελάτη, βγαίνει στην πόρτα και στέκεται έκει, για να παρακολουθήση το άντικειμενο τών πόθων του με τα γουρλωμένα του έρωτοδόλα μάτια, ως πού να στρίψ' τη γωνία και να χαθ'.

Τότε ξαναγυρίζει στο έυραφι και τραβάει δύο-τρεις έυραφίες, ως πού να περάση καμμία άλλη και να έπαναλάβ' την έξοδο:

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας, στο αισθηματικά χέρια τού Άριστου μπορεί

—Αί, ρέ, ένας πασός!...

Και νάτος στην πόρτα, φλεγόμενο άγαλμα. Κι' έτσι ένα έυρημα, που πρέπει, κανονικά να διαρκή δέκα λεπτά το πολύ ένα τεταρτό της ώρας

να κράτηση και μία ώρα και μια-
μισή. "Αν είναι μαζί και κουρε-
μα, φτάνουμε και τις δυομιση.
Το είχα πάρει, απόφασι όμως
και γλεντούσα την ερωτοδυσιστι-
κη αυτή υπόθεσι, ως το τελε-
ταίο ξυρίσμα, που συνέβη προ-
χθές.

Είπε η ώρα έννεα παρά τέταρ-
το πρωί και μπαίνω στο κου-
ρείο. Ο Άριστος απάν.
— Δεν ήρθε σήμερα; ρωτώ
τους άλλους.
— Εδώ είναι, με πληροφορούν.
"Εχει πεταχτή ως το περιπτε-
ρο να πάρη τσιγάρα.
Κάθομαι στην πολυθρόνα κι'
ανοίγω την εφημερίδα. Διαβάζω
τις ειδήσεις, διαβάζω το κύριο
άρθρο, φτάνω στα ενοικιαστήρια.
Που να φανή ο Άριστος. "Αλλοι
πελάτες έρχονται, κουρεύονται,
ξυρίζονται, φεύγουν, κάθονται
άλλοι κι' εγώ περιμένω. Με υπο-
μονη και κατανόησι. Τέλος, ώ-
ρα δέκα καταρρίπτει πέντε, να-
τος. Άργος και με βολό μάτι.
— Άειντε, μωρέ, Άριστο!
Στο κατινεργαστάσι πήγες να
πάρης τσιγάρα;
— Τί τσιγάρα, κύριε Βάσο,
που κάπκα ολοκληρώς. Καθώς
στεκόμουν στο περιπτερό, βλέπω
και περνάει μία... Τί να σου πω.
"Οχι γυναίκα! Κινηματογραφικός
αστέρας! Παράτησα τα τσιγά-
ρα και την πήρα από πίσω. Μπή-
κε σ' ένα έμπορικό να ψωνίση.
Στην πόρτα εγώ...
— Μά δεν δαρέθηκες;
— Τί να δαρεθώ, κύριε Βάσο
μου! Τέτοια γυναίκα δεν έχω ξα-
ναϊδή στη ζωή μου.
— Τέλος, τί έγινε;
— Τί ήθελες να γίνη; Βγήκε,
μπήκε, σ' ένα ταξί και την έχα-
σα... Άσασχ! Ξυρίσμα, ή μαλ-
λιά;
— Καί τα δύο!...
Πήρε την πετσέτα, την τύλι-
ξε στο λαιμό μου κι' άρπαξε
τα φαλλιδία. Δυο φαλλιδίες και
διακοπή.
— Μία γυναίκα, κύριε Βάσο!
Άριστοσύνη!...
— Καλά, τράβα και καμιά
φαλλιδία, Άριστο.
— Τί φαλλιδία, κύριε Βάσο
μου, που δεν μπορώ να συνελθώ
ακόμα! Το χέρι μου τρέμει!...
Νά τα πάρουμε πολύ, ή λίγο;
— Λίγο, γιά να τελειώνουμε!
Στις έξι έχω ραντεβού!
— Ραντεβού; Καλό κομ-
μάτι.
— Ραντεβού γιά δουλειά, μω-
ρέ Άριστο!
— Αί... Γιά δουλειά! είπα
άπογοητευμένος.
Και τράβηξε τρεις φαλλιδίες.
Το μάτι του πάντα στο δρόμο.
Σε μία στιγμή άκούω έναν ά-
πο κείνους τούς συνταρακτικούς
άναστεναγμούς:
— Άσασχ! "Ενα μελανουράκι!
Σ' ένα δευτερόλεπτο δρόθηκε
στην πόρτα, με το φαλλίδι στο
χέρι. "Εμεινε εκεί τρία ή τέσ-
σερα λεπτά της ώρας δουδός
κι' ακίνητος, με τα μάτια στη-
λωμένα σε κάποιο σημείο. "Ε-
πειτα ξαναγύρισε:
— Τό είδες, κύριε Βάσο;
— Δεν είδα τίποτα!
— Έχασες! Μελανουράκι από
τά σπάνια! Καί τριζάτο, μά-
λιστα!
— Τράβα τώρα καμιά φαλλι-
διά! Καταπίσθηκε πάλι με τα
μαλλιά μου.
— Τα μελανουράκια είναι ή ά-
δυναμία μου, κύριε Βάσο, Αί,
δεν σου λέω. "Εχουν και οι ξα-
νθές τη χάρη τους, αλλά ή ξα-
νθεία πρέπει νάνε άδρα-άδρα,
γιά να με συγκινήση. Το μελα-
νουράκι είναι εκείνο πουχί τη
γλυκα. Δεν ξέρω αν συμφωνή-
— Καθ' όλην την γραμμή!
— Θυμάμαι πέρυσι που είχα
ε ό ψ ε i ένα τέτοιο μελανου-
ράκι...
— Μάλιστα. "Αλλά νομίζω πως
πρέπει να κόψης και τα μαλ-
λιά μου.
— Έν τάξει κύριε Βάσο. Σι-

γά-σιγά! Τη δική μου φαλλι-
διά, όχι να το παίνευτώ, αλλά
δευτερος δεν την έχει. Είμαι καλ-
λίτεχνος! Μόνο που άργώ λι-
γάκι. Άλλά αγάπα το φίλο σου
με το ελάττωμά του. "Εξ άλλου
ή καλή δουλειά άργεί να γίνη...
Πά! πάλι! μανάρα μου! Μία φρε-
γάδα!

Και νάτος πάλι στην πόρτα,
με το φαλλίδι στο χέρι και το
γουρλωμένο μάτι. Τον είδα που
κουλούσε το κεφάλι του σαν να
επιδόκιμαζε τη «φρεγάδα» κι' έ-
πειτα ξαναήρθε στο πόστο του:
— Η γεμάτη γυναίκα έχει άλ-
λο γούστο, κύριε Βάσο. Είναι σαν
το καλό γαλακτοπούρεκο. "Ε-
μένα πάντα μ' άρέσουν οι ψωμο-
μένες γυναίκες. Καθ' ο ανατολι-
της, βλέπεις! "Εχεις πάει ποτέ
στην Πόλη;
— Όχι.
— Αί, λοιπόν, να πάς!
— Τί να κάνω;
— Νά ίδης κάτι φρεγάδες, να
σου φύγη το καφάσι! Κάνε μου
τη χάρη να πάς και θα με θυ-
μηθής. Θα γυρίσης και θα μου
πής: «Δίκηο έχεις Άριστο! Σε
παραδέχομαι!» Τί ώρα είναι;
— Δέκα και είκοσι!
— Με συγχωρείς δυό λεπτά!
Παράτησε το φαλλίδι και, ό-
πως ήταν με την άσπρη μπλου-
ζα, χάθηκε. Πέρασαν τα δυό λε-
πτά, πέρασαν άλλα δυό κι' άλλα
δεκάκι κι' ο Άριστος απάν.
— Έχετε καμιά άλλη εφημε-
ρίδα; ρώτησα έναν κάλφα.
— Ορίστε! μου είπε χαμογε-
λώντας με κατανόησι. "Ως που
να την τελειώσετε, έφτασε κι' ο
Άριστος.
Πραγματικά στις έντεκα παρά
δέκα ήρθε, ξαναμένος.
— Δεν άργησα και πολύ.
— Που είχες πάει, μωρέ;
— Πεταχτήκα ως την οδόν Αί-
λου. Αυτή την ώρα, μεταξύ δέ-
κα και μισή κι' έντεκα παρά
τέταρτο, περνάει μία σαράτη,
που τί να σου πώ! Θεός!
— Καλά κι' εσύ τί κάνεις;
— Τη βλέπω και τη βουίζω!
— Και μ' αυτό τί θγαίνει;
— Αί, θα με προσέξη με τον
καιρό... Κι' άργότερα μπορεί να
φέξη!

— Έν τάξει το κούρεμα. Τώ-

ρα πάμε γιά το ξυρίσματάκι.
Με πασάλειψε με σαπουνάδες.
Κι' ό,τι έπιασε το ξυράφι, να-
τος πάλι στην πόρτα.
— Πά! πάλι! πάλι! Ένας τάκος!
"Ελα να ίδης, κύριε Βάσο! "Ε-
λα! Στέκεται στη διτρίνα με τα
παπούτσια!

— Άσε με, μωρέ Άριστο!
— Μά έλα, κύριε Βάσο! Κάντε
μου τη χάρη! Θα με υποχρεώ-
σης!
Ούτε κατάλαβα γιά πότε με
τράβηξε από το χέρι και μ' έ-
φερε στην πόρτα, έτσι όπως ή-
μουν, με την πετσέτα και τη σα-
πουνάδα στο πρόσωπο.
— Νάτη! Κύττα τη! Κύττα τη!
Πά! πάλι! μανάρα μου! Μά έ-
χεις ξαναϊδή τέτοια γυναίκα, κύ-
ριε Βάσο;
Και με κρατούσε από το χέ-
ρι. Και ήταν στ' αλήθεια χαρι-
τωμένο θέαμα — ένας μπαρμπέ-
ρης με το ξυράφι κι' ένας πε-
λάτης με τις σαπουνάδες, να
κουττάουν μια γυναίκα που με-
λετούσε άνυποπτη την άπέναντι
διτρίνα. Εύτυχώς, ο «τάκος»
τελείωσε τη μελέτη της διτρίνας,
έφυγε κι' έμειν ξαναγύρισαν
στο ξυρίσμα.
— Κύριε Βάσο, δεν μπορείς
να πής! Αυτή έκανε πολλούς
παράδες. Τί πρμα κυκλοφορεί
στην Αθήνα!
— Τράβα τώρα καμιά ξυρα-
φιά, Άριστο!
— Μά να μην κυττάμε και τα
ώραία που περνάνε;
— Επειτα από δυό-τρεις αι-
σθηματικές εδόδους, ο Άριστος
κατάφερε να μου ξυρίση το ένα
μάγουλο και το μισό σαγόκι.
Και, ακριβώς, τη στιγμή που ά-
κόνιζε το ξυράφι γιά να περά-
ση και το δεύτερο μέρος, τον
βλέπω, με το ξυράφι στο χέρι,
να γίνεται Φαντομάς. Σ' ένα
δευτερόλεπτο χάθηκε από μπρο-
στά μου. Καί' ήταν ή ώρα έντε-
κα και δέκα.
— Αί, λέω, σε πέντε δέκα λε-
πτά θα ξαναρθή.
Και υποτάχθηκα στη μοί-
ρα μου, γιάτι δεν είχα και
δουλειά. Πήγε δώδεκα παρά
δέκα, πήγε δώδεκα, χαμένος
ο Άριστος. Βγήκαν οι άπο-
γευματινές εφημερίδες.
— Μικρέ, πάρε μου μία «Αθη-
ναϊκή».

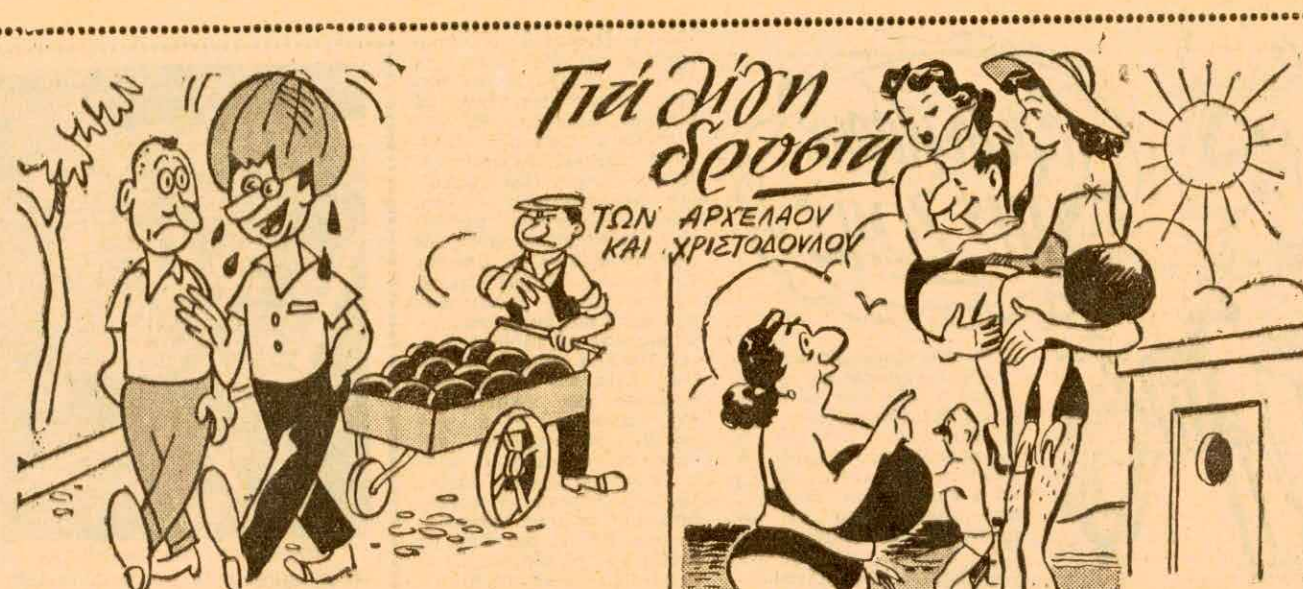
Η ιστορία μιας πορομίας

«ΤΟΥ ΚΟΥΤΡΟΥΛΗ Ο ΓΑΜΟΣ»

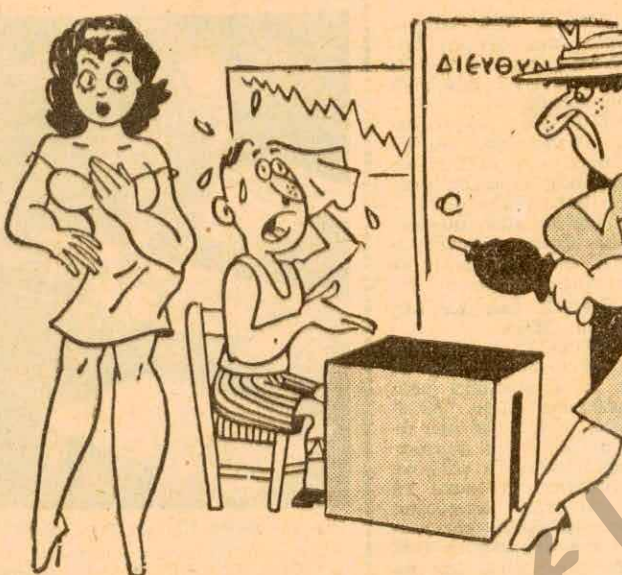
Η πορομία «Τού Κουτρούλη ο γάμος», που λέγεται
γιά τα μεγάλα πανηγύρια και τις γιορτές έχει την παρα-
κάτω ιστορία:
Ο Κουτρούλης — που ο γάμος του έγινε πορομιώ-
δης — ήταν πρόσωπο ιστορικό κι' έζησε πριν από εξα-
κόσια και πλέον χρόνια στη Μεθώνη.
Σύμφωνα με μία γνώμη, που φαίνεται πως είναι και ή πιό
όρθη, ο Ιωάννης Κουτρούλης είχε ξεμυαλίσει μία παντρε-
μένη, που στο τέλος γιά χάρη του, έγκατέλειψε και τον
άντρα της και το σπίτι της, και πήγε μαζί του.
Την εποχή όμως εκείνη τα ήθη ήταν πολύ άσχημά και ή
κοινωνία, της Μεθώνης, δεν μπορούσε να επιτρέψη ένα τέ-
τοιο σκάνδαλο, κι' έτσι ο δεσπότης άφώρισε την άπιστη.
Η άφωρισμένη κι' ο άγαπημένος της προσπαθούσαν να
βρουν έναν οποιοδήποτε τρόπο γιά να λυθή ο άφορισμός
και να ευλογηθή από την εκκλησία ο γάμος τους, αλλά
μόνον, ύστερα από δεκαεφτά δόκληρων χρόνων βάσανα
και έξευτελισμούς, το κατώρθωσαν.
Κι' αλήθεια, ο δεσπότης της Μεθώνης, πεθαίνοντας, έ-
λυσε τον άφορισμό κι' έκήρυξε διαλυμένο το γάμο της
φίλης του Κουτρούλη, με τον πρώτο της άντρα, κι' επί
πλέον έδωσε την άδεια να παντρευτή τον Κουτρούλη, με
την προϋπόθεσι ότι την άδεια αυτή θα την επικύρωνε πρώ-
τα το Πατριάρχειο.
Πραγματικά ή άδεια δόθηκε από τον Πατριάρχη Άντών-
ιο τον Δ' κι' ο γάμος έγινε το 1349.
Το πράγμα αυτό έκανε τόσην έντύπωσι, ώστε οι κάτοι-
κοι της Μεθώνης — και μάλιστα οι γυναίκες — κουσομ-
πόλευσαν δόκληρες βδομάδες. "Αλλά κι' ο Κουτρούλης, γιά
να γιορτάση επί τέλους τη νίκη του ερωτά του, ύστερα ά-
πό ταλαιπωρίες δεκαεφτά χρόνων, έδωσε φαίνεται αλο-
γάριαστα και στο γάμο του έγιναν τέτοιοι χοροί και πα-
νηγύρια, ώστε άποθανάτιστηκε στους αιώνας των αίωνων
με την πορομία «Τού Κουτρούλη ο γάμος».

Ρίχτηκε στο διάβασμα. Δώ-
δεκα και είκοσι.
— Νά σάς τελειώσω εγώ το
ξύρισμα, κύριε; προσφέρθηκε ο
διπλόναος κάλφας.
— Όχι, ευχαριστώ. Θα περι-
μένω, γιάτι θέλω να κρατήσω
ώρα, ποτε θα τελειώση το ξυρί-
σμα. Διασκεδάσω, μ' έννοιες;
— Όπως θέλετε. Άλλά μπο-
ρεί και να μην έρθη ο Άριστος.
— Πώς δεν θάρρη; Κάνει και
τέτοια;
— Κατά το τί θα του τύχη!
— Εγώ θα περιμένω.
Και περίμενα. Δυο παρά δέκα
ήρθε ο άφιλοτιμος. Με την άσπρη
μπλουζα και το ξυράφι.
— Άειντε βρέ Άριστο! Γιά
το Θεό!
— Άερεις από που έρχομαι, κύ-
ριε Βάσο; Από τον Πειραιά!
— Τί πήγες να κάνης;
— Ακόνιζε το ξυράφι και μουλ-
γε την περιπέτειά του:
— Την είδες μία με τα πράσι-
να που πέρασε; Μία Σειρήνα αλη-
θινή, μία γήσοσα!...
— Όχι!
— Εγώ την είδα. Μία ψηλή,
μελαχροινή. Όλες οι γυναίκες,
λοιπον, σβύνουν μπροστά της.
Τάχασα μόλις την είδα! Την
παίρνω από πίσω, τη βλέπω που
μπαίνει σ' ένα οδοντοιατρείο.
Απόω εγώ. Κατεβαίνει αυτή,
απο πίσω εγώ!
— Με το ξυράφι στο χέρι;
— Όχι. Το ξυράφι τόβαλα
στην τσέπη. Και παει, που λες,
γιά το σταθμό του ηλεκτρικού.
— Και πώς κι' εσύ!
— Τί να κάνω; Ήμουν αϊχμά-
λωτος! Μπαίνει στο τρέινο,
μπαίνω κι' εγώ. Κι' ή τύχη τα
φέρνει να καθήσουμε άπέναντι.
Αί, τί να σου πω, κύριε Βάσο!
Τα μάτια μου δεν τα σήκωσα
από πάνω της. Είχε και μία έ-
λα στο μάγουλο. Τέτοια έλα
δεν έχω ξαναϊδή σε γυναίκειο μα-
γουλά. Και οι έληες είναι ή άδυ-
ναμία μου! Άμα ιδώ έληα, με
χάνεις!...
— Λοιπόν;
— Κατεβαίνει στον Πειραιά,
μπαίνει στο τρέμ και παει στο
Ιλισσαλιμάνι. Εκεί, μπήκε σ'
ένα σπίτι. Καθώς καταλαβα, έ-
κει μέσα μένει, γιάτι τη χαιρε-
τησαν κάτι γειτονισσές. Είπα
γιά μία στιγμή να πιάσω ποστό
στο άπέναντι καφενείο, αλλά ά-
φορ μαρκάρια το σπίτι της, δεν
ήπρχε λόγος. "Εξ άλλου σκέφτη-
κα κι' σένα. "Εχω άνθρωπο που
περιμένει να τον ξυρίσω, είπα!
Και νάμαι! Άλλά είμαι πολύ
ευχαριστημένος που μαρκάρια
το σπίτι της... Έν τάξει, κύριε
Βάσο! Ξυρίσαμε και τ' άλλο μά-
γουλο. Τελειώσαμε!
— Αμ δεν τελειώσαμε, Άρί-
στο! Ξυρίσε με κι' απ' τέ
άλλο.
— Μά το άλλο το ξυρίσαμε!
— Νάι. Άλλά έν τώ μεταξύ
μεγάλωσαν πάλι οι τρίχες!...
— Νά το ξαναπεράσουμε, κύ-
ριε Άριστο! Μικρέ, κατέβασε τα
ρολλά, γιάτι πρέπει να κλει-
σουμε!
Επί τέλους!...
Αυτό το κατέβασμα των ρολ-
λών μ' έσωσε. Είχα μπη στο
κουρείο έννηα παρά τέταρτο.
Βγήκα δυο και τέταρτο. "Ωρες
πέντε ακριβώς.
"Αν γινόταν ένας διαγωνισμός
υπομονής, ασφαλώς θα έρχομουν
πρώτος και θα έπαιρνα το
βραβείο.
— Πότε θα ξαναρθήτε, κύριε
Βάσο; με ρωτάει ο άνεκδιήγητος
Άριστος, μ' ένδιαφέρον.
— Δεν ξέρω. Άλλά την άλλη
φορά, θάρρη στο Πασσαλιμάνι
να σε βρώ. Μία φορά, το ξυρά-
φι θα τόχης μαζί σου!...
"Ετσι τελειώσε το μοιραίο και
τελευταίο εκείνο ξυρίσμα. Έγκα-
τέλειψα τον αισθηματικό Άριστο
και είμαι πάντα με μία άπορία:
Με δυό ξυρίσματα την ήμερα,
πώς βγάζει το μεροκάματο;

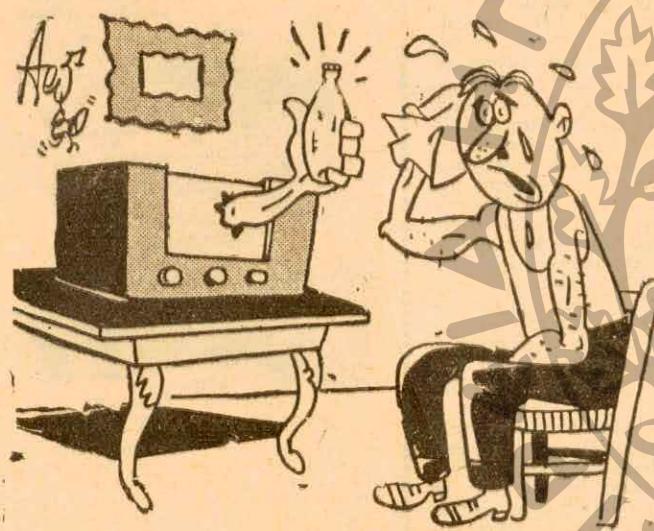
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

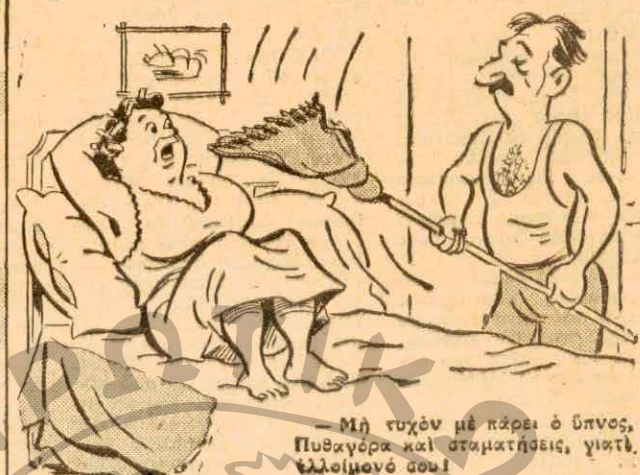
— Δεν είχα σκοπό ν' αγοράσω καρπούζι! Επίτηδες τό-
κανα γιά ν' εδρυστώ!

— Είδες ζέστη σήμερα γυναίκοϋλα μου.

— Αυτή τη λεμονάδα σάς την προσφέρει ή εταιρεία
«Πόλος»!..

Διάλογος με 3 πρόσωπα

(Η σκηνή σ' ένα μεγάλο «χώλο», έξοχης δόξας που συνδυάζει τη βαρεία μεγαλοπρέπεια των αρχοντικών περασμένων καιρών με το εσωτερικό «φρεσκαρίσμα» των μοντέρνων επίπλων, Βεράντες, Βράδυ).

ΕΚΕΙΝΗ: Μια νεαρή, μελαχροινή, κοπέλλα, με «πρώρη ανάπτυξη» γυναίκα στο δελεαστικό καλλιγραμμο σώμα της. Μάτια μαύρα, ήρεμα, μελαγχολικά, με πλατειές μελανές υπογραμμίσεις που φανερώνουν «ταμπεραμέντο» ή δακρυσμένες αγρύπνιες αγωνίας. Φαίνεται τότε 30 και τότε 20 χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νεαρός, ξανθός, ώμορφος, χαριτωμένος σε γέλιο και γοητευτικός σε κινήσεις, παιδικά άδελφες, και σε φωνή ζεστή που αντηχεί απαλά κι' ευχάριστα στ' αυτή. 26 χρονών.

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ: Ένας βαρύς, και σοβαρός κύριος. Πενήντα χρονών περίπου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (βρίσκεται μεταξύ «χώλου» και «δεράνας» και σταματά μόλις τη βλέπει να κάθεται σε μια «σαίτ» - λόγκ, δυσημένη στο διάβασμα κάποιου διδύλου): Καίτη!

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται με τρομαγμένο ξαφνισμό): «Ήρθε εδώ;... Γιατί τόκα-νες αυτό;... Γιατί;...»

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήσυχος): «Ε-πρεπε. (Μ' ένα τόνο μεγαλοχολικής επισημότητας) και πικραμένης αξιοπρέπειας): Δέν είμ' άναιδρος, Καίτη. Έπρεπε κάποιος από μās να πάρη την πρωτοβουλία. Έκανες στη ζωή σου λάθη. Μεγάλα λάθη. Μά είχες τὸ ελαφρυντικό της ώμορφης και νεαρής κοπέλλας που δρισκελάν ερημη στη ζωή και δέν είχε πού ν' άκουμπήση τὸ κουρασμένο της κεφάλι. Πιστεύω πὸς δέν πούλησες τὴν δροσιά σου μ' άντάλλαγμα τὰ λεπτά του άνθρώπου αυτού πὸς ζῆς σήμερα. Νομίζω πὸς τὸ νόμισμα πὸς πήρες ήταν ἡ στοργή του. (Μὲ ὀϊστο). Εἶν' ένα νόμισμα πάρα πολὺ άκριβό, άληθινά δυσέ-

ρετο πὸς εξαφανίζει καὶ τὴν άηδία ώρισμένων στιγμών... «Ίσως ὁ άνθρώπος αυτός νά μὴν εἶνε διόλου χυδαίος. Κι' αν δέχεται γι' άντάλλαγμα τῆς μεγάλης του στοργῆς τὰ έρωτικά σου χάδια, θά τὸ κάνει έπειδὴ ἐσὺ θέλησες», ἀπὸ εὐγνωμοσύνη νά τὸν πείσης ὅτι τὸν έρωτεύθηκες. Κι' ἐκεῖνος κολακεύτηκε στὸν γέρικο καὶ πληγωμένο ἐγωισμό του... Θέλησε νά σέ πιστέψῃ... (Παύσι). «Όταν μούκανες χτες τὸ δρά-δυ ὅλη αὐτὴ τὴν άπροσδόκητη έξομολόγησι τῆς ζωῆς σου, έννοιωσα ναυτία, «Υ-στερα, θυμό. Θαρρῶ πὸς παραφέρθηκα καὶ εἶπα λόγια πὸς δέν έπρεπε... (Παύσι). «Όλη νύχτα σκέφτηκα, «Ήρμησα... Καὶ ἤρθα νά τὸν δώ.

ΕΚΕΙΝΗ... (Άπλά. Μὲ φωνὴ πὸς τρέμει ελαφρά, μὰ κρατᾷ αρκετὰ τὴν αὐτοκυριαρχία της): Σὲ θαυμάζω καὶ σ' εύχαριστῶ γιὰ ὅσα εἶπες. Μά έκανες μιὰ τρέλλα. Γνωριστήκαμε τυχαία κι' άγαπηθήκαμε γιὰτὶ μιὰ δύναμι άσυγκράτητη τρα-δούσε τὸν ένα στὸν άλλο... Εἶσ' ένας νέος άνθρωπος μὲ μέλλον, μὲ «καριέρα», μὲ τις πόντες τῆς ζωῆς ὁρῶ-νιχτες μποροστά σου... Εγὼ μιὰ μειωμένη γυναικούλα μ' ευαίσθητη ψυχὴ καὶ κάπως άρρωστα νεύρα. Θά σοὺ φέ-ρω τὴ δυστυχία. Τὴν κατα-στροφή. (Παύσι). Κι' αὐτὸς θά πεθάνῃ... (Λυγμός). Φύγε!... «Αν άγαπάς τὸν έαυ-τό σου φύγε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σταθερά): «Όχι!...»

ΕΚΕΙΝΗ: Φύγε, σὲ πα-ρακαλῶ, πρὶν κατέβῃ! (Ά-πὸ τὴ σκάλα εμφανίζεται ὁ «Τρίτος τοῦ διαλόγου», κομ-μός, βαρύς, ήρεμος. Κατε-βαίνει άργά καὶ δέν δείχνει καμμιὰ έκπληξι πὸς βλέπει τὴν παρουσία κάποιου ά-γνωστου). ...Τώρα μὴ φύ-γης πιά! Εἶν' άργά. Πες ὅτι πέρασες νά μὲ δῆς γιὰ νά πάρῃς ένα διδύλιό τῆς Λίνας, τῆς φιλενάδας μου...

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Καλοπέρα-σας. (Τοῦ δίνει τὸ χέρι). «Έλαβα τὸ γράμμα σας κύ-ριε Βαλμά. Υποθέτω πὸς δέν σας άφησα νά περιμένε-τε πολὺ. Καθίστε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Κάπως τα-ραγμένα): Εὐχαριστῶ. (Κά-θετα).

Ο ΤΡΙΤΟΣ (πικρὸ χα-μόγελο): ... «Η Καίτη, φαν-τάζεται, πὸς εἶνε καταδικα-σμένη νά ζῇ μαζί μου καὶ νά μὴ γνωρίσῃ ποτὲ τὴ βα-θεῖα συγκίνησι τῆς αληθι-νῆς άγάπης, παρὰ νά στα-ταλᾷ τὰ ώραιότερα χρόνια τῆς μέσας στὴ στεγνὴ, συμ-βατικὴ εὐτυχία τῆς αἰκο-

νομικῆς ξενισίας πὸς μπο-ρῶ ἐγὼ νά τῆς προσφέρω. (Άναδὲι τσιγάρο σὲ μα-κρὰ δευτερόλεπτα σιγῆς. Σὲ «στιγμὲς κρίσιμες» τὰ δευ-τερόλεπτα παίρνουν τερά-στιες χρονικὲς διαστάσεις). Κύριε Βαλμά, ἐδῶ συμβαί-νει ένα περίεργο δράμα. Πολλοὶ γνωρίσαν κι' άγαπη-σαν τὴν Καίτη. Κανένας δέν εἶχε τὸ θάρρος νά σηκώσῃ τὸ κοινωνικὸ βάρος καὶ νά τὴν παντρευτῇ μπαίνοντας στὴ μέση καὶ διώνοντάς με άκόμα καὶ μὲ τὴ βία! Κα-νεὶς δέν εἶχε αὐτὸ τὸν άνδρι-σμό. Σεις, τὸν εἶχατε. Μοῦ γράψατε ένα γράμμα σε-μνὸ, εὐγενικὸ, ἀλλὰ πρὸ παντὸς άποφασιστικὸ καὶ θαρραλέο. Θυμάμαι τὴ φρά-σι σας: «Πιστεύω νάχετε τὴν άνδρικότητα νά φύγετε ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς αἰθούρας. Πάντως δέν θά διστάσω νά δεχθῶ καὶ τὸ θόρυβο, αν έ-πιμείνετε, γιὰ νά υπερασπί-σω τὴν εὐτυχία τῆς γυναι-κας πὸς άγαπῶ». (Ήρεμα). Σας συχαίρω. Καὶ σας άπαντᾷ: Θά φύγω αἰθού-ρα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ κάποια συγκίνησι πὸς δέν τὴ δεί-χνει γιὰτὶ μέσα του νομίζει πὸς τὸν θίγει): Δέν εἶχα καμμιὰ άμφιβολία...

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Σας εύχα-ριστῶ... Καὶ τώρα, πρέπει νά μάθετε καὶ τὸ μυστικὸ τῆς αὐριανῆς γυναικας σας.

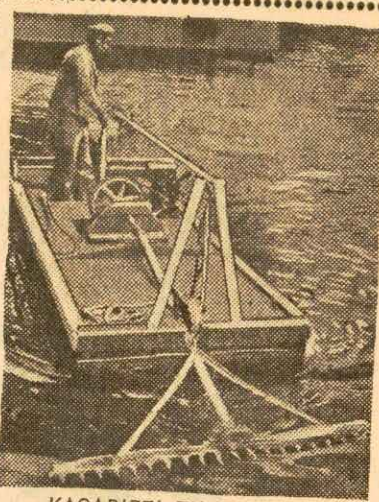
ΕΚΕΙΝΗ (άπότομα): Γιατί; Θά τὸ μάθῃ άργότε-ρα! Δέν ζητᾷ τίποτε τώρα! (Σ' ἐκείνον). Θέλεις νά μάθῃς τίποτε άλλο;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰ νά λή-ει «ναί»): ... «Όχι.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: ... «Η αὐ-ριανὴ γυναίκα σας δέν ὑ-πῆρξε ποτὲ φιλενάδα μου. Εἶνε νόθο παιδί μου. «Αν τ' άναγνωρίζα, ὁ γυιός μου ά-πειλούσε νά κάνῃ σκάνδα-λο. Θά ζητούσε νά τεθῶ σὲ άπαγόρευσι... νά χάσω τὴ διαχείρισι τῆς περιουσίας μου καὶ νά βρεθῶ κλεισμέ-νος σ' ένα ψυχιατεῖο. (Μὲ θαθεῖα συγκίνησι). Δέν θά μπορούσα καν ν' άποδείξω πὸς εἶνε κόρη μου ἡ Καί-τη... Θά γινόταν καταστρο-φή... (Βουρκωμένα). «Ετσι... τὸ έρημο κι' έγκαταλελει-μένο αὐτὸ κοριτσάκι μου, πὸς μόλις ὅταν εἶνε δε-καχτῶ χρονῶν εμφανίστηκε στὴ ζωὴ μου, γιὰτὶ έμαθε πὸς τ' αναζητούσα μὲ λα-χτάρ, πήρε μόνο του τὴ θέσι τῆς «νεαρᾶς φιλενάδας» μου!... Αὐτὸ, άγαπητὸ μου παιδί, εἶνε... εἶνε τὸ μυστι-κὸ τῆς αὐριανῆς γυναικας σου πὸς δέν τὴν έχει φιλήσει κανεὶς ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ... (μὲ λυγμικὸ, νευρικὸ γέλιο). «Εκτός... (τὸν χτυπᾷ στὴν πλάτη)... κατεργαράκο! (Γυρίζῃ πρὸς τὸ βάθος γιὰ νά σκουπίσῃ τὸ δάκρυ του. Σιγὰ). Νάχετε τὴν εὐχή μου...

(Η Αὐλαία πέφτει πολὺ γρήγορα γιὰ νά μὴ χαλᾷσῃ τὴν ὡμορφὴ αὐτῆν εἰκόνα μιᾶς ζωῆς πὸς αρχίζει μὲ «Χάπνυ - έντ» γιὰ νά τελειώ-σῃ ποίος ξέρει μὲ ποιᾶν άλ-λῃ παράδοξη, άπροσδόκητη, μπορεῖ «εὐτυχισμένη», μπο-ρεῖ καὶ τραγική).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

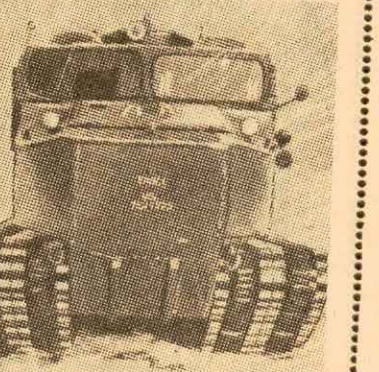
ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Μὲ τὴ μηχανὴ αὐτὴ, πὸς κατασκευάσθη-κε ἀπὸ έναν «Αμερικανὸ τεχνικὸ ἡ θά-λασσα καθαρίζεται γρήγορα ἀπὸ τὰ δι-άφορα φυτὰ, πὸς εἶνε ἐπικίνδυνα γιὰ τοὺς κολυμβητάς. Σὲ μιὰ ὥρα καθαρί-ζει 300 τετραγωνικά μέτρα τοῦ βυθοῦ!

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΡΦΙΤΣΩΜΑ ΤΩΝ ΧΑΡΤΙΩΝ

Τὸ νέο αὐτὸ ηλεκτρικὸ μηάνημα, καρ-φίτσωσι αὐτομάτως τὰ γραπτά, γωρίς νά τὸ πιέξῃ κανεὶς. Ἐπιτυγχάνεται δὲ αὐτὸ γάρις σ' ένα ὑπερυαύστητο ελα-τήριο, πὸς θέτει σὲ λειτουργία τὴ μηχανή, μόλις άκουμπήσουν ἐπάνω του τὰ γραπτά πὸς πρόκειται νά καρφίτσωθουν.

ΕΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

«Η άμερικανικὴ τεχνικὴ έταιρεία «Όρντανς» κατασκεύασε γιὰ λογα-ριασμό τοῦ άμερικανικοῦ στρατοῦ τὸ περίεργο αὐτὸ αὐτοκίνητο μὲ τις έπι-στοιες πὸς κινεῖται εύκολα μέσα στὸ νερό, πάνω στὸ γιόνι, στὴν ἕμω καὶ στὴ λασπη. Μπορεῖ νά μεταφερῇ καὶ στὸ πὸς δύσβατο άκόμη μέρος άρκετοῦ στρατιώτες. Ὑπολογίζεται ὅτι θά γίνῃ τὸ νέο «τίπι» τοῦ άμερικανικοῦ στρατοῦ.

Ἡ ὥραία άνηψιά ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΠΡΕΣΒΕΩΣ ΓΟΥΑΪΣ

αὶ τὸ αὐλικὸ κουτσομπολιό

Ο Θ. ΓουαΪς, πρεσβευτῆς τῆς Αγγλίας στὴν Ἀθήνα, κατὰ τὸ 1852, εἶχε ἀπὸ καιρὸ χωρίσει μὲ τὴ γυναίκα του. Στὴν αθηναϊκὴ κοινο-νία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ ΓουαΪς ἦ-ταν πολὺ αγαπητός. «Όχι τόσο γιὰ τὸν φιλελληνισμό του, ὅσο γιὰ τὸ ὅ-τι ἤξερε τὴν αρχαία ἑλληνικὴ, καὶ εἶ-χε μάθει καὶ τὴν καθομιλουμένη, ἐκ-τὸς ἀπὸ τέσσερες άλλες γλώσσες, πὸς μιλούσε εύκολάτα. Ἦταν, ἐ-πίσης, έξαιρετικὸς φιλόλογος μὲ πά-ρα πολλές γνώσεις γλυπτικῆς, ζω-γραφικῆς, αρχιτεκτονικῆς καὶ μουσι-κῆς καὶ εἶχε άποφασίσει νά μετα-φράσῃ στὴν αγγλικὴ αρχαίους «Ελ-ληνας συγγραφείς. Ἐκανε μάλιστα τὴν ἀρχὴ μὲ τὰ «Εἰδυλλία» τοῦ Θεο-κρίτου.

Γιὰ τὴν πρῶν κ. ΓουαΪς —γυναι-κα καλὰ σπουδασμένη κι' αὐτὴ καὶ συγγραφέα ενός διδύλου «Περὶ τὴν χηρικῶν ενεργειῶν ὡρισμένων στοι-χείων» — ἔλεγαν ὅτι ὅσο ζούσε μὲ τὸ άντρα της τὸν εἶχε ποτίσει (παῦ να ξερούμε τώρα;) ὅλα τῆς χημείας, τῆς φαρμακολογίας καὶ τῆς βοτανι-κῆς τὰ δηλητήρια!...

Ἐπίσημα, λοιπόν, χωρισμένος ὁ ΓουαΪς εἶχε διαρκῶς φιλοξενουμένη στὴν πρεσβεία μιὰ νεαρὴ Ἀγγλι-δούλα, συγγενὴ του. Ντόλυ τὸ ὀνο-μά της.

Τὴν παρουσίαζε καὶ τὴν συνιστοῦ-σε σὲ ὁλους:

—Μις Ντόλυ, άνεψιά μου.

Στ' άνάκτορα ὅμως δέν τὴν πῆ-γαίνε. Ἐκεῖ σύμφωνα μὲ τὸ αὐλικὸ πρωτόκολλο, μονάχα οἱ γυναίκες τῶν διπλωματικῶν καὶ οἱ κόρες τους —αν εἶχαν— γίνονταν ἐπίσημα δε-κτές. Ἀνεψιὲς ὄχι.

Κάθε φορὰ πὸς ὁ ΓουαΪς πῆγαίνε στὸ Παλάτι, κατόπιν προσκλήσεως φυσικά, σὲ χορὸ ἢ δεξίωσι — βέ-βαια, δίχως τὴν άνεψιά του— δέν παραλάμβανε ἡ Πλούσκωδ, ἡ μεγά-λη κυρία τῆς τιμῆς καὶ ὕστερα ἀπὸ τὰ τυπικά τοῦ ὑπέβαλλε μιὰ, τὴν ἴ-δις πάντα, στερεότυπη ἐρώτησι, πὸς τὴν συνώδεε καὶ μ' ένα πολυσήμα-ντο χαμόγελο:

—Καὶ ἡ μὲς άνεψιά σας, έξοχώ-τοτε, ἔχει καλὰ στὴν ὑγεία της;

Ἡ ἐρώτησι τῆς Πλούσκωδ στερε-ότυπα, κάθε φορὰ, ἐπαναλαμβανομέ-νῃ καταντούσε ἐκνευριστικὴ καὶ φυ-σικὰ, ἐνοχλοῦσε τὸν ξένο διπλωμά-τη, ὅσο κι' αν ἦταν ψύχραιμος κι' εὐγενικός. Ἀλλὰ δέν φανέρωνε ὅτι

Για τὴν γυναίκα καὶ τὸν ἔρωτα

* Οἱ γυναίκες πὸς παντρεύονται ἀπὸ συμφέρον χωρίζουν ἀπὸ ἔ-ρωτα.

(Νορδηγικὴ παροιμία)

* Ὑπάρχουν γυναίκες πὸς δέν βρίσκουν εύχαρίστησι στὸ νά κά-νουν πολλούς άντρες νά ὑποφέ-ρουν ταυτόχρονα. Προτιμοῦν νά ἐ-ξασκήσουν αὐτὴ τὴν ικανότητά τους πάνω σ' ένα μόνο. Εἶνε οἱ κα-λούμενες πιστές.

ΑΛΦΡΕΝΤ ΚΑΠΙΣ

* Στὴ Γαλλία, οἱ σύζυγοι δέν μιλοῦν ποτὲ σχεδὸν γιὰ τις γυναί-κες τους. Γιατὶ φοβοῦνται μήπως ἐκείνοι πὸς βρίσκονται ἀπέναντί τους τις ξέρουν καλύτερα ἀπ' αὐτοὺς.

ΜΟΝΤΕΣΚΙΕ

* Γιὰ νά ζηλεύῃ μιὰ γυναίκα δέν εἶνε άπαραίτητη ἡ άγάπη. Ἀρ-κεῖ ὁ ἐγωισμός.

ΑΝΤΡΙΕ

* Οἱ σύζυγοι πρέπει νά κατα-πολεμῶν αἰσάκοπα ένα τέρας, πὸς καταβροχθίζει τὰ πάντα: τὴ συνή-θεια.

πειραζόταν. Καθώς, μάλιστα ἦταν διπλητικώτατος (γράφει, μάλιστα, ὁ φίλος του Ν. Δραγουμης πὸς ἦταν τέτοιος λογός, πὸς «ἐν τῇ ρύμῃ τοῦ λόγου του δέν άντελαμβάνετο ὅτι ὁ πρὸς ὃν ὠμίλει εἶχεν άποκοιμηθῇ») καὶ εὐστροφος, γυνοῖζε τὴν κουδέντα σε άλλα θέματα, άποφεύγοντας μ' ἐ-πιδειξίότητα νά δώσῃ τὴν ὑπόφω-δι καταλάβαινε τὴ σημασία τῆς ἐ-ρωτήσεως γιὰ τὴν άνεψιά του.

Ὡπωσδήποτε ἡ Πλούσκωδ δέν γώ-νευε τὴν ὥραία Ντόλυ. Καὶ προδύ-θηκε αὐτὴ ἡ ἀντιπαθεία της πρὸς τὴ νεαρὴ Ἀγγλίδα, ὅταν κάποτε ὁ Γου-αΪς ἔδωσε ἐπίσημο τραπέζι στὴν πρεσβεία. Εἶχε καλέσει κι' αὐτὸ καὶ τὴν Πλούσκωδ, τὴν μενδάλῃ κυρία τῆς τιμῆς. Τὴν προσκλήσι ὅμως τὴν ὑπογράφε τοῦ πρεσβευτῆ ἡ άνεψιά! Μόλις ἡ Πλούσκωδ πήρε τὴν κάρτα τῆς προσκλήσεως γιὰ τὸ γεῦμα μὲ τὴν ὑπογραφὴ τῆς Ντόλυ, τρέχει, σίεσως στὴν Ἀμαλία καὶ τὴ δείχνει. Ἡ Ἀμαλία, πὸς καθόταν καὶ φιλο-λογοῦσε τῶν άλλων τῇ ζωὴ μὲ ὑπο-μονὴ σχολαστικῇ, τῆς λέει:

—Δέν θά πάτε στὸ γεῦμα μιὰς τέτοιας «μίσσης»!

Καὶ ἡ Πλούσκωδ ἔκανε τὴν ἄρρω-στη καὶ δέν πῆγε.

Ὁ πρεσβευτῆς ὅμως, μυρίστηκε τὴν «διπλωματικὴ άσθένεια» τῆς Κυ-ρίας. Σὲ λίγες μέρες, λοιπόν, ὁργα-νώνει ένα άλλο δείπνο καὶ καλεῖ ὁ ἴδιος τὴν Πλούσκωδ χωριστά. Ὅμως καὶ πάλι ἡ Κυρία πῦρε κάποιαν άλ-λη άφορμὴ καὶ δέν ἐτίμησε, οὔτε τῇ φορὰ ἐκείνη τὸ γεῦμα μὲ τὴν παρουσία της.

Τότε θυμώνει ὁ ξένος πρεσβευτῆς, άνεδαίνει μονάχος του στὸ παλάτι καὶ παρακαλεῖ τὴν Πλούσκωδ νά ὀ-ρίσῃ ἡ ἴδια τὴν ἡμέρα πὸς θά μπο-ροῦσε νά κοτίασῃ, ἐπὶ τέλους, στῆς πρεσβείας τὸ τραπέζι.

Ἡ Πλούσκωδ άναγκάστηκε τότε ν' άπαντήσῃ, ὅτι θά ὤριζε τὴν ἡμέ-ρα ὁ ΓουαΪς, ὅμως δέν ικανοποιή-θηκε. Κι' ἐπέμενε νά ἔχη άπάντησι αἰεσώς.

Μοῦ κακοφαίνεται, γιὰ τὴν ἐπι-μονὴ σας, τοῦ εἶπε ἡ Πλούσκωδ. Μιὰ καὶ καλὴ, λοιπόν, σας δηλώ-νω πὸς δέν μπορῶ νά δεχθῶ τὸ κά-λεσμά σας, γιὰτὶ ἔχω λόγους σο-βαροὺς νά μὴ τὸ δεχθῶ.

Ἀναφέρεται ὁ πρεσβευτῆς στὴν Κυβέρνησι του καὶ τότε ὁ Ἀγγλὸς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ὁ Πάλ-μερστον, πὸς ἦταν καὶ φοβερός αντι-θεωριστῆς άπαιτεῖ: «Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος νά ζητήσῃ αὐτοπροσώπως συγγνώμην ἀ-πὸ τὸν ΓουαΪς, γιὰ λογαριασμό τῆς Ἀμαλίας! Ἀλλὰ καὶ ἡ Πλούσκωδ νά πᾶν ὡπωσδήποτε στὸ τραπέζι τοῦ διπλωματικοῦ αντιπροσώπου τῆς Ἀγγλίας.

Δαιμονίστηκε ἡ Ἀμαλία γιὰ τὴν προσβολή, μὰ κι' ὁ Ὄθων ὄχι λι-γώτερο.

Τί νά ἔκαναν;

Ζήτησαν τῆς Γαλλίας τὴ βοήθεια, κι' ὁ Ναπολέων, προστάτης τοῦ κα-θολικοῦ ἡγεμόνος τῆς Ἑλλάδος, πῦ-ρε αὐτὴ τὴ λύσι: Νά πᾶν ὁ Γάλλος πρέσβυς στὴν Ἀθήνα, Ρουάν, νά δώ-σῃ ἐξηγήσεις στὸν ΓουαΪς γιὰ τὴν ἄρνησι τῆς Πλούσκωδ καὶ ἡ Κυρία νά παραστῇ κατόπιν, στὸ δείπνο τοῦ Ἀγγλοῦ πρεσβευτῆ.

Ἀλλὰ ὁ ΓουαΪς δέν τὴν ξανακά-λεσε καὶ δέν πῆγε.

Ὁ αὐτὸς, σύμφωνα μὲ τὰ σχό-λια πὸς εἶγαν, τότε, ἀπὸ ἐπισή-μους καὶ άνεπισήμους, άκόμη, κύ-κλους γιὰ τὸ ζήτημα τῆς «μίσσης Ντόλυ», άπόδειξαν ὅτι καμμιὰ ὑπο-πτι σχέση δέν ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ ΓουαΪς καὶ τῆς άνεψιάς του.

Διαφορετικὰ, ἡ αγγλικὴ κυβέρνη-σι δέν θά ὑπερασπιζόταν τὸν πρε-σβευτῆ, ἀλλὰ ἴσως καὶ θά τὸν άνα-καλοῦσε.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ἀθηναϊκὰ ἔδικαιρα

Ψεκασμός

Ο Ἄδμος τῆς πρωτεύουσας τὸν «ψεκασμόν» αρχίζει Μυῖγες καὶ άλλα έντομα άγρίως βομβαρδίζει. Μὲ ένα νέο φάρμακο πὸς «Ὀκτακλὸρ» τὸ λένε. Κι' οἱ μυῖγες πὸς τὸ μάθανε ἀπὸ τὸ φόβο κλαίνε!

Τὸ συνεργεῖο τὸ εἰδικὸ τις συνοικίες γυρίζει. Στους ἱπταμένους μας ἔχθρους τὸν ὄλεθρον σκορ- (πιζει)

Κι' ἐλπίζει ὁ Ἄδμος Ἀθηνῶν στοῦ ψεκασμοῦ τῇ (φουρία) πὸς δέν θ' άντέξουν τὰ έντομα στὰ... ὅπλα τὰ (καινούργια)

Νίκην στὸ Ἄδμο εύχομαι, στὴ μυιομάχη αὐτὴ! Ἄν καὶ φοβάμαι—ὡς εἶνε καὶ μὲ τὸ Ντὶ-Ντὶ-Τὶ— ὅτι, μετὰ τὸν ψεκασμό, οἱ μυῖγες οἱ καύμενες θά βγούνε πὸς παχύτερες καὶ πὸς... καρδαμωμένες!

Πείσματα

Ἀφοῦ ἡ συνεργασία τους ἔλαβε πλέον τέλος, ὁ Παπανδρέου ξεσπάσους, καθὼς κι' ὁ Βενιζέλος, καὶ σὲ δηλώσεις αὐστηρῆς ἐτούτῃ τῇ φορὰ, ὁ ένας πρὸς τὸν άλλον τάπαν ἐνὸς χοντρά. Καὶ ὅλοι ἐπερίμεναν νά δοῦν ἡ συνέχεια, μετὰ ἀπ' ὅσα ἐλέχθησαν, καμμιὰ... μονομαχία! Πλὴν ὅμως, μέσα στὴ Βουλή, ὅταν ξαναταμῶσανε, στοὺς λόγους τοῦ ξεφωφνήσαν, πολὺ τὰ μαλακώ- (σανε)

Τὰ εἶπαν ἤγουν καὶ οἱ δυὸ σὲ τόνο φιλικό. Καὶ ἐπὶ πλέον ἀντήλλαξαν μεϊδίαιμα γλυκό! Πράγμα πὸς μεταφράζεται, περίπου, σάν νὰ πούμε: «Ἐμεῖς κι' αν ἐμαλλώσαμε πάλι θ' άγαπηθούμε!» Αὐτὰ τάχει ἡ πολιτικὴ. Καὶ ἔτσι, δηλαδή:

—Σήμερα ἀπὸ δυὸ χωρία κι' αὐριο «φιλι-κλειδί!»

Σκουπ-δοεργασίαισι!

Μέτρον πολὺ ὠφέλιμον, λαμπρόν τε καὶ θαυμάσιον ἱδρύεται στὴν πόλι μας σκουπιδοεργαστάσιον πὸς τὰ σκουπίδια τὰ πολλὰ θά τὰ παραλαμβάνη καὶ εἶδη χρησιμώτατα αἰεσώς θά τὰ φτιάχνη. Καὶ τ' άφθονα καί... ἐκλεκτὰ τῆς πόλης άπορρίμ- (ματα)

ἀδίκως δέν θά χάνωνται, μὰ θ' άποδίδουν χρήματα!

Τί εἶδη θά παράγωνται στὴ φάμπρικα πὸς ἱδρύεται; Γι' αὐτὸ, εἰδικώς, τὸ ζήτημα, πολλὰ ὑπάρχουν (γνώμαι)

Κι' ἐγὼ νομίζω, κύριοι,—αὐτὸ δέν άποκλείεται— πὸς τὰ σκουπίδια τὰ καλὰ μπορεῖ καί... νά τὰ (τρώμε!)

Ἡ αὐξήσις τοῦ ὕδατος

Πολὺ ἐκακομάθαμε κι' ἐπέστη ἡ στιγμὴ γιὰ ν' αὐξηθῇ τοῦ ὕδατος καὶ πάλιν ἡ τιμὴ. Ἐνα ὄχτω τοῖς ἑκατὸ, ἡ αὐξήσις θά εἶνε. Δι' ὁ πανηγυρίζουσι δικαίως αἱ Ἀθηναί.

Ἐμπρός! Νά γίνῃ ἡ αὐξήσις! Μὴ χάνουμε καιρό. Το ἔγκρινε ὁ κύριος ὑπουργὸς καὶ συμφωνᾷ μαζί (του)

Κι' ἐφ' ὅσον δέν αὐξάνεται τῆς Λίμνης τὸ νερό, ὡς εἶδες αντίσταθμισμα, ἀς αὐξηθῇ ἡ... τιμὴ του! Κι' ἔτσι, ἀντὶ ἡ Βρῦσι μας, λοιπόν, νερό νά ἔχη στῆς Οὐλέν μέσ' τὸν μετεῶχτᾳ, ἡ κάνουλα θά τρέχῃ!

Δι' συντάξεις

Εὐόωνον σημείον καὶ οἱ συνταξιούχοι ὅλοι χαμογελοῦν. Αὐξάνονται αἱ συντάξεις άπάντων τῶν ταμείων, σχεδὸν εἰς τὸ διπλοῦν.

Κι' ἔτσι, ὅσοι άπομαχοὶ μας, πάτησαν τὰ ἔδδο (μηντα)

41 κομωδίσια μας

ΓΥΝΑΙΚΕΣ...ΓΥΝΑΙΚΕΣ...

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΙΚΗ: Έλκυστική, γοητευτική, μορφή, γεμάτη πανάκριβα μπίζου και φτηνή κακεντρέχεια 25 ετών. **ΜΙΜΗΣ:** Σύντομος της Αλίκης που συγκλονίζει όλα τα προσώπα του «ειδικότητος» ενός πλάσματος πολυτελείας. «Ελαφρώς υπλαστές, ελαφρώς φαλακρός, ελαφρώς κοιλιακός και...» **ΕΛΕΝΑ:** 42 ετών. **ΕΛΕΝΑ:** «Υγρός άγέροντος παράσημα ήγειμονικό, κομψότες υποδυσχευατική και καλλι «κάκας», 28 ετών. **ΑΛΕΚΟΣ:** «Αρρενωπός, αθλητικός μελαγχολικός, σαν «έν» «πρεμιέ» της ζωής 26 ετών.

(Σε μία κοσμική ταβέρνα. Τα δύο ζευγάρια κάθονται σε δύο τραπέζια που βρίσκονται σε σχετικά μικρή απόσταση μεταξύ τους).

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο τραπέζι της Αλίκης και του Μίμη)
ΑΛΙΚΗ (σιγά, σχεδόν ψιθυριστά): Πρόσεξες αυτή τη σαχλή με τα κόκκινα μαλλιά που κάθεται στο γωνιακό τραπέζι;

ΜΙΜΗΣ (μπουκωμένος): Μμμ... (Κάνει να γυρίσει προς το μέρος που κάθονται η Έλενα και ο Αλέκος).

ΑΛΙΚΗ (έντρομη): Μη γυρίσης! Μα τόσο κουτός είσαι, καυμένη Μίμη! Περίμενε πρώτα να σου μιλήσω κι ύστερα γυρίζεις με τρόπο και τη βλέπεις. Γιατί με την ιδέα που έχεις για τον εαυτό της, δεν αποκλείεται να φανταστή πως ασχολούμαι με το αξιότιμο υποκείμενό της.

ΜΙΜΗΣ (μπουκωμένος πάντα): Μμμ...
ΑΛΙΚΗ: Αυτή, που λές, είναι η Έλενα Γιάσμοπούλου. Μου την είχανε συστήσει ένα βράδυ πρόπερσι στο Λουτράκι, όπου παραβρίθαινε με την οικογένειά της.

ΜΙΜΗΣ: Μμμ...

ΑΛΙΚΗ: Δηλαδή ο Θεός να την κάνει

οικογένεια. Ένας μπαμπάς κάθε άλλο παρά αυστηρός και αφάνταστα «πολιτισμένος». Μια μαμά πολύ εύκολη σε καινούργιες γνωριμίες, τις οποίες μάλλον επιζητούσε η ίδια. Και μία αδελφή ο Θεός να σε φυλάει!...

ΜΙΜΗΣ: Μμμ...

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο τραπέζι της Έλενας και του Αλέκου).

ΕΛΕΝΑ (σαν να μονολογεί): Ροδάνι πάει η γλωσσίστα της!

ΑΛΕΚΟΣ: Ποιανής;

ΕΛΕΝΑ: Εκείνης της κρύας που κάθεται κοντά στην ορχήστρα. Σίγουρα θάδαλε στο μάτι κανένα μουσικό.

ΑΛΕΚΟΣ: Την ξέρεις;

ΕΛΕΝΑ: Δυστυχώς, την ξέρω. Τη γνώρισα πρόπερσι το καλοκαίρι στο Λουτράκι. Τότε δεν την είχε χωρίσει ακόμα ο πρώτος της άντρας.

ΑΛΕΚΟΣ: Κάνετε τακτικά συντροφιά;

ΕΛΕΝΑ: Εύτυχώς μονάχα ένα βράδυ. Για να είμαι ειλικρινής, μου άρεσε η παρέα της και θα την έκανα φίλη μου, αν δεν επενέβαινε η μομά που κατάλαβε τι κουμάρι είναι και μου απαγόρευσε να την ξαναδώ.

ΑΛΕΚΟΣ: Γιατί τόσο αυστηρότης;

ΕΛΕΝΑ: Γιατί αυτή, παιδί μου, ήτανε τελείως αποχαλινωμένη. Φαντάσου ότι έφτασε στο σημείο να ριχτεί και στον πατέρα μου, ενώ συγχρόνως φλερτάριζε άγριώς μ' έναν Αιγύπτιο...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο τραπέζι της Αλίκης και του Μίμη)

ΑΛΙΚΗ: Ξέρεις γιατί έγινε κοκκινομάλλα;

ΜΙΜΗΣ (καταπίνοντας με βελιμία μία υπερμεγέθη κουταλιά «γκάτω Παριζιέν»): Μμμ...

ΑΛΙΚΗ: Γιατί πρώτα τα μαλλιά της ήτανε σαν ξεθωριασμένο τσουβάλι. Θυμάμαι τι άγαντες έκανε η καυμένη για να γίνει υποφερτή. Με τις οκάδες ξόδεψε κρέμες, ρίμελ, λασιόν κι' ό,τι άλλο φανταστής. Κι' όλ' αυτά για να πετύχει κανένα γαμπρό. Αλλά που!...

Τότε πολιορκούσε ένα νόστιμο άνδριοπλοίαρχο που, καλή ώρα σαν τον νεαρό που τη συνοδεύει άποψη, την κορόιδευε την κακομοίρα και πέρναγε την ώρα του μαζί της... Μα με προσέχεις τί σου λέω;

ΜΙΜΗΣ (απολαμβάνοντας το τελευταίο κομμάτι του γλυκού): Μμμ...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο τραπέζι της Έλενας και του Αλέκου).

ΕΛΕΝΑ (με...Παπανδρεϊκή ευφράδεια): Ένωσις ότι ο πρώτος άντρας της πήρε κάποτε χαμπάρι την αξιοζήλευτη δράση της και την εξαπέστειλε. Αλλά κάτι τέτοιες έχουνε τύχη. Τύχη βουνό!... Μέσα

σε τρεις μήνες κατάφερε να τυλίξη τον δεύτερο, πιο βλάκα από τον πρώτο. Κι' έτσι την μία μέρα βγήκε το διαζύγιο και την άλλη ξαναπαντρεύτηκε αυτόν τον παχουλό χιμπαντζή. Μου φαίνεται όμως ότι την έχει βαρεθεί, γιατί τόση ώρα του μιλάει κι' αυτός τρώει χωρίς να της δίνει σημασία. Όρίστε;

ΑΛΕΚΟΣ: Τι όριστε;

ΕΛΕΝΑ: Είπες τίποτα;

ΑΛΕΚΟΣ: Μα μήπως... πρόφτασα και να πάω;

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο τραπέζι της Αλίκης και του Μίμη)

ΑΛΙΚΗ: Μακάρι δηλαδή να την παντρευότανε τη φουκαριά για να γλυτώσει πια από τα βάσανα. Άλλωστε δεν είναι και καμιά μικρούλα. Κοντεύει τα 35.

ΜΙΜΗΣ (με ξεμπουκωτό στόμα επί τέλους): Όχι δα. Το πολύ-πολύ να είναι 25.

ΑΛΙΚΗ: Σιγά να μην είναι 18.

ΜΙΜΗΣ: Πάντως περισσότερο της πάει για 18 παρά για 35.

ΑΛΙΚΗ (έκνευρισμένη): Έχεις ένα πείσμα γαϊδουρίνο. Φτάνει όμως; Άρκετά μου πιπίλισες τ' αυτή με δαύτη! Γι' αυτό μ' έφερε δηλαδή στην ταβέρνα; Για να μου μιλάς για την Έλενα;

ΜΙΜΗΣ: Μα εσύ άρχισες πρώτη, αγάπη μου.

ΑΛΙΚΗ: Εγώ; Δεν είσαι καλά!...

ΜΙΜΗΣ: Είμαι, πολύ καλά μάλιστα στην υγεία μου. Τόσην ώρα εγώ έτρωγα κι' εσύ φλυαρούσες ή μάλλον... έτρωγες την αντίκρυσή σου!...

ΑΛΙΚΗ: Θεέ μου, τί αναίδια! Είσαι ανυπόφορος!

ΜΙΜΗΣ (καρτερικά): Θού, Κύριε, φυλάκην τώ στόματί μου!...

ΑΛΙΚΗ: Πολύ σωστά. Κλείσε το στόματάκι σου πια γιατί βαρέθηκα να σ' ακούω. Δεν παραγγέλνεις καμιά μερίδα φαγι' ακόμα; Έτσι μόνον θα τ' δουλώσης και θα ήρχνάσω.

ΜΙΜΗΣ (σιγά): Τί σου είναι οι γυναίκες!...

ΣΚΗΝΗ 6η

ΕΛΕΝΑ: Πάντως είναι νοστιμούλα.

ΑΛΕΚΟΣ: Μόνο νοστιμούλα; Πολύ άραία.

ΕΛΕΝΑ: Τί μου λές! Άσφαλώς πρέπει να πας σ' έναν οφθαλμίατρο να σε κυττάξη.

ΑΛΕΚΟΣ: Τη γνώμη μου είπα. Γιατί πειράχτηκες;

ΕΛΕΝΑ (πειραγμένη): Μπα!... Τότε θαυμάζε την ανενόχλητος, αλλά μη μου ξαναμιλήσης γι' αυτή. Άρκετά με ζάλισες τόσην ώρα!...

ΑΛΕΚΟΣ (έμβροντης): Έ... Να και τα μεγαλύτερα!...

ΣΚΗΝΗ 7η

(Μπροστά στη γκαρνταρόμπα του κέντρου. Ο Μίμης και ο Αλέκος παραλαμβάνουν τα παλτά τους και η Αλίκη και η Έλενα έρχονται πρόσωπο με πρόσωπο).

ΑΛΙΚΗ (με προσποιητή χαρά): Έλενα, εσύ;

ΕΛΕΝΑ (τό ίδιο): Τί κάνεις, χρυσή μου; Μα είμαστε στο ίδιο κέντρο και δεν ιδωθήκαμε;

ΑΛΙΚΗ: Τί κρίμα!... Δεν σε πρόσεξα...

ΕΛΕΝΑ: Ούτ' εγώ, Αλίκη μου, σε πρόσεξα!... Τί κρίμα!...

(ΑΥΛΑΙΑ)

Γ. ΓΙΑΝ.

Ο Ο

Ταν ο συζυγος

Ο ένοικιαστής κάποιας πολυκατοικίας χτυπά βιαστικά την πόρτα του διαμερίσματος, όπου μένει ο ιδιοκτήτης. Ο τελευταίος που κοιμόταν την ώρα εκείνη, εμφανίζεται ανήσυχος με τις πυτζάμες του.

—Με συγχωρείτε κύριε, του λέει ο ένοικιαστής. Τονώνω μια κυρία του τρίτου πατώματος μαλλών με τον άντρα της και ενοχλεί τους γείτονες, έχετε δικαίωμα να επέμβετε;

—Ασφαλώς! άπαντα ο σπιτονοκόμης. Είθε ένας από τους γείτονες;

—Όχι... Είμαι ο σύζυγος!

Μερικές ασκήσεις που θα σάς δώσουν εύλυγισία

ΔΕΝ είναι απαραίτητο να είναι κανείς φίλαθλος ή ν' αποβλέπει σε ανώτερα πνευματικά ιδανικά για να ακολουθήσει τις υποδείξεις της περίφημης ινδικής γυμναστικής «Χάτα Γιόγκα». Η γυμναστική αυτή υποδημιουργεί, άλλωστε, σε διάφορες ασκήσεις και καθεμιά απ' αυτές ανταποκρίνεται σ' έναν ώριμο σκοπό. Και φαίνεται ότι μερικές απ' αυτές τις ασκήσεις έχουν επινοηθεί ειδικά για τις γυναίκες.

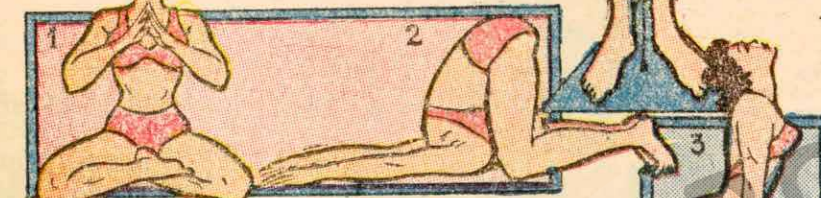
Στην Ευρώπη και στην Αμερική η «Χάτα Γιόγκα» έχει σήμερα μεγάλη διάδοσι με ταξεί των γυναικών, γιατί καμιά άλλη γυμναστική δεν συντελεί όπως αυτή στη δημιουργία ενός ωραίου και αρμονικού σώματος.

Οι Ινδοί «Γιόγκηδες» κάνουν την ειδική αυτή γυμναστική όχτω φορές την ημέρα. Άλλα για μία γυναίκα, που ενδιαφέρεται μόνο ν' αποκτήσει διορφο και αρμονικό σώμα αρκούν δύο φορές την ημέρα και, στην ανάγκη, μία μόνον.

Η βασική ή «τελεία» άσκηση, που αποτελεί προϋπόθεση των άλλων, συνίσταται στην αναδίπλωση των κνημών κάτω από τους μηρούς, που πρέπει να είναι τελείως τεταμένοι και να άκουμπουν με τα γόνατα στο έδαφος. Το σώμα παραμένει ευθυτενές. Θα λυγίσετε συγχρόνως τους αγκώνες και θα φέρετε σ' επαφή τα δάχτυλα των χεριών στο ύψος του στέρνου.

Κατά τη διάρκεια της άσκησης, πρέπει να βγάλετε κάθε σκέψι από το μυαλό σας και ταυτόχρονα να έχετε τη συναίσθηση της απόλυτης φυσικής ανένσεως. Μ' άλλα λόγια, η άσκηση αυτή πρέπει να σας έκουράζει σωματικά και πνευματικά.

Θα παραμείνετε σ' αυτή

τη στάση επί 3—4 λεπτά, ανάλογα με το χρόνο που διαθέτετε. Είναι φυσικό ότι στην αρχή η εκτέλεση θα είναι ατελής. Αλλά θα συνηθίσετε βαθμιαία και θα μείνετε ικανοποιημένη, μόνον όταν κατορθώσετε να την κάνετε μηχανικά, χωρίς να καταβάλετε την παραμικρή προσπάθεια κι' όταν έχετε το συναίσθημα της απόλυτης ηρεμίας και γαλήνης —ένα είδος ολιγόστιγμης «Νιρβάνας» — κατά την εκτέλεσή της.

Θα περάσετε κατόπιν στην καλούμενη «στάση του λωτού», που είναι η γαροκτοποιητική στάση των αγαλμάτων του Βούδδα. Κατά την άσκηση αυτή, οι κνήμες διασταυρούνται νιαστί και τα άκρα των ποδιών άκουμπουν πάνω στους μηρούς.

Η άσκηση αυτή είναι δυσχερεστάτη κι' η εκτέλεσή της άπαιτεί πολύ μεγάλη προσοχή.

Η καλούμενη «στάσις του φιδιού»

Τα διάφορα βήλη στο πρώτο σχέδιο δείχνουν τις επιδράσεις στον οργανισμό της γυναίκας των ασκήσεων της «Χάτα Γιόγκα». 1) Η «τελεία» στάσις θεωρείται την αψινία και βοηθάει την αναπνοή. 2) Η στάσις «πουροδύτανα αζάνα» δυναμώνει τους μύς των χεριών. 3) Η στάσις του «φιδιού» τονώνει τους μύς της κοιλιάς και διευκολύνει την πέψη. 4) Η στάσις του «δέντρου» δίνει εύλυγισία στο κορμί. 5) Η στάσις του «λωτού», τέλος, δυναμώνει τους μύς των ποδιών.

τονώνει κυρίως τους μύς του κατωτέρου μέρους του στήθους και της κοιλιάς και διευκολύνει την πέψη. Η κοιλιά δεν πρέπει να άκουμπά στο έδαφος. Ο λαιμός θάείνε τεταμένος και το κεφάλι γυρισμένο προς τα π.σ. Η «στάσις του δένδρου», που γίνεται έναλλάξ και

με τα δύο πόδια θα τονώσει τους μύς και θα σάς δώσει μεγαλύτερη εύλυγισία. Η καλούμενη «πουροδύτανα αζάνα», τέλος, θα άποτελέσει την κατακλείδα όλων των προηγουμένων. Αλλά μόνον όταν έχετε εξοικειωθεί τελείως με τις άλλες θα μπόρεσετε να την εκτελέσετε. Το κεφάλι σας πρέπει να γωθή ανάμεσα στα γόνατα και τα χέρια να τεταθούν προς τα πίσω.

Η άσκηση αυτή χρειάζεται τη συνδρομή όλων των μυών του σώματος. Γι' αυτό θεωρείται ως κατ' έξοχην άσκηση, που αναδιδάξει το μυϊκό τόνο και δημιουργεί το καλούμενο λαστιχένιο κορμί.

Για να επιτύχετε ένα καλό άποτέλεσμα, είναι προτιμώτερο ν' άφοσιώνεσθε διαδοχικά σε μία μόνον άσκηση και να μην περνάτε στην επομένη παρά μόνον όταν βεβαιωθείτε ότι εκτελείτε την προηγούμενη τέλεια, δηλαδή, άσυναίσθητα, χωρίς καμιά προσπάθεια. Γιατί καθεμιά απ' αυτές τις ασκήσεις πρέπει να σας δίνει το συναίσθημα της απόλυτης ανένσεως. Το ότι κοροϊδεύεσθε σημαίνει ότι δεν έφθάσατε άκούη στον άπαιτούμενο βαθμό τελειότητας.

Ταυτόχρονα με τις ασκήσεις θά συνηθίσετε ν' αναπνέετε σύμφωνα μ' έναν ώριμο ρυθμό, που θα είναι ο έξης στην αρχή: εισπνοή 1'', συγκράτησις του άέρος στο έσωτερικό του θώρακος 2'', έξοδος του άέρος 1''. Θα άνεβαινετε κατόπιν βαθμιαία, για να φθάσετε στον ακόλουθο ρυθμό, που θεωρείται ιδανικός για έναν μ' Ινδοί: εισπνοή 12'', συγκράτησις του άέρος 48'', έξοδος του άέρος 24''. Μερικοί Ινδοί «Γιόγκη» φθάουν στον ακόλουθο ρυθμό: εισπνοή 20'', συγκράτησις του άέρος 80'', έξοδος του άέρος 40''. Αλλά ο ρυθμός αυτός θεωρείται ανεφίκτος για έναν κάτοικο του δυτικού ήμισφαιρίου, που έη υπό συνθήκες τελείως διαφορετικές από τους Ινδούς.

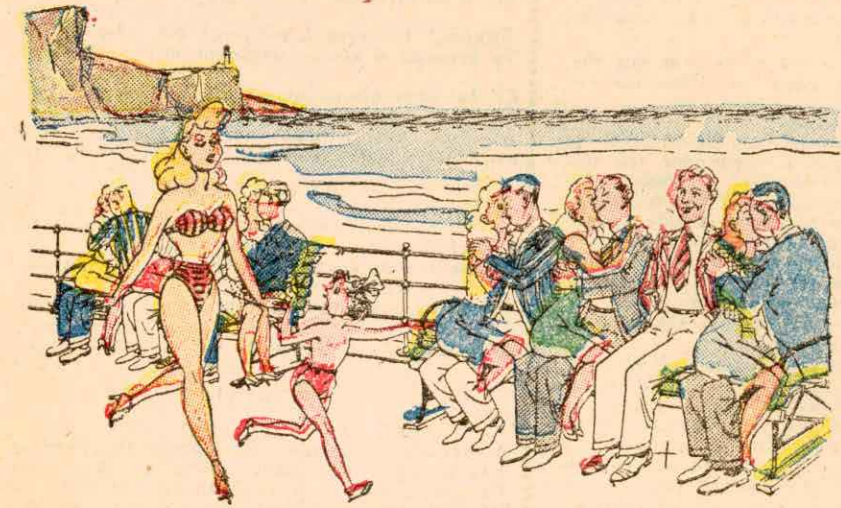
Ο Ο

Η όμορφη της Παριζιάνας

Η όμορφη της Παριζιάνας είναι δυναστή σ' όλα των κόμης. Αλλά έχετε σε τί συνίσταται αυτή η όμορφη; Στην επιδεξιότητα της, που άπαιτείται για τάν άπαράτητα της και τη φρεσκάδα της, γιατί έσσει να την περιποιηθεί με ένα έντελως ιδιαιτέρως ταπώ.

Όλη μας η προσπάθεια τονίζει σχετικώς η διεθύντρια μιας Ινστιτούτου Καλλόνης του Παρισιού, τείνει στο να υιοθετήσει καταλλήλως τις υπέρτες, ώστε ν' αναγκάσουν τα κορίτσια τους ν' άκούουν άκατά έγκαιρως την περιποίησή της επιδερμίδας των. Ο περισσότερος κόσμος, ένει την ιδέα πως τα Ινστιτούτα του Παρισιού δεν κάνουν άλλο παρά να συνιπτουν είδωλ' είδωλ' κοίμες και λασιόν. Και όμως δεν συμβαίνει αυτό ή μάλλον συμβαίνει με μέτρον. Θα δώσωμε την κοίμα ή τη λασιόν όταν έξακαθίσουμε τ' άβελι ή κάθε επιδεξιότητα. Εκείνο όμως, που συνιστούμε πάντα είναι το άσθον νερό και το βούρτσισμα. Όπως το σώμα μας έχει ανάγκη από βούρτσισμα για το πλύσιμο, το ίδιο έχει ανάγκη και η επιδερμίδα του προσώπου. Με τη διαφορά ότι ή βούρτσισ του προσώπου είναι πιο μαλακία.

Της Παριζιάνας δεν της άρέσει να παρουσιάζη ένα πρόσωπο σκεπασμένο με σταθία κοίμας και πούδρας. Το γωώμα ές άλλω, που διαλέγει για τα μάγουλα, δεν είναι ποτέ γυμνήτο, αλλά μία άπαλή άπόλασις ροζ σ α ν τ ο ε ή ροζ ζ α λ ε, και σύμφωνα μ' αυτό κανονίζει και το κόκκινο των χειλέων της.

—Τρέξε, αδελφούλα μου!... Σου βρήκα μια θεία άδεια!...

ΕΝΩ μέσα στις φυλακές σάπιζαν χιλιάδες Έλληνων αγωνιστών, στα υπόγεια των βασανιστηρίων δογγοῦσαν και στένανε εκατοντάδες και στους τόπους των εκτελέσεων έπεφταν κάτω από τις δολοφονικές σφαίρες των τυράννων οι ήρωικοί αγωνιστές, συγχρόνως σε κάθε γερμανική ή ιταλική υπηρεσία διώξεως, υπήρχαν πέντε και δέκα πολλές φορές Έλληνες (!) πράκτορες, που βοηθούσαν συστηματικά την έχθρική αντικατασκοπεία. Πολλοί απ' αυτούς είχαν εκπαιδευθεί σε ειδικές σχολές της Βιέννης, του Βερολίνου και της Πρωσίας, απ' όπου βγήκαν τέλειοι δασκάλιοι του εγκλήματος και της προδοσίας. Στις σχολές αυτές στέλιονταν συνήθως, ύστερα από άσχημη επίλογη, γερμανομαθείς, πολύπληγτοι και ριψοκίνδυνοι τυπικοί, αφοσιωμένοι στην ιδέα του φασισμού. Εκεί φοιτούσαν ένα ολόκληρο χρόνο και μετά, αφού έμπαιναν στην έχθρική υπηρεσία, αναλαμβάναν συνήθως τις πιο επικίνδυνες αποστολές. Αμέσως μετά την κατοχή της Ελλάδος, η Γκεστάπο έπιχειρήσε ν' αποστείλει μερικούς απ' αυτούς στη Μ. Ανατολή, αλλά τα σχέδιά της αποτύχαιναν πάντοτε σχεδόν, γιατί μόλις διακτεριάζονταν στο τουρκικό έδαφος, είτε από την ουδέτερη ζώνη του Διδυμοτείχου, είτε από τα νησιά του ελληνικού αρχιπελάγους που ήταν πλησιέστερα στις μικρασιατικές άρχες ή 'Ιντελλίτζενς Σέρβις —ειδοποιημένη εγκαίρως από τις μυστικές οργανώσεις της Ελλάδος— τους έβασε στο χέρι προτού ακόμη φτάσουν στη Συρία. Ελάχιστοι ήταν οι πράκτορες των Γερμανών, που κατώρθωσαν να διαφύγουν τη σύλληψη. Αλλά κι αυτοί, άργα ή γρήγορα, έπεφταν στα δίχτυα που τους έστηναν οι συμμαχικές άρχες της Μ. Ανατολής.

Στην Αθήνα υπήρχαν πολλές τέτοιες σχολές, αλλά οι σπουδαιότερες ήταν δύο: μία επί της οδού Νεοφύτου Δούκα 10, γνωστή ως σχολή ΜΠΟΥΝΤ και η άλλη, στην οδό Ψαρών 6. Άρχηγός της τελευταίας, ήταν ο διαδόχος κοκκινομάλλης παπάς «Πάτερ Σέργιος» βουλγαρικής καταγωγής με το βαθμό του συνταγματάρχη των Ές-Ές. Το πραγματικό του όνομα ήταν Στέφαν Μπολντάτσεφ κι είχε γεννηθεί στο Αϊνδούργο από πατέρα Βούλγαρο και Γερμανίδα μητέρα. Ο πατέρας Σέργιος, ήταν ένας από τους μυστηριώδεις πράκτορες της γερμανοβουλγαρικής κατασκοπείας, που δρούσε πολύ πρό του πολέμου στα Βαλκάνια και στενός φίλος με τον άρχηγό της ρουμανικής κατασκοπείας στην Κωνσταντινούπολη Ι. Θεοχάρη, διευθυντή της ρουμανικής αεροπορικής εταιρείας «Σοσιετάτε Μαριτίμα Ρωμούνια» στενό συνεργάτη κι αυτόν της Γκεστάπο. Ο Πάτερ Σέργιος τον επισκεφτόταν συχνά σε κάποια πολυκατοικία του Πέραν και κει κατέστρωναν τα σατανικά τους σχέδια. Η βουλγαρική κατασκοπεία ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για τη γρομμή Έντιννέ (Αδριανούπολις) και για κέντρο δράσεως είχε την παραμεθόριο πόλη Σβίλενγκραντ, στην οποία ήταν εγκατεστημένος ο Βούλγαρος λοχαγός Ντίμιτε Πλιούτσοφ, άρχηγός της τοπικής βουλγαρικής κατασκοπείας επί της οργανώσεως με δικτυον δράσεως: Πύθιον, Κομνηνήν και Αλεξανδρουπόλιν, ως την Κων/πολιν. Μετά την κατάληψη των βαλκανικών χωρών από τη Γερμανία, εγκατεστάθησαν ειδικοί αξονικοί πράκτορες στην Άγκυρα, στην Κωνσταντινούπολη και σ' όλα τα τουρκικά παράλια, προπαντός όμως στα Άδανα και στην τουρκοσυριακή μεθόριο, και διεδραμάτισαν αξιόλογο ρόλο, τόσο κατά τις επιχειρήσεις της δυτικής Ερήμου και μετά την είσοδολή του Ρόμελ στο αιγυπτιακό έδαφος —από τις 27 Μαΐου ως τις 3 Ιουλίου 1942— όσο και προηγουμένως στις επιχειρήσεις της Συρίας και του Ιράκ.

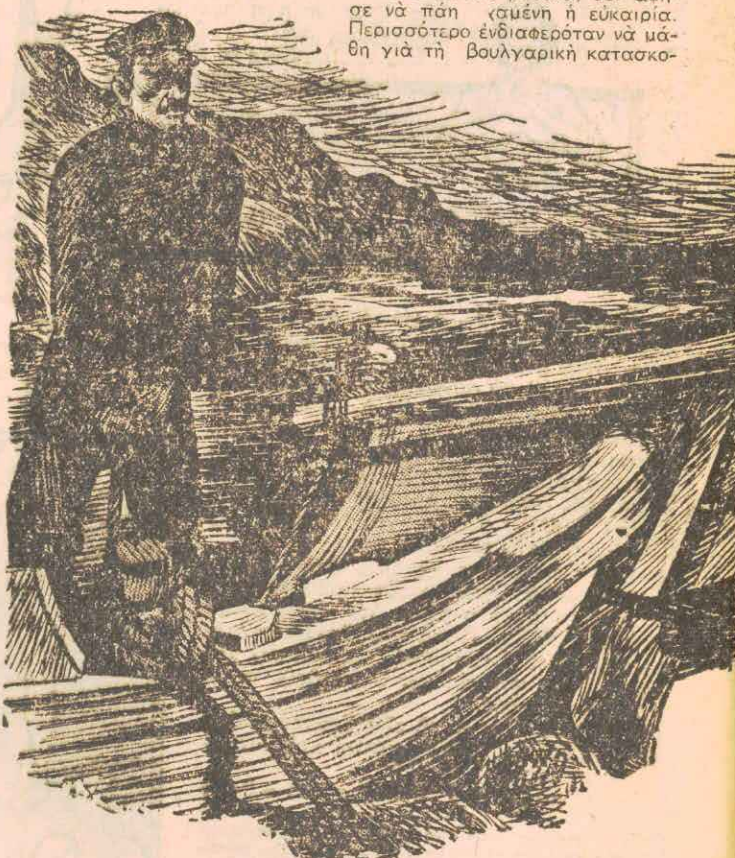
Σ' αυτό το διάστημα, ο πατέρας Σέργιος, είχε αναπτύξει μιάν εκπληκτική δράση γύρω από τα γεγονότα των Βαλκανίων. Το δικτυον πληροφοριών που είχε δημιουργήσει, αποτελείτο από εκατοντάδες πράκτορες, όλων των φυλών του Ισραήλ. Η έξεύρεσις συνεργατών δεν ήταν και τόσο δύσκολη γι' αυτόν που διέθετε, μετ'ότι των άλλων, και τεράστια χρηματικά ποσά. Από το ένα μέρος οι Βούλγαροι, από τ' άλλο οι Γερμανοί, τον φόρωναν χρυσάφι, ώστε να κατορθώνη να εξαγοράζη μ' ευκολία τις συνειδήσεις. Μόλις όμως οι Γερμανοί εισέβαλαν στην Ελλάδα, ο πατέρας Σέργιος, που ήρθε μαζί τους, εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, στην οδό Ψαρών 6, όπου και ανέλαβε την άρχηγία της μυστικής σχολής πρακτόρων της Γκεστάπο. Πολλοί ήταν οι στενοί συνεργάτες του κοκκινομάλλη ψυτοίρεως. Μεταξύ αυτών συγκαταλέγονταν και δ... πρίγκηψ Άλκι-διάδης διαμάντης, αντιπρόσωπος στην Ελλάδα της «Κρατικής Ρουμανικής Βιομηχανίας Ευλείας». Διατηρούσε γραφείο επί της οδού Βουκουρεστίου 9. Ο Διαμάντης ήταν άρχηγος της εγκληματικής «Ρωμαϊκής Λεγεώνας» με δικτυον δράσεως τα Γρεβενά, την Έλασσάνα κλπ. και με άμεσο βοηθό του το δικηγόρο Ν. Μαντούση. Μ' αυτούς τους δυο και με μιά Ούγγαρέζα αρτίστα, την Τάντα Βάλλις —ερωμένη του Θεσσαλονικιώτη πράκτορα της Γκεστάπο Περικλή Νικολαΐδη— ο πατέρας Σέργιος δημιούργησε ένα πρώτης τάξεως δίχτυο κατασκοπείας, όχι μόνο για λογαριασμό των Γερμανών, αλλά και των Βουλγάρων.

Έλληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πράκτορες του έχθρου

του κι' ότι συνεργαζόταν μαζί του στις σκοτεινές υποθέσεις του. Έξαφνα όμως ένα πρωί, η Γκεστάπο εισέβαλε επίδεικτικά στο σπίτι της Σόνιας και τη συνέλαβε μαζί με κάποιον άγνωστο, που βρισκόταν εκεί. Τους ώδηγησαν άμέσως στην οδό Μέρλιν, όπου και τους έκλεισαν στα εκεί τρομερά υπόγεια. Τον ίδιο καιρό ακριβώς, ένα κρυπτογραφικό τηλεγράφημα της Μ. Ανατολής προς τη συμμαχική υπηρεσία «133» διέταξε τους εδω πράκτορες να παρακολουθήσουν με κάθε τρόπο την υπόθεσι και να στείλουν κατόπιν λεπτομερή έκθεσι των όσων θα είχαν εξακριβώσει. Το συμμαχικό δίχτυο δεν έχασε καιρό. Έστειλε άμέσως μήνυμα στον έπισμηνία Άναστάσιο Σκάλκο —στέλεχος της «133»— που είχε έσπῃ με το Γερμανό λοχία Μάττι Κούρτ, αντιχίτλερικό, που υπηρετούσε στη σχολή της οδού Ψαρών. Ο Κούρτ παρ' όλο το μέρος που είχε έναντι των ναζι της πατρίδος του, δεν ήθελε για κανένα λόγο να δουλέψη επί βαρσος τους. Έλεγε συχνά γιά τον Στέφαν Μπολντάτσεφ, ήμμαι πάντοτε στη διάθεσί σου...

Ο Σκάλκος βέβαια, δεν άφησε να πάη ζημένη η ευκαιρία. Περισσότερο ενδιαφερόταν να μάθει γιά τη βουλγαρική κατασκο-

πεία, παρ'ότι γιά τη γερμανική. Στην τελευταία, οι Έλληνες πατριώτες είχαν εισχωρήσει πρό πολλού και κατώρθωσαν να κάνουν αληθινά θαύματα με τις πληροφορίες, που συγκέντρωναν. Τους Βουλγάρους όμως, ήταν δύσκολο να τους πλησιάση κανείς. Γι' αυτό ο Σκάλκος δεν άφησε ανεμετάλλευτη την ευκαιρία μετά την πρότασι του Κούρτ. Το πρώτο, λοιπόν που του ζήτησε να του προμηθεύση ήταν, ένας ονομαστικός κατάλογος των

Βουλγάρων πρακτόρων, που δρούσαν τότε μυστικά στην Ελλάδα, καμουφλαρισμένοι κάτω από γερμανική ή ιταλική στολή. Ο Κούρτ δεν άργησε να του φέρη κάπου διακόσια ονόματα, με τις διευθύνσεις τους και με το «πόστο» που κρατούσε καθένας μέσα στο βουλγαρικό δίχτυο. Η έπιτυχία του Σκάλκου να βάλη στο χέρι τον πολύτιμο αυτό πίνακα πρακτόρων που δρούσαν στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη και στην ύπολοιπη χώρα, ήταν μιά από τις μεγαλύτερες ως τότε έπιτυχίες, που είχαν να επιδείξουν οι συμμαχικές οργανώσεις. Όταν ύστερα από μιά βδομάδα κατώρθωσαν να τον μεταδώσουν στη Μ. Ανατολή, το στρατηγείο τους έστειλε θερμά συγχαρητήρια και τους παρακάλεσε να έντεινουν ακόμη περισσότερο τις προσπάθειές τους, γύρω από τη βουλγαρική κατασκοπεία. Πράγματι ο Κούρτ, δεν άφησε ευκαιρία που να μην εφοδιάζη το Σκάλκο με έξαιρετικά ενδιαφέρουσες πληροφορίες. Έτσι, όταν ελήφθη το τηλεγράφημα γιά τη Σόνια Πάλτασεφ, ο άρχηγός της «133» ειδοποίησε άμέσως τον Έλληνα έπισμηνία, να έπισκεφθή τον Κούρτ και να μάθῃ τα σχετικά γύρω από την υπόθεσι της. Ο Γερμανός ύποσάχθηκε να κάνει ό,τι μπορεί γιά να εξακριβώση την αλήθεια. Και το ίδιο βράδυ συναντήθηκαν, σ' ένα καφενεδάκι της πλατείας Ρηγίλλης.

Η Σόνια Πάλτασεφ, του έπτε ο Κούρτ, πρόκειται να μεταφερθή αεροπορικώς στη Γερμανία. Άπ' ό,τι έμαθα σχετικά μ' αυτήν, έκρυβε σπίτι της κάποιον Άγγλο λοχαγό, ονόματι Σάντερς. Είνε αυτός που συνέλαβαν μαζί της.

Πώς είναι δυνατόν; ρώτησε περίεργος ο Σκάλκος. Η Σόνια βέβαια είνε Βουλγάρα, αφού είνε ανήψια η ερωμένη του πατέρα Σέργιου. Πώς βρέθηκε ο Άγγλος σπίτι της;

Ο πατέρας Σέργιος, η Σόνια Πάλτασεφ κι' ο Σάντερς έφυγαν μιά κατασκοτεινή νύχτα με καΐκι...

Δεν έξρω. Πάντως το βέβαιο είναι ότι τους πρόδωσε ο Μπολντάτσεφ. Αύριο θα σου πω τη συνέχεια...

Οι δύο άντρες χώρισαν. Ο Σκάλκος τράβηξε άμέσως γιά την οδό Πατησίων, όπου είχαν εγκατεστημένο τον ασύρματο της οργανώσεως. Άσυρματιστής ήταν ο Μάριος Πιερρίδης, που ήρθε κείνες τις μέρες από την Αίγυπτο, γιά ν' αναλάβῃ υπηρεσία στην Αθήνα. Εκεί ήταν κι' άλλα μέλη της οργανώσεως, που τον περίμεναν μ' άγωνία. Τους διηγήθηκε τα καθέκαστα και παρακάλεσε τον Πιερρίδη να στείλῃ άμέσως τα «νέα» στο στρατηγείο. Η απάντησις ήταν: «Συνεχίσατε έρευνες. ΣΤΟΠ. Υπόθεσις άκρως ενδιαφέρουσα. ΣΤΟΠ. Υπάρχει τρόπος απαγωγής Σόνιας; Έάν ναι, απαντήσατε συντόμως. Τό ν' άπαγάγη κανείς έναν κρατούμενο από τα χέρια των Γερμανών, δεν ήταν πράγμα ακατόρθωτο την εποχή εκείνη. Πολλές τέτοιες άπαγωγές είχαν πραγματοποιηθή ως τότε, από τους Έλληνες πατριώτες, με άριστοτεχνικό τρόπο. Αλλά το ζήτημα της Σόνιας Πάλτασεφ, ήταν έντελώς διαφορετικό. Έφ' όσον κανείς από τους πράκτορες της «133» δεν τη γνώριζε προσωπικά, δεν ήξεραν και με ποιόν τρόπο νάρθουν σ' έπαφή μαζί της. Ωστόσο ο Σκάλκος, μ' ένα άλλο αληθινό παλληκάρι, τον Κώστα Βανδώρα, αποφάσισαν να κάνουν τις πρώτες «κρούσεις» σε διάφορα πρόσωπα, χωρίς όμως να δώσουν στους Γερμανούς να κα-

ταλάβουν πώς ενδιαφέρονταν γιά τη Σόνια Πάλτασεφ. Στου Μέρλιν, την εποχή εκείνη, ήταν διερμηνέας ο Τάκης Άφεντούλης, που πρόσφερε πολύτιμες υπηρεσίες στο συμμαχικό άγώνα, χωρίς να λογαριάζῃ τον κίνδυνο που διέτρεφε η ζωή του. Αυτός ίσως μπορούσε να τους βοηθήση στην άποστολή τους. Οι δύο άντρες του τηλεφώνησαν σπίτι του και ο νεαρός αυτός πατριώτης, τους έπτε ότι τους περιμένει εκεί. Ο Άφεντούλης κατοικούσε επί της οδού Ισμήνης 23. Ο Σκάλκος με τον Βανδώρα τον έπισκέφθηκαν άμέσως και του έξήγησαν την υπόθεσι. Όταν όμως ο διερμηνέας άκουσε το όνομα της Σόνιας Πάλτασεφ, πετάχτηκε από τη θέσι του.

Ίσως δεν έξερετε, τους έπτε, ότι η γυναίκα αυτή είνε Έλληνίδα κι' όχι Βουλγάρα! Ξέρω καλά την υπόθεσι, γιάτι την παρακολούθησα από κοντά. Έχει ξεχωριστό ενδιαφέρον. Είμαι βέβαιος ότι οι Άγγλοι θέλουν να την απαγάγῃ και να τη στείλῃ στη Μ. Ανατολή, γιάτι κατέχει πολλά μυστικά. Η σύλληψις της όμως από τη Γκεστάπο δεν είνε, παρ'απαγίδα γιά σας. Οι Γερμανοί είνε βέβαιοι ότι η 'Ιντελλίτζενς Σέρβις παρακολουθεi συνεχώς τις κινήσεις της Σόνιας Πάλτασεφ, που δεν είνε άλλη από την Κάτια Κυριάκη, τη χορεύτρια των καταγύγων του Κάιρου πριν από τον πόλεμο. Καταλαβαίνετε τώρα;

Όχι και πολλά πράγματα, απάντησε με ειλικρίνεια ο Βανδώρας. Έκείνο πρό πάντως, που δυσκολεύομαι να έξηγήσω είνε το ζήτη: Γιάτι αφού η Κυριάκη είνε συνεργάτις των Γερμανών τη συνέλαβε η Γκεστάπο; Κι' ακόμη, γιάτι την κατέδωσε ο πατέρας Σέργιος ότι έκρυβε σπίτι της τον Άγγλο λοχαγό Σάντερς;

Είνε πολύ άπλό. Η γερμανική αντικατασκοπεία ήξερε πώς οι Βρετανοί θα μάθαιναν τη σύλληψι της κι' ότι αυτό θα τους κινούσε την περιέργεια να εξακριβώσουν περί τίνος πρόκειται. Όπως κι' είνε. Να που σας έστειλαν να την απαγάγῃ. Όλ' αυτά όμως είνε κόλπα των Γερμανών που έχουν σκοπό να τους αφήσουν να δραπετεύσουν και συγχρόνως να τους βοηθήσουν να περάσουν μαζί στη Μ. Ανατολή. Ο Σάντερς, που δεν έχει ιδέα απ' όλα αυτά, μόλις βρεθού στην Αίγυπτο, θα δηλώση βέβαια στις συμμαχικές άρχες ότι η Πάλτασεφ τον προστάτευσε και τον βοήθησε να δραπετεύση από τη φυλακή κι' από την Ελλάδα. Έτσι, η πράκτωρ αυτή των Γερμανοβουλγάρων, θ' άρχιζε άνενόχλητη σχεδόν την κατασκοπευτική της δράσι...

Μόλις τότε ο Σκάλκος κι' ο Βανδώρας, κατάλαβαν το σατανικό σχέδιο της γερμανικής αντικατασκοπείας, γιά να στείλῃ τους πράκτορές της στην Αίγυπτο. Έπρεπε, λοιπόν, να ειδοποιηθούν άμέσως το Κάιρο και να λάβουν σχετικές οδηγίες. Η απάντησις όμως άργησε αυτή τη φορά και οι συνεργάτες της «133» αποφάσισαν να εξακαθάρσουν μόνοι τους την υπόθεσι. Η πρώτη τους σκέψις ήταν να βγάλουν από τη μέση τη Σόνια Πάλτασεφ, με τη βοήθεια του Τάκη Άφεντούλη που μπορούσε ναρθῃ εύκολα σ' έπαφή μαζί της. Φαινομενικά την Πάλτασεφ, οι Γερμανοί την είχαν άπομονώσει στο ύπ' αριθμ. 3 κελλί των φοβερών υπογείων της οδού Μέρλιν. Στην πραγματικότητα όμως, άργα τη νύχτα, η προδοτική αυτή Έλληνίδα, ανέβαινε στα διαμερίσματα των αξιωματικών κι' έμενε εκεί ως το πρωί, που επέστρεφε πάλι στο κελλί της. Ο λοχαγός Τζέιμς Σάντερς, ήταν κλειδωμένος δίπλα ακριβώς από το δικό της κελλί, σ' ένα κατασκότεινο και βρωμερό υπόγειο. Οι πράκτορες της «133» είχαν υπ' όνι να εφοδιάσουν τον Άφεντούλη με σιγάρια «Πάνντριμ» γνωστά γιά το δραστήριο δηλητήριο που περιείχαν. Τον καπνό τους, θα τον τοποθετούσαν μέσα σε κοινά ελληνικά σιγάρια —τα ποιοτ. της εποχής εκείνης— που θα της τα πρόσφεραν ο διερμηνέας δήθεν μυστικά γιά νάχη να καπνίζη στη μοναξιά της. Μια ρουφηξιά καπνού από ένα τέτοιο τσιγάρο, ήταν ικανή γιά να τη στείλῃ στον άλλο κόσμο...

Αλλά ενώ είχαν τακτοποιηθή όλα κι' ήταν έτοιμοι να ένεργήσουν σύμφωνα με το παράτολμο σχέδιό τους, έστρεψε η απάντησις της Μ. Ανατολής. Τους διατάξαν να μην έπιχειρήσουν άπολύτως τίποτε και ν' αφήσουν τα πράγματα να εξελιχθούν κατά τον τρόπο που έπιδίκαν οι Γερμανοί. Το μόνο που ζήτησαν απ' αυτούς ήταν, να παρακολουθούν συστηματικά κάθε κίνησι της Σόνιας Πάλτασεφ και να τους ειδοποιήσουν εγκαίρως γιά την ακριβή ημερομηνία της... αποδράσεώς της μαζί με το λοχαγό Σάντερς. Ο τελευταίος, ήταν από τους Άγγλους εκείνους που είχαν μείνει στην Ελλάδα, μετά την άποχώρησι του πρώτου βρετανικού έκστρατευτικού σώματος, κατά τον Έλληνοϊταλικό πόλεμο. Κρυβόταν από σπίτι σε σπίτι, ως την ήμερα που τον άνακάλυψε η Γκεστάπο. Αντί όμως να τον συλλάβῃ, του έριξε δίπλα την Κάτια Κυριάκη, που είχε γεννηθή και μεγαλώσει στη Σοφία. Κι' αυτή κατώρθωσε να τον τυλίξη στα δίχτυα της. Το πρότείνε τότε να τον κρύψῃ στη Βίλλα της, στο Έντεν —στο Σάντερς η Σόνια παρουσιάζονταν ως Αίγυπτια, αγγλικής ύποκοότητας με τ' όνομα Τζιλία Νταρά— και ο άνύποπτος λοχαγός δέχτηκε με ευγνωμοσύνη την πρότασί της. Αλλά έπειτα από μερικές μέρες η Γκεστάπο, που είχε καταστρώσει το σατανικό της σχέδιο με τη βοήθεια του πατέρα Σέργιου, έκανε την εμφάνισί της και τους... συνέλαβε. Αλλά, όπως είπαμε και παραπάνω, ο σκοπός όλων αυτών ήταν, να δημιουργήσουν στον Άγγλο την έντύπωσι μιάς αληθινής δήθεν αποδράσεως κατόπι.

Τα πράγματα εξελίχθηκαν, πραγματικά, όπως τα είχαν καταστρώσει οι Γερμανοί. Ο Σάντερς και η Σόνια, με τη βοήθεια δήθεν ενός Γερμανού ύπολοχαγού που κρατούσε τα κλειδιά των κελλιών του Μέρλιν, κατώρθωσαν να βγούν από τη φυλακή

(Η συνέχεια έπισθεν)

Έλληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

τους μ' άρκετη... εύκολια. Η Πάλατσεφ δ-
δήγησε τον Άγγλο σε κάποια φίλη της —
τη Τάντα Βάλλιε — ή οποία... ευχάριστη
δέχτηκε να τους φιλοξενήσει μερικές μέρες,
ώς που να βρούν τρόπο να διαφύγουν στην
Αίγυπτο. Για τη διαφυγή τους θα τους...
βοηθούσε κι' η ίδια. Γνώριζε, τους είπε,
«κάποιον» που συνεργάζονταν με... Έλλη-
νες πατριώτες κι' ίσως αυτός ν' αναλάβει
να τους φυγαδεύσει. Ο εκάστοτε αυτός
βέβαια δεν ήταν άλλος από τον πάτερ
Σέργιο, που τους επισκέφθηκε το ίδιο εκεί-
νο βράδυ. Είχε πετάξει το ράσο, έβρισε τα
γέλια του κι' έβαψε μαύρα τα μαλλιά του.
Λίγο έλειψε να μη τον γνωρίσει, ούτε η Σό-
νια Πάλατσεφ. Η Βάλλιε, του σύστησε τον
Άγγλο και τη Σόνια ως... άντρώγιο, «Υ-
στερα του εξέηγησε» ότι ήθελε να φύγουν
κρυφά για την Αίγυπτο. Μπορούσε να τους
βοηθήσει; Ο Βούλγαρος έμεινε σκεπτικός
για μερικά λεπτά. Ύστερα είπε αγγλικά,
απευθυνόμενος στο Σάντερς:

—Είμαι ένας τίμιος... Έλληνας και ά-
πό την αρχή της Κατοχής βοηθώ τους συμ-
πατριώτες μου να δραπέτευουν από τις φυ-
λακές κι' από την Ελλάδα. Τώρα τελευ-
ταία νομίζω ότι με υποψιάζονται οι Γερ-
μανοί. Σκέφθηκα, λοιπόν, να σταματήσω
για λίγο τη δράση μου. Δεν μπορώ όμως να
το κάνω γιατί πρέπει να βοηθήσω εσάς.
Αποφάσισα άλλωστε να πάω κι' εγώ στην
Αίγυπτο, μαζί σας. Αν μείνω εδώ φοβού-
μαι πως θα με συλλάβουν. Δέχεσθε να σας
ακολουθήσω;

Ο Σάντερς του έσφιξε με ελικρίνεια το
χέρι. Το ίδιο έκανε κι' η προδότης συνε-
γάτις του, που έλαμπε ολοκλήρη από χαρά
για την πραγματοποίησή του σχεδίου των.
Φεύγοντας, ο πάτερ Σέργιος, τους είπε ότι
θα επέστρεφε γρήγορα για να τους παρα-
λάβει. «Έπρεπε να κάνουν ύπομονη μία δυο
μέρες, ως που να βρή τους κατάλληλους αν-
θρώπους, που θα τους μετέφεραν στη Σμύρ-
νη με καΐκι. Σ' αυτό το διάστημα όμως ο
Τάκης Αφεντούλης, με το Σκάλο και το
Κινδωρό, παρακολουθούσαν άγρυπνα κάθε
κίνησή τους. Από τη στιγμή που η Σόνια
με το Σάντερς είχαν δραπέτευσει από το
Μέριλιν, δεν τους είχαν αφήσει στιγμή από
τά μάτια τους. Όταν ο πρώτος εξακρί-
βωσε ότι ο πάτερ Σέργιος θάφευγε μαζί
με τους δύο άλλους για την Αίγυπτο κι' ότι
τα είχε τακτοποιήσει όλα μια χαρά, είδα-
ποήσε άμέσως τους συνεργάτες του να
στείλουν σχετικό μήνυμα στο στρατηγείο.
Και το στρατηγείο τους έστειλε τα θερμά
του συγχρητήρια και τους είπε, ότι «ή ύ-
πόθεσις θεωρείτο λήξασα» γι' αυτούς. Α-
πό κει και πέρα θ' αναλάμβαναν τα υπόλοι-
πα οι ίδιοι. Πραγματικά, οι πράκτορες της
«133» δεν έκαναν πλέον καμιά ενέργεια.
Αφ'ησαν τα πράγματα να εξελιχθούν μόνα
τους. Το μόνο που ήξεραν ήταν ότι ο πάτερ
Σέργιος, η Σόνια Πάλατσεφ κι' ο Σάντερς,
είχαν φύγει μία κατασκοπευτική νύχτα με κα-
ΐκι, από μια έρημη ακτή της Άττικής.
Ήταν η 17η Νοεμβρίου 1943...

Και ο καιρός περνούσε, καινούργια γε-
γονότα μεσολάβησαν κι' η υπόθεσις είχε
σχεδόν ξεχαστεί. Αλλά έπειτα από τρεις
μήνες, ένα τηλεγράφημα του συμμαχικού
στρατηγείου Μ. Ανατολής, έδινε για τρίτη
φορά τα θερμά του συγχρητήρια στην ορ-
γάνωση «133» για την κάποτελεσματική
βοήθειά της στον πόλεμο της σκιάς. Ο
Στέφαν Μπουλντάσεφ, η Σόνια Πάλατσεφ
και είκοσιχτώ ακόμη «φυγάδες» από την
Ελλάδα, που άποτελούσαν ένα τρομερό δι-
χτυο κατασκοπείας στη Μ. Ανατολή, συνε-
λήφθησαν όλοι. Οι Έλληνες άγωνιστές, εί-
χαν κερδίσει κι' αυτό το μεγάλο παιχνίδι...
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις επιστολών

Βαρουπινίτην. Αίγινα: Δυστυχώς
δεν έξω τι να πώ για όσα μου γράφετε. (Ο
Θεός να σας βοηθήσει. Κωνστ. Α. Μ. 13
Σ.Τ. 07.) Είμαι βέβαιος εκ των ποσέων.
Για το άλλο ζήτημα νομίζω πως έχετε άδι-
κο. Ο Λυμπεράκης δεν είναι αυτός που νο-

μίζετε, αλλά ένας πωών αστυφύλαξ. Τώρα
δεν έξω που βιάσεται. Ήταν θραυμάσιο
παιδί. Ή π ο κ ο ρ α τ η ν Δ. Ένταυθα:
Οι στίχοι σας έχουν κάποιο ενδιαφέρον.
Να τους στείλετε σ' ένα φιλόλογικό περιο-
δικό. Μιγ α λ η π α ν ο υ τ σ α κ η ν.
Κεφαλλονιά. Ο Ιατρός κ. Κώστας Γιαννά-
τος κατοική επί της οδού Έμυ. Μπενάκη 40,
στην Αθήνα. Να του γράψετε. Το ενδιαφέρον
σας με συγκίνη. Τ α κ η ν. Α ο ρ ο ν.
Ένταυθα: Το διήγημά σας συμπαθητικό. Οι
δύο και «τέλειος» όπως μου γράφετε. Και
καλά όμως να ήταν. Ο «Θεσσαυρός» έχει ως
απόη να μη δημοσιεύσει συνεργασία άναγνω-
στών. ΚΟΚΟΡΑΝ. Ένταυθα: Αυτά μας τα-
παν κι' άλλοι! Έκτός αν θέλετε να γράψετε
μαζί μου. Θ ε δ ο ρ ο ν. Πα α ι ω
α ν ο υ. Ιωάννινα: Την εισοδητική «Αμε-
ρικής στον πόλεμο, ακολουθήστε μία απότομη
αύξηση στις επιτιμίες των υποδημάτων, για-
τί τα υποδήματα προωρήσαν σε νέα νεοά,
σαν τον Κόλπο του Μεξικού και την Καραϊ-
βική θάλασσα. Παρ' όλες τις τοπικές βελτιώ-
σεις στην άμυνα, ο κίνδυνος αυτός μεγαλώ-
νε σ' όλο το διάστημα του 1942. Και μόλις
το 1943 κατορθώθηκε να υποκινήθω. Αντίστοι-
χα αύξηθηκε από συμμαχική πλευρά η στρα-
τηγική αεροπορική επίθεσι στη Γερμανία. Κι'
έτσι οι συμμαχοί πήραν την πρωτοβουλία στα
γέλια τους. Α ν τ ω ν ο ν Σ α λ α
μ α ν κ α. Ένταυθα: Η επίδοσή στο Λύμ-
πεκ έγινε στις 28 Μαρτίου 1942. Και της
Κολωνίας από γίλια πεντακάσια αεροπλάνα.
στις 30—31 Μαΐου του ίδιου έτους. ΚΑ-
ΘΟΛΙΚΟΝ. Ένταυθα: Δεν το έξω αυτό
ούτε έξω αν οι Καθολικοί είναι ένωσηιστή
μυστική οργάνωση, που μετέδιδε πληροφορίες
στο έκωτερικό. Ποιά ήταν αυτή; Αν έ-
χετε ιδέα έρσις, σας παρακαλώ να μου γρά-
ψετε. Περιμένω. Ι ω α ν η ν Σ α ο α ν
τ ι δ η ν. Δοξάς: Δυστυχώς ο «Θεσσαυρός»
δεν δημοσιεύει συνεργασία άναγνωστών. Τα
ποιήματά σας, μ' άρεσε σίδημα. Ύστερα
προς το παρόν από μέτρο και εν γένει στην
τεχνική. Οι «Κατάσκοποι» θα εκδοθούν σε βι-
βλίο. Για τα καλά σας λόγια εύχαστώ. ΚΥ-
ΚΛΑΔΙΤΗΝ. Ένταυθα: Σας ένω απαντήσει
στο ύπ' αριθ. 609 τέλους του «Θεσσαυρούς».
Πάντως περάστε ένα μεσημέρι από τα γρα-
φεία μας να τα πούμε και φέρετε μου τα στί-
χια για τις «επιστολές» των συμμαχικών
σας. Στην Πάρο έδωσε ο Άγγλος πράκτορας
Τζών Ατκινσον, για τον οποίο και έγραψα.
Η Αντίπαρος ήταν μυστική βάση ανεφοδι-
σμού συμμαχικών υποδημάτων. Για τα ε-
νενικά σας αίσθηματά, νίλια εύχαστώ. ΜΑ-
ΡΙΝΕΛΛΑΝ. Ένταυθα: Τι σημασία έχει αυ-
τό; Μπορεί να ήταν πιδ ευλαχικό οι Ιτα-
λοί από τους Γερμανούς, αλλά ώστόσο δεν
έπαυαν να είναι ένας μισητός κατακτητής. Μην
επενάτε τί έκαναν στην ύπαιθρο οι κοκορο-
φθοροί του Μουσολίνι. Τώρα, αν έρσις εί-
σαοτε έωστεμμένη μ' έναν άμορφο έπιλονία, ο
όποιος σας γράφει να πάτε να τον παντευ-

ΤΟ ΣΤΡΙΠΟΔΟ ΠΟΥ ΒΟΗΘΕΙ ΣΤΟ
ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ

Ο μικρός Άμερικανός Τζών Μπένεο έ-
μαθε να περπατά σ' ελάχιστο νοητικό
διάστημα, χωρίς στο ποτότυπο αυτό
Εύλινο στοίπιδο, που κινείται έπάνω σε
τέτα καρούλια και δεν έπιτρέπει στον
μικρό να πέσει όταν νάση την ισορροπία
του. Το κατασκεύασε ο παππούς του
νεαρού Τζών, που έονάσεται ως μηχανι-
κός στην εταιρεία «Ουέστινγκχάουζ».

τήτε, μη γάνετε ούτε στίγμη. Ο πόλεμος πέ-
ρασε. Τώρα κι' οι Ιταλοί κι' οι Γερμανοί
είνε φίλοι μας. Αλλάστε ο έρωτας δεν κυτά
πατριωτισμούς και τα τέτοια γιατί δεν έχει
πατοίδα. Καταλάβετε: ΘΗΡΕΣΙΑ. Ένταυθα:
Έχετε δίκιο. Θα προσπαθήσω να σας εύνα-
ριστήσω όταν θα έαναγοράσω για τον Β. Σ. Εί-
μαι εύνηχης για την γνώση σας. ΣΠΑΡ-
ΤΙΑΤΗΝ. Γύθειον: Κάποτε θα καταλάβετε
πόσο άδικο έχετε για το «υπερολογικό» σας.
Το μόνο που μπορώ να σας γράψω από τούτη
τη στήλη έινε το έξης: Σας λυπούμαι! Σας
λυπούμαι νίλεις φορές! ΘΑΟΥΣΤ και Ι ο ο
δ α ν ι δ η ν. Ένταυθα: Το ψάδι βουμάει απ'
το κεφάλι! Έτσι δεν λέει η παροιμία; Νο-
μίζω πως αυτός που την έβγαλε, την έπεα α-
ποκλείετα για σας. Β α σ ι λ ε ι ο ν
Α ν γ ε λ ι δ η ν. Νάξος: Είσαστε ένας θαυ-
μάσιος φίλος. Ο «γιατόρας» του υποιού σας
μου έδωσε άρεκα στοιχεία για τον κάπταιν
Μάρτιν Σάλλουν. Αλλά και τα δικά σας έ-
ξαιρητικά. Εύχαστώ θερμά για το ενδιαφέ-
ρον. Χ ο υ σ. Δ η μ η τ ρ α κ ο π ο υ
λ ο υ. Αργοςτόλι: Γιατί σας ενδιαφέρει τό-
σο πολύ ένα μιστό πρόσωπο σαν του Ν. Ρ.;
Πάντως σας στέλνω τις πληροφορίες, που μου
ζητάτε ταχυδρομικά. Και άλλη φορά, προς
Θεού! Δεν είναι ανάγκη να βάσετε στο γράμ-
μα σας γραμματόσημα για την απάντησή.
Οι «Κατάσκοποι» δεν θα εκδοθούν σε βιβλίο
αν δεν τελειώσουν πρώτα στο «Θεσσαυρό». Γ ι
άν ν η ν Κ. Σ. Ένταυθα: Δεν κά-
νω τον «έξυπνο». Είμαι. Ένω έρσις προσποι-
είσθε άπλως το βλάκα! Κ υ ρ ι α κ ο ν. Ε
ν υ τ α β ε λ ω ν η ν. Ξάνθη: Παρ' όλο που
ο γάρος έινε μικρός, εύχαστώ θα δημοσι-
εύσω στη στήλη αυτή τα όνοματά των έκτελε-
σθέντων στις 13 Ιουλίου 1943, στο Σκευει-
τήριο. Αλλάστε νομίζω πως ο σκοπός των
«Κατασκοπευτικών» έινε αυτός: Να ρωτούν
και ν' απαντά. Ίδου τα όνοματά: Έλενη
Βαυδακόη. Ειρήνη Σαλαούη. Κάτια Μπό-
γις. Μαρία Άλακταρίου και Πέσσα Τουφε-
ξιάη. Αυτές ήταν οι γυναίκες. Κι' οι άντρες:
Άνδρέας Μίνας. Ευάγγελος Εύνάλας. Ιω-
άννης Παλούμπης. Ιωάννης Ιωαννίδης. Γεώ-
ργιος Παυδάτης ή Καδένας. Κωνσταντίνος Ζα-
βιτάνος. Δημήτριος Σακασάνης. Πέτρος
Μουγιός. Σοφοκλής Άλεως. Αλέξανδρος
Παράρας ή Σαπουντζάκης. Ιωάννης Σπαρί-
δης. Χρυσόστομος Μπουλαγέρης. Δημήτριος
Σιμός. Δημήτριος Κατρίδης. Σταύρος Λίνα-
ρης. Σωκράτης Μονονυγός. Εμμανουήλ Ά-
ναστασιώτης Γεωργίου Σισιάνωφ ή Σισιανί-
δης. Βασίλειος Μπακάλης. Ιωάννης Γερόν-
τας. Σάββας Κατοδάσης. Άγγελος Κων-
σταντίνου. Άθανάσιος Σαραντινός και Θω-
μάς Γιάγκος ή Σασιδέλης. Δεν έινε
άλλη έκτέλεσι κείνη την ημέρα στο Σκευει-
τήριο. Α λ η. Μ π α μ π ά. Ένταυθα: Μή-
πως έχετε μαζί σας και τους σαράντα δό-
κους; Δεν το πιστεύω. Και δεν το πιστεύω,
γιατί δεν έχετε ανάγκη από συντροφείο. Εί-
σαοτε ο ίδιος άνθρωποςάφος. Φαίνεται πως
ή όρεξι θα σας έβρισε από την Κατοχή! Χ α
ρί λ α ο ν Σ τ α υ ρ ο δ η μ η τ ρ η ν. Ν.
Ιωνία: Εύχαστώ. Όπως βλέπετε ένω ά-
νγκη από «σωματοφυλακή» νίατι μερικοί κα-
κοποιοί με άπειλούν. Να ήσαν τουλάχιστον
κανένα ενδιαφέρον ποσώπο! Κ ω ν σ τ α ν
τ ι ν ο ν. Άνδρεόπουλου. Κέα: Α
πάντα έινον ενδιαφέρον οι «επιστολές». Περι-
μένω να μου γράψετε. Σ τ ρ α τ η ν Σ. Ν.
Ένταυθα: Κι' η Γαλλία, όπως κι' η Άγγλία
κι' η Αμερική έιναν δίγτυο κατασκοπείας
στην Ελλάδα. Μπορεί να σας φαίνεται άπί-
θανο, κι' όμως έτσι έινε. Πολύ σύντομα θα
δημοσιεύσω τις καταπληκτικές περιπέτειες έ-
νος λογαυού Γάλλου κατά το διάστημα της
κατοχής, που έδωσε μέσα στην Αθήνα. Αν
αμφιβάλλετε για όσα θα γράψω, υποείρετε ν'
απευθυνθήτε στη γαλλική πρεσβεία. Αυτή θα
σας βεβαιώσει το γεγονός. Α ο ν η τ η ν.
Ένταυθα: Η ελικρίνεια έινε σπουδαίο πο-
σόν, μα όχι πάντοτε. Φαντάστω ν' άόγιστο να
γράψω απ' αυτή τη στήλη τί σκέφτομαι για
σας! Σίγουρα θα μάς... έδεναν! Μ α ρ ι α
Α β ο α μ ο π ο υ λ ο υ. Ν. Κοκκινιά: Είπε
μία κατάστασι που θα περάσει. Οι «επίσεις»
αυτές προέρχονται από την έποχή που ο τό-
πος φλεγόταν απ' άκορ σ' άκορ. Προσπαθή-
τε να ησυχάσετε τα νεύρα σας. Οι «Κατά-
σκοποι» θα κυκλοφορήσουν σε βιβλίο, μόλις
τελειώση η δημοσίευσί τους στο «Θεσσαυρό».
Για το ρεπορτάζ που μου ποσείετε, κάτι
μπορεί να νίψη. Δεν έινε άσχημη η ιδέα σας.
Εύχαστώ νίλεις φορές για το ενδιαφέρον.
Χ ο δ η ν Β ε κ ι α ρ ε λ λ η ν. Λεγαί-
νά: Όχι, δεν έινε δυνατόν. Ένω νομίζω κά-
ποιαν εύθυνη άπέναντι στους πολυπληθείς ά-
ναγνώστες του «Θεσσαυρού» και δε μπορώ να
κάνω κάτι τέτοιο. Αλλάστε τί νοεάζονται
τα φανταστικά άφηγήματα: Υπάρχουν τόσα
άληθινά γεγονότα, που μπορεί να γράψω
κάεις σε όλη του τη ζωή και να μη τελειώ-
ν. Σ τ υ λ ι α ν ο ν. Τ ο υ φ ε ρ η ν. Μάρτιν
Μαρίνη, Αλέξανδρον Ζουλιάνη. Αλέξανδρον
Κυριακού. Σοφία Καστορινή. Σάτων Βρα-
δαίον. Πεταλούδα. Ήλιαν Ήλιόπουλον. Τι-
τίαν Βάραση. Μαρία Κουρούση και Μίκη
Κατάσκοπο. Εύχαστώ για το ενδιαφέρον.

Γ. Β. Ι.

Υποχρεωτικές ΔΙΑΒΑΣΕΙΣ

Τα νέα μέτρα τ' αύστηρά
που πήρε η Τροχαία,
σας το δηλώνω σοβαρά.
δεν έινε μέτρα πρόχειρα, μα ούτε και τυχαία.
Είν' αντίθετος, λογικά, σοφά, μελετημένα
κι' αν δεν άρέσουν σε σας, άρέσουν σε μένα,
που, λόγω έπαγγέλματος, μπορώ να έμβασθώ
σ' όλα, σε όλα γενικά.
κι' είμαι σε θέσι να κακά
και τα καλά να κρίνω.

Έγκρίνω της Τροχαίας μας τα μέτρα της τα νέα
κι' έχω τη γνώμη δηλαδή
πως κάθε συμπολίτης μου και κάθε Αθηναία
πρέπει τα μέτρα αυτά να δη
με τόσο κατανόησι και τόσο εύγνωμοσση,
ώστε καμιά παράβαςι στο μέλλον να μη γίνη.

Αφήστε τις μωμιοφύρες σας τις έκνευριστικές
και τις κούτες προφάσεις
κι' απ' τις «υποχρεωτικές»
περνάτε «διαβάσεις»,
που η Τροχαία, φίλοι μου, με την όρθή της κρίσι
σαφώς για τον καθένα μας τις έχει καθορίσει.

Έν πρώτοις ο ύπάλληλος, της σάτιρας το θύμα,
κάθε φορά που περπατά
πρέπει πολύ να μελετά
το κάθε του το βήμα,
γιατί δεν άποκλείεται, καθώς θα το μαντεύετε,
να μη σε μία διάβαςι που του άπαγορεύεται.
Όφείλει, άνευ δισταγμών άσκόπων και ματαιών,
ο δυστυχής ύπάλληλος τα βήματά του σύρον
να πάρη την...συμβολική όδον Μαυροματαίων
και να τραπή κατάκοπος προς την όδον Μ α ρ
(τ ύ ρ ο ν !)

Οί παντρεμένοι έπειτα —κι' αυτοί σάτιρας θύ-
(ματα—
ας πάρουν την όδον... Γ ρ α δ ι α ς, δίκην αγέλης,
(ζώνων,
κι' αφήνοντας τ' άνόητα και ψεύτικα προσχήματα,
ας καταλήξουν στη γνωστή πλατεία τών Ηρώων!

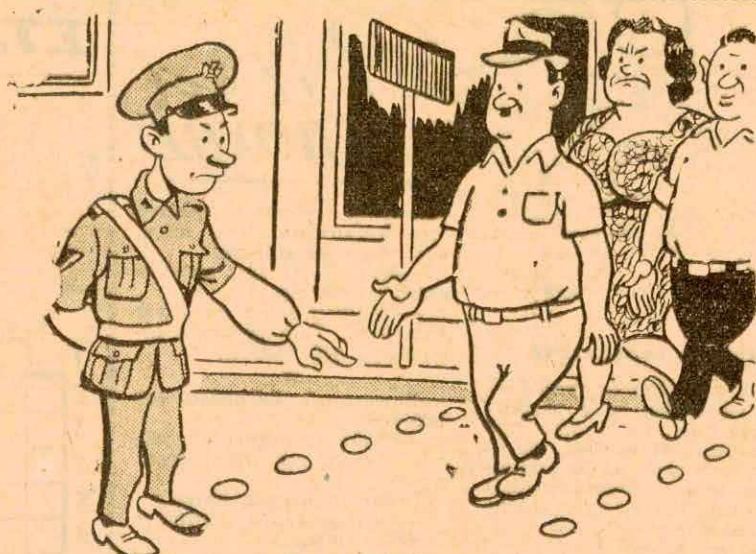
Επίσης μέτρα έλήφθησαν για τους συνταξιούχους,
άνθρώπους ευτυχέστατους μα και προνομιούχους.
Κι' αυτοί δεν θα κουράζονται ποτέ δι' άσκόπων
(γύρων
και, άνευ άντιρρήσεων και άνευ προσκομμάτων,
θα παρακάμπτουν το ναό 'Α γ ι ω ν 'Α σ ω
(γ ύ ρ ω ν
και την όδο θ' ακολουθούν... 'Α γ ι ω ν 'Α σ ω
(μ ά τ ω ν !)

Όσο περί των πεθερών
—το θέμα είν' άγίαρον
και παρατετριμμένον—
κι' αυτές στο μέλλον θα περνούν
—άστε τες να διαφωνούν—
μέσω, παιδιά, διαβάσεων σαφώς καθορισμένων.
Και, κατά αίτημα λαμπρών,
πολλών νυφάδων και γαμπρών,
οί πεθερές, πούν' άφορμές καυγάδων και μωμιο-
(ρας,
την ίδια στερεότυπη θ' ακολουθούν γραμμή:
Θα ξεκινάνε δηλαδή απ' την όδον Κ λ ε ι σ ο ύ ρ α ς
και στην όδο... 'Α ν α π α υ σ ε ω ς θα φτάνουνε
—άμην!

Κι' ο κόσμος ο πολιτικός
στο μέλλον αναγκαστικά
θα μπει στην πάλιν στα καρφία
πουχούν και γλύκα κι' όμορφία
και, για γιναιτι των χαζών,
τις διαβάσεις των πεζών
θ' ακολουθή χαρούμενος ή με θαρμυμία
κι' άλλοιμονο αν σημειωθεί παράβαςι καμιά.

Ο Ζέρβας, κατ' άπαίτησιν και πάντων και πασών,
προτού να μη όριστικά εις την όδον... Μ ο υ σ ω ν,
κατόπιν κάποιου έλιγμου πολύ έπιτηδείου
οφείλει αναγκαστικά να μη στή... Γ ε ν ν α
(δ ί ο υ !)

Κι' ο Βενιζέλος, φυσικά,
είν' υποχρεωμένος
να περπατά κανονικά

κι' εκείνος, κι' έπομένως
πρέπει να πάρη εύπειθώς, γεμάτος λογική,
μιάν ώρισμένη διάβαςι ως υποχρεωτική.
Αυτή, παρά την έκτασι τη σχετικά μικρή της,
σε μονοπάτι οδηγεί μέλλοντος ανέλδου
και, όπως όλοι ξέρουμε, άρχίζει από Κ ρ ή τ η ς
και καταλήγει στην όδο Λ ε υ τ έ ρ η Β ε ν ι ζ έ λ ο υ !

Πρέπει μία τάξι πιά να μη στην όμορφή μας πόλι
και να περνάνε απ' τα καρφία οι κάτοικοι της 'λοι.
Είη κι' ως έτυχε, παιδιά, κανείς μην περπατάη
και πάντοτε προσεκτικά καθένας ως κυττάη
χωρίς κανένα δισταγμό, χωρίς να δρωδής
να μπειν στη διάβαςι που τοίχουνε όρισει.

Ο Παπανδρέου, φέρ' εείπειν,
αν έκανε παρεκτροπήν
πολύ κακή έντύπασι σ' όλους θα προεκάλει.
Μία γι' αυτόν είν' ή όδος, μία και όχι άλλη.
Και ό,τι κι' αν του τάξουνε και ό,τι κι' αν συμβή,
απ' τη δική του διάβαςι μονάδα θα διαβή.
Με σύνεσι και φρόνησι ο Γιώργος ούκ όλίγη
και υπερπλήρης χάριτος πρωτοφανούς και θείας
την επικίνδυνον όδον... Θ ε α τ ρ ο υ θ' άποφύγη,
τη γνώριμή του παίρνοντας όδον... Π α ρ α μ υ
(θ ί α ς !)

Όσο για την διάβαςι του Ντίου του Τσαλδάρη,
πρώτον απ' τους... 'Α ε ρ η δ ε ς τη φορά του θα
(πάρη
και ύστερα με πονηριά, χωρίς όμως κακίες
θα πάη προς τις... λαϊκές τις πολυκατοικίες,
μα θ' άποφύγη πάντοτε ο Ντίος κατά κόρον
την τόσο άνεπιθύμητη της... 'Ο λ γ α ς, λ ε ω
(φ ό ρ ο ν !)

Και του Πλαστήρα, που συχνά τα λέει σ' όλους
(χύμα,
τα βήματά του πάντοτε θα οδηγή το... «Βήμα»!
Ο στρατηγός μελλοντικά
θα περπατά κανονικά,
μα, λόγω κάποιας περσινής γνώστης του Ιστορίας,
δεν θα περνά απ' την όδον της... Ε υ α γ γ ε λ ι
(σ τ ρ ι α ς,
γιατί η Ευαγγελίστρια —θυμάσαστε— της Τήνου,
κατόπιν του άσσυλλογιστου του λόγου του έκείνου
το έκανε το θαύμα της—γι' αυτό δεν θα την ξέσω—
κι' ένω ήταν στην Κυβέρνησιν εύρέθηκε απ' έξω!

Μα κι' οι συνοχηγοί του ΛΕΚ οι τόσο ταιριασμένοι
έχουν κι' αυτοί διάβαςι ρητάς καθορισμένη.
Θα πάθουν να κυκλοφορήν άπλως και χάριν γού-
(στού
κι' όλοι θα παίρνουν την όδο... Τ ε τ ά ρ η ς τ ο υ
(Α υ γ ο υ σ τ ο υ !
Κατόπιν τούτου, δεν μπορεί να ίσχυρισθί κανείς
—κι' έλπίζω, άναγνώστη μου, να μην διαφάνη—
πως τάχα έινε πρόχειρα, μοιραία και τυχαία
τα μέτρα αυτά τα πανοσφά που πήρε η Τροχαία.
Ακολουθήστε τα λοιπόν, και μη χασομεράτε.
Τα πόδια πειθαρχήσατε κι' απ' τα καρφία περνάτε.
Έκτός αν προτιμάτε
πρόστιμα να πληρώνετε χωρίς καμιά φοικίασιν
κι' άνευ ένδοιασμού,
προς... τούτσιν και ίσιν
του πάντοτε χαλαίνοντος προϋπολογισμού!

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Σκίτσα της Εποχής

Εύθυμα ένστατανανέ

Σύζυγος, ελαφρώς τσαλαβού-
τας, επιστρέφει άργα τό βρά-
δυ στο σπίτι του αποπνέοντας
άρωματα. 'Η γυναίκα του ο-
σφραίνεται μαζί με τα άρώμα-
τα ότι κάτι το ύποπτο συμβαί-
νει και αρχίζει τις παραπειστι-
κές ερωτήσεις:

— Γιατί άργησες;
— Έιχα δουλειά, χρυσή μου.
— Τι δουλειά;
— Σύσκειψι στο έπιμελητήριο.
— Και σέ φίλησε ο πρόεδρος
του 'Επιμελητηρίου; Γιατί σου

άφησε τα κοκκινάδια του επάνω
στο πρόσωπό σου. Φαίνεται ότι
βάλεϊ πολύ ρουζί!...

— Ο ένοχος σύζυγος, έντρο-
μος — νομίζοντας ότι πραγμα-
τικά έμειναν τα ίχνη της συζυ-
γικής άπιστίας στο πρόσωπό
του — βγάζει το μαντήλι του,
με μία μηχανική κίνηση για να
σκουπιστή. Και ή γυναίκα του:

— Στάσου, χρυσέ μου, στά-
σου να σου τα βγάλω εγώ.
Και σπυδεύει να πάρη... την
παντούφλα για τα περαιτέρω.
Περιττόν να προστεθή ότι τα
μούτρα του άπίστου από άσπρα
έγιναν... μπλέ μαρέν!...

— 'Η μικρή άγγελία ήταν σα-
φής και κατηγορηματική:
«Ένοικιάζεται νεόκτιστον
κεντρικόν διαμέρισμα έκ δύο
δωματίων, χώλ, λουτρού κλπ.
εις τιμήν έκτάκτου εύκαιρίας».
Τη διάβασε λοιπόν, ο 'Αρι-
στείδης, νέος άγαθός και βασα-
νισμένος, έρωτευμένος από ό-
κταστίας, μνηστευμένος πρό τε-
τραετίας και μη νυμφευόμενος
λόγω έλλείψεως στέγης και έ-
σπευσε να συναντήση τον ιδι-
οκτήτη του «κελεπουριού».

— Τί ζητάτε γι' αυτό τό δι-
αμέρισμα; τον ρώτησε τρέμον-
τας από την συγκίνηση για την
πραγματοποίηση του πλέον πα-
ρατόλμου όνειρου του.

— Ογδόντα λίρες τό χρόνο
και μία διετία προπληρωτέα,
τόν πληροφορήσε εκείνος άπα-
θέστατα.

— Ο 'Αριστείδης νλώμισσε, έν-

νοίωσε να τρέμουν τα γόνατά
του, ξεροκατάπιε, και, τέλος,
κατάρθρωσε να ψελλίση:

— Κι' αυτό τό λέτε «τιμή έ-
κτάκτου εύκαιρίας»;
— Μάλιστα, κύριε, άπαντά ό
ιδιοκτήτης. Τιμή έκτάκτου εύ-
καιρίας... για μένα!...

Συγκινητικό ένδιαφέρον του
συζύγου:
— Άγλαΐα, πρέπει να πάς
στην Αϊδηψό για λουτροθερα-
πεία.

Πρώτη αντίρρησης εκείνης:
— Δεν είναι έποχή για τέτοια
έξοδα, Χαρίλαε.

— Υπερσυγκινητικό «συζυγικόν
φίλτρον» του Χαρίλαου:

— Μπροστά στην υγεία σου
κομμάτια να γίνουν τα λεφτά!
Δευτέρα αντίρρησης:

— Και πώς να σ' αφήσω έ-
σένα μόνο σου;

Συγκινητική αυτοθυσία:
— Αυτά είναι μικρολεπτομέ-
ρειες. Τό πάν είναι να κάνης έ-
σύ την λουτροθεραπεία σου! Θά
τα βολέψω και μοναχός μου.

— 'Η κυρία Άγλαΐα αρχίζει να
κλονίζεται. Άλλά ή άναθεματι-
σμένη «μεταβίβασις σκέψεως»

την πονηρεύει για τη σχεδιαζο-
μένη δράσι του συντρόφου της
κατά τη διάρκεια της άπουσίας
της. Τό έφευρετικό γυναικείο
μυαλό όμως βρίσκει εύκολα ά-
ποτελεσματικές λύσεις:

— Έχεις δίκιο, Χαρίλαε. Θά
πάω στην Αϊδηψό και θα είδο-

μοσση μās κάνει να νάνουμε τό
μυαλό μας. ...Μιούνη.

5) Στεφανώνουν τό 'Αστν. —
Είμαι φονιμος. — Άπανορευτι-
κό μύριο.

6) Άλλοίμονο στο πλοίο, που
θα βοεθλ κοντά του (καθ.). —
Άνθλκα. — 'Ηφαστειογενές νη-
ικό στοιχείο.

7) Καρπός που δεν τρώγεται.
— Ουαλά. — 'Ο Ισπανικός...
σφασιάζει τα μυστικά.

8) Είναι στερεά. ύγοα και άε-
ρια. — 'Ουρκός πλούτος της
'Ελλάδος.

9) Τελικός σύνδεσμος. — 'Αδ-
νικά όγανισιού.

10) Σκορπών ευθυμία (αυθ.).
— Τείτοια είναι ή κατανουή των ά-
γαθών.

11) Γεωμετρικό σήμα. — 'Ε-
πικίνδυνο σασκοδόσ (καθ.). —
'Επαινος.

12) Ποσότης φαρμάκου. — 'Α-
φθονούσν στη ζούγκλα. — Πνευστό
μουσικό όργανο.

13) 'Εναντιωματικός σύνδε-
σμος. — 'Απ' όλους ανεπιθύμη-
τος. — Καλύπτουν τό ήμισυ του
«δίου».

14) Χρονικό διάστημα. — Μου-
σικό όργανο. — 'Υπάρχει στο
μάτι. — Χρονικός σύνδεσμος.

15) Άναποδονυσιμένο άσθος.
— Ζώο. — Τα όδονα μίας αϊ-
σθήσεως (άνεστοαυ.). — Αίνυ-
πιακή θεότης.

16) Ρήμα που θυμίζει σασκα-
στή. — Τυψία της 'Ελλάδος.

17) Ρήμα που δείχνει την τα-
λαπηνία όδων ταξιδεύουσ με τό
ταύ. — Μικρότερος (καθ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ:
1) Χορήμιος στην πεοιποίηση
των μαλλιών. — Προσεφρόδη να
θανατωθί στη θέσι του φίλου
του.

2) Ρωσική γεωσόνησος. —
'Εμφανίζεται στον ούσανό, αλλά
σπανίως.

3) Μισή «ούρά». — Την ήμέ-
ρα είναι φυσικό. — Νησι του Αϊ-
γαίου. — Αριθμός.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 337

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Μίγμα. — Θεά των άναγίων.
2) Ευφωρος κοιλας της Κε-
φαλληνίας. — Μύτη που θυμί-
ζει πουλί.

3) 'Ερωτηματική άντωνυμία. —
Σύνδεσμος (άον.). — Χρονικό έ-
πίσημα (όσμ.). — Άγγλος φι-
λέλλην.

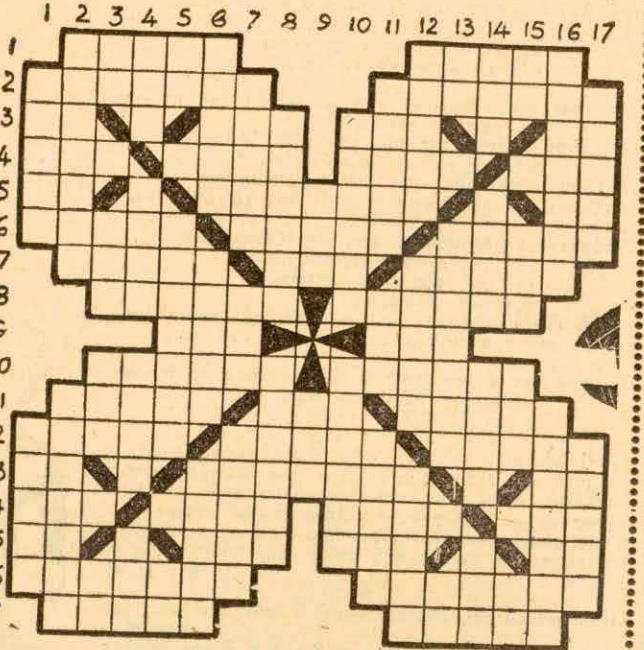
4) Κτητική άντωνυμία (θηλ.).
— Έξνο νόμισμα. — 'Όταν είναι

4) Τοπικό επίσημα. — Ποο-
γυρώ. — Ταόφια. — Χρονικό
έπίσημα.

5) Δεν λείπει από τους δο-
κους. — Έγινε με βάσι τους νό-
μους. — Πρόθεσις.

6) Προστασία. — Άνεκτίμητη
για ένα ναύαγιο. — Κομματάζω.

7) Βιβλικό πρόσωπο. — Χτύ-
πος όδολογιού. — Κάνω κάτι να
λησμονηθ (μεταφ.).

8) Καταστήματα. — Γοητε-
ούν τους ένοους.

9) Είχαμε γνωρίσει πολλούς
κατά τον 'Ιταλο-άδριανικό πό-
λεμο. — Τώρα πενά εύναιρια.

10) Παζάρι (γεν.). — 'Η πα-
ράτασι της επιφρόνης θάνατον.

11) Σταματά μία επιθεσι. —
Μισή «μονάδα». — Άστροία του
σώματος.

12) Βυζαντινό γυναικείο όνο-
μα. — Περίεργον σιναιρέττα. —
Μαρτύριο για τις γυναίκες.

13) Και (γεν.). — Άγία των
Καθολικών. — Είς διπλούν θυμί-
ζει κατονή.

14) Άντιθετικός σύνδεσμος. —
Πρόθεσις. — Τόν ένουσε στο
νέο. — 'Ερωτηματική άντωνυ-
μία.

15) Αυό βουια φωνήεντα. —
Νησι των Κυκλάδων. — Νότα.
Σύμφωνον.

16) Ποιητής μας. — 'Υφος
βαρύ.

17) Χρησιμοποείται για την
παροχή ύδατος. — Έθνικός εϋ-
εονέτης.

ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ
'Η λύσις του 336ου
στη σελ. 62

Τό περίεργα της πο-
σαφρας

Πιστεύουμε συνήθως ότι ή πο-
δάνα προσβάλλει τους ηλικιωμέ-
νους που δεν ακολουθούσαν υγιει-
νή διαίτα σ' όλη τους τη ζωή.
Συνά ώστόσο την παθάνουν γυ-
ναίκες 30—50 ετών. Ένα απ' τα
νέωτερα θύματα της ήταν ένα
κοιτσάκι 9 ετών. Μετά την έμ-
μηνοληξία υποφέρουν λιγώτερες
γυναίκες από ποδάνα. Στά
30% των περιπτώσεων ή ασθέ-
νεια αυτή προσβάλλει πρώτα τα
πόδια κι' ύστερα τους καρπούς
των χειρών. τα γόνατα. τα δά-
ντυλα. τους άγκώνες και την
πλάτη.

2) Ρωσική γεωσόνησος. —
'Εμφανίζεται στον ούσανό, αλλά
σπανίως.

3) Μισή «ούρά». — Την ήμέ-
ρα είναι φυσικό. — Νησι του Αϊ-
γαίου. — Αριθμός.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΜΙΑ από τις πιο ένδιαφέ-
ρουσες και τις περιεργό-
τερες μονομαχίες των πρώ-
των χρόνων του αιώνα της ανε-
ξαρτησίας, ήταν κι' εκείνη του
Έλληνα αρχιάτρου 'Απόστολου
Μαυρογένη και του Γάλλου άξι-
ωματικού Μπρισώ, που έγινε τό
φθινόπωρο του 1832, στη Μεθώνη.
Ο 'Απόστολος Μαυρογένης,
άγωνιστής του 1821, ήταν υπερ-
αιωνόβιος. Είχε περάσει τά 100
χρόνια ζωής και έζησε στην Ά-
θίνα την πρώτη δεκαετία του
20ού αιώνα.

Έφτασε ό ακατάλυτος αυτός
άνθρωπος (γεννήθηκε τό 1797) να
έχη γυιά 70 χρόνια, από-
στρατο αρχιάτρο. Παρ' όλ' αυτά, σέ
ηλικία 108 χρόνων—σπά-
νιο παράδειγμα για γέροντα κάθε
έποχής — διατηρούσε, κα-
λύτερα από πολλούς άλλους μικρότε-
ρους του, τό καθαρό μνημο-
νικό του, αλλά και τη σχετική
σωματική του άντοχή.

Όταν άρχισε ό άπελευθερωτικός
άγώνας του Εικοσένα, ό
Μαυρογένης σπούδαζε γιατρός στην
'Ιταλία.

Έμεινε εκεί, για ένα διάστημα
άκόμα, για να τελειώση τις
σπουδές του, αλλά στο μεταξύ, μαζί
με άλλους συμφοιτητές του
'Ιταλούς φιλέλληνες, βοήθησε με
όλες του τις δυνάμεις στην
άποστολή έράνων και πολεμοφοδίων
για την άγωνιζόμενη 'Ελλάδα.

Όταν τελείωσε τις σπουδές του,
έφυγε από την 'Ιταλία για
την 'Ελλάδα, ακολουθούμενος από
έφτα 'Ιταλούς φιλέλληνες, που
είχαν τη φιλογερή επιθυμία να
πάρουν μέρος στον άπελευ-
θερωτικό άγώνα των Έλλήνων.

Επήγαν, πρώτα στη Φλωρεντία
κι' άγόρασαν όπλα. Έπειτα
συμπλήρωσαν τους έράνους των
για την άγορά και άλλων πο-
λεμοφοδίων και τέλος έφυγαν για
την 'Ελλάδα και άποδιδάστη-
καν κοντά στην Πύλο.

Ο Μαυρογένης και οι φίλοι του
'Ιταλοί φιλέλληνες πήραν
μέρος σέ πολλές μάχες. Έτσι διηγόταν
στην εύθυμη φιλοφρόνησί του, σ'
όλη την κατοπινή ζωή του, πολλά
πολεμικά γεγονότα και με-
ταξύ αυτών και όρισμένα περίεργα
έπεισόδια της μάχης της
Βέργας.

Ιδιαίτερα βαθεία χοραγμένο στη
μνήμη του παλμού
'Ελληνα άγωνιστή έμεινε τό γε-
γονός ότι στη μάχη αυτή, μία
Μανιάτισσα, από τις πολλές που
ώρμησαν έναντιον του έχθρου,
σκότωσε ένα Άραβ άστρατιώτη με
τό δρεπάνι της. Καθώς έ-
πίσης και ή συμμετοχή των ήρωϊκών
γυναικών της Μάνης στον
άποφασιστικό άγώνα του Δηρού,
που γι' αυτήν ή τοπική λαϊκή
μούσα έλεγε:

— Έγινε σας, ματαεύε σας.
με τό δρεπάνι που κορούν.
γυναίκες, άντρες γίνετε!...
τους Άραπάδες να κτυπούν: τόν
άντσειωμένους κοούετε!...

Διηγόταν ό Μαυρογένης ότι κατά
τη διάρκεια της 'Ελληνικής
'Επαναστάσεως, και οι έπιφανέστεροι
άκόμα άγωνιστές, δεν
φαντάζονταν την έκτασι της
έπιτυχίας της και εύτυχ άπο-
τελέσματος της.

— Έπολεμούσαμε, έλεγε, τους
Τούρκους, χωρίς να φανταστού-
με ποτέ ότι μπορούσε ή 'Ελλάδα
να έλευθερωθί! Έλέγαμε μό-
ναχα: «Πού ξέρεις τί μπορεί να
γίνη!»

Μετά τη λήξη του άπελευθερω-
τικού άγώνα, ό Μαυρογένης έγινε
ό πρώτος Έλληνας στρατιωτικός
γιατρός του έλευθερού ελληνι-
κού κράτους.

Ο πρώτος κυβερνήτης της
'Ελλάδος 'Ιωάννης Καποδίστριας
τόν διόρισε κιάτρον του έν
Σαλαμίνι στρατιωτικού νοσοκομείου
και της έν 'Ελευσίαν στρατιωτικής
μοίρας, με 70 φόνικες μι-
σές και τρεις μερίδες άρτου, όπως
έλεγε ή πράξι του διορι-
σμού του. Άργότερα, ό Μαυρογένης,
έπί 'Οθωνικής βασιλείας, πήρε
μέρος στην 'Ηπειρωτική επανάστα-
σι υπό τον Θεόδωρο Γρίβα
κι' άκόμα στην περίφημη στο
Κουτσουλιό μάχη όπου κατόπιν
ό Γρίβας τόν προσκόλεσε σέ
μεγάλο τραπέζι για τόν έορτα-
σμό της νίκης. Στο γεύμα αυτό
που παρακάθησαν και μερικές
κυρίες σεοιδίστηκαν πάσις
ψηφές κι' ό Μαυρογένης προσπάθησε
νέ τις διαμελίση με δικό του
τρόπο, με τα χέρια δηλαδή.
Άλλά είχε ένα μικρό επίδεσμο
στο τραυματισμένο χέρι του.
Αυτό, έν-

— Έγινε σας, ματαεύε σας.
με τό δρεπάνι που κορούν.
γυναίκες, άντρες γίνετε!...
τους Άραπάδες να κτυπούν: τόν
άντσειωμένους κοούετε!...

Διηγόταν ό Μαυρογένης ότι κατά
τη διάρκεια της 'Ελληνικής
'Επαναστάσεως, και οι έπιφανέστεροι
άκόμα άγωνιστές, δεν
φαντάζονταν την έκτασι της
έπιτυχίας της και εύτυχ άπο-
τελέσματος της.

— Έπολεμούσαμε, έλεγε, τους
Τούρκους, χωρίς να φανταστού-
με ποτέ ότι μπορούσε ή 'Ελλάδα
να έλευθερωθί! Έλέγαμε μό-
ναχα: «Πού ξέρεις τί μπορεί να
γίνη!»

Μετά τη λήξη του άπελευθερω-
τικού άγώνα, ό Μαυρογένης έγινε
ό πρώτος Έλληνας στρατιωτικός
γιατρός του έλευθερού ελληνι-
κού κράτους.

Ο πρώτος κυβερνήτης της
'Ελλάδος 'Ιωάννης Καποδίστριας
τόν διόρισε κιάτρον του έν
Σαλαμίνι στρατιωτικού νοσοκομείου
και της έν 'Ελευσίαν στρατιωτικής
μοίρας, με 70 φόνικες μι-
σές και τρεις μερίδες άρτου, όπως
έλεγε ή πράξι του διορι-
σμού του. Άργότερα, ό Μαυρογένης,
έπί 'Οθωνικής βασιλείας, πήρε
μέρος στην 'Ηπειρωτική επανάστα-
σι υπό τον Θεόδωρο Γρίβα
κι' άκόμα στην περίφημη στο
Κουτσουλιό μάχη όπου κατόπιν
ό Γρίβας τόν προσκόλεσε σέ
μεγάλο τραπέζι για τόν έορτα-
σμό της νίκης. Στο γεύμα αυτό
που παρακάθησαν και μερικές
κυρίες σεοιδίστηκαν πάσις
ψηφές κι' ό Μαυρογένης προσπάθησε
νέ τις διαμελίση με δικό του
τρόπο, με τα χέρια δηλαδή.
Άλλά είχε ένα μικρό επίδεσμο
στο τραυματισμένο χέρι του.
Αυτό, έν-

— Έγινε σας, ματαεύε σας.
με τό δρεπάνι που κορούν.
γυναίκες, άντρες γίνετε!...
τους Άραπάδες να κτυπούν: τόν
άντσειωμένους κοούετε!...

Διηγόταν ό Μαυρογένης ότι κατά
τη διάρκεια της 'Ελληνικής
'Επαναστάσεως, και οι έπιφανέστεροι
άκόμα άγωνιστές, δεν
φαντάζονταν την έκτασι της
έπιτυχίας της και εύτυχ άπο-
τελέσματος της.

— Έπολεμούσαμε, έλεγε, τους
Τούρκους, χωρίς να φανταστού-
με ποτέ ότι μπορούσε ή 'Ελλάδα
να έλευθερωθί! Έλέγαμε μό-
ναχα: «Πού ξέρεις τί μπορεί να
γίνη!»

Μετά τη λήξη του άπελευθερω-
τικού άγώνα, ό Μαυρογένης έγινε
ό πρώτος Έλληνας στρατιωτικός
γιατρός του έλευθερού ελληνι-
κού κράτους.

Ο πρώτος κυβερνήτης της
'Ελλάδος 'Ιωάννης Καποδίστριας
τόν διόρισε κιάτρον του έν
Σαλαμίνι στρατιωτικού νοσοκομείου
και της έν 'Ελευσίαν στρατιωτικής
μοίρας, με 70 φόνικες μι-
σές και τρεις μερίδες άρτου, όπως
έλεγε ή πράξι του διορι-
σμού του. Άργότερα, ό Μαυρογένης,
έπί 'Οθωνικής βασιλείας, πήρε
μέρος στην 'Ηπειρωτική επανάστα-
σι υπό τον Θεόδωρο Γρίβα
κι' άκόμα στην περίφημη στο
Κουτσουλιό μάχη όπου κατόπιν
ό Γρίβας τόν προσκόλεσε σέ
μεγάλο τραπέζι για τόν έορτα-
σμό της νίκης. Στο γεύμα αυτό
που παρακάθησαν και μερικές
κυρίες σεοιδίστηκαν πάσις
ψηφές κι' ό Μαυρογένης προσπάθησε
νέ τις διαμελίση με δικό του
τρόπο, με τα χέρια δηλαδή.
Άλλά είχε ένα μικρό επίδεσμο
στο τραυματισμένο χέρι του.
Αυτό, έν-

— Έγινε σας, ματαεύε σας.
με τό δρεπάνι που κορούν.
γυναίκες, άντρες γίνετε!...
τους Άραπάδες να κτυπούν: τόν
άντσειωμένους κοούετε!...

Διηγόταν ό Μαυρογένης ότι κατά
τη διάρκεια της 'Ελληνικής
'Επαναστάσεως, και οι έπιφανέστεροι
άκόμα άγωνιστές, δεν
φαντάζονταν την έκτασι της
έπιτυχίας της και εύτυχ άπο-
τελέσματος της.

— Έπολεμούσαμε, έλεγε, τους
Τούρκους, χωρίς να φανταστού-
με ποτέ ότι μπορούσε ή 'Ελλάδα
να έλευθερωθί! Έλέγαμε μό-
ναχα: «Πού ξέρεις τί μπορεί να
γίνη!»

Μετά τη λήξη του άπελευθερω-
τικού άγώνα, ό Μαυρογένης έγινε
ό πρώτος Έλληνας στρατιωτικός
γιατρός του έλευθερού ελληνι-
κού κράτους.

Ο πρώτος κυβερνήτης της
'Ελλάδος 'Ιωάννης Καποδίστριας
τόν διόρισε κιάτρον του έν
Σαλαμίνι στρατιωτικού νοσοκομείου
και της έν 'Ελευσίαν στρατιωτικής
μοίρας, με 70 φόνικες μι-
σές και τρεις μερίδες άρτου, όπως
έλεγε ή πράξι του διορι-
σμού του. Άργότερα, ό Μαυρογένης,
έπί 'Οθωνικής βασιλείας, πήρε
μέρος στην 'Ηπειρωτική επανάστα-
σι υπό τον Θεόδωρο Γρίβα
κι' άκόμα στην περίφημη στο
Κουτσουλιό μάχη όπου κατόπιν
ό Γρίβας τόν προσκόλεσε σέ
μεγάλο τραπέζι για τόν έορτα-
σμό της νίκης. Στο γεύμα αυτό
που παρακάθησαν και μερικές
κυρίες σεοιδίστηκαν πάσις
ψηφές κι' ό Μαυρογένης προσπάθησε
νέ τις διαμελίση με δικό του
τρόπο, με τα χέρια δηλαδή.
Άλλά είχε ένα μικρό επίδεσμο
στο τραυματισμένο χέρι του.
Αυτό, έν-

— Έγινε σας, ματαεύε σας.
με τό δρεπάνι που κορούν.
γυναίκες, άντρες γίνετε!...
τους Άραπάδες να κτυπούν: τόν
άντσειωμένους κοούετε!...

Οι διασημότεροι Έλληνες ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

'Η μονομαχία Μαυρογένη-Μπρισώ

— Είμαστε κι' άλλοι εδώ, κυρία μου, που μιλάμε γαλλικά!

'Η μονομαχία του Μαυρογένη με τον Μπρισώ έγινε την έποχή
που ύπηρετούσαν και οι δύο άντίπαλοι, στη Μεθώνη.

Ο Μπρισώ ύπηρετούσε εκεί σ' ένα από τ' άπομεινάντα τμή-
ματα της γαλλικής στρατιάς του Μωρηά, μετά την αναχώρη-
σι του στρατάρχου Μαΐζων. Ο Μαυρογένης ήταν στρατιωτικός γιά-
τρος της φρουράς. Στο μεταξύ άγάπησε μία ώραιότατη ντόπια
κόρη και την πήρε γυναίκα του.

Ένα βράδυ, οι νεόνυμφοι γυρίζαν από έναν περίπατο στη Με-
θώνη. Ένώ βρίσκονταν στην είσοδο της μικρής πόλης, φάνηκαν να
έρχονται από μακριά, δυο νέοι και κομποί Γάλλοι αξιωματικοί,
που ψαν στο κέφι.

Και να τί έπακολούθησε: 'Η γυναίκα του Μαυρογένη με την
άπλοική της ευγένεια, άφησε τό μπράτσο του άντρα της και πα-
ραμέρισε για να περάσουν οι ξένοι. Ο Ένας, τότε, από τους δυο
Γάλλους αξιωματικούς, ό Μπρισώ, την άγγισε ελαφρά στον ώμο
και της είπε:

— Ο, ο, vous etes aimable! (Είσαι ευγενής).
— Αμέσως τότε ό Μαυρογένης του φώναξε έξω φρενών:
— Cochon! (Γουρούνι).

Ο Γάλλος αξιωματικός ξαφνιάστηκε και σταμάτησε. Δεν περί-
μενε αυτή την άπάντησι στην εύθυμη φιλοφρόνησί του. Τον πλη-
σίισε συγχρόνως ό Μαυρογένης και τον κάλεσε έντονα, να τον
πληροφορήση πώς ονομάζονταν και σέ ποίο λοχό ύπηρετούσε.

Ο Γάλλος αξιωματικός έδωσε άμέσως τά στοιχεία που του
ζητήσε και ό Μαυρογένης άφού τό σημείωσε, άπομακρύνθηκε με
τη γυναίκα του, χωρίς να χαιρετήσει.

Την άλλη μέρα ό Μαυρογένης έπισκέφτηκε τό διοικητή του σώ-
ματος όπου ύπηρετούσε ό αξιωματικός Μπρισώ και του άναφε-
ρε με κάθε λεπτομέρεια, τό έπεισόδιο που είχε συμβή τό προη-
γούμενο βράδυ. Προσέθεσε δέ ότι θεωρούσε τον έαυτό του προσ-
δεδλμένο και ζητούσε ίκανοποίηση.

Στό άκουσμα της τελευταίας αυτής αξιώσεως ό Γάλλος διο-
ικητής άπάντησε με καθυσχαστικό ύφος:

— Δεν βαρύνεστε... Προφανώς ήταν μεθυμένος ό αξιωματικός μου
και δεν ήξερε τί έκανε!

Ο Μαυρογένης όμως έπέμεινε ζητώντας ίκανοποίησι και τότε
ό διοικητής του είπε:

— Κάμετε ό,τι θέλετε μεταξύ σας!

Την ίδια μέρα ό Μαυρογένης έστειλε στο Μπρισώ μάρτυρες
και αυτός ώρισε τους δικούς του. Οι τέσσερες μάρτυρες ώρισαν
ως όπλα της μονομαχίας τριγωνικά ξίφη και διάρκεια της πά-
λης μέχρι όποιος άπομεινέ αιώματρου άποτελέσματος.

Αμέσως κατόπιν ό Μαυρογένης, ζητήσε δεκαήμερη προθεσμία
άσκησης και ως δάσκαλός του χρησίμευσε ό παλιός άγωνιστής
'Ελευθερίου, που είχε ύπηρετήσει στην έλληνική λεγεώνα του Με-
γύλου Ναπολέοντα. Μετά την λήξη της προθεσμίας αυτής έγινε
ή συνάντησι των άντιπαλόν σ' έναν αγρό έξω απ' τη Μεθώνη.

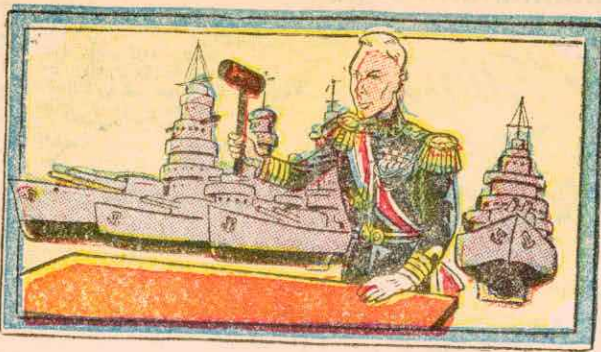
Η μονομαχία άρχισε με πείσμα. Μετά ένα λεπτό, ό Γάλλος
αξιωματικός τραυμάτισε τό Μαυρογένη στο στήθος χωρίς όμως
να βιχή ή καρδιά.

Αν και τό τραύμα αυτό δεν ήταν σοβαρό, ένοχλούσε τό Μαυ-
ρογένη ως τό τέλος της ζωής του.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

'Η μονομαχία του Γάλλου αξιωματικού με το Μαυρογένη άγισε με πείσμα...

Ο Βασιλεύς της 'Αγγλίας μπορεί νομίμως να πουλήσει σε πλειστηριασμό κάθε πλοίο του στόλου...

Οι εξουσίες του Βασιλέως της 'Αγγλίας

Τα περίεργα ενός άγραφου συντάγματος

Η 'Αγγλία είναι μία από τις λίγες Μεγάλες Δυνάμεις των νεωτέρων χρόνων, που έχουν Σύνταγμα άγραφο. Σ'ήν 'Αμερική, όπως και σε πολλές άλλες χώρες, κάθε πρόβλημα συνταγματικής φύσεως λύνεται σύμφωνα με το ένισιο και γραπτό Σύνταγμα. Οι Βρετανοί όμως, σε τέτοιες περιπτώσεις, πρέπει να συμβουλευθούν ένα σωρό κείμενα... 'Εξ άλλου, είναι πολύ λίγοι εκείνοι που ξέρουν ως πού φτάνουν πραγματικώς τα δικαιώματα του Στέμματος.

Άλλοι λένε ότι ο Βασιλεύς της 'Αγγλίας είναι ένα ανίσχυρο ανδρείκελο. Άλλοι υποστηρίζουν ότι αντίθετως μπορεί να επιβληθεί ακόμα και στο Κοινοβούλιο. Και οι μὲν και οι δὲ έχουν δική κι' αἰδίο συγχρόνως.

Τὸ γεγονός είναι ότι ο Βασιλεύς της 'Αγγλίας μπορεί νομίμως να εξασκήσει εξουσίες που δεν τις όνειρευτηκαν ούτε ο Χίτλερ κι' ο Μουσσολίνι. 'Ακριβώς όμως επειδή δεν είναι σαφώς καθορισμένες οι εξουσίες αυτές, θγαίνει πιδ ὠφελιμένους ο αγγλικός λαός.

Αν θελήσει, ο Βασιλεύς μπορεί ξαφνικά να διαλύσει όλες τις ἐξόπλους δυνάμεις της χώρας και να πουλήσει σε πλειστηριασμό κάθε πλοίο κανόνι ή αεροπλάνο. Είναι επίσης ο μόνος που μπορεί να στρατολογήσει άνδρες γι' αυτές τις δυνάμεις. 'Όσοι άλλοι τὸ κάνουν αυτό, πρέπει νανε εξουσιοδοτημένοι απ' τον ίδιο.

Σε περίπτωση πολέμου, ή σ' άλλη τέτοια κρίσιμη στιγμή, μπορεί να μπη στο κτήμα όποιουδήποτε και να μείνει εκεί ως ότου περάσει ή κατάσταση έκτάκτου ανάγκης, ή και να τὸ επιτάξει ακόμη.

Αλλά και σε καιρό εἰρήνης, τὰ βασιλικά προνόμια είναι περιεργότατα. Μπορεί π.χ. να ιδρύσει πανεπιστήμια όπου του αρέσει! Δεν έχει να δώσει λογαριασμό σε κανένα για τις πράξεις του. 'Ο διάσημος συνταγματολόγος Μαίτλαντ έγραψε κάποτε ότι, αν ο Βασιλεύς σκοτώσει φανερά, στο φως της ημέρας, τον πρωθυπουργό κι' όλα τὰ μέλη της Κυβερνήσεως, δεν έπιτόεπται νομίμως να συλληφθή,

να δικασθῇ ή να τιμωρηθῇ! Κανένα δικαστήριο δεν δικαιούται να δικάσει τὸ Βασιλέα. Ξεροντάς το αυτό, ο Κάρολος Α' άρνήθηκε ν' απαντήσει στους δικαστές του, γιατί άλλως θα παραιδιέζε ο ίδιος τὸ Σύνταγμα.

Έχει δικαίωμα εξ άλλου ν' άρνηθῇ να υπογράψει ποιοδήποτε νομοσχέδιο που υποβάλλουν οι δύο Βουλές — αλλά δεν έχει εξουσία καθόλου τὸ προνομίό του αυτό από την εποχή της βασιλείας 'Ανας.

Τὸ Μεσαίωνα, για να περιορίσει την εξουσία του Βασιλέως, τὸ Κοινοβούλιο απαιτούσε νανε σφραγισμένες ὠρισμένες σπουδαίες διαταγές με τὴ Μεγάλη Σφραγίδα του Κράτους, που έμενε, πάντοτε στα χέρια ενός αμερολήπτου και αδιαφθόρου ανωτάτου αξιωματούχου. Μάλιστα ο 'Ιάκωβος Β' έτεχειρήσει να σταματήσει τὴ διακυβέρνηση της 'Αγγλίας, κλέβοντας τὴ σφραγίδα αυτή και πετώντας την στον Τάμεσι.

Σήμερα, ή βασιλική εξουσία περιορίζεται στην πράξη διαφορετικά. Θάταν ακατανόητο — μολονότι απολύτως νόμιμο — να εκδώσει ο Βασιλεύς νόμους χωρίς τὴ συγκατάθεσι του Πρωθυπουργού, ο οποίος πάλι θα συμβουλευθῇ τὴν Κυβέρνηση, ή οποία θα ζητήσει τὴν έγκρισί του Κοινοβουλίου, δηλαδή τὸν αντιπροσώπων του λαού.

Όποιοδήποτε, θεωρητικά, κάθε εξουσία πηγάει απ' τὸ Στέμμα. Σ' αυτή τὴ βάση στηρίζεται τὸ αγγλικό Σύνταγμα.

Ο Βασιλεύς μπορεί να υποβάλει άγωγήν στα δικαστήρια έναντίον όποιουδήποτε υπηκόου του, κανείς όμως δεν μπορεί να υποβάλει άγωγήν προσωπικά κατά του Βασιλέως. Τελευταίως μόνον, έχορηγήθηκε αυτό τὸ δικαίωμα, προκειμένου για άγωγές κατά τὸν Στέμματος, άπρόσωπες.

Τὰ βασιλικά αὐτοκίνητα δεν είναι υποχρεωμένα να τηρούν τὸς κανονισμούς της αστυνομίας, ούτε ναχουν διακαιτικούς αριθμούς. Τὰ βασιλικά τηλεγραφήματα προτιμώνται απ' όλα τ' άλλ-

λα, αλλά πληρώνονται, ενώ τὰ γράμματα δεν χρειάζονται γραμματόσημα. Στὸ θέατρο ο Βασιλεύς πληρώνει είσιτήριο. Δεν μπορεί κανονικά να νοικιάσει ένα σπίτι, γιατί είναι θεωρητικά επικυρίαρχος της περιουσίας όλων τὸν υπηκόων του. 'Αν πεθάνει κάποιος, χωρίς διαθήκη και κληρονόμους, ή περιουσία του μπορεί να περάσει στο Βασιλέα.

Ο Βασιλεύς δεν πληρώνει φόρους για τὴν κρατική επιχορήγησι που παίρνει. 'Ο παππούς κι' ή γιαγιά του έπληρώσαν, αλλά τὸ έκαναν για να δίνουν τὸ καλὸ παράδειγμα, επειδή ο αγγλικός λαός έθεωρούσε τότε α-νυπόφορη τὴ φορολογία. 'Η προσωπική όμως περιουσία του Βασιλέως φορολογείται κανονικά.

Ο Βασιλεύς δεν μπορεί να ψηφισῇ. Δεν έχει δηλαδή τὸ στοιχειώδες αυτό δικαίωμα και του τελευταίου άκόμη υπηκόου του. Τὸ δνομά του δεν περιέχεται στους έκλογικούς καταλόγους, γιατί προϋποτίθεται ότι πρέπει να μένει μακριά απ' τὴν πολιτική.

Οί χάριτες στους θανατοποινίτες καταδίκους χορηγούνται απ' τον ύπουργό των 'Εσωτερικών. Τὸ κείμενο όμως της διατυπώσεώς τους δείχνει ότι τὸ δικαίωμα προέρχεται απ' τὸ Στέμμα.

Τὸ 'Αγγλικό Σύνταγμα διαμορφώθηκε σιγά - σιγά και με κόπο, κι' είναι τόσο καλά ισορροπημένο, ώστε καμμία τάξι δεν μπορεί να κυριαρχήσει πάνω στις άλλες. Οί εργατικές Κυβερνήσεις περιόρισαν σημαντικά τὴν εξουσία της Βουλής τὸν Λόρδων, έτσι ώστε να μπορεί ή Βουλή τὸν Κοινοτήτων να επιβάλλει τις θελήσεις του λαού. Μ' αυτό τὸν τρόπο πραγματοποιήθηκε π. χ. ή εθνικοποίηση της διομηχανίας του χαλυβος, ενώ προπολεμικά θα μπορούσε να τὴν έμποδισή ή Βουλή τὸν Λόρδων.

Πάντως, κανένα νομοσχέδιο δεν μπορεί να γίνη νόμος, αν δεν υπογραφῇ απ' τὸ Βασιλέα. Κι' αυτό ακριβώς προστατεύει τὸν αγγλικό λαό από κάθε τυραννική διάθεσι μίας τυχόν δικτατορικής κι' ασυμπαθούς Κυβερνήσεως.

Διαβάοντας κανείς τὰ παραπάνω και άγνωώντας τὴ ζωή στην 'Αγγλία θα φαντάζοταν ότι οί 'Αγγλοι Βασιλείς δεν διαφέρουν από σατράπες μακρινών χωρών της 'Ανατολής. Κι' όμως τίποτε τέτοιο δεν συμβαίνει.

Ο 'Αγγλος Βασιλεύς έχει πολλά προνόμια, βασιζόμενα σ' ένα άγραφο Σύνταγμα, αλλά δεν κάνει νοήσι αυτών τὸν προνομίων, φυσικά, παρὰ σ' εξαιρετικές περιστάσεις, πολέμους π. χ. και άλλες παρόμοιες έκτακτες συνθήκες. Καί γι' αυτό τὸ λόγο ο αγγλικός λαός αγαπά τὸς Βασιλείς του και τὸς θεωρεί ως προστάτας του και θεμελιώτας του μεγαλείου της Μεγάλης Βρετανίας.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο άστιγματισμός

Έπειτα από μιαν ὀφθαλμιατρική εξέταση τὸν μαθητὸν ενός Γυμνασίου, ο καθηγητὴς γράφει στον πατέρα του Ντιντῆ:

«Ο υἱός σας παρουσιάζει καταφανή σημεῖα άστιγματισμοῦ. Πρέπει να λάβετε άμέσως τὰ άπαιτούμενα μέτρα».

Κι' ο άγράμματος πατέρας του Ντιντῆ άπαντά:

«Δεν καταλαβαίνω καλά τί είδους μασκαροδουλειά εἶν' αυτή, πὸν μὸν γράφετε ότι σκάρωσε ο προκομένος ο υἱός μου. 'Όποιοδήποτε τὸν τις έδρεξα για καλά και σας παρακαλῶ να κάμετε κι' εσείς τὸ ίδιο».

Ενας φιλάργυρος Σκωτσέζος πὸν άραβωνίασε τὴν κόρη του εκθειάζει τὸ γαμπρό του:

—Εἶνε τέλειος, ευγενικός, έντιμος. Τὸ βράδυ μόλις πάση τὴν κόρη μου στὰ γόνατά του, σβύνει τὸ τηλεκτικό.

—Και λέτε έντιμο έναν τέτοιο άνθρωπο;

—Φυσικά. Κάνει οικονομία στο φῶς και χρησιμοποιεί ένα μόνον κάθισμα...

Ο διευθυντὴς: Κάθε φορά πὸν μπαίνω, δεσποινίς, στο γραφεῖο σας βρίσκω να τηλεφωνῆτε.

Η γραμματεῦς: Για ὑποθέσεις τὸν γραφεῖου, κ. διευθυντά...

Ο διευθυντὴς: 'Ρωτῶ!... Θὰ σας παρακαλέσω όμως να μην άποκαλῆτε τὸς πελάτες μας «αγαπούλα μου»...

Ο σύζυγος: Ο Νίκος, ο πατριώτης σου υποστηρίζει ότι αν ήθελε θα σε έπαιρνε αυτός.

Η σύζυγος: Γιατί δεν με πήρε;

Ο σύζυγος: 'Επειδή τσακωθήκαμε και τὸν έδωρα μιὰ μέρα, ήθελε, λέει να... με εκδικηθῇ!

Μεταξὺ φίλων:

—Έμαθα ότι παντοῦντες. Σε συγχάριω. Και δεν μὸν λῆς ο γάμος σου ήταν ποῖον σκέψεως ή αποτέλεσμα έρωτος;

—Όσο για τὸ πρόσωπο, ποῖον σκέψεως, όσο για τὴν προίκα, άποτελεσμα έρωτος!

Εκείνος: Αν ή τύχη δεν μᾶς βοηθήσει, μετὰ τὸ γάμο μας, θὰ μείνουμε μαζί με τὸς γονείς σου...

Εκείνη: 'Αδύνατον. Μένουν κι' αυτοί άκομη... μαζί με τὸς δικούς τὸς γονείς!...

Η σύζυγος: Εἶνε περίεργο ὅτι ὅλοι οί άντρες θέλουν ν' άποκτήσουν άγόρια... Νά, ο συχωρεμένος ο πατέρας μου λυπόταν πάντα, επειδή δεν γεννήθηκαν άγόρι.

Ο σύζυγος: 'Αυ' εγὼ λυπάμαι περισσότερο απ' τὸν πατέρα σου.

Εκείνος: Τὸ ὥραίο σου πρόσωπο εἶνε για μένα τὸ βελίο της ζωῆς. ο 'Ευαγγέλιό μου. Σαῦ τ' ὀρκίζομαι.

Εκείνη: 'Αλλά ο ὅρκος σου δεν έχει καμμία αξία αν δεν... φιλήσης τὸ «Ευαγγέλιό»!

Μέτρα άσφαλείας!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο πρίγκιπς Μανφρέντι κι' ο Ραγκαστέν προέκυψαν να μονομαχήσουν, αλλά φτάνουν άξαφνα άπεσταλμένοι του Καίσαρος Βοργία, με προτάσεις του για ειρήνη. Οι προτάσεις είναι τέτοιες που ο πρίγκιπς τις απορρίπτει. Αντί να μονομαχήσει με τον Ραγκαστέν του προτείνει κατόπιν να φροντίσει να σκοτωθεί στη μάχη που πρόκειται να δοθεί. Ο ιππότης δέχεται. Η Βεατρίκη μη βλέποντας τον Ραγκαστέν άνυσυχε. Ζήτησε πληροφορίες από το σύζυγό της, ο οποίος της λέει ότι ο ιππότης βρίσκεται σ' άποστολή. Η Βεατρίκη λιποθυμεί άπ' τον ψυχικό της πόνο κι' όταν συνέχεται βλέπει κοντά της μια άγνωστη νέα.

30^{ον} —Ζητώ την κυρία Βεατρίκη, απάντησε ή χωρική. Στο άνακτορο είνε όλοι άνάστατοι γιατί ο κόμης Άλμα κι' όλοι οι άλλοι άρχοντες έτοιμάζονται για να τρέξουν στο στοατόπεδο... Φαίνεται πως ή μάχη ξαναρχίζει αύριο... Ένας ύπνρτής μου είπε ότι ίσως εύρισκα τη νεαρή πριγκίπισσα στο πάρκο... Μήπως την είδατε; Έγω να της πω κάτι το πολύ σημαντικό.
—Ένώ είμαι έκείνη που ζητάτε, είπε ή νέα. Μιλήστε...

—Σεις είσατε ή κυρία Βεατρίκη; είπε ή χωρική. Πόσο είμαι εύτυχιμένη!... Στο χωριό λένε ότι φέρνει τύχη σε μια νέα, που είνε άρραβωνιασμένη όπως έγω ν' άγγιξη το φόρεμά σας...
Λέγοντας αυτά, έσκυψε έπισας ήν άκρη του φορέματος της Πριμαβέρας και τη φίλησε.
—Τώρα είμαι σίγουρη πως θα εύτυχίσω, είπε.

Η Πριμαβέρα χαμογέλασε θλιβερά. "Όλοι τή νόμιζαν για εύτυχιμένη. Κι' όμως δέν ήταν.

—Τί έχετε να μου πείτε; ρώτησε.
—Μου σύστησαν να σας μιλήσω μόνον όφου βεβαιωθεί ότι κανείς άλλος έκτός άπό σας δέν πρόκειται ν' άκούση τα λόγια μου, απάντησε ή χωρική.
—Μη φοβόσαστε, είπε ή Πριμαβέρα. Έδώ δέν πρόκειται να μάς άκούση κανείς... Παιds σας έστειλε σε μένα;
—Ένας πολύ όμορφος και πολύ άνδρείος νέος... Άλλ' έχει ένα όνομα παράξενο. Ω Θε μου δέν το θυμάμαι πιά...
—Μήπως πρόκειται για τον ιππότη ντε Ραγκαστέν; ρώτησε ή Πριμαβέρα με φωνή που έτρεμε.
—Ναί, απάντησε ή χωρική. Έκείνος που μ' έστειλε σε σας είνε ο ιππότης ντε Ραγκαστέν...
—Μιλήστε, καλή μου γυναίκα, φώναξε ή Πριμαβέρα, μιλήστε... Πού βρίσκεται...;

Τι σας εμπιστεύθηκε να μου πείτε... Πέστε μου τουλάχιστον πως δέν είνε πληγωμένος...

Η χωρική άναστενάξε, αλλά δέν απάντησε.
—Είνε, λοιπόν, πληγωμένος; είπε ή Πριμαβέρα, που πνιγόταν από τη συγκίνησι.

—Ναί, απάντησε σιγά ή χωρική.
Η Πριμαβέρα νόμισε πως θα λιποθυμούσε. Άλλά κατάφερε να συγκρατηθεί.
—Πέστε τα μου όλα! παρακάλεσε. Δέν θέλω να μου κρύψετε τίποτε...

—Το σπίτι μας βρίσκεται σ' άπόσταση δυο περίπου ώρων από το Μοντεφόρτε, άρχισε ή χωρική. Κατά το σούρουπο δοηθούσα τη γοηή μητέρα μου να τακτοποιήση μερικά πράγματα... Τ' αδέρφια μου έλειπαν στα χωράδια... Έκείνη τη στιγμή, είδαμε έναν ιππέα να μπαίνει μέσα στην αυλή... Κατέθηκε με κόπο από το άλογό του, έκαμε μερικά βήματα κι' έπειτα σωριάστηκε χάμω...
—Ω, δυστυχία μου!... ψιθύρισε με σδυμένη φωνή ή Πριμαβέρα.

—Τρέξαμε άμέσως με τη μητέρα μου και τον μεταφέραμε σ' ένα κρεβάτι, συνέχισε ή χωρική. Είδαμε τότε πως είχε μια βαθειά πληγή στο δεξίό μέρος του στήθους... Ξεσχίσαμε άμέσως το πουκάμισό του, καθарίσαμε την πληγή με ζεστό νερό και κατόπιν του φτιάξαμε έναν επίδεσμο με μερικές λουρίδες που κόψαμε από ένα σεντόνι... Ο νέος άνοιξε, τέλος, τα μάτια του...
Η Πριμαβέρα έπιασε το χέρι της χωρικής.

—Πώς λέγεσαι; τη ρώτησε.
—Μπιάνκα, κυρία, απάντησε ή χωρική, μ' έκπληκτο ύφος.

—Μου είπες πως είσαι άρραβωνιασμένη, δέν είν' έτσι; είπε ή Πριμαβέρα. Μην άνυσυχε, λοιπόν, για την παρσία σου. Θα είνε τόσο μεγάλη, που θα μιλούν για χρόνια σ' όλη την περιοχή.

—Καλά μου είχαν πη ότι όποιος σας πλησιάζει βρίσκει την τύχη του. φώναξε ή χωρική.

—Συνέχισε την αφήγησή σου καλή μου Μπιάνκα, παρακάλεσε ή Πριμαβέρα.

—Ο νέος αυτός μου έκαμε, λοιπόν, νόημα πως ήθελε να μου μιλήσει, είπε ή Μπιάνκα. Έσκυφα τότε πάνω του και τον άκουσα να με ρωτά αν ύπηρες κανέναν άντρα στο σπίτι. Του απάντησα όχι.

ΙΟ ΛΑΚΡΙΝΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Άπ γά κορφιά!

Φροσί, περπάτ' άπ' τ' ά καρφιά
και δέν χωράει γαλιναί
με την Τροχαία στάλα.
Κι' αν βγής άπ' όξω άπ' το καρφί
θάγης. Φροσί, στο πλ και φι
τραβήγματα μεγάλα!

Θά σε συλλήψουν, καυερή,
και θα σ' άρχίσουν αυθαρεί
όί... τροχοπολιτισμένοι
μαθήματα περί βαδι—
και θα σου κάνουν δηλαδή
τη γκλάδα σου καζάνι!

Άφησε τον τρελλό γασά
και των πεζών τις διαβά—
να τις προσέχης. Φρόσω,
υπάς και μου φιάζης νανα φιά—
και βγής άπ' έξω άπ' τ' ά καρφιά,
γιατί θα σε... καρφώ-
(σαι)!

Κύττα μη γίνης τσι-
μιμητή
κι' οι πολιτισμένοι μας
σε άσει—
δέν τ' ά σηκώνουν τώ-
(σαι).
Περπάτα στα καρφιά,
(Φροσί,
και πές πως έγινες
κι' εσύ
...φακίρισσα μαγκιώ-
(σαι)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

άλλ' ότι, αν ήταν άνάγκη, θα μπορούσα να τον έξυπνοτήσω ένώ. Μου είπε τότε: «Αν δέν θέλετε να πεθάνω με τη λύπη στην καρδιά, τρέξτε στο Μοντεφόρτε, πηγαίνετε στο άνακτορο και ζητήστε την πριγκίπισσα Βεατρίκη... Θά της μιλήσετε χωρίς μάρτυρες και θα της πείτε ότι ο ιππότης ντε Ραγκαστέν θα εύλογη τ' όνομά της, αν θελήσει να του προσφέρει μια τελευταία παρηγοριά...». Είνε τα λόγια του, κυρία. Δέν υπόρεσε να πη τίποτε άλλο, γιατί λιποθύμησε άμέσως... Έξωφα τότε το κάρο μας κι' έτρεξε έδώ χωρίς να χάνω ούτε λεπτό.

Η Πριμαβέρα τινάχτηκε όρθια.
—Άς φύγωμε άμέσως, είπε. Πηγαίνετε με κοντά του...
Το πρόσωπο της χωρικής έλαμψε από χαρά.

—Α, κυρία, είπε, πόσο θα χαρή αυτός ο δυστυχισμένος, όταν σας ιδή κοντά του!... Άλλά πως θα φύγωμε από δω... Το σωστό θα ήταν να μην καταλάβη κανείς την άνταρσή σας... Προτού ξημερώσει, θα σας ξαναφέρω έδώ...

—Έχεις δικη καλή μου Μπιάνκα, απάντησε ή Πριμαβέρα. Η πριγκίπισσα Μανφρέντι πρέπει να μείνει πάνω από κάθε ύπόνοιαν... Άλλά έρω τί πρέπει να κάμω... Θα φύγωμε από την πόρτα του πάρκου κι' έτσι δέν θα μάς ιδή κανείς... Λέγοντας αυτά, άρχισε να τρέχει προς το βάθος του πάρκου.

Η χωρική την άκολουθούσε κι' όταν έφτασαν σε μια στροφή έκαμε ένα νεύμα σ' έναν άνδρωπο που ήταν κρυμμένος πίσω από ένα δένδρο.

Άλλ' ή Πριμαβέρα ήταν τόσο άποροφημένη από τις σκέψεις της, που δέν κατάλαβε τίποτε. Δέν φάνηκε έπίσης πως της έκαμε έντυπωση το ότι ή πόρτα του κήπου βρέθηκε άνοιχτή.

Οι δυο γυναίκες βγήκαν άμέσως έξω.
—Πού είνε το κάρο σας; ρώτησε ή Πριμαβέρα.

—Τό άφησα έξω από τα τείχη κι' έτρεξε πεζή έδώ, απάντησε ή χωρική. Έχω δέσει το άλογο σ' ένα φράχτη.

Άρχισαν να προχωρούν με γρήγορα βήματα. Έπειτα από ένα τέταρτο της ώρας, έφτασαν μπροστά στη μεγάλη πύλη. Ήταν κλειστή.

Δέν μπορούσε να περάσετε αυτή την ώρα, είτε ο φρουρός που στεκόταν εκεί.

Η Πριμαβέρα δίστασε για μιά στιγμή. Άλλ' άμέσως έπειτα έτρεξε στο γειτονικό φυλάκιο, ζήτησε τον έπί κεφαλής αξιωματικό και τον παρακάλεσε να δώση έντολη ν' άνοίξουν την πύλη.

Η Μπιάνκα είχε μείνει έξω από το φυλάκιο κι' είχε καμψεί το πρόσωπό της με μια σάπια που είνε γύρω στο λαιμό της. Ο αξιωματικός που είνε άγνωστός της την κόρη του κόμης Άλμα, προθυμοποιήθηκε ν' άνοιξη ο ίδιος την βαρεία πύλη.

Έπειτα από μερικές στιγμές, οι δυο γυναίκες βούσκονταν έξω από τα τείχη.

—Ελάτε, κυρία, είπε ή Μπιάνκα στην Πριμαβέρα, πιάνοντας την από το χέρι.

Στο άγγιγμα αυτού του χεριού, ή νέος ένοιωσε μιά άνατριχίλα. Άλλά δέν έδωσε σημασία στην περιεοποίησή αυτή του ένστικτου της.

—Ελάτε, ξαναείπε ή Μπιάνκα. Έχω άφήσει το κάρο λίγο πιο κάτω... Ω, πόσο θα χαρή αυτός ο νέος!

Έπειτα από μερικές εκατοντάδες μέτρων, βρήκαν ένα κάρο, άπ' αυτά που χρησιμοποιούν οι χωρικοί για τις μεταφορές των.

Η Πριμαβέρα πήδησε χωρίς δισταγμό πάνω σ' αυτό. Η Μπιάνκα κάθισε πλάι της και πήρε τα χαλινάρια στα χέρια της. Το άλογο άρχισε άμέσως να τρέχει.

Αιχμάλωτος

Η νυχτερινή αυτή πορεία κράτησε ως δυο ώρες. Καμιά από τις δυο γυναίκες δέν μίλουσε. Σταμάτησαν, τέλος μπροστά σ' ένα άγροτικό σπίτι.

—Έδώ είνε! είπε ή Μπιάνκα, μ' ένα έλαφο τορεμούλιασμα στη φωνή.

Πήδσαν άμέσως κι' οι δύο κάτω. Ένα άδύνατο φως έλαμπε σ' ένα παράθυρο του ίσραγιού.

Η Μπιάνκα έσπρωξε τα πόδια και πέ-
ρασε στο έσωτετικό.

Η Πριμαβέρα κύτταξε δρόνυρά της. Άλλά δέν διέκρινε πουθενά το Ραγκαστέν.
—Πού είνε; ρώτησε.

Η Μπιάνκα έσκασε στα γέλια.

—Τί σημαίνει αυτό; είπε ή νέα. Σε ρώτησα, Μπιάνκα, που είπε ο ιππότης;

Δέν λέγομαι Μπιάνκα, απάντησε τότε ή χωρική.

Δέν μ' ένδιαφέρει πως λέγεσαι, είπε ή Πριμαβέρα. Πού είνε ο ιππότης;

Ο κύριος ντε Ραγκαστέν βρίσκεται στο Μοντεφόρτε.

Λέγοντας αυτά, ή χωρική έτρεξε στην πόρτα και την κλείωσε μ' ένα κλειδί που έβγαλε από το στήθος της.

Η Πριμαβέρα την κύτταξε χωρίς να καταλαβαίνει. Ένοιωθε τώρα έναν άόριστο φόβο. Την είχαν παρσάσει, λοιπόν, σε παγίδα;

Μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στη χωρική.

—Ποιά είσαι; φώναξε, πιάνοντάς την από το χέρι. Μιλήσε!

Η γυναίκα που βρισκόταν μπροστά της τράβηξε με όρη το χέρι της.

Τό όνομά μου είνε Λουκρητία Βοργία απάντησε.

Η Πριμαβέρα άνατριχίσασε.

Είσατε ή Λουκρητία Βοργία; είπε.

Άλλ' είνε περιττό τότε να σας ρωτήσω, διότι έχετε άλλο... Ο σκοπός σας είνε χωρίς αμφιβολία, να με δολοφονήσετε...

Η Λουκρητία γέλασε.

—Όχι, απάντησε. Δέν πρόκειται να σας σκοτώσω... για τη στιγμή τουλάχιστον.

Τί θέλετε τότε από μένα;

Τό μόνο που θέλω είνε να σας άπομακρύνω από το Ραγκαστέν.

Α! Ωστε αγαπάτε τον ιππότη;

Ναί, απάντησε ή Λουκρητία. Τον αγαπά και θα γίνη δικός μου, είτε το θέλει είτε όχι!

Η Πριμαβέρα την κύτταξε με περιφρόνησι.

—Προσέξτε, Λουκρητία Βοργία! είπε. Ο ιππότης ντε Ραγκαστέν δέν σας αγαπάει και δέν θα σας αγαπήσει ποτέ! Αυτό που κάμате θα το πληρώσετε πολύ ακριβά.

Η Λουκρητία κοκκίνισε από το θυμό της.

Τί σας νοιάζει αν ο Ραγκαστέν θα μ' αγαπήσει ή όχι; είπε. Εκείνο που ήθελα το κατάρθασα. Δέν θα τον ξαναβίδη ποτέ!

Σας χώρισα για πάντα τον ένα από τον άλλον! Για πάντα.

Άφριξε από το κακό της.

Για πάντα! ξαναείπε. Δέν θα σας σκοτώσω άμέσως τώρα. Άλλά δέν θα δι-
στάσω, όταν έρθη η κατάλληλη στιγμή... Και τότε θα τρέξω στο Ραγκαστέν και θα του πω πως, προτού πεθάνετε, γευθήκατε τα φίλια και τα χάδια ενός άνδρου... Άλλά δέν ξέρετε, λοιπόν, για ποιόν σας προορίζω; Για έναν άνδρωπο που μισείτε θανάσιμα και που είνε τρελλός από πόθο για σας. Τό μαντέψατε μήπως; Ναί, θα σας παραδώσω στον άδελφό μου, για να σας άτιμάσει με τα φίλια και τις άκλόαστες περιπτώσεις του...

Η Πριμαβέρα σήκωσε περήφανα το κεφάλι της.

Δέν θα το κάμετε, άθλία! φώναξε. Γιατί θα πεθάνετε πριν από μένα!

Λέγοντας αυτά, έβγαλε ένα έγχειρίδιο που είχε κρυμένο στο στήθος της κι' άορμισε έναντιόν της αντίπαλου της.

Άλλ' ή Λουκρητία άποτραβήχτηκε στο βάθος του δωματίου κι' έφερε στο στόμα της μια μικρή σφυρίχτρα.

Την ίδια στιγμή, τέσσερες άνθρωποι, που βρίσκονταν στον επάνω όροφο του σπιτιού, κατέβηκαν τρέχοντας την εύλινη σκάλα.

Πάρτε την! διάταξε με Βρανή φωνή ή Λουκρητία.

Η Πριμαβέρα δέν μπόρεσε ν' άντιστα-
θή. Οι τέσσερες έκείνοι άνθρωποι τη σήκωσαν άμέσως στα χέρια τους και τη μετέφεραν σ' ένα δόλοκλειστο άμάξι.

Λουκρητία πέταξε στο μεταξύ τα ρούχα της χωρικής και φόρεσε μια ένδυμασία ιππότη. Έπειτα, πήδησε σε ένα άλογο κι' έτρεξε με φάση το άμάξι που είχε ξεκινήσει κιόλας.

Η πορεία συνεχίστηκε με ήλιγγιώδη ταχύτητα όλη τη νύχτα. Ξεπέρασαν, τέλος, την άλυσι των βουνών και βγήκαν στην

πεδιάδα. Πήραν τότε ένα δρόμο που προχωρούσε παράλληλα στην ακτή.

Προχώρησαν έτσι άλλες τρεις μέρες.

Σ' όλο αυτό το διάστημα δέν ήθε σε καμιά επικοινωνία με έκείνη που είχε άπαγάγει. Κάθε πρωί και κάθε βράδυ, ένας από τους φρουρούς άνοιγε με το κλειδί την πόρτα του άμαξιού όπου βρισκόταν ή Πριμαβέρα, άφηνε βιαστικά ένα πανέρι με τροφίμα και την ξανάκλεινε άμέσως έπειτα.

Η Πριμαβέρα είχε ξαναδοη στο μεταξύ το θάρρος της. Η πρώτη της κίνησης ήταν να βεβαιωθεί ότι δέν της είχαν πάρει το έγχειρίδιο. Χωρίς αμφιβολία, το είχαν ξεχάσει. Αυτό το έγχειρίδιο ήταν ή μοναδική της έλπίς. Γιατί δέν της έμενε να κάμη τίποτε άλλο από το να πεθάνη, για να γλυτώσει από την κατασχύνη που την περιέμενε.

Κατά το βράδυ της τέταρτης ήμέρας, το άμάξι σταμάτησε. Είχαν φτάσει σ' ένα μικρό όριο. Μια γολέττα περιέμενε σ' άπόσταση μερικών εκατοντάδων μέτρων. Η Λουκρητία άναψε ένα φανάρι και το κίνησε συνηθιστικά. Της απάντησαν με τον ίδιο τρόπο από το πλοίο.

Η κόρη του Πάπα έγγραψε κατόπιν δυο σύντομα σημειώματα, τα έκλεισε με βουλοκέρι και τα σφράγισε μ' ένα μεγάλο δακτυλίδι που φορούσε στο δάχτυλο του δεξιού της χεριού.

Στο Τίβολι, είπε σ' έναν φρουρό, δίνοντάς του το ένα άπ' αυτά.

Έδωσε κατόπιν το δεύτερο γράμμα σ' έναν άλλον.

Στον πρίγκιπα Καίσαρα Βοργία, του είπε.

Οι δυο ιππείς ξεκίνησαν άμέσως.

Σε λίγο, μια μικρή βάρκα έφτασε στην ξηρά.

Η Λουκρητία γύρισε τότε στους δύο φρουρούς που είχαν άπομείνει.

Μετά την επιβίβασή μας, τους είπε, θα ξαναπάτε το άμάξι στη Ρώμη.

Στο μεταξύ, τρεις ναύτες μαζί με τον πλοίαρχο της γολέττας είχαν πηδήσει στην ξηρά.

Η Λουκρητία άνοιξε την πόρτα του άμαξιού.

—Κατεβήτε, είπε. Κάθε αντίστασις είνε περιττή...

Η Πριμαβέρα πήδησε από το άμάξι. Ο πλοίαρχος της γολέττας πήγε άμέσως κοντά της.

Είνε μεγάλη τιμή για μένα το ότι θα επιβιβασθήτε στο πλοίο μου, είπε.

Και της πρόσφερε τον Βραχιάνα του.

Άλλ' ή Πριμαβέρα πέρασε με περιφρονητικό ύφος από μπροστά του και πήδησε

στη βάρκα. Η Λουκρητία την άκολουθήσε. Οι ναύτες πήδσαν κι' αυτοί μέσα στη βάρκα κι' έπιασαν τα κουπιά.

Έπειτα από μερικές στιγμές, έφτασαν στο πλοίο. Η Πριμαβέρα ένοιωσε τότε μια άπέραντη άπελπισία.

—Πού με πηγαίνετε; ρώτησε τη Λουκρητία που στεκόταν κοντά της.

—Στόν πύργο μου της Καπρέας, απάντησε ή κόρη του Πάπα.

Η Πριμαβέρα άνατριχίσασε. Ήταν βέβαιη τώρα πως καμιά δύναμις στον κόσμο δέν θα μπορούσε να την σώση. Η μόνη της έλπίς ήταν ο θάνατος.

Ο κατάρκορος

Όπως είδαμε, ο Ραγκαστέν είχε τηρήσει το πρώτο μέρος του όρκου που είχε δώσει στον πρίγκιπα Μανφρέντι. Όχι μόνο δέν είχε προσπαθήσει να ιδή τη νεαρή πριγκίπισσα, αλλά, για να μην ύποκύψει στον πειρασμό, είχε κλειστή μέσα στο δωμάτιό του και δέν είχε ι' οικω-
νήσει με κανένα. Έμενε τώρα το δεύτερο μέρος, που ήταν και το σημαντικότερο. Είχε αναλάβει την ύποχρεώση ν' σκοτωθή στην πρώτη συνάντησή με το στρατό του Καίσαρος. Κι' ή στιγμή για να πραγματοποιήσει αυτή την ύπόσχεσή του είχε φτάσει τώρα.

Του ήταν άδυστηρό, βέβαια, να πεθάνη. Άλλά δέν μπορούσε να κάμη διαφορετικά. Έπρεπε να σεβαστή τον όρκο που είχε δώσει.

—Τό άλογό μου και τα όπλα μου! φώναξε στο Σπαντακάπα.

Έπειτα από μερικές στιγμές, βούσκονταν κι' οι δύο στο δρόμο.

Σε λίγο, άκούσαν θόρυβο και φωνές. Ήταν μια έοιπη συνοδεία που έρχόταν από το μέρος του άνακτορου. Έπί κεφαλής βούσκονταν ο κόμης Άλμα κι' ο πρίγκιπς Μανφρέντι.

Συγκράτησαν κι' οι δύο τ' άλογά τους, άναγνωρίζοντας τον ιππότη.

—Κύριε ντε Ραγκαστέν, του είπε ο Μανφρέντι, έλάτε μαζί μας.

Ο ιππότης άνατριχίσασε άκούοντας αυτή τη φωνή. Ήταν σαν μια πόσκλησις στο θάνατο.

—Σας άκολουθώ, πρίγκιψη, απάντησε. Και ψιθύρισε σιγά:

—Αντίο Πριμαβέρα! Αντίο ζωή... Αντίο αγάπη!...

Έκαμε κατόπιν νεύμα στο Σπαντακάπα να πλησιάσει και του είπε σιγά μερικές λέξεις. Ο πιστός ύπνρτής απάντησε κουνώντας καταφατικά το κεφάλι του.

Ο ιππότης σπνρούρισε κατόπιν τον

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ

Για πρώτη φορά μια πριγκίπισσα και μάλιστα διάδοχος του άγγλικού θρόνου άνέβηκε στη σκηνή για να άμνησιν τους ήθοποιους μετά το τέλος της παραστάσεως. Τό ποωτοφανές αυτό γεγονός συνέβη πού ήμερον στο κρατικό θέατρο της άγγλικής πόλεως Πέοθ. Η πριγκίπισσα ευθυσιάστηκε τόσο από το παίξιμο των ήθοποιών, ώστε θέλησε να τους συγχάρη πάνω στην ίδια τη σκηνή. Τό κοινό την ένευροκρότησε τόσο, ώστε ή διάδοχος άναγκάστηκε να κάμη μια έλαφρά υπόκλησι μαζί με τους ήθοποιους για να τ' άναστήσει.

«Καπιτάν» για να φτάσει τον κόμητα "Αλ-
μα και τον πρίγκιπα Μανφρέντι.

Κόντευαν μεσάνυχτα.
"Επειτα από μερικές στιγμές, ένας μο-
ναχικός Ιππεύς εμφανίστηκε στον ίδιο δρό-
μο. "Ο Ιππεύς αυτός πλησίασε τη συνο-
δεία που προπορευόταν και βγήκε μαζί
της από την πύλη του Μοντεφόρτε. "Αλλ'
όταν βρέθηκε έξω από τα τείχη, συγκρά-
τησε το αλόγο του κι' άφησε τους άλ-
λους ν' απομακρυνθούν. Πήρε τότε ένα μι-
κρό μονοπάτι και προχώρησε άρκετες έ-
κατοντάδες μέτρων.

"Επειτα σταμάτησε και πήδησε από το
αλόγο του, που τότε ήταν άχρηστο πιά.
Είχε φτάσει υποστά σ' ένα συγκρότημα
από ψηλούς κι' άποκομηνούς βράχους.

"Ο Ιππεύς έδωσε τότε τ' αλόγο του σ' ένα
δέντρο κι' άρχισε κατόπιν να σκαρφαλώνει
πάνω στους βράχους.

"Επειτα από πολλές προσπάθειες έ-
φτασε, τέλος, στην κορυφή. Βρισκόταν τώ-
ρα πάνω στο όροπέδιο που άπλωνόταν
προς τα δεξιά της Στενωπού της Κολά-
σεως.

"Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο παλιός μας
γνώριμος δόν Γκασόνιο.

Μιά μυστηριώδης εργασία

"Ο Σπαντακάπα δεν άκολουθησε τον
Ιππότη. "Αλλά έναγύρισε στο σπίτι και
πήρε από κεί μιά μεγάλη κουλούρα σχοι-
νιού κι' ένα κάνιστρο και τα φόρωσε στα
καπούλια του αλόγου. "Επειτα, πήδησε
κι' αυτός πάνω στο ζώο κι' απομακρύν-
θηκε.

Οι φουροί που βρίσκονταν στην πύλη
τόν άφησαν χωρίς δυσκολία να περάσει.

"Ο Σπαντακάπα άποσκαρύνθηκε από τα
τείχη κι' άκολούθησε κατόπιν το δρόμο
που ώδηγούσε στο βράχο του Κεφαλιού.

Το πανδοχείο που βρισκόταν στη βάση
αυτού του βράχου ήταν τώρα έρημο, γιατί
οι ένοικοι του το είχαν έγκαταλείψει για
να τρέξουν ν' ασφαλίσθουν πίσω από τα
τείχη του Μοντεφόρτε.

"Όταν έφτασε εκεί, ο Σπαντακάπα πή-
δησε από τ' αλόγο του και κατέβασε την
κουλούρα του σχοινιού και το κάνιστρο.
"Επειτα, έσπρωξε την πόρτα του πανδο-
χείου και πέρασε στο έσωτερικό.

"Όπως θα θυμούνται οι αναγνώσται
μας, ο Ραγκαστέν κι' ο Σπαντακάπα έ-
διναν τα βράδια από το Μοντεφόρτε
και πήγαιναν σ' αυτό το βράχο, όπου έ-
πιδιδόνταν σε μιά μυστηριώδη εργασία.
"Ο υπηρέτης θα την τελείωνε τώρα μόνος
του, σύμφωνα με τις οδηγίες που του εί-
χε δώσει ο κύριός του.

"Από το βάθος του πανδοχείου άρχισε
μιά σκάλα, που προχωρούσε ως επτά μέ-
τρα μέσα στο γρανιτένιο βράχο. "Εκεί
βρίσκονταν τρεις υπόγειοι θάλαμοι. "Ο
πρώτος έκλεινε με μιά συνηθισμένη πόρ-
τα. "Ηταν εκείνος που ο Ιδιοκτήτης του
πανδοχείου χρησιμοποιούσε για οίναποθη-
κη. Οι δυο άλλοι προστατεύονταν από δυο
σιδερένιες καγκελωτές πόρτες. Στον τε-
λευταίο απ' αυτούς τους θαλάμους βρι-
σκόταν η περίφημη τρύπα, που, σύμφωνα
με το θόρυλο, είχε άνοιξει ο Σατανάς με
την τριαινά του.

"Ο Σπαντακάπα γονάτισε κοντά σ' αυ-
τή, την γέμισε με μιά λεπτή μαύρη σκόνη
που έβγαλε από το κάνιστρο, έκοψε ένα
κουμάτι σχοινί ως τρία μέτρα κι' έχωσε
τη μιά από τις άκρες του μέσα σ' αυ-
τήν. Το ίδιο έκανε και στο γειτονικό θά-
λαμο.

"Όταν τελείωσε την εργασία του, ανέ-
θηκε τη σκάλα και έαναδύθηκε στον κα-
θαρόν άέρα. "Άρχισε τότε να προχωρή
προς τη διεύθυνση του Μοντεφόρτε, άκο-
λουθώντας τη γραμμή των βράχων, που
βρίσκονταν πάνω από τη Στενωπή της
Κολάσεως. Σε καθέναν απ' αυτούς στα-
ματούσε, γέμιζε τις τρύπες που αυτός κι'
ο Ραγκαστέν είχαν άνοιξει από πούν με
την ίδια μαύρη σκόνη, έχωνε κατόπιν ένα
κουμάτι σχοινί κι' απομακρυνόταν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

Άδιξιεις

Με το άτυπώλειον «Κορινθίας άείχθη έξ
"Αλεξανδρείας η όμογενής κυρία "Ολυμπία
Ζαρογιάννη.

Θ ΔΡΑΚΟΝ

«Λάζαρος ο δεύτερος»

Πρίν περάσουν είκοσιτέσσερις ώρες
καμείς ιατροδικαστής δεν κάνει την νε-
κροτομή σ' ένα πτώμα που μετεφέρθη στο
"Ιατροδικαστικό "Εργαστήριο, για να
διαπιστώσει τα αίτια που προκάλεσαν τον
θάνατό του. Αυτό είναι άπαράβατη αρχή.

Κι' ο λόγος είναι εξαιρετικά σοβαρός.
Πρέπει να αποκλεισθή και η παραμικρή
πιθανότητα νεκροφάνειας.

Οι περιπτώσεις νεκροφάνειας δεν είναι,
δέβαια, συχνές, αλλά δεν είναι κι' εξαιρε-
τικά σπάνιες. Και να η ιστορία ενός άν-
θρώπου που όνομαστικε «Λάζαρος. Β'»,
γιατί τον δάλανε νεκρό στο τάφο του και
μόλις άρχισαν να του ρίχνουν το χώμα
ζωντανέψε, πάτησε τις φωνές, πήδησε κι'
έβγη από τον λάκκο!...

Τόν άνθρωπο αυτόν τον έλεγαν Γεράσιμο Μπουράτσα
κι' ήταν από το χωριό Καλαμιά της "Αρ-
τας. Καλός νοικοκύρης χτηματίας, είχε
παντρευτή μιά όμορφη νέα και ζούσε ευ-
τυχισμένος μέχρι την ημέρα που άρρώ-
στησε άσφαα βαρεια και πέθανε. "Ετσι
τουλάχιστον είχε βεβαιώσει ο γιατρός που
τόν είχε εξετάσει. "Ο Μπουράτσας είχε
πάψει ν' αναπνέει, το σώμα του πήρε την
άκαμψία του θανάτου και σιγά - σιγά
άρχισε να παγώνει. "Η γυναίκα του που
τόν αγαπούσε άρχισε να τον θρηνά άπα-
ρηγόρητη. Μά κι' όλο το χωριό λυπήθηκε
για τον θάνατό του γιατί ήταν καλόκαρ-
δος άνθρωπος. "Ετσι, όλοι, συγγενείς,
γνωστοί και φίλοι θεώρησαν υποχρέωσι
τους να άκολουθήσουν την κηδεία του και
να του δώσουν τον τελευταίο άσπασμό.

Μά τη στιγμή που οι νεκροθάφτες πέρα-
σαν τα σχοινιά στην κάσσα και την κα-
τέβασαν στον λάκκο, ο παπάς τους είπε:

—Μην τον σκεπάζετε άκόμη, να του
στάξω λίγο λάδι της έκκλησίας στα
μάτια.

Μερικοί που ήταν σκυμμένοι στον τά-
φο, πρόσεξαν τότε πως τα βλέφαρα του
πεθαμένου κινήθηκαν, μα νόμισαν πως το
λάδι θα προκάλεσε ίσως αυτή τη σύσπα-
σι. "Ο παπάς συνεχίζοντας το έργο του
έρριξε στο νεκρό και λίγο χώμα που έπε-
σε κι' αυτό στο πρόσωπό του.

—Τώρα, είπε, μπορείτε να τον σκε-
πάσετε.

Κι' οι νεκροθάφτες, πραγματικά, έσκυ-
ψαν στο λάκκο με το καπάκι της κάσας.
Μά την ίδια στιγμή πάτησαν μιά άγρια
φωνή τρόμου, πήδησαν όσο μπορούσαν
μακριά κι' άρχισαν να τρέχουν σαν δαι-
μονισμένοι ούρλιάζοντας. Οι συγγενείς
του νεκρού κι' οι φίλοι του δεν είχαν αν-
τιληφθή τί είχε συμβή. "Εσκυψαν, λοι-
πόν, περίεργα στο λάκκο, μα έννοιωσαν
κι' αυτό το αίμα τους να παγώνει. "Ο

«μακαρίτης» είχε άρχισει να κινείται. Εί-
χε άνοιξει τα μάτια του, είχε τεντώσει τα
χέρια και τα πόδια του για να ξεμουδιά-
σουν κι' ύστερα, μ' όλη την ήσυχία του,
άνασκήωθηκε και κάθηκε μέσα στην κάσ-
σα του. "Η γυναίκα του παρακολουθούσε
με γουρλωμένα μάτια όλη αυτή την «τρο-
μερή» σκηνή. Καί ξαφνικά, δίχως να προ-
φέρει ούτε μιά λέξη, σωριάστηκε νεκρή πά-
νω στο χώμα του νεοκαμμένου ταφού.

"Αλλά κι' οι τεθλιμμένοι συγγενείς του
νεκρού κι' οι φίλοι κι' οι γνωστοί τα εί-
χαν χαμένα. "Αρχισαν να τρέχουν μ' όλη
την δύναμη των ποδιών του προς την έ-
ξοδο του νεκροταφείου. Κι' αυτός ο πα-
πάς είχε άνασκήώσει τα ράσα του και το
είχε βάσει στα πόδια, λέγοντας ξόρκια
και προσευχές.

Οι πιά τολημφοί είχαν γυρίσει δυο -
τρεις φορές το κεφάλι τους για να ίδουν
τί γινόταν, μα ό,τι αντίκρυσαν έγινε ά-
φορημ ή τρομάζουν περισσότερο. Καί,
μα την αλήθεια, δεν είχαν κι' άδικο. Για-
τί αντίκρυσαν τόν Γεράσιμο Μπουράτσα
να έχη βγή από το λάκκο και να σκουν-
τάη και να φωνάξη τη γυναίκα του.

—Βρυκολάκισες και θέλει να την πά-
ρη μαζί του! παρατήρησαν. Βρυκολάκισ-
ες και θα κατέβη στο χωριό να πάρη
όλους τους φίλους του και τους συγγενείς
τους. Φεύγεστε να φεύγουμε!...

"Ο Γεράσιμος Μπουράτσας, όπως κα-
ταλαβαίνετε, δεν είχε βρυκολακίσει ο
δυστυχής. "Απλούστατα είχε πέσει σε νε-
κροφάνεια. Κι' εύτυχώς που συνήρθε πρίν
να ρίξουν τα χώματα και να τον σκεπά-
σουν μέσα στο λάκκο και μπόρεσε έτσι
να βγή από τόν τάφο του. Λίγο άκόμη
άνι άργούσε να συνέβη θα πέβαινε από
άσφυξία, θάνατο φρικτό θάλαδη.

"Όταν συνήρθε περισσότερο ο «μακα-
ρίτης», χωρίς να μπορεί να ξεγήνηση το
θάνατο της γυναίκας του, κατέβηκε περί-
λυπος προς το χωριό. Μά όλοι έτρεχαν
να κρυφτούν και ν' άμπαρυνθούν στα σπι-
τια τους μόλις τόν αντίκρυσαν.

—Μωρέ τί πάθετε και κάνετε έτσι;
τους φώναζε ο δυστυχής, που άντελήθη
τέλος τί συμβαίνει. Δεν είμαι βρυκολά-
κας. Είχα μέρες άκόμη και μεψ τί άφη-
σε να ζήσω ο Θεός!...

Οί πιά βαρραίοι βγήκαν τότε από τα
σπίτια τους και τόν τριγύρισαν.

—Αίντε, να θάψουμε τώρα τη γυναι-
κα μου, τους είπε περίλυπος, κι' έπειτα
θα σας πώ, τα θαύματα που αντίκρυσ-
σ' αυτό το ταξίδι που έκανα στον "Άλλο
Κόσμο!...

Οί χωρικοί, δάλανε πραγματικά, τη
γυναίκα του στην κάσσα του, την έπήγαν
στην έκκλησία, έφτασε πάλι ο γιατρός
και βεβαίωσε τόν θάνατό της. "Ο Μπου-
ράτσας την έκλαψε γιατί την αγαπούσε
και την όλη ημέρα την έθαψαν στον λά-
κκο που είχαν άνοιξει γι' αυτόν!...

"Από κείνη την ημέρα ο Γεράσιμος
Μπουράτσας δεν έπαυε ν' άφηγούσε το τί
είχε αντίκρυσει στον "Άλλο Κόσμο. "Ελε-
γε πως... του είχε πάρει την ζωή μ' ένα
σπαθί ο άρχάγγελος Μιχαήλ, πώς έννοιω-
σε την ψυχή του να πετάη κατόπιν στον
ουρανό μέχρι που έφτασε στον παράδει-
σο κι' αντίκρυσε τόν Θεό! Κι' ο Παντο-
δύναμος μόλις τόν είδε, λέει, του δήλω-
σε: «Σ' έφερα ως εδώ για να σε δοκιμά-
σω. Πήγαινε πάλι στη γη να ζήσης με-
ρικά χρόνια». Και τόν έδιωξε.

—Ένοιωθα, μωρέ, πως με βάθετε, είπε
τέλος στους φίλους του, μα δεν μπορού-
σα ούτε να κινήθω, ούτε να μιλήσω. Ευ-
τυχώς που μπόρεσα να συνέβη από το
μουνδιασμό μου γιατί θα με σκεπάζατε
με τα χώματα ζωντανό!...

"Ο Γεράσιμος Μπουράτσας έζησε σω-
στά 13 χρόνια άκόμη κι' όλοι τόν ήξε-
ραν πιά με τ' όνομα «Λάζαρος ο δεύτε-
ρος»! Τέλος τόν 17ην Δεκεμβρίου 1930
πέθανε γιά... δεύτερη φορά... όριστικώς
και άμετακλήτως.

Μά τόν άφησαν σαράντα όχτώ ώρες
άταφο μέχρι που παρουσίασε το πτώμα
του καταφανή τα σημεία της άπαισυνθ-
σεως. Καί τότε πιά τόν έθαψαν για να
μη πάθουν καμιά νέα λαχτάρα!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Πολύ διασκεδάσε η κ. Φιφή με τόν
φιλιτάτο μου "Αγσιίλαο. Καί ήταν
η κυρία αυτή, μιά νεαρή, ψηλή, νό-
στιμη, ξανθιά και στον υπέρτατο θασμό
κοκέτα, που χαϊδεύονταν, λικνιζόταν, ά-
στειευόταν και γελούσε με το τίποτα.

Την έλεγαν «τρελή» για την καλή καρ-
διά της και πρό πάντων για τ' άστεία
και τα πειράγματα που συνήθιζε να κάνει
εις βάρος των φίλων και γνωστών της
και για τα όποια γελούσε πρώτη με τό-
ση χάρη, ώστε δεν βρισκόταν άνθρωπος
στον κόσμο που θα μπορούσε να θυμώ-
ση. Είχε συμπληρώσει «μόλις» τούς εί-
κοσι έξι ετών Μαΐους κι' ήταν το χαϊδεμένο
κι' άτακτο παιδί της συντροφιάς της.

"Όταν λοιπόν η χαϊδεμένη και δημο-
φιλεστέρα κ. Φιφή έβλεπε τόν φιλιτάτο
μου "Αγσιίλαο, έσπρούσε σ' έγκάρδια
γέλια:

—Μά πως είσαστε έτσι, κ. "Αγσιί-
λαε;

Ξεροκατάπινε ο κ. "Αγσιίλαος και την
κυττούσε κάπως πειραγμένος:

—Πώς είμαι κ. Φιφή;
—Δεν έρω, αλλά...
—Είμαι φαινόμενον;
—"Οχι, αλλά...
—Άστεϊος, μήπως;
—"Οχι! Παρακαλώ!
—Γελώεις, μήπως;
—"Οχι! Για όνομα του Θεού! Δεν

είπα τέτοιο πράμα, αγαπητέ μου κ. "Α-
γσιίλαε. Λέω μονάχα ότι...

Καί δεν μπορούσε ν' άποτελειώση τη
φράση της, γιατί καθώς έψαχνε να βρή
τόν χαρακτηρισμό και τόν κυττούσε από
πάνω ως κάτω, την έπιαναν τα γέλια
που μεταδιδόντουσαν σ' όλη την συν-
τροφία. "Άλλος κρυφομύλούσε, άλλος χα-
χάνιζε, άλλος σκούπιζε τα δάκρυα απ'
τά μάτια του κι' όλος μαζί ο κύκλος των
φίλων και γνωστών κυττούσε τόν φιλιτά-
το μου "Αγσιίλαο με ξεκαρδίσματα, τό-
σο πολύ, που στο τέλος παρασυρόταν κι'
ο ίδιος απ' την Ιλαρότητα και γελούσε
μαζί με όλους. Τη στιγμή αυτή, άκρι-
δώς, η κ. Φιφή έλεγε πινυγμένη στα χά-
χανα:

—Γελά κι' ο νοικοκύρης!
Τότε γινόταν σωστό πανδαιμόνιο γέ-
λιου κι' όλοι άναπνέδουσιν στα κάθισμα-
τά τους βεβαιώνοντας ότι η κ. Φιφή ήταν
έκτακτη, έξυπνη, κεφατη νόστιμη, χαρι-
τωμένη κτλ. Οι πονηρότεροι,
μάλιστα, βρισκαν την εύκαιρία,
έπάνω στον ένθουσιασμό τους
για το πνεύμα της χαριτωμένης
κ. Φιφής, ν' απλώσουν το χέρι
και να την χαϊδέψουν κατά λά-
θος!

—Βρέ το άτιμο!...
Τότε ο φιλιτάτος μου "Αγσιί-
λαος που δεν ξέφευγε τίποτα
το άφελές αλλά διαπεραστικό
του μάτι, παρατηρούσε ήσυχα:

—Βλέπω, κ. Θεόδωρε, ότι
με τα άστεία - άστεία και χά-
ρις εις τόν υποφαινόμενον δά-
ζετε καταλλήλως χείρα εις την
άξιολάτρευτον κ. Φιφήν. "Εάν
σας έξυπηρετεί τόσο η εις βά-
ρος μου Ιλαρότης, παρακαλώ,
συνεγίσατε!...

Σε μιά τέτοια περίπτωση,
συνέβη κάποτε να φτάση άπά-
νω στην ώρα και ο άντρας της
κ. Φιφής.

—Τί γελάτε, μωρέ; Πάλι με
τόν "Αγσιίλαο γελάτε;

Κι' ο φιλιτάτος μου "Αγσιίλαος με την
άγία του άφέλεια:

—Πραγματικώς, φίλιτατε Κωστάκη.
Με έμένα γελούν, αλλά πιάσουν συγχρό-
να το πόδι της Ιδίκης σας συζύγου. "Ι-
διοιτέρας ρέπει προς τας έκδηλώσεις
αυτάς ο καλός μου κ. Θεόδωρος. Ρωτή-
στε, παρακαλώ, την σύζυγόν σας πόσες
φορές της έπιπασε τόν πόδα της εν τη
έκρηξη της Ιλαρότητός του!...

Κατακοκκίνισεν ο σύζυγος:

—"Αγσιίλαε!

Κι' ο άγαθός εκείνος άνθρωπος με το

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ

Η εϋδυμη κυρία

ίδιο άθώο ύφος:

—Το δυστύχημα είναι ότι η χερού-
κλα κατευθύνεται πάντα εις περιοχάς
άπηγορευμένας.

Τούρκος έγινε ο κ. Κωστάκης:
—Τέτοια άστεία να λείπουν!
—Είς έμένα το λέτε;
—Σ' έμένα και σε όλους!
—Είς έμένα είναι τελείως περιττόν.

Σας βεβαίω ειλικρινώς ότι είμαι ο μό-
νος που δεν έψαυσα την σύζυγόν σας!
"Εξω φρενών ο κ. Κωστάκης έκανε
τέτοιο έπεισόδιο που η παρέα διαλύθη-
κε κακήν κακώς. "Αλλά η νεαρή και χα-
ριτωμένη κ. Φιφή δεν μπορούσε να ζήση
χωρίς τόν "Αγσιίλαο και τα κατάφερνε
πάλι να άνασυγκροτήση την εϋθυμη έ-
κείνη συντροφία. Τώρα η μεγάλη δια-
σκέδασί της ήταν να πειράξη τόν κ.
"Αγσιίλαο για τα μπάνια:

—Κολυμπάτε, κ. "Αγσιίλαε;
—"Οχι, κυρία μου.
—Γιατί κ. "Αγσιίλαε;
—Δεν γνωρίζω κολύμβιον.
—Καί δεν μαθαίνετε; Σας βεβαίω
πως δεν είναι καθόλου δύσκολο. Το ύγι-
νινότερο πράγμα είναι η θάλασσα και

—"Εγύρισε η Φιφή με προθυ-
μία, χαμογελαστή. Ικανοποιη-
μένη για τόν θαυμασμό του, με
χάρι και γέλια.

Τα μάτια του "Αγσιίλαο
καρφώθηκαν με άπορία στο
φερμουάρ της. Καί, με άπερί-
γραπτη άφέλεια, άπλωσε το
χέρι του, το έδειξε και ρώ-
τησε:

—Αυτό πως λειτουργεί;
—Νά, το τραβάνε κι' ά-
νοίγει.

—Τί μου λέτε; Είναι να εί-
πωμέν... αυτόματον!
Συγχρόνως άπλωνε το χέρι
του άνυπόμονος, να δη και να
θαυμάση το φερμουάρ.

Καί το τραβεί κάτω για
κάτω. Πάταγος έγινε. Γιατί ξα-
φνικά, άναπάντεχα, ήλθε σε
φως ένα θέαμα συναρπαστικό,
που έκανε άλλους να γουρλώ-
σουν τα μάτια τους και άλ-
λους να ούρλιάσουν. "Εντροπή
και ντροπιασμένη η νεαρή
γόσσα τσίριξε:

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

"Από δώ τόν είχε, από κεί τόν είχε
κατάφερε μιά μέρα να τόν παρασύρη στο
Φάληρο. "Ανθρωπος άφελής ο φιλιτάτος
μου "Αγσιίλαος δεν φανταζόταν το τί
γλέντι επρόκειτο να γίνει εις βάρος του
κι' έπειδή ήξερε ότι τα θαλάσσια μπάνια
ώφελουν πραγματικά, έπήρε την άπόφασι.

—Πάμε κ. "Αγσιίλαε;
—Καί δεν πάμε;
—Μπράβοοοοο!

Τού έπρομήθεσαν κι' ένα μαγιώ και
φτάσανε στα μπάνια. Πρώτη βγήκε απ'
την καμπίνα της η νεαρή κ. Φιφή φορών-
τας ένα μαγιώ που της τόν είχαν στείλει
μόλις απ' την "Αμερική κι' ήταν μ' αυτό
χάρμα όμορφιάς. Μαύρο μεταξωτό ήταν
το μαγιώ και το άσπρο της κορμί φάν-
ταζε μέσα σ' αυτό προκλητικώτατο, σε
μιά αντίθεσι γοητευτική. "Από πίσω το
μαγιώ είχε ένα φερμουάρ, κάτω για κά-
τω—μοντέλλο που, φαίνεται, μόλις είχε
λανσαριστή. Σεινάμενη, κουνάμενη και
λικνιζόμενη κατέβηκε στην άμμουδιά και
σε λίγο βγήκαν απ' τις καμπίνες και τ'
άλλα μέλη της παρέας που γούρλωσαν
τά μάτια καθώς είδαν την ξανθή τους
"Αφροδίτη με την κοινούργια της εκείνη
συναρπαστική εμφάνισι.

Νάτος κι' ο "Αγσιίλαος! Δεν πρόφτα-
σε να βγή απ' την καμπίνα του και πρώ-
τη η κ. Φιφή ξέσπασε:

—"Ερχεται το φαινόμενον!
Ούρλιασαν οι άλλοι:

—"Ο "Αγσιίλαος!
—Με το μαγιώ του!

—"Αμάν!
Σοβαρός - σοβαρός με το κεφάλι του
ψηλά, σαν να φορούσε άκόμα το σκληρό
κολάρρο του, κατέβηκε ο φιλιτάτος μου
"Αγσιίλαος κι' ο κόσμος μαζευόταν απ'
όλη την πλαζ να δη και να θαυμάση το
φαινόμενον. "Αδιάφορος για τα γέλια ο
"Αγσιίλαος προχωρούσε κι' ύστερα έμει-
νε κατάπληκτος μπροστά στο μαγιώ της
κ. Φιφής. Την ζύγωσε:

—"Ω! "Ω! Είσαστε θαύμα!
—Σας άρέσει το μαγιώ μου;

—"Ω! "Ω! "Αριστούργημα! Γυρίστε
να σας ιδώ!

—"Εγύρισε η Φιφή με προθυ-
μία, χαμογελαστή. Ικανοποιη-
μένη για τόν θαυμασμό του, με
χάρι και γέλια.

Τα μάτια του "Αγσιίλαο
καρφώθηκαν με άπορία στο
φερμουάρ της. Καί, με άπερί-
γραπτη άφέλεια, άπλωσε το
χέρι του, το έδειξε και ρώ-
τησε:

—Αυτό πως λειτουργεί;
—Νά, το τραβάνε κι' ά-
νοίγει.

—Τί μου λέτε; Είναι να εί-
πωμέν... αυτόματον!
Συγχρόνως άπλωνε το χέρι
του άνυπόμονος, να δη και να
θαυμάση το φερμουάρ.

Καί το τραβεί κάτω για
κάτω. Πάταγος έγινε. Γιατί ξα-
φνικά, άναπάντεχα, ήλθε σε
φως ένα θέαμα συναρπαστικό,
που έκανε άλλους να γουρλώ-
σουν τα μάτια τους και άλ-
λους να ούρλιάσουν. "Εντροπή
και ντροπιασμένη η νεαρή
γόσσα τσίριξε:

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γόσσα.

—"Ηλιθιε, ζών, γαιδούρι, δλάκα!
τσίριξε η νεα-
ρή γό

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΟΛΟΓΟΣ

Ραδιοενεργόν ιώδιον στους καρδιακούς

Νέα μέθοδος θεραπείας της στηθάγχης

Ένας άντρας 40 ετών, γυρίζοντας μία μέρα στο σπίτι του, ένοιωσε ξαφνικά στο στήθος ένα δυνατό πόνο, σαν μαχαίρα, κι έπεσε μισολιπόθυμος. Ο γιατρός που τον εξέτασε, δεν δυσκολεύθηκε να διαγνώσει ότι έπασχε από στηθάγχη την κοινότερη και οδυνηρότερη καρδιακή πάθηση, που οφείλεται σε ανεπάρκεια αίματος και οξυγόνου στον μύη της καρδιάς.

Επειτα απ' την κρίση αυτή, ο άρρωστος έμεινε στο νοσοκομείο για αρκετές βδομάδες. Πήρε όλα τα γνωστά φάρμακα για την καρδιά: ιωδιούχον κάλιο, καταπραυντικά, άρτοπίνη, κινιδίνη, νιτρογλυκερίνη... Τίποτα όμως δεν τον ώφελησε. Πάθαινε μέχρι 15 κρίσεις στο 24ωρο, με την παραμικρή συγκίνηση ή σωματική κόπωση. Καί τη νύχτα ακόμη, τον ζυπνούσαν επανειλημμένες οι πόνοι.

Οι γιατροί προειδοποίησαν τους δικούς του ότι δεν θα ζούσε πολύ ακόμη.

Τού πρότειναν ωστόσο, αν ήθελε, να δοκιμάσουν πάνω του μία καινούργια θεραπεία. Έκείνος δέχθηκε άμέσως, με την ελπίδα ν' ανακουφισθ' απ' τους αόρητους πόνους.

Αρχισαν λοιπόν να του δίνουν ραδιοενεργόν ιώδιον (ένα υποπροϊόν των εργοστασίων ατομικής ενέργειας). Έπαιρνε μία δόσι κάθε 2—3 μήνες. Με την πρώτη κι' όλος, η κατάσταση του άρχισε να καλυτερεύει. Ένώ πριν έπαιρνε ως 500 ταμπλέτες νιτρογλυκερίνης την ημέρα, προσπαθώντας έτσι να κάμει ήπιότερες τις κρίσεις, μετά την πρώτη δόσι ιωδίου δεν χρειαζόταν περισσότερες από 8 ταμπλέτες.

Επειτα από την τετάρτη δόσι, είχαν πιά σταματήσει τελείως οι κρίσεις της στηθάγχης. Κι' ο πρώην άρρωστος μπόρεσε να ξαναρχίσει τη δουλειά του και να ζήσει ευτυχισμένος.

Εκτός απ' την περίπτωση αυτή, το ραδιοενεργόν ιώδιον δοκιμάστηκε και σ' άλλες 12. Στις 8, οι ασθενείς θεραπεύθηκαν τελείως. Οι υπόλοιποι 4 παρουσίασαν καλύτερη μικρότερη και παροδική. Πρέπει ωστόσο να σημειωθεί ότι σ' όλους αυτούς δεν είχαν ωφελήσει καθόλου τα συνήθισμένα φάρμακα κατά της στηθάγχης.

Τα αποτελέσματα αυτών των δοκιμών περιέχονται σε μία ανακοίνωση που έγινε στην Έταιρεία Αμερικανικών Ιατρών από το δόκτορα Χέρμαν Μπλουμγκαρντ και τους βοηθούς του δόκτορες Φρήντμπεργκ και Κούρλαντ. της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ.

Ένας άλλος άρρωστος, χτίστης, ηλικίας 60 ετών, αισθανόταν στην άρχη ελαφρούς πόνους στο στήθος, ανέβαινε με δυσκολία και κουραζόταν εύκο-

λα. Έπειτα έπαθε μία κρίση διαστολής, κατά την οποία διερράγη ένα αίμοφορο αγγείο και προκάλεσε βλάβες του καρδιακού μυός. Από τότε, οι κρίσεις της στηθάγχης έγιναν τόσο συχνές, ώστε επί 14 μήνες δεν μπορούσε καθόλου να βγ' απ' το σπίτι του.

Με το ραδιοενεργόν ιώδιον, εξαφανίσθηκαν όλα αυτά τα συμπτώματα και μπόρεσε να ξαναρχίσει τη δουλειά του.

Το ιώδιον ώφελσε επίσης άρρωστους, που έπασχαν από αδυναμία της καρδιάς και ύδρωπικία. Μία απ' τις κυριότερες αιτίες της ύδρωπικίας — που εκδηλώνεται με πρήξιμο των ποδιών και άλλων μερών του σώματος — είναι η κακή κυκλοφορία του αίματος. Σε τέτοιες περιπτώσεις, το ραδιοενεργόν ιώδιον έδωσε αποτελεσματικά αξιολόγια — όχι όμως όσο στη στηθάγχη.

Επίσης παρατηρήθηκε βελτίωση σε ασθενείς που έπασχαν και από διαβήτη, μαζί με τις καρδιακές τους εννοηλίες. Η σκέψις του δόκτορος Μπλουμγκαρντ να δοκιμάσει τη νέα αυτή θεραπευτική μέθοδο προήλθε απ' τη μελέτη της επιδράσεως της ορμόνης του θυρεοειδούς αδένος στην καρδιά. Ήταν γνωστό ήδη ότι, με τη χειρουργική αφαίρεσις του αδένος αυτού, ανακουφίζονται σημαντικά οι καρδιακοί. Έφθον λοιπόν, το ραδιοενεργόν ιώδιον καταστρέφει τους ιστούς του θυρεοειδούς κι' ελαττώνει έτσι τη λειτουργία του, έδωσαν το συμπέρασμα ότι θα μπορούσε ίσως ν' αντικαταστήσει την χειρουργία, για τη θεραπεία των καρδιακών. Κι' ο συλλογισμός αυτός αποδείχθηκε ορθός στην πράξη.

Η μόνη ανεπιθύμητη συνέπεια της ελαττώσεως της δράσεως του θυρεοειδούς αδένος, είναι η αύξηση της ποσότητας της χοληστερόλης, που περιέχεται στο αίμα. Η χοληστερόλη (μία λιπαρή ουσία, που υπάρχει στο βούτυρο, στο έλγκι, στα νεφρά, στο σπκόνι, κλπ.) φαίνεται ότι συντελεί στην αρτηριοσκληρώσι. Επομένως, η θεραπεία με ραδιοενεργόν ιώδιον — όπως άλλωστε κι' η αφαίρεσις του θυρεοειδούς — αυξάνει την προδιάθεσι προς την παθολογική αυτή αλλοίωσι των αρτηριών.

Όστόσο, παρ' όλο αυτό το μειονέκτημά της, η νέα θεραπευτική μέθοδος έρχεται να προσφέρει καινούργιες ελπίδες στα θύματα της στηθάγχης, που δεν είδαν ωφέλεια με κανέναν άλλο φάρμακο.

Τα συμπτώματα της ψυχονευρώσεως

Η κούρασις περνάει σ' ουσία μ' έναν καλόν ύπνο τη νύχτα. Τα ψυχονευρωτικά όμως α-τομα νοιώθουν τον έαυτό τους

διακόως κουρασμένο, ακόμη κι' όταν ύπνάνε το πρωί. Η ψυχονευρωσις μπορεί επίσης να εκδηλωθ' με συμπτώματα των μυών (δυσκολία της οοάσεως, διαστολή της κόπης, πονοκεφάλους, κλπ.). Οι γιατροί έχουν βοηθ' τους μεθόδους να διακρίνουν τα ψυχονευρωτικά συμπτώματα από κείνα που έχουν οργανική προέλευσι.

Μία τολμηρή έγχειρσις

Μία νέα χειρουργική επέμβασις εξασφαλίζει περισσότερη κυκλοφορία αίματος στον έγκεφαλον. Ο χειρουργός κόβει την εξωτερική καρωτίδα αριστερά και την συνδέει με την εξωτερική σφαγιτιδα αλέδα. Προκειται για μία έγχειρσις τολμηρή, που έχει όμως συνήθως άοιστα αποτελέσματα.

Το νικωτινικόν δξύ εναντίον της αρθρίτιδος

Το νικωτινικόν δξύ, που άποκαλείται επίσης Βιταμίνη ΡΡ, άποδείχθηκε πολύ αποτελεσματικό εναντίον της νωσίας αρθρίτιδος. Παρέχεται από το στόμα σε ήμεσες δόσεις 400 νιλιοστογράρμων. Μπορεί να χορηγηθ' έπίσης και με ένδοφλέβιες ένεσεις.

Το τραυματικόν «σόν»

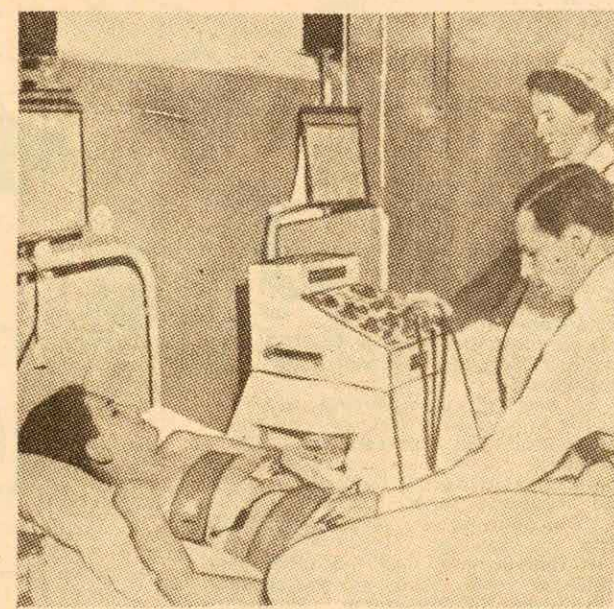
Σύμφωνα με τα πειράματα των Γάλλων έπιστημόνων, η νοσήσις 500 νιλιοστογρ. βιταμίνης C από το στόμα πων από μία χειρουργική επέμβασι, ή πων από μία δυσκολή έξαγωγή δοντιού πεοιορίζει στο έλάνιστον ή εξαφανίζει τελείως το τραυματικόν «σόν».

Η θεραπεία της ροδόδους ακμής

Πειράματα, που έγιναν στην άμερικανική κλινική Μάνιο απέδειξαν ότι τα βιταμινικά παρασκευάσματα της κατηγορίας Β και ιδίως της βιταμίνης Β2 υποβοηθούν σε μεγάλο βαθμό τη θεραπεία της ροδόδους ακμής.

Το καρδιοχτύπι μένει μυστηριώδες

Είνε γνωστό σ' όλους εκ πεί-

ΣΙΔΗΡΟΥΣ ΠΝΕΥΜΩΝ ΜΕ «ΗΛΕΚΤΡΟΣΟΚ»

Δυό Γερμανοί έπιστήμονες, έφτιαξαν την άναπνευστική αυτή συσκευή που λειτουργεί τελείως διαφορετικά από τις συνήθισμένες. Με κατάλληλα «ηλεκτροσόκ» προκαλεί τη συσπασσι του θώρακος δημιουργώντας έτσι τεχνητή άναπνσι. Η νέα αυτή συσκευή προβλέπεται ότι θ' αντικαταστήσει τους συνήθισμένους και δαπανηρούς σιδηρούς πνεύμονες. Οι δύο Γερμανοί έπιστήμονες υπολογίζουν ότι το κόστος της γαστρικής της δεν θα υπερβαίνει τα 500 δολάρια.

ας ότι οι συγκινήσεις μπορεί να προκαλέσουν διάφορες φυσιολογικές αντιδράσεις στην καρδιά. Ξέρουμε π.χ. το τυποκάροδι, που μας προκαλεί ο φόβος και το συναισθημα βάρος στην καρδιά απ' τη θλίψη. Όστόσο, οι καρδιολόγοι άναγνουν ακόμη το είδος του δεσμού μεταξύ των συγκινήσεων και της επιδράσεως τους στην καρδιά. Πιστεύουν πάντως ότι οι συγκινήσεις είναι ένας κυριώτατος παράγον αύξήσεως της πίεσεως του αίματος.

Για τους κολυμβητάς

Είνε σφάλμα αυτό που νομίζουν πολλοί, ότι παθαίνουν «κράμπα» στα νεύρα ή στα πόδια αν κολυμπήσουν σε πολύ κρύο νερό ή άμέσως μετά το φαντίο. Οι περισσότερες «κράμπες» συμβαίνουν στην κνήμη, συνθέτεια δέ στους έλαστικές κολυμβητές παρ' ότου έπαγγελλιατίες. Ο καλύτερος τρόπος άνακούφισεως του πόνου είναι να πεντώνουμε τον μύη έκείνο μόλις αισθανόμεθα ότι φθάνει η «κράμπα».

Βαγόνια χωρίς έντομα

Κατά το βάψιμο των έσωτερικών τοιχωμάτων των σιδηροδρομικών βαγονιών, οι Ρώσοι μεταχειρίσθηκαν βαφές που περιέχουν Ντι-Ντι-Τι. Έτσι, τα έντομα ωφάνε μόλις καθίσουν πάνω τους. Όπως άπεδείχθη με πειράματα η άποτελεσματικότητα διάλυσις Ντι-Ντι-Τι είναι πυκνότητας 10 %.

Φάρμακο για το έλκος

Ένα νέο φάρμακο λέγεται ότι άνακουφίζει κι' ότι θεραπεύει τα γαστρικά έλκη ακόμη κι' όσα δεν πονούν σε καμιά άλλη θεραπεία. Ονομάζεται «κουτοόλ» και είναι προϊόν της άμερικανικής εταιρείας Πάσκε. Νταϊδς και Σίς. Χορηγείται απ' το στόμα και, σε μερικές βδομάδες έπουλώνει κι' εξαφανίζει τα έλκη. Δοκιμάσθηκε σε 16 έλκοπαθείς που είχαν ύποβληθ' ύαται σε 15 έβδομάδων στερεότυπη θεραπεία. Σε 4—6 βδομάδες λοιπόν, οι 15 απ' αυτούς δεν παρουσίασαν πια κλινικά συμπτώματα του έλκους.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟΤΕΡΟ χημικό έργαστήριο

Ο πολλαπλός ρόλος του σπκόνιού

Κανένα όργανο του σώματος δεν κάνει τόσο πολλές δουλειες, όσες το σπκόνι. Είναι εργοστάσιον, άποθήκη, άγρυπνος φρουρός και χημικό έργαστήριον...

Έχει περίπου το σχήμα τριγωνικού πρίσματος, με την κορυφή προς τ' άριστερά και βρίσκειτο στο έπάνω δεξιό μέρος της κοιλίας. Ζυγίζει 1½ κιλό κι' έχει διαστάσεις 10—20 πόντων. Για να πιάσει όσο το δυνατό λιγώτερο χώρο, προσαρμόζεται πάνω κι' ολόγυρα σ' άλλα όργανα—το δεξιό νεφρό, το κάτω μέρος του στομάχου και το παχύ έντερον.

Θάλεγε κανείς ότι ή Φύσις, όταν έφτανε το σπκόνι, είχε στο νου της τον αριθμό 5. Πράγματι, το όργανο αυτό έναίνεται με το σώμα με πέντε συνδέσμους, χωρίζεται σε πέντε λοβούς, και περιέχει πέντε είδη άγγειων (σωλήνες, άγνους, φλέβες, αρτηρίες και λεμφικά άγγεια).

Το αίμα απ' το στομάχι, τη σπλήνα, το πάγκρεας και τα έντερα διοχετεύεται στο σπκόνι, φιλτράρεται, αλλάζει σύστασι και ξαναεμφύει διαφορετικά. Τα νεκρά και κατεστραμμένα ήδη έρυθρα αίμαζαίρια του δίνουν στο σπκόνι την πρώτη ύλη για την παραγωγή της χολής. Το πηχτό αυτό και πικρό υγρό, με το πρασινωκίτρινο χρώμα, περιέχει νερό, χρωστικές ουσίες, χολικά άλατα κι' άλλα συστατικά. Η ποσότης του εξαρτάται απ' το φαγητό που τρώμε. Κατά μέσον όρον, κυμαίνεται γύρω απ' το μισό κιλό στο 24ωρο.

Απ' το σπκόνι ξεχύνεται στη χολδόχο κύστι, κι' από κεί στα έντερα. Χρησιμεύει δε για τη χώνεψι των λιπαρών τροφών, σε συνεργασία μ' ένα «φύραμα» που παράγεται απ' το πάγκρεας. Τα λίπη διασπώνται έτσι στα συστατικά τους, περνούν στα λεμφικά άγγεια και ξαναγυρίζουν από άλλο δρόμο στο σπκόνι.

Κανονικά, το σπκόνι κατεργάζεται διάφορες θρεπτικές ουσίες (αυτές που πρέπει ν' αποτελούν την τελεία διατροφή), δηλαδή σάκχαρα, πρωτεΐνες και λίπη. Η ποσότης του λίπους πρέπει νάνε 2—4%. Αν αύξηθ' πολύ, άρχίζει να κουράζει επικίνδυνα το σπκόνι. Τα σάκχαρα μεταβάλλονται σε «γλυκογόνο», που άποθηκεύεται στο σπκόνι, για να χρησιμοποιηθ' άργότερα απ' τον οργανισμό, όταν ύπάρξη ανάγκη.

Όσο για τις πρωτεΐνες, ή πέψις τους άρχίζει στο στομάχι, αλλά τελειώνει στο σπκόνι, όπου αλλάζουν μορφή και γίνονται κατάλληλες για τους ιστούς του σώματος.

Το σπκόνι μας προφυλάσσει όσο μπορεί απ' τα δηλητήρια και τις τοξίνες. Όταν π.χ. εισχωρήσι στον οργανισμό μας με οποιοδήποτε τρόπο μία ποσότης άρρενικού, το συγκρατεί το σπκόνι. Αν όμως ή δόσις του δηλητηρίου είναι πολύ μεγάλη, ή αν το σπκόνι μας έχη εξασθενήσει από

άρρώστεια ή από άλλο λόγο, δεν μπορεί πιά να μας σώσει απ' τη δηλητηρίασι.

Με τη βοήθεια ώρισμένων διταμινών και με πρώτη ύλη τις πρωτεΐνες, το σπκόνι παράγει πολύτιμες ουσίες, όπως την «προθρομβίνη» που συντελεί στο πήξιμο του αίματος. Χρειαζεται όμως γι' αυτή τη λειτουργία του άκετή διταμίνη Κ, που περιέχεται στα πράσινα χορταρικά.

Όταν ή Φύσις δημιουργήσει το σπκόνι, φρόντισε να το φτιάσει πολύ μεγαλύτερο απ' όσο χρειάζεται. Σε περίπτωση λοιπόν σθεναράς άσθενείας, μπορεί ο χειρουργός ν' αφαιρέσει τ' 80% αυτού του όργανου. Το κομμάτι που θ' άπομείνη άρκεί αν είναι υγιές για τις άνάγκες του όργανισμού μας. Άλλωστε, με κατάλληλη δίαιτα, το σπκόνι ξαναδημιουργείται πολύ γρήγορα.

Είνε πολλές οι άσθενείες, οι μολύνσεις, οι χρόνιες δηλητηριάσεις, κλπ., που άπειλούν το πολύτιμο αυτό όργανο. Η «κίρρωσις», ή γνωστότερη απ' όλες—είνε ένα είδος εκφυλίσεως του σπκόνιού. Συχνά την άποδίδουν σε ύπερβολική κατανάλωσι οινόπνευματων ποτών. Στην πραγματικότητα όμως, μόνο τ' 5% των άλκοολικών παθαίνουν κίρρωσι του ήπατος, κι' αυτοί δε έχι έπ' το πολύ άλκοόλ, αλλά υπό έλαττωματική δίαιτα.

Για να λειτουργή κανονικά, το σπκόνι χρειάζεται ιδίως χολίνη (μία διταμίνη Β) και μεθειονίνη. Η χολίνη περιέχεται σ' αυγά, το κρέας, τα σιτηρά και τη σόγια. Η μεθειονίνη ύπάρχει σε άφθονία στο γάλα, το κρέας και το σπκόνι. Τα πειράματα έχουν άποδείξει ωστόσο ότι ο οργανισμός πρέπει να πάρη απ' τα σάκχαρα της τροφής τις περισσότερες θερμίδες που του χρειάζονται, και δευτερευόντως απ' τα λίπη και τις πρωτεΐνες. Πρέπει επίσης να ύπάρχουν στη δίαιτά μας αρκετές διταμίνες και μεταλλικά άλατα του σιδήρου, του άσβεστιου του φωσφόρου κλπ. Μία τέτοια δίαιτα διατρεί υγιές το σπκόνι, το άξιολάσιμο αυτό έργαστήριον του σώματος, αλλά κι' εξασφαλίζει την κανονική λειτουργία ολόκληρης της ανθρώπινης μηχανής.

Νέες φορολογικαί.. διευκολύνει...

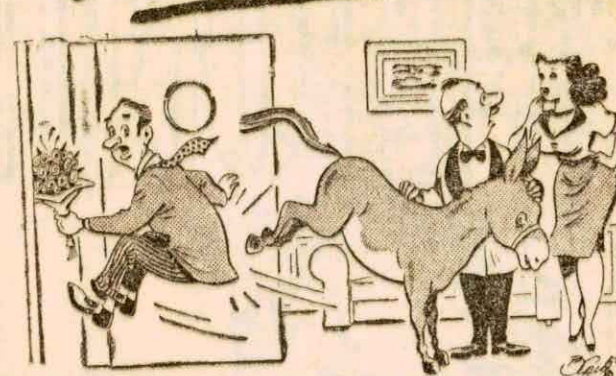
(Του 'Αρχέλαου)

Τα πειράματα έχουν άποδείξει ωστόσο ότι ο οργανισμός πρέπει να πάρη απ' τα σάκχαρα της τροφής τις περισσότερες θερμίδες που του χρειάζονται, και δευτερευόντως απ' τα λίπη και τις πρωτεΐνες. Πρέπει επίσης να ύπάρχουν στη δίαιτά μας αρκετές διταμίνες και μεταλλικά άλατα του σιδήρου, του άσβεστιου του φωσφόρου κλπ. Μία τέτοια δίαιτα διατρεί υγιές το σπκόνι, το άξιολάσιμο αυτό έργαστήριον του σώματος, αλλά κι' εξασφαλίζει την κανονική λειτουργία ολόκληρης της ανθρώπινης μηχανής.

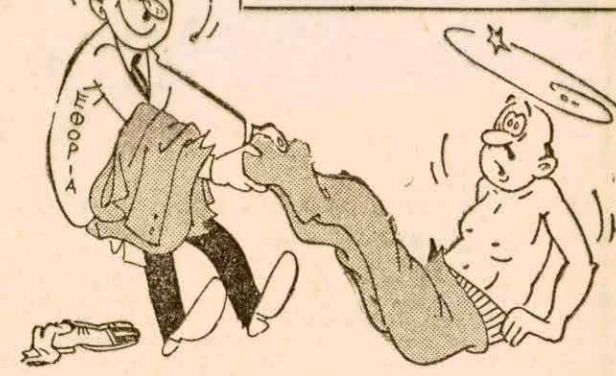
Οίκινδυναι της παχυσαρκίας

Κατά την στατιστική του Έθνικού Ίνστιτούτου Υγείας, τα ένα τέταρτο των ένηλικών Αμερικανών είναι παχύσαρκοι. Ές άλου τ' 60% των γυναικών ηλικίας 50—70 ετών έχουν αρκετά κιλά παραπάνω απ' τα κανονικά. Όλοι αυτοί οι παχύσαρκοι κινδυνεύουν περισσότερο να παθουν διαβήτη, χολοκυστίτιδα, καρδιακές και κυκλοφοριακές ανωμαλίες κλπ. Ο διαβήτης προσβάλλει διπλάσιους παχύσαρκους παρά ανθρώπους κανονικού βάρους. Για την ελάττωσι όμως των περιττών κιλών, δίχως κίνδυνο της υγείας, χρειάζονται συμβουλές και παρακολούθησι γιατρού.

Τελωτοθεραπεία

ΟΤΑΝ Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΕΧΕΙ... ΣΤΑΥΛΟ ΣΤΟΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΟ
—Φαντάστηκες, κόρη μου, πως θα κάτω εγώ να κουράζωμαι με τους ύποψηφίους σου;...
(Του Β. Χριστοδούλου)

Νέες φορολογικαί.. διευκολύνει...

(Του 'Αρχέλαου)

Πώ, πώ, πώ, κάτι μελιζάνες που έχω σήμερα!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

—Η μουσική, δεσποινίς, είναι κάτι που μας γοντεύει όλους τους άντρες!

ΒΕΡΟΝΙΚΑ

Αίσθηματικό διήγημα

ΤΗΝ πρώτη φορά που την είδε ήταν τη βραδυά πουχε ξεχάσει το πορτοφόλι του σπίτι και δεν μπορούσε να πληρώσει το κονιάκ του στο μπάρμαν του «Μικρού Παράδεισου». Ο μπάρμαν θα μπορούσε να του δώσει με πίστωση όλα τα μπάρ, γιατί ήξερε πως ο Ριχάρδος ήταν πλουσιόπαιδο. Μα η γυναίκα εκείνη επενέβη και είπε με ύποκωφ φωνή:

—Πληρώνω εγώ, μικρούλη μου, αν δεν έχεις λεφτά.
Ο μπάρμαν την κύτταξε με άπορία. Την ήξερε από καιρό που έρχοταν στο μπάρ. Φαινόταν πάντα άφηρημένη κι' όλο κάπνιζε. Δεν έμοιαζε με τις άλλες που γύρευαν να κάνουν συντροφιά με τους πελάτες. Ήταν πάντα σιωπηλή και σπάνια χαμογελούσε. Ο νεαρός, μ' όλες τις παρατηρήσεις του μπάρμαν, την άφησε να πληρώσει. Ωστόσο την κύτταζε καλά. Ήταν μια γυναίκα μεγάλη στην ηλικία, κάπου τριάντα πέντε χρονών, ψηλή κι' αδύνατη, με πρόσωπο μαραμένο με μαλλιά κόκκινα, αρκετά συμπαθητική.
—Πώς σε λένε; τη ρώτησε ο νεαρός, που ήταν μόλις είκοσι χρονών.
—Βερόνικα. Έσενα πώς σε λένε;

—Ριχάρδο.
Ο νεαρός κύτταξε το ρολόι του. Ήταν αργά, έπρεπε να γυρίσει σπίτι του. Μα η Βερόνικα, βλέποντάς τον να φεύγει, του είπε:
—Ξέρεις, μικρούλη μου, αν με χρειαστής, θυμήσου με. Μπορώ να σε βοηθήσω σε ό,τι θέλεις.

Ο Ριχάρδος γελούσε με την απρόοπτη αυτή γνωριμία, που του φαινόταν πολύ παράξενη και πολύ διασκεδαστική. Την ξαναείδε λίγες μέρες αργότερα, στο ίδιο κέντρο. Τον χαιρέτησε χαμογελώντας:

—Γεια σου, μικρούλη μου!
Ο Ριχάρδος τη χαιρέτησε κι' αυτός από μακριά, γιατί ήταν με κάποιους φίλους του. Μα όλη την ώρα, η Βερόνικα δεν ξεκολλούσε τα μάτια της από πάνω του. Δίχως άλλο είχε έρωτα για τον «μικρούλη». Αυτό θα της συνέβαινε για πρώτη φορά στη ζωή της.

—Είναι ώριος σαν άγγελος, είπε η Βερόνικα στο μπάρμαν, όταν έφυγε ο Ριχάρδος. Πάντα ονειρευόμουν ένα τέτοιο άντρα.

—Το κακό είναι πως δεν σου δίνει σημασία, Βερόνικα. Έπειτα είναι αραβωνιασμένος, με μια κοπέλλα, νέα κι' όμορφη, όπως αυτός.

—Χμ! Έκανε η γυναίκα. Αραβωνιασμένος, καταλαβαίνω, μ' ένα «Κρινολούλουδο». Κάτι τέτοια κορίτσια είν' ανόητα. Η Βερόνικα δεν είχε πιά το νού της παρά στο «μικρού-

λη». Όλοένα τον ονειρευόταν. Ποτέ σ' όλη την άχαρη ζωή της δεν είχε νοιώσει παρόμοιο αίσθημα.

Κάποιο βράδυ, ο Ριχάρδος, πηγαίνοντας στο «Μικρό Παράδεισο», φώναξε τη Βερόνικα να του κάνει συντροφιά. Εκείνη πήγε και κάθισε στο τραπέζι του, μα ανησυχούσε βλέποντας πόσο το πρόσωπο του «μικρούλη» ήταν χλωμό και κουρασμένο.

—Είμαι απελπισμένος, Βερόνικα, της είπε με κομμένη φωνή. Δεν ξέρω πώς θα τελειώσει αυτή η ιστορία, μα σίγουρα θα τελειώσει άσχημα.

—Τί σούκαναν, μικρούλη μου;
—Αραβωνιάστηκε μ' έναν άλλο. Τό έκανε επίτηδες. Επότηδες! Αυτόν δεν τον αγαπάει, μα τόκανε για να με πεισμίση, γιατί, έλεγε, πως την παραμελούσα και πως μεθώ, εδώ, στο μπάρ. Ίσως νάχη δίκιο, μα τώρα που αραβωνιάστηκε μ' άλλον, νοιώθω πως δεν μπορώ να κάνω δίχως αυτή. Η Βερόνικα κατάλαβε πως ο «μικρούλης» της μιλούσε για το «Κρινολούλουδο» κι' ένοιωσε κάποιο σφίξιμο στην καρδιά.

—Θα δής που θα γυρίσει, μικρούλη μου, του είπε σιγανά. Αφού είν' έρωτευμένη μαζί σου πώς μπορεί να παντρευτεί άλλον; Έγω δεν θα τόκανα αυτό, έστω κι' αν επρόκειτο για ένα βασιλιά.

Μα το «Κρινολούλουδο» δεν γύρισε φαίνεται, γιατί ο Ριχάρδος, έπειτα από λίγες μέρες, ξαναπήγε στο μπάρ, γυρνώντας τη Βερόνικα.

—Τελείωσαν όλα, της είπε απελπισμένα σαν κάθισε κοντά του. Μα θα τον σκοτώσω σαν σκυλί, γι' αυτό μπορείς να είσαι σίγουρη.

Η Βερόνικα κατάλαβε πως ο «μικρούλης» δεν άστειόταν. Είχε στην τσέπη του ένα περιστρόφο και της τόδειξε περήφανα.

—Μη σε κλετιζέσαι, αγόρι μου, χάθηκαν τ' άλλα κορίτσια;

—Την αγαπάω, καταλαβαίνεις; Την αγαπάω. Είπε ο πρώτος μου έρωτας. Αυτός εινε ένας παλιάνθρωπος. Δίχως άλλο θα κατάφερε να την κάνει έρωμένη του. Κάθε μέρα πάνε

μαζί σε κάποιο σπίτι. Θα τον σκοτώσω τον άτιμο!

Εσύ θα με βοηθήσεις, δεν είν' έτσι, Βερόνικα;

—Φυσικά, μπορείς να υπολογίζεις σε μένα. Θα σε βοηθήσω. Θα τους παρακολουθήσω και θα σε ειδοποιήσω.

Οι μέρες όμως περνούσαν και η Βερόνικα δεν τον είχε ειδοποιήσει. Άραγε δεν ήθελε ν' ανακατευτεί ή τόκανε για να μη τον μπλέξει σε μια άσχημη ιστορία; Τότε, ο Ριχάρδος αποφάσισε να ενεργήσει μόνος του.

Ενα βράδυ τους είδε να μπαίνουν στο σπίτι του άλλου. Ενοιώσε το αίμα του ν' ανεβαίνει στο κεφάλι κι' έστριψε το περιστρόφο του. Θα τους περίμενε υπομονετικά ώσπου να ξαναβγούν. Περίμενε, με τη ζήλεια στην ψυχή, τρεις ολόκληρες ώρες στο δρόμο, ώσπου νύχτωσε έντελως. Τέλος, τους είδε να βγαίνουν. Εκείνη, το «Κρινολούλουδο», ήταν χλωμή, εύθραυστη. Ο άλλος την κρατούσε απ' το μπράτσο με ύφος νικητού. Ο Ριχάρδος σκέφτηκε πως έπρεπε να τους αφήσει να πλησιάσουν και να πυροβολήσει εκείνον. Δεν ήθελε να σκοτώσει το «Κρινολούλουδο».

Μα δεν πρόλαβε να πυροβολήσει. Ένας πυροβολισμός αντήχησε πλάι του και σωριάστηκε κάτω ανάσθιος. Άμέσως ο κόσμος μαζεύτηκε γύρω. Ο Ριχάρδος ήταν χτυπημένος στον ώμο. Πέρασαν λίγα λεπτά πριν συνέβη και καταλάδη ποιος τον είχε χτυπήσει. Είπε τη Βερόνικα ήσυχη, να κρατάει ακόμα το περιστρόφο στο χέρι της και να χαμογελάει σα μεγάλη δούκισσα. Είχε φορέσει τα πιο καλά της φορέματα και τα ψεύτικα κοσμήματά της.

—Τί με κυττάτε όλοι σας έτσι; φώναξε στον κόσμο. Έγω τον πυροβολήσα. Γιατί κανετε τόσο φασαρία; Για να τον χτυπήσω θα πή πως είχα τους λόγους μου.

Το τραύμα του Ριχάρδου ήταν, εύτυχως, επιπόλαιο. Έγινε καλά σε μερικές βδομάδες. Και είδε πάλι τη Βερόνικα το ίδιο ντυμένη, στη δίκη, πριν απ' την καταδίκη της.

—Έγω τον πυροβολήσα, είπε με απόβεια στο δικαστήριο, ήταν ένας τυπος που δεν μ' άρεσε. Ένας αντιπαθητικός τυπος.

Κανείς δεν προσπάθησε να την υπερασπίσει, μα ούτε η ίδια υπεράσπισε τον εαυτό της. Δεν είπε λέξη ούτε όταν την καταδίκασαν σε είκοσι χρόνια φυλακή.

Ο Ριχάρδος κατάφερε να την πλησιάσει και να της σφίξει το χέρι όταν δυο αστυνομικοί την οδηγούσαν στη φυλακή. Εκείνη τον χαμογέλασε.

—Δεν σου είπα πως μπορούσες να υπολογίζεις σε μένα, μικρούλη μου; του είπε. Φανταστήκες πως θα σ' έσωνα να χάσεις τη ζωή σου γι' αυτόν τον παλιάνθρωπο και το ανόητο «Κρινολούλουδο» σου; Τό πίστεψες στ' αλήθεια; Σ' έσωσα, μικρούλη μου...

—Γιατί σ' αγαπούσα; Μ' αυτό δεν το είπε η Βερόνικα, μοναχά το σκέφτηκε. Ο Ριχάρδος γύρισε αλλού το πρόσωπό του, για να μη τον δουν πως έκλαψε. Έφυγε σιγά, ενώ η Βερόνικα χανόταν για πάντα απ' τα μάτια του.

Εξω, στο δρόμο, τον περίμενε το «Κρινολούλουδο». Την καταδίκασαν είκοσι χρόνια, σκεφτόταν. Είμαι εύχρηστημένη. Δίχως άλλο βάραν έρωμένη του. Ίσως κατάλαβαίνω πολλά πράγματα. Τί τρομερά νάχη στη ζωή του μια τέτοια γυναίκα! Μα κι' εγώ μ' αυτών τον άτιμο που εμπλέκεται και που με παράτησε στο τέλος τα έκανα θαλάσ-

σα. Άραγε θα με συγχωρήσει ο Ριχάρδος;

Ο Ριχάρδος όμως κύτταζε το «Κρινολούλουδο» από μακριά, αδιαφορά.

«Φτωχή Βερόνικα! Ήταν μια εξάίσια γυναίκα, μια μεγάλη ψυχή!...» σκεφτόταν ο νεός, μιλώντας με τον ίδιο τον εαυτό του.

MARIA KAZAMPELLA

Η Βαβίλιβα του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Η Τερέζα συναντά τη Φράγκα, της λέει ότι θα φύγει από το σπίτι κι ότι παραιτείται της περιουσίας της και πραγματοποιεί την απόφασή της καταφεύγοντας σ' ένα μοναστήρι. Μόλις συμπληρώσει τη νόμιμη για γάμο ηλικία της γράφει στον Αντρέα για τις ενέργειές της για το γάμο τους. Οι προετοιμασίες τελειώνουν και οι δυο νέοι τελούν το γάμο τους κι' εγκαθίστανται σ' ένα κομψό σπίτι που νοίκιασε ο Αντρέας. Είναι απόλυτα ευτυχισμένοι. Σ' ένα σπίτι στη Μονμάρτη σε δυο δωμάτια μένει ένας συμπαθής νεαρός γλυπτής, ο Ροβέρτος, παιδί αγνώστων γονέων. Εκεί τον επιτηρεί ο φίλος του ζωγράφος Ζωρζ Περίε στον οποίο ο νέος διηγείται τα της ζωής του.

12^{ον} «Μουον δώδεκα χρόνων, όταν ή ηγουμένη που διέυθυνε το μοναστήρι και το ασυλό του μιά γυναίκα με άγγελική ψυχή, πέθανε. Αυτή που τη διαδέχθηκε δεν της έμοιαζε καθόλου. Ήταν απότομη, νευρική, τυραννική. Ένα από τα πρώτα της μέτρα ήταν να φύγουν για λόγους οικονομίας απ' το ασυλό όλα τα όφρανα που είχαν συμπληρώσει τα δώδεκα χρόνια τους και ν' αρχίσουν να κερδίζουν μόνα τους τη ζωή τους.

«Μας τοποθέτησε τότε σε διάφορες αγροικίες των περιχώρων. Εμένα ή κακή μου τύχη μ' έβαλε σε κάτι χωρικούς αγροίκους, απληστους, κακούς. Δούλευα σκληρά κοντά τους. Απ' το πρωί ως το βράδυ έσκαβα, φύτευα, κλάδευα, καθάριζα χόρτα... Και σαν μ'ήν έφταναν δλ' αυτά, ποτέ δεν με φώναζαν με τ' όνομά μου. Με αποκαλούσαν διαρκώς νόθο!...

«Έτσι έφτασα στα δεκατέσσερα χρόνια μου, όταν ένας απ' τους εργάτες της αγροικίας ξαναγύρισε απ' τη στρατιωτική του θητεία. Είχε υπηρετήσει για ένα διάστημα στο Παρίσι και διαρκώς γι' αυτό μιλούσε. Παραδόξως του είχαν κάνει μεγάλη εντύπωση το Μουσείο του Λούβρου, οι Βερσαλλίες και οι καλλιτεχνικές εκθέσεις, τις οποίες είχε επισκεφθεί.

«Οι περιγραφές του ζήτησαν όλα τα καλλιτεχνικά μου ένστικτα. Δεν κοιμόμουν πιά. Δεν έτρωγα... Μια μόνο ιδέα με απασχολούσε ακατάπαυστα και με βασάνιζε μέχρι τρέλλας. «Ήθελα να πάω στο Παρίσι.

«Τέλος, μιά μέρα, δεν κρατήθηκε πιά. Παίρνοντας καμιά είκοσαριά φράγκα που είχα οικονομήσει απ' τον ισχνό μισθό μου και μιά αλλαξιά εσώρουχα, ξεκίνησα για την πρωτεύουσα.

«Και ήταν μακριά απ' το Παρίσι το μέρος που βρισκόσαστε; ρώτησε ο Περίε, που είχε συγκινηθεί πολύ απ' την αφήγησή του φίλου του.

«Βρισκόμουν στα περίχωρα της Όρλεάνης. Έπρεπε λοιπόν να κάνω όχτ' μέρες δρόμο με τα πόδια για να φτάσω στο Παρίσι. Και έφτασα τέλος, μα οι κακουχίες του ταξιδιού με είχαν εξαντλήσει. Έτσι έπεσα στην πρωτεύουσα άρρωστος βαρειά. Είχα προσβληθεί από υπνινγίτιδα.

Με μετέφεραν σε κάποιο λαϊκό νοσοκομείο και ήρθε θάυμα πώς δεν πέθανα απ' την τρομερή άρρώστεια. Όταν πέρασε η κρίσιμη περίοδος, γνωρίστηκα με τον άρρωστο του διπλανού μου κρεβατιού ένα παιδί της ηλικίας μου που εργαζόταν σε κάποιο λεπτουργείο. Ο προϊστάμενός του που εργόταν κάθε Κυριακή και το έβλεπε, έμαθε απ' αυτόν την ιστορία μου.

«Ήταν ένας καλός άνθρωπος, κι' όταν βγήκα απ' το νοσοκομείο, με πήρε στη δουλειά του. Μου παρείχε τροφή και κατοικία δωρεάν και κάθε βδομάδα μου έδινε και λίγα χρήματα για τα άλλα μου έξοδα.

«Περνούσα αρκετά καλά. 'Αλλά, σιγά-σιγά, με κυρίευσε ή επιθυμία να τελειοποιήω στην τέχνη μου και να μορφωθώ συγχρόνως κι' άρχισα να πηγαίνω σε μιά μικτερή σχολή. Έτσι, όταν σε λίγα χρό-

νια πέθανε ο προϊστάμενός μου, ή πόρεσα να πιάσω δουλειά με πολύ καλύτερες συνθήκες, σ' ένα εργοστάσιο καλλιτεχνικών επίπλων. Εκεί εργαζόμην πέντε χρόνια τώρα.

«Και τ' αγαλματάκια σου, τις προτομές και τ' άλλα δείγματα της τέχνης σου, που τόσο μου άρεσαν, τότε βρισκεις καιρό και τα φτιάχνεις; ρώτησε ο Περίε.

«Τα βράδυα όταν σχολάζω απ' την εργασία μου και τις Κυριακές.

«Ό! μα τότε εργαζόσαι πολύ... Ξέρεις όμως, άρχισα να μετανοώω για τη χάρη που σου ζήτησα. Θα με τυραννή ή συνείδησή μου αν σου στερήσω, έστω και μιά στιγμή, απ' τον καιρό σου, αφού ξέρεις και τον χρησιμοποίησες τόσο καλά...

«Τότε θα με κάνεις να μετανοιώσω κι' εγώ που σου άνοιξα την καρδιά μου.

«Ό! μου έδωσες έτσι ένα δείγμα φιλίας που με συγκίνησε βαθειά. Έτσι ά-

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΑΠΟΚΤΟΥΝ ΤΑ ΜΟ-
ΣΧΑΡΙΑ ΚΕΡΑΤΑ

Μιά γνωστή αμερικανική εταιρεία κα-
τασκευάζει αυτή τη μικρή ηλεκτρονική συ-
σκευή που εκτοξεύει ηλεκτροισμό υψη-
λής τάσεως. Χρησιμεύει για την καητή
όιαση των οίων απ' τις οποίες φύν-
ται τα κέρτα των μικρών μουσαρίων.
Έτσι όταν μεγαλώσουν τα μουσαρία
δεν έχουν κέρτα!

ληθινό παλληκάρι, Ροβέρτε! Σήμερα πε-
ρπαχνόμουν όλο ποτέ για τη φίλτα σου.

«Λοιπόν, είμαι σύμφωνος, είπε ο Ρο-
βέρτος, θέλοντας να κάνει το φίλο του να
διακόψει τους έπαινους του. Θάρχωμαι να
ποζάρω στο άτελές σου κάθε Κυριακή. Μή-
πως όμως συνθίξεις την Κυριακή να βγαί-
νεις έξω;

«Ό! νόστιμο κι' αυτό! Φοβάσαι μή-
πως χάσω τον κυριακάτικο περίπατό μου,
ενώ έσυ θυσιάζεις προς χάριν μου την ερ-
γασία σου... Και σίγουρα κάποια καινούρ-
για πρωτομή θα φτιάχνεις αυτές τις ήμέ-
ρες...

«Ο Ροβέρτος, χαμογελώντας και κοκκι-
νίζοντας συγχρόνως, απάντησε:

«Ναι, αυτόν εδώ.

Και του έδειξε έναν όγκο, που τον είχε
σκεπάσει με λευκό πανί.

«Θα με υποχρέωνες πολύ αν μου την
έδειχνες, είπε ο Περίε.

«Ο Ροβέρτος τράβηξε το πανί και ο φί-
λος του έβγαλε μιά κραυγή θαυμασμού,
βλέποντας μπροστά του μιά υπέροχη προ-
τομή, που παρίστανε μιά νέα γυναίκα, λε-
πτή, ψηλή, ωραία κι' ευγενικά σαν βασι-
λισσα.

«Μα είναι θείο! Είναι ασύγκριτο! Φώ-
ναξέ ο Περίε κατενθουσιασμένος. Μα πού
βρήκες τη γυναίκα που σου χρησίμευε για
μοντέλο στο άριστο γλυπτικό αυτό; Μήπως
είναι έρωμένη σου;

«Δεν έχω έρωμένη, απάντησε μελαγχω-
λικά ο Ροβέρτος. Δεν αγαπά κανένα και
κανένας δεν μ' αγαπά. Μόνος ήμουν ως
τώρα στον κόσμο και μόνος είμαι ακόμα.

«'Αλλά τότε θα είναι κανένα απ' τα
συνθισμένα μοντέλα των καλλιτεχνών. Θα
με υποχρέωνες αν μου την έστελνες. 'Αν
μου χρησίμευσε για μοντέλο, θα της δώσω
όσα μου ζήτηση.

«'Η γυναίκα αυτή δεν είναι μοντέλο. Εί-
νε χίλιες φορές πιο όμορφη απ' ό,τι την
έφτιαξαν τα χέρια μου και κατοικεί πριν
έξη μήνες στο διπλανό δωμάτιο. Ποτέ δεν
θα μπορέσης να φαντασθής, την ασύγκρι-
τη ομορφιά της, την φυσική της εύγεια, τη
χάρη της...

«Ζή μόνη;

«Όχι, ζή με το σύζυγό της, που είναι
επίσης ωραίος κι' εύγενής.

«Τι εργασία κάνει ο σύζυγός της;

«Δεν ξέρω, γιατί κι' οι δυο τους ποτέ
δεν μιλούν σε κανένα και άποφύεγουν τις
σχέσεις με τους άλλους γείτονες.

«'Ο σύζυγός όμως, φαίνεται είναι διορι-
σμένος κάπου, γιατί φεύγει κάθε μέρα πο-
λύ πρωί, έπιστρέφει διαστεικός το μεσημέ-
ρι για να φάν και ξαναγυρίζει άρνά το
βράδυ.

«Και ή γυναίκα του στο διάστημα αυ-
τό τι κάνει;

«Την βλέπω πολύ λίγο. Βγαίνει για
να ψωνίσει, αλλά έπιστρέφει γρήγορα και
όπως σου είπα πριν από λίγο, δεν μιλάει
σε κανέναν.

«Και πώς λέγονται οι άνθρωποι αυτοί;

«Κύριος και κυρία 'Αντρέ. Μα αυτό,
φαίνεται, είναι το μικρό όνομα του συζύγου
και το χρησιμοποιούν για επώνυμο. Το
πραγματικό τους όνομα το κρύβουν. Είναι
φανερό πως οι άνθρωποι αυτοί ανήκουν σε
άνωτη τάξη και έχουν έξπρεσι.

«Ποιος ξέρει ποιά δούρα υπάρχει στη
ζωή τους!...

«Ναι, ποιος ξέρει! είπε κι' ο Ροβέρ-
τος. Μερικές μάλιστα μέρες τώρα δεν έχω
δύ καθόλου τη νέα γυναίκα! Όπως δηλο-
τε δεν είναι ευτυχισμένοι! 'Η θυρωρός, τού-
λάχιστον, μου είπε ότι δεν μπόρεσαν να
πληρώσουν το τελευταίο τους νοίκι.

«'Ακουσε, Ροβέρτε... Δοκίμασε να της
πης ότι αν θέλη να μου χρησιμεύσει ως
μοντέλο για να τη ζωγραφίσω θα της δώσω
όσα κι' αν μου ζήτηση. Έτσι θα μπόρεσουν
να πληρώσουν το νοίκι τους.

«'Η παραγγελία σου δεν είναι εύκολη
να εκτελεσθή. 'Αν έβλεπες έστω και μιά φο-

ρά την κυρία 'Αντρέ, θα καταλάβαινες ά-
μέσως ότι μου είναι δύσκολο να τολήσω να
της κάνω μιά τέτοια πρόταση.

«Τέλος πάντων κάνε ό,τι θέλεις και ό,
τι μπορέσης. Το δέβαιο είναι ότι αν τ'α-
καφέρει θα με υποχρεώσης.

«'Η ώρα είχε περάσει πια και ο Περίε
έσφιξε το χέρι του φίλου του.

«Την Κυριακή, λοιπόν, του είπε.

«Ναι, χωρίς άλλο την Κυριακή, του ά-
πάντησε ο Ροβέρτος.

Στο διάδρομο και στη σκάλα έπικρα-
τούσε βαθύ σκοτάδι.

«Έσθυσαν το φώς, είπε ο Ροβέρτος.
Περίμενε να σου φέσω.

«Είπε περριτών. Έχω σπέρτα. Καληνύ-
χτα, αγαπητέ μου φίλε.

«Όταν ο Ροβέρτος ξαναγύρισε στην κά-
μαρά του, του φάνηκε πως άκουσε στεναγ-
μούς και λυγμούς απ' το διπλανό δωμάτιο.

Στάθηκε αμέσως κι' άφουγκράστηκε. Μα-
ζί με τους λυγμούς άκουγότουσαν τώρα
και φωνές, φωνές οδύνης, που σπάραζαν
την καρδιά.

«Θεέ μου! είπε ο Ροβέρτος. Οι κραυ-
γές αυτές έρχονται απ' το διαμέρισμα του
κ. 'Αντρέ. Τι να συμβαίνει; Μήπως είναι αρ-
ρωστή ή σύζυγός του; Αυτή είναι που φωνά-
ζει!... Χωρίς άλλο θα είναι άσχημα...

Και ξεχνώντας τη συνθισμένη του δει-
λία, βγήκε έξω και χτύπησε την πόρτα των
γειτόνων του.

«Έπειδή όμως δεν του άπαντούσαν, ο
Ροβέρτος ξαναχτύπησε. Συγχρόνως φώ-
ναξε:

«Κύριε 'Αντρέ, μήπως έχετε κανέναν
άρρωστο; Μπορώ να σας χρησιμεύσω σε
τίποτε;... Είμαι ο γείτόνός σας. Ο γλύ-
πτης Ροβέρτος.

«'Ακουστήκαν βήματα από μέσα, ή πόρ-
τα άνοιξε και παρουσιάστηκε ο 'Αντρέ.

«Ο 'Αντρέας ντ' 'Ανζελύ, ο σύζυγός της
Τερέζας!...

★

Οι προφητείες της βαρόνης Γιάκομπσεν
είχαν δυστυχώς πραγματοποιηθή. 'Η Ναδί-
να είχε καταδιώξει αμείλικτα το νεαρό ζευ-
γάρι. Λίγες βδομάδες ύστερα απ' το γά-
μο του, ο 'Αντρέας είχε παυθή εσφονικά απ' την
έπικριτη θέσι του. Δέχτηκε ωστόσο

χωρίς καμιά διαμαρτυρία την άδικαιολό-
γητη αυτή παύση του. 'Αναήτησε άλλη
δουλειά και δεν άργησε να τη βρή. 'Αλλά
κι' απ' αυτή, έπειτα από λίγο καιρό, τον έ-
παυαν. Το ίδιο επαναλήφθηκε για αρκε-
τους μήνες στη σειρά, ώσπου τέλος κι' αυ-
τόν ακόμη που είχαν την καλύτερη ιδέα για
τον 'Αντρέα, σχημάτισαν την πεποίθησή ό-
τι για να τον παύσουν από παντού, θα εί-
χε, χωρίς άλλο κάποιο μεγάλο ελάττωμα.

«Κύττα! έλεγαν. Τον θεωρούσαμε τίμιο
άνθρωπο... Φαίνεται ότι όμως πως αυτοί που
τον διώχνουν από τις εργασίες τους, ξέρουν
κάτι περισσότερο από μας...

Και οι μέρες περνούσαν... Ο 'Αντρέας,
απ' το πρωί ως το βράδυ, έτρενε προς ό-
λες τις διευθύνσεις, άναζητώντας εργασία,
μα πουθενά δεν εύρισκε...

Μιά άπερίγραπτη αγωνία τον κυρίευσε
τότε. 'Η Τερέζα, αν και βρισκόταν στο
πρώτο στάδιο της έγκυμοσύνης, προσπάθη-
σε να τον ένθαρρύνει. 'Αλλά όση ένεργητι-
κότητα και αν έδειξε ή νέα γυναίκα, ή φτώ-
χεια μ'ήκε άδυσώπητη μέσα στο σπίτι
τους.

Στην αρχή πούλησαν τα βαρύτιμα κο-
σμήματα της Τερέζας κι' έπειτα τις δαν-
τέλες της, τις τουαλέτες της και τα λίγα
δώρα που είχε προφτάσει να της προσφέ-
ρη ο 'Αντρέας.

Κατόπιν έδιωξαν την υπηρέτρια. Στο τέ-
λος ο ιδιοκτήτης τους έβγαλε απ' το μι-
κρό μέγαρο στο οποίο κατοικούσαν, γιατί
τού καθυστερούσαν τα ένοίκια, και τους
κατάσχισε όλα τους τα έπιπλα.

Μοναχά το κρεβάτι τους σώθηκε. 'Ε-
πειδή όμως ήταν μεγάλη αξίας, ή Τερέ-
ζα το πούλησε κι' αυτό και με τα χρήμα-
τα, που πήρε άγόρασε τ' απαραίτητα έ-
πιπλα και σκεύη, που τους χρειαζόντουσαν
για την καινούργια τους εγκατάσταση.

Πήγαν και κάθισαν τότε στο φτωχικό
δωμάτιο, που ήταν δίπλα στο διαμέρισμα
του Ροβέρτου. Εκεί ο 'Αντρέας δεν θέλη-
σε να κάνει γνωστό τ' όνομά του κι' έκρυ-
ψε το έπίθετό του.

Τέλος, ύστερα από πολλές και γεμάτες

αγωνία άναζητήσεις, κατόρθωσε να βρή
εργασία σε κάποιον αρχιτέκτονα. Όλα
τότε θα πήγαιναν ίσως καλά, αν δεν έρ-
χόταν δύσκολος κι' επικίνδυνος ο τοκετός
της Τερέζας. Οι φροντίδες, οι θλίψεις και
οι στερήσεις συνέτειναν ώστε το βρέφος να
πεθάνη πριν ακόμα βγή απ' τα σπλάχνα
της μητέρας του.

Ευτυχώς, ο προϊστάμενός του 'Αντρέα
του είχε επιτρέψει να εργάζεται στο σπίτι
του για να μπορεί να βρίσκεται κοντά στην
κατακοιτη σύζυγό του. Έτσι την περιποι-
ήθηκε μόνος του, χωρίς καμιά ξένη βοή-
θεια, κατά τη διάρκεια των τρομερών πόνων
του τοκετού.

«Είμαι ένας έλεινός άνθρωπος!... της
είπε όταν την είδε λίγο καλύτερα. Είμαι
έλεινός αφού δέχτηκα να θυσιάστης προς
χάριν μου. Το καλύτερο που έχω να κάνω
είναι να φύγω εγώ τώρα από τη μέση. Έ-
τσι θα μπορέσεις να ξαναγυρίσεις στο
σπίτι του πατέρα σου και δεν θα βρεθής
χωρίς άσυλο.

Μα ή Τερέζα τον άγκάλιασε και του
είπε:

«'Ακουσέ με, αγαπημένη μου 'Αντρέα.
'Αν δεν θέλεις να με κάνω ν' αμειβάλλω
για τα αισθήματά σου, μη μου ξαναμιλή-
σης πια έτσι... Σου το είπα και άλλοτε
και σου το επαναλαμβάνω και τώρα: 'Η
φτώχεια μαζί σου μου είναι χίλιες φορές
προτιμότερη από τα εκατομμύρια των άλ-
λων... 'Ο Θεέ μου!... Φάνει έσύ να έξα-
κολουθής να μ' αγαπάς κι' άδιαφορώ για
όλα. Τίποτε δεν είναι τόσο τρομερό για
μένα όσο ή ιδέα να σε χωρίσω. Δεν σκέ-
φτεσαι με τον ίδιο τρόπο και σύ;

«Ό, ναι! ψιθύρισε ο 'Αντρέας. 'Αλλά
δεν άντέχω, να σε βλέπω να υποφέρεις
τόσο...

Και την φίλησε τρυφερά.

«'Η Τερέζα είχε άρχισει πια ν' αναλαμ-
βάνη απ' τον τοκετό, όταν, μιά μέρα, κα-
θώς είχε βγή έξω για να ψωνίσει, άκουσε
τυχαία ότι σε κάποιο τυπογραφείο εργαζόν-
τουσαν και γυναίκες ως στοιχειοθέτριες.

«'Αμέσως, χωρίς να χάσει καιρό, έτρεξε εκεί
και ζήτησε εργασία. 'Αμα την είδαν τόσο
ωραία την προσέλαβαν άμέσως και, χωρίς
στη μόρφωσή της και στην έπιμέλεια, που έ-
δειξε, δεν άργησε να γίνη πρώτης τάξεως
στοιχειοθέτρια.

«Εκείνη την εποχή ο 'Αντρέας δεν γύρι-
ζε από μεσημέρι στο σπίτι, γιατί είχε πε-
ρισσότερη εργασία. Έτρωγε έξω όπως ό-
πως. Έτσι ούτε είχε αντίληψη ότι ή Τε-
ρέζα έλειπε όλη την ήμέρα.

«Ενα βράδυ, μόλις ο 'Αντρέας μπήκε
στο φτωχικό τους σπίτι, ή Τερέζα ριχτηκε
στην άγκαλιά του κλαίοντας από χαρά:

«'Αγαπημένε μου, του φώναξε, στο έ-
ξες δεν θάμια πειά ένα άχρηστο πλάσμα,
προωρισμένο να ξοδεύω τα χρήματα που
με τόσες δυσκολίες και κόπωση κερδίζεις.

Θα σε βοηθώ κι' εγώ στη συντήρησή του
σπιτιού μας... Κύτταξε. Να ξέχνη φράγ-

—Παιδιά, μήπως είδατε το λεωφορείο για το Παλινό Φάληρο;... (Τού Β. Χριστοδούλου)

Μα εκείνη δεν του άπαντούσε...

Σαν τρελλός ο 'Αντρέας ανέθηκε τέσσε-
ρα-τέσσερα τα σκαλοπάτια των πέντε πα-
τωμάτων και μπήκε στην κάμαρά τους.

«'Η Τερέζα με κατακόκκινο το πρόσωπο,
με μάτια άπληρη, δεν τον άναγνώρισε. Την
πήρε στην άγκαλιά του, την έσφιξε πάνω
στην καρδιά του και της μίλησε τρυφερά!...

Μα εκείνη δεν του άπαντούσε...

Σαν τρελλός ο 'Αντρέας ανέθηκε τέσσε-
ρα-τέσσερα τα σκαλοπάτια των πέντε πα-
τωμάτων και μπήκε στην κάμαρά τους.

«'Η Τερέζα με κατακόκκινο το πρόσωπο,
με μάτια άπληρη, δεν τον άναγνώρισε. Την
πήρε στην άγκαλιά του, την έσφιξε πάνω
στην καρδιά του και της μίλησε τρυφερά!...

Μα εκείνη δεν του άπαντούσε...

Σαν τρελλός ο 'Αντρέας ανέθηκε τέσσε-
ρα-τέσσερα τα σκαλοπάτια των πέντε πα-
τωμάτων και μπήκε στην κάμαρά τους.

«'Η Τερέζα με κατακόκκινο το πρόσωπο,
με μάτια άπληρη, δεν τον άναγνώρισε. Την
πήρε στην άγκαλιά του, την έσφιξε πάνω
στην καρδιά του και της μίλησε τρυφερά!...

Μα εκείνη δεν του άπαντούσε...

Σαν τρελλός ο 'Αντρέας ανέθηκε τέσσε-
ρα-τέσσερα τα σκαλοπάτια των πέντε πα-
τωμάτων και μπήκε στην κάμαρά τους.

«'Η Τερέζα με κατακόκκινο το πρόσωπο,
με μάτια άπληρη, δεν τον άναγνώρισε. Την
πήρε στην άγκαλιά του, την έσφιξε πάνω
στην καρδιά του και της μίλησε τρυφερά!...

Μα εκείνη δεν του άπαντούσε...

Σαν τρελλός ο 'Αντρέας ανέθηκε τέσσε-
ρα-τέσσερα τα σκαλοπάτια των πέντε πα-
τωμάτων και μπήκε στην κάμαρά τους.

«'Η Τερέζα με κατακόκκινο το πρόσωπο,
με μάτια άπληρη, δεν τον άναγνώρισε. Την
πήρε στην άγκαλιά του, την έσφιξε πάνω
στην καρδιά του και της μίλησε τρυφερά!...

Μα εκείνη δεν του άπαντούσε...

Σαν τρελλός ο 'Αντρέας ανέθηκε τέσσε-
ρα-τέσσερα τα σκαλοπάτια των πέντε πα-
τωμάτων και μπήκε στην κάμαρά τους.

«'Η Τερέζα με κατακόκκινο το πρόσωπο,
με μάτια άπληρη, δεν τον άναγνώρισε. Την
πήρε στην άγκαλιά του, την έσφιξε πάνω
στην καρδιά του και της μίλησε τρυφερά!...

Μα εκείνη δεν του άπαντούσε...

Σαν τρελλός ο 'Αντρέας ανέθηκε τέσσε-
ρα-τέσσερα τα σκαλοπάτια των πέντε πα-
τωμάτων και μπήκε στην κάμαρά τους.

«'Η Τερέζα με κατακόκκινο το πρόσωπο,
με μάτια άπληρη, δεν τον άναγνώρισε. Την
πήρε στην άγκαλιά του, την έσφιξε πάνω
στην καρδιά του και της μίλησε τρυφερά!...

Μα εκείνη δεν του άπαντούσε...

Σαν τρελλός ο 'Αντρέας ανέθηκε τέσσε-
ρα-τέσσερα τα σκαλοπάτια των πέντε πα-
τωμάτων και μπήκε στην κάμαρά τους.

«'Η Τερέζα με κατακόκκινο το πρόσωπο,
με μάτια άπληρη, δεν τον άναγνώρισε. Την
πήρε στην άγκαλιά του, την έσφιξε πάνω
στην καρδιά του και της μίλησε τρυφερά!...

Μα εκείνη δεν του άπαντούσε...

κα... τα πρώτα χρήματα που κερδίζω με
τη δουλειά μου.

Και συγχρόνως έβαλε στο χέρι του συ-
ζύγου της μερικά νομίσματα.

—Τι είναι αυτά; ρώτησε. Εκπληκτός ο
'Αντρέας. Τι θέλεις να πής; Δεν σε κατα-
λαβαίνω, χρυσή μου!... Δεν καταλαβαίνω
τίποτε... Πού βρήκες αυτά τα χρήματα;
Πώς τα κέρδισες, Τερέζα μου;

Τότε ή Τερέζα, κρατώντας τον άγκαλια-
σμένο πάντοτε, του διηγήθηκε λεπτομερώς
τά πάντα. Και όταν εκείνος θέλησε να δι-
μαρτυρηθή, του σφράγισε το στόμα με
θερμά φιλήματα.

«Εσύ!... Εσύ!... κατόρθωσε τέλος να
τραυλίσθ ή 'Αντρέας, που έκλειγε με δυνα-
τούς λυγμούς. 'Εσύ, ή κόρη του κομήτος
ντέ Ροσβέλ, να κατανητήσες μιά κοινή ερ-
γασία!... Κι' αυτό έξ αίτίας μου!... 'Ό,

αγάπη μου... αγάπη μου!...

«Μήπως δεν εργαζόσαι και σύ, ο μαρ-
κήσιος ντέ Σαιν-Ζαν ντ' 'Ανζελύ; του ά-
πάντησε ή Τερέζα περήφανα. Όταν έρ-
γάζεται ο άντρας, πρέπει να εργάζεται και
ή γυναίκα... Έξ άλλου ή δουλειά είναι για
μένα μιά ευχάριστη... Μη δολήσης λοι-
πόν, να μου τη στερήσης...

«'Αλλοίμονο όμως! 'Η κοπιαστική εργασία;

ήταν άνώτερη απ' τις δυνάμεις της Τερέ-
ζας... Καθώς μάλιστα δεν είχε συνέλθει εν-
τελώς απ' τον τοκετό της, ή υγεία της
κλονίστηκε. Κι' έπειδή ο τυφοειδής πυρετός
έκανε θραύση στη συννομία τους, ή νέα
προσβλήθηκε απ' τους πρώτους.

«Ο 'Αντρέας θέλησε να την περιποιηθή
μόνος του, όπως είχε κάνει και κατά τον
τοκετό της, αλλά ο προϊστάμενός του, που
είχε χάσει αρκετά χρήματα στις έπιχειρή-
σεις του τον τελευταίο καιρό, είχε γίνει ή
διότροπος και νευρικός, και του δήλωσε ό-
τι δεν μπορούσε να του επιτρέψη να εργά-
ζεται στο σπίτι του. Ο 'Αντρέας λίγο έ-
λειψε να τρελλαθή τότε από την άπελπισία
του. Χρήματα για να πάρη νοσοκόμο δεν
είχε, γιατί όσα είχαν κερδίσει απ' την ερ-
γασία τους τα είχαν χρησιμοποιήσει για
να πληρώσουν τα χρέη τους.

Ευτυχώς ή θυρωρός του σπιτιού, ή κα-
λοκαρδή κυρά Σαμουήλ, δέχτηκε πρόθυμα
να έπιθλέψη την Τερέζ

Εκαίγε δόλοκληρη και δογγούσε αδιάκοπα, προφέροντας λόγια ακατάληπτα...
Ο Αντρέας την άφησε στο κρεβάτι της και θέλησε να βγεί έξω για να ζητήσει βοήθεια, αλλά εκείνη, αισθανόμενη παρ' όλο της τον πυρετό ότι δεν την έφαιγε πια στην άγκαλιά του, σηκώθηκε όρμητικά κι έτρεξε προς το παράθυρο.

Ο Αντρέας έπνιξε μια κραυγή τρομερής αγωνίας και όρμώντας κι' αυτός προς το παράθυρο, τη συγκράτησε. 'Αναλογιστήκε με τρόμο, ότι υπάρχουν άρρωστοι, που παραλογίζονται πάνω στον πυρετό τους και γκρεμίζονται απ' το παράθυρο.

Αν συνέβαινε αυτό η Τερέζα, η φτωχή του Τερέζα, ήταν χαμένη...

Τι έπρεπε να κάνει; Να μείνει κοντά της και να τη δει να πεθαίνει έλεεινά απ' τη φτώχεια, ή να εξακολουθήσει να πηγαίνει στην εργασία του, όποτε εκείνη, μένοντας χωρίς επίβλεψη, θα εύρισκε ευκαιρία να πέσει απ' το παράθυρο και να σκοτωθεί;

Την μετέφερε πάλι στο κρεβάτι της και αφού την έαπλωσε με την ίδια στοργή, που θα έδειχνε μια μητέρα για το άρρωστο παιδάκι της, στήριξε το κεφάλι του κοντά στο δικό της κι' άρχισε να κλαίει άηλπιστα.

Ω! ήταν πάρα πολύ πειά!... 'Η δοκιμασία αυτή ξεπερνούσε τις δυνάμεις του.

Ω, Τερέζα, Τερέζα μου!... τραυλίζει μέσα απ' τα δάκρυά του, δεν με βλέπεις; Δεν μ' ακούς;..

Μάταια της μιλούσε... Λαχανιασμένη, πλυσισμένη απ' τον πυρετό, μη μπορώντας να μείνει ούτε ένα λεπτό της ώρας στην ίδια θέση, η δυστυχισμένη νέα στενάει, στέναζε αδιάκοπα.

Εξαφνα, εκείνη τη στιγμή, ακούστηκαν στην πόρτα τα χτυπήματα και η φωνή του Ροβέρτου. 'Αμέως φάνηκε στον Αντρέα ότι ο Θεός του έστειλε βοήθεια. 'Όλα τ' έσχασε τη στιγμή εκείνη... Και την επιφυλακτικότητα του και την αξιοπρέπεια...

Η Τερέζα πέθαινε!... Κι' ο Αντρέας θα φιλούσε τα πόδια κάθε ανθρώπου, που θα συντελούσε στην σωτηρία της ή απλώς θα τον βοηθούσε. Γι' αυτό έτρεξε κι' άνοιξε φωνάζοντας:

Ω! 'Όποιος κι' αν είστε, έλατε! 'Ο Θεός σας στέλνει!...

Ο Ροβέρτος μπήκε μέσα. Με μια ματιά, που έριξε γύρω του κατάλαβε τη φτώχεια, που βασίλειε εκεί. Δεν είπε τίποτα, αλλά μια μεγάλη θλίψη έσφιξε την καρδιά του.

Όταν είδε την Τερέζα να σπαραράει απ' τον πυρετό στο στενό εκείνο κρεβάτι, που το λεπτό του στρώμα ήταν σκληρό σαν σανίδα, τα ώραία του μάτια πλημμύρισαν από δάκρυα.

Ο Αντρέας είδε στο πρόσωπό του τη γλυκειά έκφραση της θλίψεως και της συμπόνιας και λίγο έλειψε να ριχτεί στην άγκαλιά του.

Κυττάχτε! του είπε. 'Η δυστυχισμένη σύζυγός μου είνε βαρειά άρρωστη. Πρώ ό-λίγου της ήρθε έξαψη και θέλησε να γκρεμιστεί απ' το παράθυρο. Γι' αυτό δεν τολμώ ν' απομακρυνθώ από δω για να πάω να ζητήσω βοήθεια.

Τι θέλετε να κάνω; ρώτησε απλά ο Ροβέρτος.

Να φέρετε κανένα γιατρό, όποιον βοη-τε. 'Αρκεί να μην άρνηθώ να σας ακολουθήσω.

Ο Ροβέρτος βγήκε άμέσως έξω και κατέβηκε τη σκάλα με ταχύτητα άστρατης. Μετά ένα τέταρτο ξαναγύρισε πάλι φορτωμένος πάγο και διάφορα μπουκαλάκια με φάρμακα.

Ο γιατρός θα φτάσει, όπου νάνε, είπε. Πήρα μερικά φάρμακα, όπως με συμβούλεψε. Μπορούμε ν' αρχίσουμε οι δύο μας και να φαρμακούμε δσα μου παράγγειλε. Νά οι σιναπισμοί. Βάλτε τους στα πόδια της σύζυγού σας. 'Εγώ στο μεταξύ πηγαίνω στο διαμέρισμά μου να κοπανίσω τον πάγο για να της τόν βάλουμε στο μέτωπό. Θά φροντίσω επίσης να βρω λουριδες πανιού για επιδέσμους και θα ζεστάνω για κάθε ένδεχόμενο λίγο νερό, γιατί πιθανόν να το χρειαστεί ο γιατρός.

Ο Αντρέας, άμα του πέρασε η πρώτη ευχάριστη εντύπωση γι' αυτή την άνεπιση βοήθεια, κοκκίνισε και ρώτησε:

—Δώσατε χρήματα για όλα αυτά... Τι σας όφείλω;..

—Δεν μου όφείλετε απολύτως τίποτα, άπάντησε με κάπως άσπληρο τόνο ο Ροβέρτος. 'Αλήθεια όμως, άς λύσουμε μια και καλή το όχληρότατο αυτό ζήτημα: Δεν φαίνεστε καθόλου πλούσιος, κύριε 'Αντρέα. Μά η φτώχεια δεν είνε έγκλημα... 'Εγώ πέρασα από μεγαλύτερη φτώχεια και αν δεν βρισκόταν ένας καλός άνθρωπος να φροντίσει για μένα και να με πάρει στη δουλειά του, θα είχα πεθάνει πριν από χρόνια απ' την πείνα! 'Είνε λοιπόν, σωστό να κάνω κι' εγώ στους άλλους, όταν μπορώ, ό,τι έκαναν οι άλλοι για μένα. Είμαι όλομόναχος στον κόσμο κι' έτσι μπορώ να βάλω κατά μέρος λίγα χρήματα. Σας έσορκίζω να τα δεχθήτε και, όταν μπορώτε, μου τα επιστρέψετε.

Κι' έπειδή ο 'Αντρέας τ' είχε χαμένα και ήθελε ν' άρνηθώ, ο Ροβέρτος εξακολούθησε:

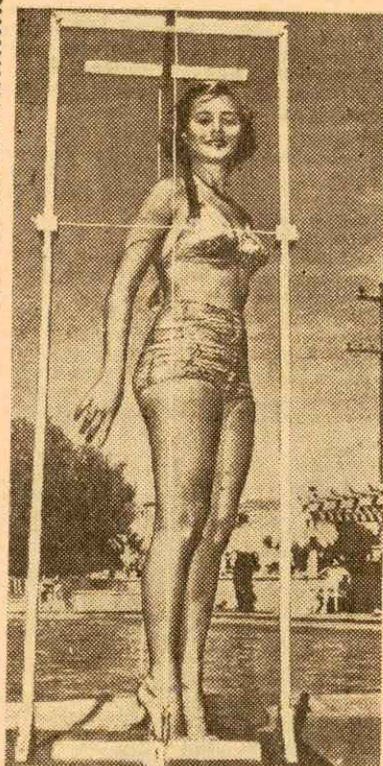
—Σας έσορκίζω στη ζωή της συζύγου σας, δεχθήτε τα!.

—Δέχομαι! άπάντησε ο 'Αντρέας κατασυγκινημένος και σφίγγοντας το χέρι του Ροβέρτου. 'Εμπρός, άς κάνουμε γρήγορα τώρα. Θά με βοηθήσετε να την περιποιηθώ σαν να ήσαστε άδελφός μου...

Ο Ροβέρτος έτρεξε άμέσως στο δωμάτιό του για να κάνει ό,τι είχε πη, ενώ ο 'Αντρέας έβαζε τους συναπισμούς στα πόδια της άρρωστης.

Όταν τέλος έφτασε ο γιατρός, ο δόκτωρ Πρυνιέ, ένας άπό τους πιο καλούς και πιο αγαθούς γιατρούς της Μονμάρτης, η Τερέζα είχε δεμένο το μέτωπό της μ' έναν επίδεσμο γεμάτο πάγο κι' οι σιναπισμοί είχαν άρχισει να φέρνουν το αποτέλεσμα τους. Την εξέτασε με μεγάλη προσοχή κι' έπειτα είπε στο Ροβέρτο:

—Καταλάβετε καλά τις παραγγελίες μου και τις εκτελέσατε άξιόλογα. 'Η άρ-

Ο... ΜΕΤΡΗΤΗΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Σ' ένα Διαγωνισμό Καλλονής, στο Λας Βέγκας των 'Ην. Πολιτειών, νοσηριοποιήθηκε για πρώτη φορά μια πολύτιμη συσκευή που επιτρέπει να μετρηθούν με απόλυτη ακρίβεια οι σωματικές αναλογίες των υποψηφίων μίς και να εξακριβωθεί κατά πόσον πλησιάζουν την τελειότητα. 'Η συσκευή αυτή κατασκευάστηκε από τον Πένκυ Κάρο, που δένεται με τα δύο διαγωνισμώ ένα φλογερό φιλί από τη νύχτα...

ρώστεια όμως είνε επικίνδυνη, πολύ επικίνδυνη...

Επειτα, βλέποντας ότι έλειπαν πολλά απαραίτητα πράγματα απ' την κάμαρα, πρόσθεσε:

—Θά έκανάτε καλά αν μεταφέρατε αύριο την άρρωστη σε νοσοκομείο. Θά έχη εκεί ό,τι της χρειάζεται.

Τα λόγια αυτά έκαναν τόσο όδυνηρή εντύπωση στον 'Αντρέα, όστε ο Ροβέρτος, που τό κατάλαβε έσπευσε να πη:

—Σε νοσοκομείο, γιαντρέ! Αυτό δεν μπορεί να γίνη. 'Εδώ δίπλα είνε ένα δωμάτιο εύρύχωρο. Μπορούμε να της στήσουμε άμέσως σ' αυτό ένα κρεβάτι, άρκει να το βρήτε κατάλληλο... Πάμε να το δήτε;

—Ω, κύριε Ροβέρτε, τραυλίζει ο 'Αντρέας. Νά σας στερήσουμε την κάμαρά σας;

—'Αφήστε να γίνη ό,τι είνε δυνατόν. 'Ο σκοπός είνε να σώσουμε την άρρωστη.

Ο ντ' Ανζελύ δεν διαμαρτυρήθηκε περισσότερο και ο γλύπτης με τον δόκτωρα Πρυνιέ πήγαν στο διπλανό δωμάτιο.

—'Εδώ θα είνε άξιόλογα, είπε ο γιατρός με την πρώτη ματιά που έριξε γύρω του.

Πήγε ύστερα και πάλι κοντά στην Τερέζα, ενώ ο Ροβέρτος, άρχισε το σιγυρίσμα. Μετέφερε στο πλαινό-δωματιάκι όσα πράγματα ήσαν περιττά εκεί μέσα και, άνάμεσα σ' άλλα και την προτομή της Τερέζας. Αυτό τον λύπησε γιατί στο διπλανό δωμάτιο ο πηλός της προτομής θα εξαφανιότανε γρήγορα και το έργο του θα καταστρεφόταν ίσως εντελώς.

Αλλά ο Ροβέρτος δεν ένοούσε να κάνει μισά πράγματα και ήταν πρόθυμος για κάθε θυσία. Ο 'Αντρέας, ό τόσο μελαγχολικός, με τα γλυκά, μεγάλα μάτια, του είχε εμπνεύσει απ' την πρώτη στιγμή βαθειά και άπειρη συμπάθεια. 'Επειτα δεν του είχε πη: «Θά την περιποιηθούμε μαζί σαν να ήσαστε άδελφός μου»;

Α δ ε λ φ ο ς ! Ο 'Αντρέας ήταν ο πρώτος άνθρωπος που του έδινε την έλπίδα ότι ήταν δυνατόν ν' αποκτήσει φίλους, που θ' αναπληρώναν την οικογένειά του, που δεν είχε γνωρίσει ποτέ.

Επειτα από μερικές στιγμές, ο γιατρός Πρυνιέ μπήκε μέσα.

—Έλατε να με βοηθήσετε, του είπε. 'Η κ. 'Αντρέ δεν είνε καλά και χρειάζονται άπειρες προφυλάξεις για να την μεταφέρουμε απ' το ένα δωμάτιο στο άλλο.

—Τόσο άσχημα είνε; φώναξε ο Ροβέρτος με πόνο.

—'Εχει τυφοειδή πυρετό μ' έγκεφαλικές επιπλοκές. Δεν ξέρω τί θα απογίνη, αλλά δεν σας κρύβω ότι είμαι τρομερά ανήσυχος.

Επειτα από λίγα λεπτά, η νέα γυναίκα, έαπλωμένη στο κρεβάτι του Ροβέρτου ανέπνεε πειό άνετα...

Θά ξανάρθω αύριο το πρωί, είπε ο γιατρός. 'Ός τότε να μην πάψετε ν' άγρυπνάτε κοντά της.

Μόλις έφυγε ο γιατρός, ο 'Αντρέας με βουρκωμένα μάτια, προχώρησε προς το Ροβέρτο.

—Πριν δυό ώρες, του είπε, ούτε σας ήξερα... Μά σεις μου φερθήκατε όπως δεν θα μου φερνόταν ίσως ούτε ο πειό άφοσιωμένος μου φίλος... Κι' εγώ δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω... 'Η Βασανισμένη μου καρδιά είνε δική σας... 'Απ' τη στιγμή αυτή θα είμαστε άδελφοί... Τό θέλεις και σύ, Ροβέρτε;

Ο 'Αντρέας είχε άνοιξει την άγκαλιά του! Χωρίς να του άπαντήσει, ο Ροβέρτος ρίχτηκε σ' αυτή με δάκρυα στα μάτια. Οι δυό γενναίες αυτές καρδιές είχαν ένωθώ για όλη τους τη ζωή.

—Θά υποσχέσει να περάσει κοντά της την αύριανή μέρα; ρώτησε κατόπιν ο Ροβέρτος τον 'Αντρέα.

—'Αλλοίμονο, όχι!... Ο αρχιτέκτων, κοντά στον όποιον εργαζόμουν, έγινε τελευταία πολύ δύστροπος. 'Αν λείπω αύριο είνε ικανός να μ' απολύσει κι' αυτό θα ήταν τό κορύφωμα της δυστυχίας μου.

—Τότε, είπε ο Ροβέρτος, έαπλώσου σ' αυτή την πολυθρόνα και προσπάθησε να κοιμηθείς. Θά φροντίσω εγώ για όλα. —Μά θα είσαι κατάκοπος αύριο. Πώς θα μπορέσει να πιάς στη δουλειά σου;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια...

ΤΟ ΓΑΜΗΛΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

Β' — Τι πρέπει να κάνετε

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Δεσποινίδες, Κύριοι, είδατε στην προηγούμενη σκηνή τί δεν πρέπει να κάνετε στο γαμήλιο ταξίδι... Νά τώρα τί πρέπει να κάνετε... Είνε ή ίδια μέρα, τό ίδιο τραίνο, τα ίδια πρόσωπα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: 'Επί τέλους!... Είμαστε μαζί για όλη μας τη ζωή... Είμαι εύτυχισμένος, Μαριζ!...

ΜΑΡΙΖ: Κι' εγώ, Φίλιππε. Είμαι γεμάτη έμπιστοσύνη.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Δός μου τό χέρι σου... Είν' εύχριστο να κρατάς έν' άπαλό γυναικείο χέρι. Είνε κάτι τό πολύ γλυκό. Κι' έπειτα είνε θαυμάσιο να σκέφτεσαι πώς στο εξής τό χέρι αυτό θα τόχες όσο τό θελήσης... ή μάλλον όσο έ κείνη τό θελήσει.

ΜΑΡΙΖ: 'Ω, Φίλιππε, έ κ ε ί ν η πάντα θα θέλω...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Πάντα; Ποίος μπορεί να ξέρη;

ΜΑΡΙΖ: Πιστεύεις στο Διάβολο;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ναι! άγάπη μου, αλλά ύπασχει κι' ο Διάβολος... Ο Διάβολος χώνει πάντα την ούρά του, άνάμεσα σ' εκείνους που άγαπιούνται. Τους βάει σε πειρασμούς.

ΜΑΡΙΖ: Μαζί μου θα χάσει τον καιρό του, Φίλιππε. Θά σου είμαι πιστή όσπου να μου πής: θάναι!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: 'Αφες με, άγάπη μου, να φιλήσω τό στόμα που κάνει τέτοιους τολμηρούς όρκους... Μη φοβάσαι... Ο Διάβολος, τούτη τη στιγμή, κυττάζει τα τηλεγραφικά σύματα και διαβάζει άόρατα μηνύματα. (Φιλιούνται). Αυτό ήταν... Είμαι εύχριστο να σκέφτεσαι, όπως λες, τα αιώνια φιλιά μας... Έννοείται πώς δεν θα σου ζητήσω να-σαι πιστή νόμιμα, έπίσημα, ύποχρεωτικά. Θέλω νάσαι πιστή έπειδή θα τό θέλεις έσύ και μόνο έσύ.

ΜΑΡΙΖ: 'Εγώ, Φίλιππε, είμαι ακόμα πιο άπαιτητική άπέναντι του έαυτού μου... Δέθηκα για όλη μου τη ζωή έκανα την έκλογή μου: στο εξής σκοπός της ζωής μου δεν θα είνε ν' κυττάζω ποίος θα μου άρέσει, αλλά ν' άρέσω σ' αυτόν που διάλεξα... Καταλαβαίνεις;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: 'Αγάπη μου, αν εξακολουθήσεις να λες τόσα ώραία πράγματα, τό στόμα μου δεν θα ξεκολλήσει απ' τό δικό σου... Ξέρεις τί σε περιμένει;

ΜΑΡΙΖ: Αυτό δεν με τρομάζει καθόλου. 'Ω! μά καθόλου! Μ' άρέσουν τό παρατεταμένα φιλιά, τύπου Χόλλυγουντ... με κλειστά μάτια.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Γιατί «με κλειστά μάτια»; ΜΑΡΙΖ: Για μεγαλύτερη απόλαυση... (Φιλιούνται). 'Αχ! αυτό ήταν ένα φίλημα τέλει!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: 'Ω! όχι, θα δής, υπάρχουν άκόμη πιο ώραία... Θά τα βρούμε μόνοι μας. Θά έχουμε ένα «φίλημα τό σπιτιού» θα δής... Για πές μου, άγάπη μου, δεν ήταν χαριτωμένος ο γάμος μας; Οι γονείς σου είναν τόσο γοητευτικοί, τόσο νεοί!... Και τό δρίσκα εύχριστο που είνε ο πατέρας σου μηχανικός, όπως κι' εγώ... Ένωίωσα λατρεία για την καλή σου γριά θεία που σούφερε, τρέμοντας τό κολλίέ της...

ΜΑΡΙΖ: Λίγο άπρηχαιωμένο τό κολλίέ...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Μά γι' αυτό τό λόγο με συγκίνη... 'Αποχωρίζοταν, για σένα, την καλλονή της οικογένειας, από κάτι που της ήταν ό,τι πολυτιμότερο είχε στον κόσμο... Μου μίλησε σιγά για κάποιο μουσικό με τό όποιο συνδέεται αυτό τό κολλίέ... 'Ολόκαιρο αισθηματικό μυθιστόρημα... Τό μόνο που γαλούσε κάπως αυτή τη μέρα—όχι και πολύ βέβαια—ήταν ή φίλη σου, ή Σαντάλ... Με τό μεγάλο εκείνο φτερό στο κατέλλο, μ' εκείνο τό κεντημένο και φανταχτερό φόρεμα, δεν είχε καθό-

ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥ

Της Γαλλικής 'Ακροδμίας

Μαθήματα
Συνέκλιζε
Ευτυχίας

Μαριζ: Πάνε τώρα πέντε λεπτά που ποθούσα να με κρατή-σες στην άγκαλιά σου...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: 'Ω! θα δής! Στις εξαιρετικές περιπτώσεις, αυτοσχεδιάζω... στίχους του κάρρου... 'Η οικογένειά μου τους εύρισκε έξωφρενικούς. Μά, έαπλωσε. Φέρε τα χείλη σου κοντά στα δικά μου και θα σου πω πραγματικούς στίχους. 'Εγώ είμ' ο άφηντης μου κι' ή σκιάδα μου έσύ.

—'Ας φύγουμε. Πέφτει ή νυχτιά, άγάπη μου χρυσή. Κύττα, μάς γνέφουνε ψηλά του ουρανού τ' άστέρια, άς φύγουμε άγάπη μου, πιασμένοι από τα χείρα.

ΜΑΡΙΖ: Πολύ όμορφο, Φίλιππε!... Θάω κάτι τό εξάισιο ένα ταξίδι σ' άστέρια!...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Χρειάζονται όμως κι' άποσκευές. ΜΑΡΙΖ: Ναι, θα πάρουμε και μερικά φορέματα! Κι' ένα «νεσεσαίρ» τουαλέτας!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Τι περ' που είσαι άγάπη μου! Θά μπορούμε απλούστατα κι' οι δυό σε μια ταβέρνα, και θα φωνάζουμε τρελλά στον ταβερνιάρη: «Κέρνα!»

Θά πιούμε ολόγουστο κρασί, μική μου ξελογιάστρα. Κι' έτσι θα ταξιδέψουμε στα φεγγόδολα άστρα!

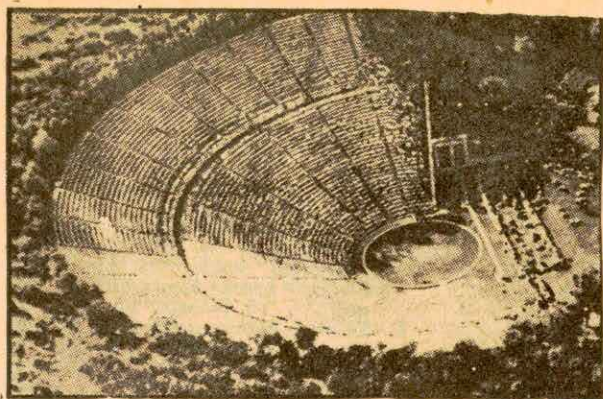
ΜΑΡΙΖ: Είνε χαριτωμένοι οι στίχοι αυτοί!... Είνε δικοί σου, Φίλιππε!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Φυσικά, ώραίο μου κορίτσι, μονάχα από με-τροφοροσύνη τότε υπέγραφα μ' ένα ψευδώνυμο: Βίκτωρ Ουγκώ.

ΜΑΡΙΖ: Με κοροϊδεύεις, τρεβαδούρε μου!... Φαντάζεσαι πώς δεν τον γνωρίζω τό μπάρμπα - Ουγκώ; Οι δικοί μου οι ποιητές, ώστόσο είνε πιο μόντερνοι. Είνε ο 'Ελύαρ κι' ο Πορ-βέ. Τους έχω άποστηθείσει... Μά φίλησέ με τώρα, αυτό είνε τό καλύτερο...

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Σιωπή!... Σβύνουν τό φός. Οι άχτίδες του φεγγαριού μπαίνουν απ' τα παράθυρα. Ο θόρυβος των τροχών του τραίνου ναυουρίζει τη χαρά τους. 'Ας αφήσουμε, λοιπόν, τον Ουγκώ να τελειώσει τη σκηνή: Θείες στιγμές έρωτικές, γεμάτες ήδονη... 'Η 'Αγάπη κι' ο 'Υμνισμός φρουρούν έμπρός στη θύρα. Νύχτα γλυκειά κι' άξέχαστη ή νύχτα ή άπονη, μέσα στού παθους τη φωτιά, στού πόθου την πλημμύρα. ('Ακούγεται τό κούδου. Γέλια των φοιτητών που άπομα-κρύνονται).

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Σελήνη του μέλιτος και ή Σελήνη της Μελάσσας!

Το αρχαίο θέατρο της 'Επιδαύρου.

Η ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ

Για να γνωρίσουμε την 'Ελλάδα

Σε μία από τις γραφικότερες τοποθεσίες, στο μέσον μίας κατάφυτης κοιλάδας που αντικρύζει τα γαλάνα νερά του Σαρωνικού, βρίσκονται τα ερείπια από το ιερό του 'Ασκληπιού στην 'Επιδαύρο. 'Η μετάφραση είναι εύκολη είτε από το Ναύπλιο, είτε από το 'Αργος.

Το 'Ασκληπιείο της 'Επιδαύρου ήταν το επίσημοτερο από όλους τους ιερούς τόπους τους αφιερωμένους στο Θεό αυτό της 'Υγείας. Σ' αυτό πήγαιναν από όλα τα μέρη του αρχαίου κόσμου οι αρρώστοι για να ζητήσουν την προστασία του Θεού - γιατρού και να τον παρακαλέσουν να κάνει το θαύμα του!

Το 'Ασκληπιείο δεν ήταν νοσοκομείο, αλλά ένα ευεργετικό θρησκευτικό ίδρυμα που οι αρρώστοι γινόντουσαν καλά με τη θεική επέμβαση του 'Ασκληπιού. Κάι φαίνεται πως οι έπεμβάσεις του Θεού - γιατρού ήταν συχνότερες, αν κρίνουμε από δύο μαρμάρινες στήλες που βρέθηκαν στις ανασκαφές και στις οποίες αναγράφονται τα θαύματα του 'Ασκληπιού, τα ιαματὰ, όπως αναφέρονται στις στήλες.

Ο Πausanias γράφει μάλιστα πως οι στήλες με τα χαραγμένα επάνω θαύματα στην εποχή του ήταν έξι και παλαιότερα πολύ περισσότερες.

Οι ανασκαφές που έγιναν στο ιερό της 'Επιδαύρου από τον αρχαιολόγο Καββαδία από το 1881—1887 αποκάλυψαν το λαμπρότερο και διασημότερο ιερό του 'Ασκληπιού. 'Εκτός από τα άλλα αξιολογα μνημεία που αποκαλύφθηκαν, ξεχωριστή θέση έχει το θέατρο, που είναι το μεγαλύτερο και το καλύτερα διατηρημένο από τα αρχαία θέατρα. Σ' αυτό μπορούν να καθίσουν άνετα 11 χιλιάδες θεαταί και η ακουστική του είναι τόσο καλή, που οι θεαταί στις τελευταίες σειρές ακούνε το ίδιο καλά όσο και εκείνοι που κάθονται στις πρώτες.

Από τα σπουδαία οικοδομήματα του ιερού της 'Επιδαύρου πρέπει ν' αναφέρουμε ακόμα το ναό του 'Ασκληπιού, μέσα στον οποίο υπήρχε το μεγαλοπρεπές άγαλμα του Θεού από χρυσάφι και έλεφαντόδοντα. Ο ναός ήταν καταστόλιστος με αγάλματα και άπειρα αφιερώματα, χρυσά και ασημένια. Γιατί, όπως γίνεται και σήμερα με τα τάματα στους 'Αγίους, έτσι και οι αρχαίοι έκαναν στον 'Ασκληπιό τάματα όμοια με τα σημερινά: 'Ομοιώματα ανθρώπου, αγγείων, ματιών, ποδιών, χεριών και όποιου άλλου μέρους είχε γίνει καλά, χάρις στην επέμβαση του Θεού - γιατρού.

Μόνο που οι αρχαίοι άνθρωποι πρακτικοί — έδιναν τα τάματά τους άμα γινόντουσαν καλά. Περιμέναν δηλαδή να δεχτούν πρώτα τη βοήθεια του Θεού και έπειτα να ξεφορτώσουν την... όφειλή τους, που, πολλές φορές εκτός από τα αφιερώματα, συνίστατο και σε άβγατο χρήμα για το ιερό.

Ο 'Ασκληπιός ήταν προθυμότερος, αλλά και αυστηρότερος σε όσους τον ξεχνούσαν. Αναφέρεται, μάλιστα, πως κάποιον τυφλό που τον είχε κάνει καλά και θέλησε να ξεφύγει χωρίς δώρο στο Θεό, τον... ξανατύφλωσε! Και όταν έκινε γύρισε πίσω στο ιερό ικετεύοντας και υποσχόμενος πως στο μέλλον θα έδειχνε περισσότερη ευγνωμοσύνη, ο 'Ασκληπιός τον λυπήθηκε και του ξανάδωσε την όραση, αλλά — για πένε ενδεχόμενον — από τότε... ένα μόνο μάτι!

Όλα αυτά, διαδιδόμενα από τους ιερείς του 'Ασκληπιού, δημιουργούσαν την κατάλληλη ψυχολογική ατμόσφαιρα που έκανε τους αρρώστους να είναι εξαιρετικά σπάταλοι στις δαπάνες τους προς το ιερό.

Κοντά στο ναό του 'Ασκληπιού υπήρχε ένα μεγάλο διόροφο κτίριο, το 'Ασκληπιείο. 'Εκεί οι αρρώστοι ξαλωνόντουσαν τη νύχτα και έλειπαν σε όπασια ή σε όνειρο τον 'Ασκληπιό, συνήθως με τη μορφή φειδιού. Την άλλη μέρα λέ-

γαν στους ιερείς του 'Ασκληπιείου τί είχαν ήδη στον ύπνο τους κι εκείνοι, που ήταν γιατροί με πείρα τους κανόνιζαν την κούρα που θα ακολουθούσαν σύμφωνα με τα προστάγματα του Θεού, ο οποίος συνήθως όριζε και τη... δωρεά που έπρεπε να αφίσουν στο ιερό του και που ήταν ανάλογη με την οικονομική κατάσταση εκείνων, που κατέφευγαν εκεί για να θεραπευθούν.

Στη σειρά των κτιρίων που κοσμούσαν το 'Ασκληπιείο της 'Επιδαύρου πρέπει να μνημονεύσουμε το στάδιο, τη βιβλιοθήκη, τα λουτρά, το δώδεο και το κ α τ α φ υ γ ι ο ν, δηλαδή, το ξενοδοχείο για τους ξένους που συνδεδεαν τους αρρώστους ή για όσους έρχόντουσαν από εύλαβεια ή από περιέργεια.

Και ήταν δικαιολογημένες, και η εύλαβεια και η περιέργεια, αφού καθημερινώς γίνονταν καταπληκτικά θαύματα.

Από τη σειρά των πολλών θαυμάτων, που μας διέσωσαν οι στήλες που αναφέραμε παραπάνω, αξίζει να μνημονεύσουμε ένα που αφορά κάποιον από τη Μυτιλήνη φελακρό, που κοιμήθηκε στο 'Αδατο χωρίς μία τρίχα στο κεφάλι και έζητησε το πρωί με άφθονα μαλλιά!...

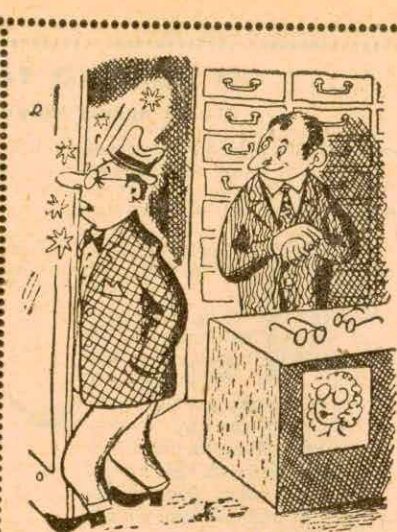
*
'Αν όμως στο 'Ασκληπιείο της 'Επιδαύρου είχε πολλές ελπίδες ο αρρώστος να γίνει καλά, δεν είχε όμως καμιά ελπίδα να πεθάνει «εν ειρήνη», αν χειροτέρευε η κατάστασή του. Στην περίπτωση αυτή η τύχη του ήταν πραγματικά σκληρή.

Όπως στη Δήλο, και στην 'Επιδαύρο δεν έπετρεπότο να γεννηθή κανείς ή να πεθάνει στην περιοχή του ιερού τόπου. Τίς ετοιμόγεννες τίς πήγαιναν έξω από το ιερό να γεννήσουν και τους ετοιμόθαντους τους έγκατέλειπαν στο ύπαιθρο, μακριά από τον ιερό χώρο όπου έγκαταλείμμενοι χωρίς καμιά περίθαλψη πέθαιναν.

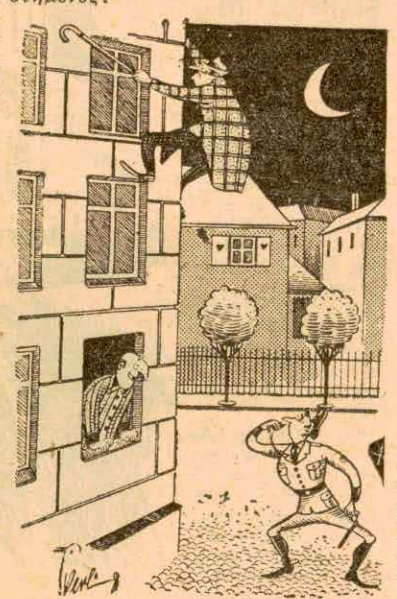
Στη δάρβαρη αυτή κατάσταση έδωσε τέλος ένας φιλόφρων Ρωμαίος αυτοκράτορ, ο 'Αντωνίνος, που έχτισε με έξοδά του ένα μεγάλο οίκημα έξω από το ιερό για να δεχεται τους εξαντλημένους και ετοιμόθαντους αρρώστους, που βρίσκανε εκεί την περίθαλψη και την ειρήνη των τελευταίων στιγμών.

Εκτός όμως από την περίπτωση αυτή, σ' όλη την άλλη δόξα του το 'Ασκληπιείο της 'Επιδαύρου υπήρχε ένα έξοχο φιλόφρωνικό κατάστημα, όπου οι αρρώστοι βρίσκαν πάντοτε την παρηγοριά, και πολλές φορές και την υγεία τους, από τους πεπειραμένους γιατρούς - ιερείς του 'Ασκληπιού ή χάρις στα θαύματα του Θεού. Γιατί, όπως σήμασε, και τότε, η πίστις, έσωζε πολλούς κάνοντας το θαύμα της.

Ε. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

—Μ' αυτά τα γυαλιά είμαι βέβαιος πως θα μείνετε άπολυτα... ευχαριστημένος!

—Μη κάνεις έτσι, κύριε αστυφύλακα! Είναι ο νοικάρης του τρίτου πατώματος. Σπουδαίος δρεϊβέρ!...

Ο ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΗΣ
—Και τώρα, γυρίστε λίγο δεξιά το κεφάλι!...

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ 'Αλῆ 'Ελ Μπουρίνι

Άρχηγος της φρουράς των συνόρων

Στην άκρη της διώρυγας του Σουέζ και συγκεκριμένα σε μία μικρή βίλλα που βρίσκεται στο Πόρτ-Τεουφίκ, είναι εγκατεστημένο το στρατηγείο μιας από τις πιο παρόξενες μονάδες του αϊγυπτιακού στρατού.

Πρόκειται περί των περιφύμων, φρουρών των συνόρων, εκείνων δηλαδή που ελέγχουν και διασφαλίζουν από το ενδεχόμενο εισόδου ξενικών απειλών τα ανατολικά σύνορα της Αϊγύπτου. Στην μονάδα των φρουρών των συνόρων υπηρετούν τμήματα εκλεκτά εκπαιδευμένων Αϊγυπτίων, που άνετασμένοι επάνω στις δομαδες τους μετακινούνται με εξαιρετική ταχύτητα προς όλα τα σημεία της άπεραντου έρημικής έκτασης, ή οποία απλώνεται από την διώρυγα του Σουέζ ως την Τσανισορδανία, την Σαουδική 'Αραβία και την Παλαιστίνη.

Οι καμλοδρόμοι αυτοί αποτελούν ένα εκλεκτό στρατιωτικό σώμα. Οι φανταχτερές στολές που φορούν, τα μεγάλα μπουρνούζια τους και τα τουμπάνια που στέφουν τις μελαφές μορφές τους δίνουν μία χαρακτηριστική ιδιότητα στην όλη τους εμφάνιση.

Επί κεφαλής του σώματος της φρουράς των συνόρων έχει τοποθετηθεί εδώ και λίγο καιρό ο Αϊγυπτίος συνταγματάρχης 'Αλῆ 'Ελ Μπουρίνι. Είναι ένας λαμπρός, νέος την ηλικία, αξιωματικός τον οποίο είχα την τύχη να συναντήσω στο Πόρτ-Τεουφίκ, όπου έφτασα συνοδευόμενος από τον πρόξενο της 'Ελλάδος στο Σουέζ κ. Γιαννακάκη, ένα πρωινό, απρόσκλητος και χωρίς καμιά προηγούμενη ειδοποίηση.

Την άπρόσπτη αυτή δημοσιογραφική επίσκεψή μου ο 'Αλῆ 'Ελ Μπουρίνι την αντιμετώπισε με... ψυχραιμία και, όπως κανένα διαταγμό, προθυμοποιήθηκε να απαντήσει στα ερωτήματά μου γύρω από την δράση του στρατιωτικού σώματος, του οποίου είναι άρχηγος.

Οι άρμολιότητες των φρουρών των συνόρων είναι πολλές και διάφορες και μάλιστα σε καιρό πολέμου. Σήμερα όμως, όποτε στη Μέση 'Ανατολή βασιλεύει απόλυτη γαλήνη, μετά τον 'Αραβο-Έθραϊκό πόλεμο.

αροίμ ε:

Το δαίμονα από εμπρός τον κούρεψαν και από πίσω μάλλιαζε.

*
'Ο φόβος κάνει πόδια, κι' ή πείνα κάνει δόντια.

*
Είδα την έγώ την μοίρα, απ' τη μούρη παραθύρου.

*
'Εγώ 'λεγα να παντρευτώ να μη ξενοβρώ, και τώρα που παντρεύτηκα στους ξένους θοτανίζω.

*
'Εβηξε ή νύφη, σκόλασε ο γάμος.

*
Είδες δόξα την αύγή, εύρε λιμάνι το δρόμο.

*
'Ο Γραίγος είς τη θάλασσα σαν μερμηγκας γεννιέται.

*
Χωρίς προδοσία, κάστρο δεν παίρνεται.

*
'Όταν δεν δρίσκει άλλο φάρμακο, όπλίσου με ύπνο.

οι φρουροί των συνόρων έχουν κυρίως μία άποστολή.

—'Η άποστολή μας αυτή, μου έτόνισεν ο συνταγματάρχης 'Αλῆ 'Ελ Μπουρίνι, είναι ή καταδίωξις του λαθρεμπορίου και των λαθρεμπόρων που προσπαθούν να περάσουν μεγάλα φορτία χασις και όπλιου από τα σύνορα της Αϊγύπτου με αντικειμενικό σκοπό να τα μεταφέρουν στο λιμάνι της 'Αλεξανδρείας, αλλά και στην αϊγυπτιακή ένδοχώρα. Τους λαθρεμπόρους αυτούς τους καταδιώκουμε χωρίς μίας στιγμής ανάπαυλα. Και επειδή γνωρίζουμε ότι πίσω από τη λαθρεμπορική κίνηση κρύβονται και άλλα συμφέροντα, γενικότερας σημασίας, ή καταδίωξις που κάνουμε έναντι των διασφαρών του λαού είναι ακόμα περισσότερο άπληνης.

»Μόλις πριν από λίγες μέρες ανακαλύψαμε ένα τεράστιο φορτίο χασις κοντά στην 'Ερημ του Σινά. Προέρχονταν από την Σαουδική 'Αραβία και είχε για προορισμό του την 'Αλεξανδρεία και το Κάιρο. 'Ολόκληρο το φορτίο αυτό κατεσχέθη, δυστυχώς όμως οι λαθρεμπόροι που το μετέφεραν κατάρωσαν να μας διαφύγουν. Αυτή τη φορά όμως όπως είχαμε άτυχία. Μα όπως όλοι οι εκτός νόμου, άργά ή γρήγορα, πληρώνουν μία μέρα για τις πράξεις τους έτσι και οι λαθρεμπόροι θα πέσουν κάποτε στα χέρια μας και ή Δικαιοσύνη του κράτους μας θα τους τιμωρήσει άυστηρα.

—Φαντάζομαι σε πόσες πονηριές, σε τί σατανικά κόλπα θα καταφεύγουν οι λαθρεμπόροι για να σας εξαπατήσουν!

—Πολύ σωστά μιλάτε, φίλε μου. 'Υπάρχει ή μεγαλοφυία του κακού. Πολλοί λαθρεμπόροι είναι πραγματικά, άσσοι, άκατανίκητοι στη «δουλειά» τους. Πόσες κομπίνες πόσοι έλιγμοί, πόσα άριστοτεχνικά καμουφλαρίσματα, τί ήθροίγια για άμας ξεγελάσουν!... 'Αλλά έχουμε και μες την μακρά πείρα μας κι' έτσι μπορούμε να τους αντιμετώπιζουμε αποτελεσματικά τις πιο πολλές φορές. Είναι ένας διαρκής αγών μεταξύ του καλού και του κακού, του νόμου και της παρανομίας, ένας αγών σκληρός, θανάσιμος!... Γιατί τους ανθρώπους αυτούς τους τυφλώνει ή δίψα του κέρδους και είναι ίκανοί για όλα, έγκληματις έπικίνδυνοι, σκοτεινοί, άπάσιαιο!...

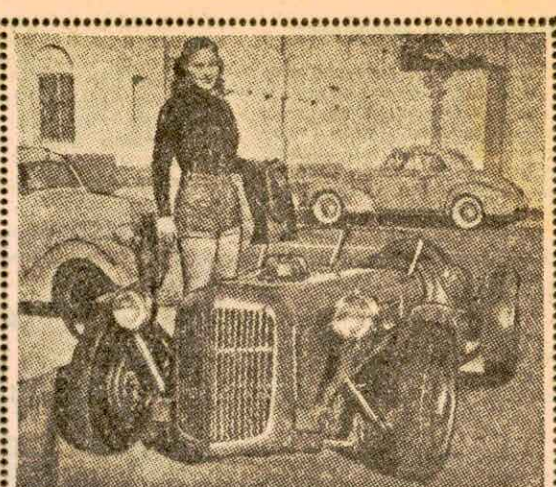
Ο 'Αλῆ 'Ελ Μπουρίνι, με την ευκαιρία της επίσκεψής μου στο γραφείο του και άναμεσα σε δυο κύπελα άχνιστού καφέ, βρήκε την ευκαιρία να μου άναλύσει το πρόβλημα που άπασχολεί σήμερα την αϊγυπτιακή κυβέρνηση, το πρόβλημα δηλαδή των 'Αράβων προσφύγων της Παλαιστίνης.

Σε μία σειρά από φωτογραφίες που μου έδειξε ο συμπαθής Αϊγυπτίος στρατιωτικός είδα όλη την όδυσσεία 700.000 ανθρώπων που άπομακρύνθηκαν από τα πατρίδα τους έδάση και κλείστηκαν σε στρατόπεδα όπου οι όροι διαβίωσης δεν είναι καθόλου εύχρηστοι.

Η Κυβέρνησις της Αϊγύπτου μαζί με τις κυβερνήσεις και των άλλων 'Αραβικών χωρών της Μέσης 'Ανατολής κάνει ό,τι μπορεί για να ανακουφίσει τους άδικωτους αυτούς που ταλαιπωρούνται από χρόνια ζώντας μέσα σε άδυνηνές σκηνές με σιτηρέσιο που μόλις τους παρέχει τα πένινα τοίς εκατόν των θροιδών που απαιτούνται για να συντηρηθή στοιχειώδως ένας άνθρωπος όργανισμός.

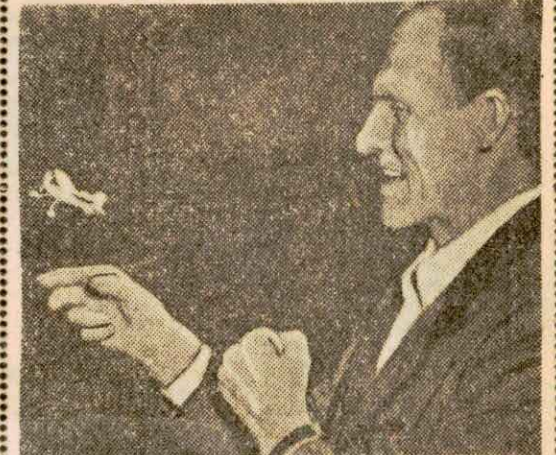
—Πάντως κάνουμε ό,τι μπορούμε για να άνακουφίσουμε τον πόνο τους μέχρις ότου κανονιστή το ζήτημα αυτό. μου είπε ο συνταγματάρχης.

ΑΔ. Γ. ΠΙΩΓ

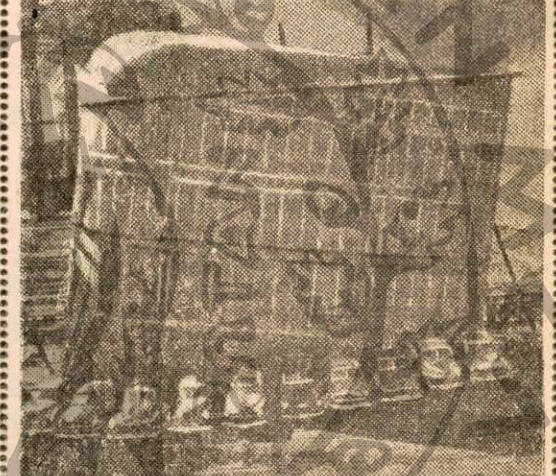
ΕΝΑ ΧΑΜΗΛΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

'Η μηχανικός Λίντα Πλάνετ από το Λός Άντζελες είναι την ύπομνη, να έργασθι επί 6 μήνες. Βοηθούμενη και από τον σύζυγό της, για να κατασκευάσει αυτό το μικρό «κόνδεκτινπλ» αυτοκίνητο, που το ύψος του φτάνει ως... το γόνατό της! Το αυτοκίνητο αυτό άναπτύσσει ταχύτητα 180 γιλιόμετρων την ώρα και κόστισε 1.000 δολάρια.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΤΕΡΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Αυτό είναι το μικροσκοπικότερο αεροπλάνο του κόσμου. Το μέγεθος του, δεν ξεπερνάει τους 4 πάντους! Πεταεί γάσις σ' ένα λαστινένιο ελατήριο. Είναι δε φτιαγμένο από λεπτό σύρμα και από φλοιούς... κρεμμυδιών! Ο κατασκευαστής του, που το παρουςίασε πρόσ ημερών σε μία έκθεσι παιδικών παιχνιδιών της Αμερικής Γερμανίας, το βάφτισε, «ευνονόσας»!...

ΤΟ ΦΟΥΓΑΡΟ ΕΝΟΣ ΥΠΕΡΟΚΕΑΝΕΙΟΥ

Το τεράστιο αυτό φουγάρο που καταλαμβάνει επιφάνεια 200 περίπου τετραγωνικών μέτρων, ποσορίζεται για το νέο αμερικανικό υπερωκεάνειο «Γιουνάιτεν Στέιτς» 51.000 τόννων, που δρίσκει από κατασκευή στα ναυπηγεία του Νιούπορτ της Βιργίνιας. Το τεράστιο αυτό φουγάρο επιτρέπει να σταθμεύουν κάτω από τη σκιά του δέκα αυτοκίνητα!

Θρύλοι και παραδόσεις

Το πορτραίτο έχρονολογείται από τον 15ον αιώνα και είχε ζωγραφίσει ο Τσέν-Τσού-Τσέγκ. Παρίστανε μία γυναίκα ώραια, με πρόσωπο παιδικό, πύμιαζε μ' ένα υπέροχο ρόδο του Παραδείσου.

Το πρόσωπό της άστραφτε και τα άμυγδαλωτά μάτια της σε κύτταζαν μ' ένα βλέμμα γεμάτο χάρη. Το στόμα της, με τα λεπτὰ και βαθυκόκκινα χείλη, της έδινε μιὰ παιχνιδιάρικη και τρυφερή έκφραση. Ένα κοράλλινο γιορτανί συγκρατούσε τα πλούσια, μεταξένια μαλλιά της.

Με το άριστερό της χέρι κρατούσε ένα βάζο γύρω απ'

—Βλέπεις; Σου φέρνω έ-
γώ το θάνατο!... της φώνα-
ξε ο αυτοκράτορας.

τό όποιο πετούσαν πολύχρωμες πεταλούδες. Με τό δεξί δαστού-
ρε με χάρη αξιολάτρευτη, που
φανέρωνε και κάποια ντροπή,
μπρός στο όλολευκο κορμί της,
μιὰ ρόμπα από διάφανο πορ-
φυρό μεταξύ.

Ήταν άληθινά υπέροχη, ό-
νειρώδους ωμορφιάς!

Στά μικρά παιδικά πόδια
της με τους λεπτούς άστραγα-
λους φορούσε χρυσόκέντητες
παντούφλες. Οί κνήμες της θύ-
μιζαν χορούς ήδονικούς κι' άέ-
ριουσε...

Ο ζωγράφος, που την έλά-
τρευε ίσως, είχε γράψει σε μιὰ
γωνία του πορτραίτου αυτό τό
στίχο:

«Ωραία, σαν τό άνθος της
θεουκοκίας στο παραδείσιο πε-
ριόβιο».

Ήταν μιὰ μεγάλη κυρία του
Πεκίνου, ή γυναίκα του πορ-
τραίτου. Είχε ένα πλούσιο πα-
λάτι τριγυρισμένο από παρυσυ-
θένιους κήπους, όπου τό συν-
τριβάνια κι' οί μικροί καταρ-

ράκτες κελάρυζαν μέσα σε άλ-
ση από μανόλιες, όπου μουσι-
κοί έπαιζαν λαγγεμένες μελωδι-
ες, λευκά περιστέρια πετούσαν,
κοτσούφια σφύριζαν άηδόνια κε-
λαούσαν γλυκά και καμαρω-
τά παγώνια έκαναν τόν περι-
πατό τους. Θηλυκά έλάφια και
ζαρκάδια κόκκινα, με άσπρες

στρατιώτες σάστιζαν κι' έγε-
ναν τίς λόγχες τους τίς στολι-
σμένες με τίς μακρόστενες ση-
μαιο ύλες κι' οί ιερείς χτυπού-
σαν σαν τρελλοί τίς καμπάνες.

Οί άγέρωχοι μανδραϊνοί προ-
σφερόντουσαν να την υπηρετή-
σουν σαν βαστάζοι σηκώνοντας
τό φορείο της. Κάθε πρωί, ό

μαρτυρήθηκε για την άδυσωπη-
τη αυτή απόφαση. Δεν κάλεσε
κανένα να την βοηθήσει. Δεν
ζήτησε πουθενά καταφύγιο.

Περιφρονητικά, περήφανα, δι-
άταξε ν' ανοίξουν όλες τίς πόρ-
τες και να υποδεχτούν τους δη-
μίους, που είχαν διαταγή να
την άλυσσοδέσουν και να την
θανατώσουν.

Κι' ένα πρωί οί δήμιοι ώρμη-
σαν, με κραυγές λύσσας μέσα
στο κίосκι, όπου ή ώραία άρ-
χόντισσα γαλήνια, με τό τρα-
γούδι στα χείλη, ξαπλωμένη σε
μαλακά μαξιλάρια, μπρός σ' έ-
ναν άσημένιο καθρέφτη που της
κρατούσε μιὰ υπηρέτριά της,
μάκρανε μ' ένα πινέλλο την ά-
κρη των φρυδιών της.

Σήκωσε ύστερα τά μάτια
της προς την άγρια όρδή των
δημίων. Και τότε όλοι σώπα-
σαν. Οί δήμιοι σάστισαν, θαμ-
πώθηκαν απ' την ωμορφιά της.
Και τρέμοντας, συντριμμένοι,
άπελπισμένοι άρχισαν να σέ-
ρνονται σαν τά σκυλιά για να
φιλήσουν την άκρη του φορέμα-
τός της, άδιαφορώντας για τά
μαρτύρια, που θα τους επέβαλ-
λαν.

Οί πιό σκληροί κακούργοι,
διαλεγμένοι μέσ' από τίς φυλα-
κές, όπου περίμεναν τό θάνα-
το, κλήθηκαν κατόπιν για να
γίνουν δήμιοι της κι' έτσι να
πάρουν χάρη. Μά κι' αυτοί έ-
παθαν τά ίδια με τους πρώ-
τους γιατί δε μπόρεσαν ν' αν-
τισταθούν στη γοητεία της.

Ή μεγάλη κυρία θριάμβευε,
χτυπούσε τά χέρια της και γε-
λούσε, διασκεδάοντας με τίς
νίκες της.

Και τότε ό ανώτατος δικα-
στής, ό αυτοκράτορας, ό ήμί-
θεος, που βασίλευε άπόλυτα
στην άπέραντη Κίνα, ώπλιστη-
κε με θάρρος, περιόρνησε τόν
κίνδυνο και πήγε ν' αντικατα-
στήσει τους δημίους, που ή θέ-
λησί τους έλυωνε σαν τό κερί
μπρός στα πλάνα και χαϊδιά-
ρικα μάτια της.

Σοβαρός, θλιμμένος, αλλά
και μεγαλοπρεπής της φώναξε:

—Βλέπεις, έρχομαι σαν ί-
σος προς ίσο... Σου φέρνω έ-
γώ τό θάνατο... Πρέπει τά μά-
τια σου να κλείσουν για πάντα,
για να ξαναρθή ή όύνοια κι' ή
εύτυχία στο λαό μου...

Ή καταδικασμένη στέναξε
με πόνο:

—Μήπως είνε λάθος δικό
μου που είμαι ώραία και μ' ά-
γατούν όλοι; τόν ρώτησε.

Μιά ανατριχίλα οίκτου πά-
γωσε τόν αυτοκράτορα ως τό
μυαλό. Με άγωνία, τρέμοντας
σύγκορμος της ξανάπε:

—Γυναίκα, πρέπει να πεθά-
νεις, πρέπει να πεθάνεις!... Ύ-
πάκουσε!... Διώξε από μένα τό
αίσχος, που θα με σκεπάσει αν
με νικήσης. Γιατί θα με νική-
σης, τό νοιώθω. Ναί, θα πεθά-
νεις μόνο αν τό θέλεις εσύ...

Ή ώραία άρχόντισσα σηκώ-
θηκε όρθή, χαμογελώντας πάν-
τα, πήρε τό σκηνί, τό έδεσε
υψλά, ανέθηκε σ' ένα εδένιο
σκαμνί και πέρασε τό βρόχο
στον αλδαβάστρινο λαιμό της.
Ύστερα πήδησε στο κενό...

Λίγα λεπτά πέρασαν... Ή-
ταν νεκρή πιά ή Γόσσα του
Θανάτου...

Και την άλλη μέρα της έγινε
μιὰ μεγαλοπρεπής κηδεία, που
την άκολούθησε κι' ό ίδιος ή
αυτοκράτορας

PENE MAIZEPOYA

Ος διάφορες ΜΟΡΦΕΣ ΤΗ ΔΑΔΕΝΙΤΙΑΣ

«Σήμα κινδύνου» για να λάβουμε τά μέτρα μας

ΠΟΛΛΕΣ μητέρες παρατηρούν με άνησυχία πάνω
στο σώμα των παιδιών τους και ιδίως κατά μήκος
του λαιμού την παρουσία μικρών έξογκωμάτων, που
σηματίζουν κομπολόγι. Αυτά τά έξογκώμα-
τα τά αποκαλούμε συνήθως άδένες, ενώ πρό-
κειται για υπερωγκωμένα λυμφατικά γάγ-
γλια. Τά γάγγλια είνε ή πηγή και ή παρα-
καταθήκη των λευκών αίμοσφαιρίων,
που έξασφαλίζουν, ως γνωστόν, την ά-
μυνα του οργανισμού έναντίον των δι-
αφόρων μικροβιακών μολύνσεων. Ό-
ταν διογκούνται, αυτό σημαίνει ότι συ-
γκεντρώθη στο έσωτερικό των μεγα-
λύτερος άριθμός λευκών αίμοσφαιρίων.

Άλλ' αυτή ή συγκέντρωση δεν γί-
νεται χωρίς λόγο. Τά λευκά αίμοσφαι-
ρια σπεύδουν σε ώρισμένο σημείο, γι-
ατί προαισθάνονται κάποια άπειλή και
καταλαμβάνουν θέσεις για να την άν-
τιμετωπίσουν.

Άλλά δεν πρέπει να τρομοκρατού-
μεθα με όποιαδήποτε έξογκωσι των
γαγγλίων. Ή πιό μικρή μολύνσις υπο-
ρεί να την προκαλέσει. Άποκτά, ό-
μως, σοβαρότητα όταν είνε σημαντική
και κυρίως όταν έχη μόνιμο κι' όχι
προσωρινό χαρακτήρα.

Τή σοβαρή και μόνιμη διόγκωσι
των γαγγλίων, οί έπιστήμονες ά-
ποκαλούν άδενίτιδα ή άδενόπθεια.

Αυτή ή υπερωγκωσία είνε συνθέ-
στερα τοπική και έντοπίζεται στις
μασχάλες, στο λαιμό και τους βρυ-
θώνες. Ή διόγκωσις οφείλεται τότε
σε μολυνσι κάποιας γειτονικής περιο-
χής που βρίσκεται σε σχέση με τά δι-
ογκωθέντα γάγγλια.

Ή διόγκωσις των γαγγλίων, ανά-
λογα με τό μέρος όπου έντοπίζεται,
φανερώνει:

Προκειμένου για τους βουθώνες: Έναρξί σχηματι-
σμού δοθιήνος (καλόγερος), ή είσοδο της άκρας ενός
από τά νύχια του ποδιού μέσα στις σάκας και μολυνσι
αυτής της περιοχής.

Για τή μασχάλη: Έναρξί σχη-
ματισμού δοθιήνος ή άνθρακος, μό-
λυνσι μιās πληγής του χεριού κτλ.

Για τό λαιμό: Φλόγωσι των ά-
μυγδαλών, μολυνσι των δοντιών,
στηθάγχη κτλ.

Σ' όλες αυτές τίς περιπτώσεις,
ή άδενίτις παραμένει έντοπισμένη.
Μόνον τά γάγγλια που βρίσκονται
κοντά στη μολυνθείσα περιοχή έ-
ρεθίζονται.

Σ' άλλες περιπτώσεις, όμως ή

Τά γάγγλια είνε εξαιρετικά πολυάριθμα
στην περιοχή του λαιμού. Από εκεί δια-
κλαδίζονται στα διάφορα μέρη του προ-
σώπου και του κρανίου. Διά μέσου των
γαγγλίων κυκλοφορεί ή λύμφη. Στην κανο-
νική τους κατάστασι, είνε τόσο μικρά,
ώστε, μ' όλο που βρίσκονται κάτω από
τό δερμα, είνε άδύνατον να τά αισθανθού-
με με την αφή. Όταν, όμως, διογκούνται,
αισθανόμεθα την παρουσία των, περνών-
τας άπλάς τό χέρι μας πάνω στο δερ-
μα. Σε πολλές περιπτώσεις, άλλωστε,
γίνονται σκληρά και σχηματίζουν έμφανείς
ποοεξοχές.

διόγκωσις είνε καθολική ή όπωσδήποτε έπεκτείνεται σε
πολλά γάγγλια. Αυτό συμβαίνει π. χ. σε ώρισμένα
λοιμώδη νοσήματα όπως ή ιλαρά, ή δστρακιά κλπ. Ό
έρεθισμός των γαγγλίων σ' αυτές τίς περιπτώσεις ά-
ποτελεί σοβαρώτατη έπιπλοκή.

Συνήθως, ή διόγκωσις είνε προσωρινή και εξαφανί-
ζεται μόλις παρέλθη ή μολυνσι που την προκάλεσε.
Άλλοτε, όμως, έχει μόνιμο χαρακτήρα.

Ή μόνιμος άδενίτις του λαιμού άποτελεί συνθέστε-
ρα ένδειξι μολύνσεως του οργανισμού από τό βάκιλλο
του Κώχ και παρατηρείται κυρίως στα παιδιά. Αυτό
δεν σημαίνει, όμως, ότι κατέστησαν ήδη φυματικά. Γι-
ατί ό οργανισμός των μπορεί ν' αντίδράση—κι' αυτό
συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις—και να έξε-
οικειωθή με τό μικρόβιο ή ακριβέστερα να αυτοεμβολι-
ασθή. Όπωσδήποτε, όμως, πρέπει να προσέξουμε ιδι-
αιτέρως αυτά τά παιδιά, γιατί ή ά-
δενίτις μπορεί να είνε ό πρόδρομος
της φυματίωσης.

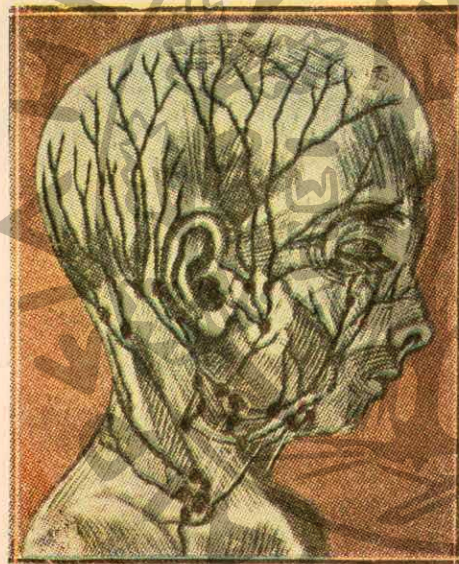
Μιά άλλη, έ-
ξαιρετικά δυσάρε-
στη, εξέλιξις της

Ή μόνιμος άδενίτις του λαιμού παρατηρείται κυρίως στα παιδιά, γι' αυτό οί γο-
νείς πρέπει να καταφεύγουν άμέσως στο γιατρό...

άδενίτιδος είνε ή καλούμενη χοιράδωσις. (Ή όνομασία
αυτή δόθηκε από μιὰ παροιμία, άτυχή, άλλωστε, του
διωγμένου λαιμού του άσθενούς με εκείνον του χοί-
ρου). Ή χοιράδωσις είνε μιὰ μορ-
φή φυματίωσης των γαγγλίων,
που καταλήγει, συνθέστερα, στη
διαπίπτει. Σ' άλλες περιπτώσεις, ό-
μως, τά διογκωμένα γάγγλια, αντί
να διαπυκνών, πολλαπλασιάζονται
και γίνονται σκληρά, σαν σκάγια
από μολύβι.

Ή άδενίτις δεν είνε, λοιπόν, μό-
νη της σοβαρή άσθένεια. Άποτελεί,
όμως, τόν πρόλογο άλλων σοβαρών
άσθενειών ή έμφανίζεται ως έπιπλο-
κή των και γι' αυτό δεν πρέπει να
την παραμελούμε. Άλλ' ούτε, από
τ' άλλο μέρος, να χάνουμε την ψυ-
χραιμία μας και να τρομοκρατούμε-
θα. Θα μπορούσε να πη κανείς ότι ή
άδενίτις είνε ένα είδος «σήματος
κινδύνου», που μάς είδοποιεί ότι
πρέπει να πάρουμε ώρισμένες προ-
φυλάξεις, για να προλάβουμε δυσά-
ρεστες εξέλιξεις. Άν αντίληφθούμε
έγκαιρος αυτό τό σήμα και λάβουμε
τά κατάλληλα μέτρα, δεν έχουμε λό-
γο να φοβούμεθα τίποτε.

Το πρώτο πράγμα που πρόσεξα, μπαίνοντας σε κείνο το μπάρ του μεγάλου ξενοδοχείου του Γιόχανεσμπουργκ, ήταν μια ώμορφη και κομψοτυπωμένη νέα γυναίκα, που καθόταν μόνη της σ' ένα απ' ψηλά σκαμνιά.

Στο διπλανό τραπέζι, ένας νέος λεπτοκαμωμένος άνακατέυε μια τράπουλα. Πήγα κοντά του και τόν ρώτησα γαμωγελώντας:

— Ρίχνετε πασιέντζες, γιά να περάστε

Άφου δώσε σου κράτησε συντροφιά ο κ. Ρέντφερν.... Θά μάς κάνω τώρα την ευχαρίστησι να φάμε όλοι μαζί.

Δέχθηκα πρόθυμα. Ύστερα ο Σμιθ πρότεινε να

Το διαμέρισμά μου βοίσκωταν στο δεύτερο πατώμα ενός σπιτιού. Μόλις άνοιξα την πόρτα, άκουσα πίσω μου ένα ελαφρό θόρυβο κι ένοιωσα πάλι την πίεσι μιάς κάννης πιστολιού,

βαλ, γιά ν' άνοητήσετε σε ώοισμένη περιοχή κοιτάσματα ούρανιου. Πρό 3 ήμερών, στείλατε την άναφορά σας, με συστημένο γράμμα. Θέλω τ' άντίγραφο, που θέχετε σίγουρα κρατήσει.

—Κί αν δεν σας τ' δώσω; Άντί να μου άπάντησουν, ή νέα γυναίκα έβγαλε απ' τ' όφρεμά της μιά παραμύνα κι άογισε να πυρώνη τή μύτη της στη φλόγα ενός άναπτήρος...

—Καλά... Νικήσατε! είπα. Πρέπει όμως να μου λύσετε τ' ά πόδια... Κατάλαβαίνετε ότι δεν μπορούσα ποτέ ν' άφίωω έτσι έκτεθειμένο ένα τόσο σπουδαίο έγγραφο. Τόγω κρύβει στο ηλεκτροικό ταμπλό, στην κουζίνα... αλλά κατά τέτοιον τρόπο ώστε, όποιος δεν ξέρει πώς να τ' όπρη μπορεί να πάθη ήλεκτροπληξία. Βλέπετε λοιπόν ότι πρέπει να σας τ' όφωρ έγω ό ίδιος.

—Άς είναι κι έτσι... συμφώνησε ό Σμιθ. άφου σκέφθηκε λίγο.

Η σύντροφός του μούλυσε τ' ά πόδια. Έκανα λίγα βήματα πρ' ός την κουζίνα. Δεν είχα άκούη κανένα συγκεκριμένο σχέδιο, όταν ξαφνικά πρόσφερε μιά φωνή, απ' την πόρτα της κρεβατοκάμαρας:

—Τ' ά χέρια ψηλά! Πετ'άχτε τ' ό πιστόλι σας! Ό Σμιθ τινάχτηκε γλώμιασε, αλλά άναγκάστηκε να ύπακούση. Μιά νεοή γροθιά μου τόν έάπλωσε ναύω άναίσθητο.

Ό άνθρωπος που με είχε σώσει, ήταν ό λεπτοκαμωμένος νέος τού υπ'άρ.

—Λέγοναι Κράσφορδ, μου έδήγησε. Είμαι ένας απ' τούς ντέτεκτίβ της έταιρείας Ματόντα... απ' αύτούς δηλαδή που κάνουν τή νιάντ' στους λίγο επίπολους γεωλόγους...

—Κί αύτοι οι δύο, ποιοί είναι; ρώτησα.

—Δεν ξέρω ακριβώς... Πάντως, ένδιαφέρονται πολύ γιά τ' ά κοιτάσματα ούρανιου που άνακαλύψατε. Παρακολούθ' άπό μέρες τίς κινήσεις τους.

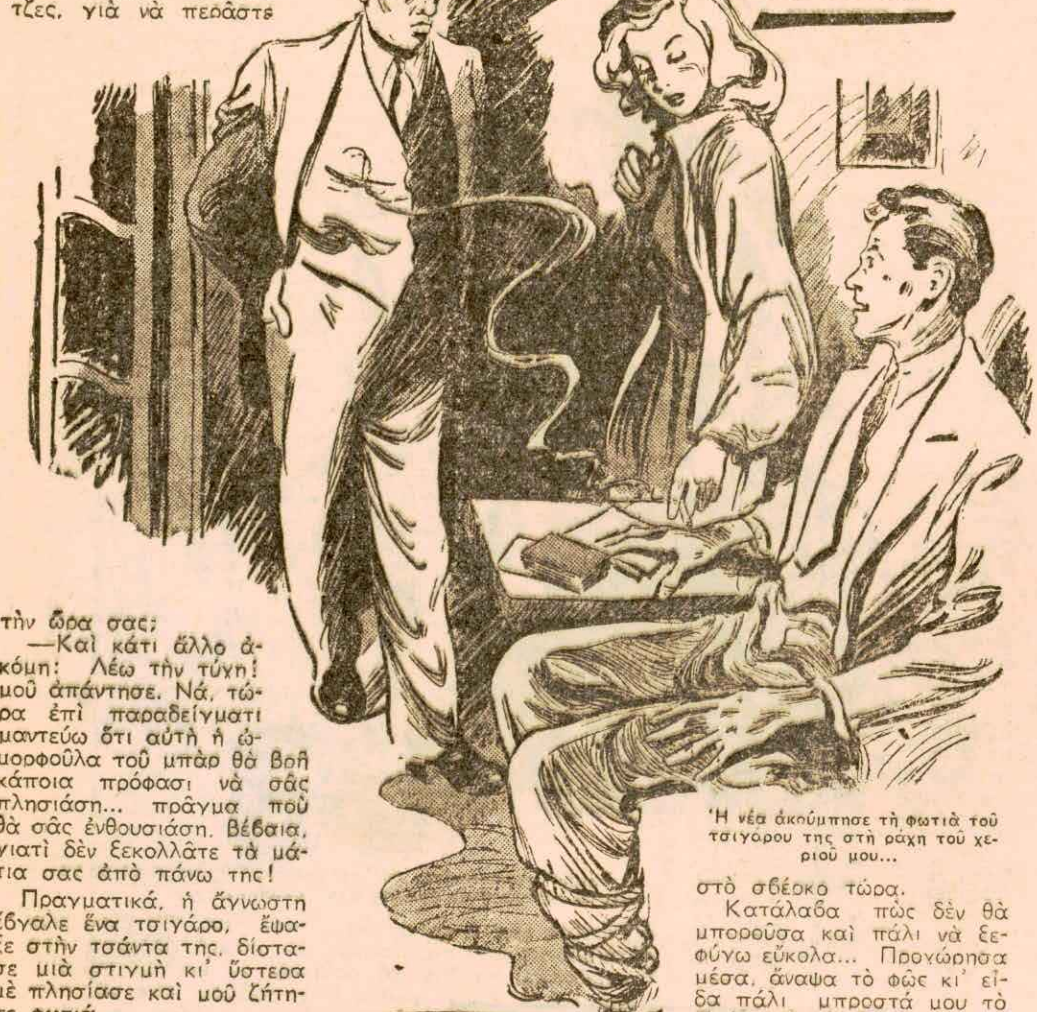
—Θά τούς παραδώσετε τώρα στην άστυνομία;

—Όχι. Ό άστυνόμενός δεν έχει να κάνει με τέτοιες δουλειές. Θά τούς παραλάβουν μερικοί φίλοι, που έzerou να συυυοίζου ένδεικνους που προσπαθού να κλεβου τ' ά ξένα μυστικά!...

Όταν έμεινα μόνος πήρα τ' ά γραμμένο γαρτί πάνω απ' τ' ά τραπέζι, τ' άκωσα και διέλυσα τή σάχη στη νερό τού νεροχύτη. Τί άνάγκη ύπ'όρχε, σ' ά τ' ά κάτω-κάτω να κρατ'ό στο σπ'ίτι μου ένα άντίγραφο της άναφοράς μου στην έταιρεία;

ΦΙΛΙΠ ΑΜΠΡΟΖ

Η άγνωστή του ΜΠΑΡ

την ώρα σας; —Και κάτι άλλο άκούη: Λέω την τύχη! μου άπάντησε. Νά, τώρα επί παραδείγματι μαντεύω ότι αύτή ή ώμορφούλα τού υπ'άρ θά βοή κάποια πρόφασι να σας κάποιον... πράγμα που θά σας ένθουσίαση. Βέβαια, γιάτί δεν έκολλάτε τ' ά μάτια σας άπό πάνω της!

Πραγματικά, ή άγνωστη έδωκε ένα τσιγάρο, έψαξε στην τσάντα της, δίστασε μιά στιγμή κι ύστερα με πλησίασε και μου έήτησε φωτιά.

Έπειτα άπό λίγο, καθόμαστε μαζί σ' ένα τραπέζι.

—Επιτρέψετε να σας συστηθώ, τίς είπα. Λέγοναι Μπιλ Ρέντφερν. είμαι 26 έτών ύγής, κι' έχω έλεύθερη τή βραδυά μου. Τί λέτε, κάνουμε συντροφιά οι δύο μας;

—Εγώ λέγοναι Μπέτσυ Φέντον. Τ' ά κακό όμως είναι ότι περιμένω κάποιον... Ά, νά τ' ό, έρχεται κι' όλας! Ένας άντρας μεγαλόσωμος πλησίασε και μάς γαιρέτησε. Συστήθηκε ως Σμιθ. Μιλούσε μ' ένα τόνο ένεινικό. Ό Μπέτσυ με παρουσίασε ως παλιό της φίλο, που τόν είχε συναντήσει τυχαία.

—Με συγχωρ'ό που σ' άφισα να περιμέν'ό, άνασπ'ή μου, είπα ό νεοφερμένος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

πάμε σ' ένα καμπαρέ. Μόλις όμως βοήθηκαμε στο δρόμο, αίσθάνθηκα τήν κ'άνη ένός περιστρώφου ν' άκουμπάη στην πλάτη μου. Συγχρόνως ό Σμιθ μ' έπισεσε σφ'ιχτά απ' τ' ά άριστερό μπράτσο.

—Προχωρήστε χωρίς άντίρρηση... και μ' ή βγάλετε τσιουδιά! πρόφερε ξερά.

Τ' ά ξέφυγα όμως μ' ένα τ'ίναγμα. Έξκυσα νήνορα και τού κατάφερα μιά νεοή γροθιά στο πρόσωπό. Άπομακούνηκα ύστερα τ'όνοντας και χάθηκα σε μιά σκοτεινή πάροδο. Τί μούμενε πιά να κάμω, μιά κι' είχε γαλάσει έτσι ή βραδυά μου; Τίποτε άλλο, απ' τ' ά να γυρίσω στο σπ'ίτι μου.

Η νέα άκούηππε τή φωτιά τού τσιγάρου της στη ράχη τού χεριού μου...

στο σθέκο τ'ώρα. Κατάλαβα πώς δεν θά μπορούσα και πάλι να έε-φύγω εύκολα... Προχώρησα μέσα, άναψα τ' ό φ'ω κι' είδα πάλι, μπροστά μου τ'ό Σμιθ, με τ'ό ένα του μάτι προσημένο...

—Νά που έαναβροθήκαμε! μου είπα ειρωνικά. Έλπίζω να έπιτρέψετε στη γυναίκα μου να δέση τ' ά πόδια σας σε μιά καρέκλα...

Η γόησσα τού υπ'άρ μ' έδωσε γερά, γαμωγελώντας μου σοκαστικά. Τ' ά χέρια μου έπαίζαν νευρικά μ' ένα γραμμένο γαρτί και με μιά τράπουλα, που βοίσκωνταν πάνω στο τραπέζι. Χαμογελώντας πάντα, ή νέα γυναίκα άκούηππε τή φωτιά τού τσιγάρου της στη ράχη τού χεριού μου.

—Αυτό είναι μιά άπλή προειδοποίησι! μου είπα ό Σμιθ. Μην προσπαθήσετε να μάς εγγελάσετε! Ξέρουμε πώς είσθε γεωλόγος και πώς ή έταιρεία Ματόντα σας είχε στείλει στο βόρειο Τράνσ-

Ο Καταλάνος Λουδοβίκος Φαδρίγγος, τελευταίος κόμης τών Σαλώνων πριν πέσουν στ' ά χέρια τού σουλτάνου Βαγιαζήτ Α', στα 1397, ήταν, όπως μάς πληροφορεί ένα παλιό χρονικό, ακατά πολλ' ά κακός άνθρωπος, κλέφτης, άρπαγος και κακότροπος, που εξηγύμνε και έzerne και έδασάνιζε με άγγαρείες και δασανίσματα τούς Σαλώνιτες...

Αύτον τόν άντρα, που συνεδίαζε, όπως θά δούμε σε λίγο, και άλλες άρετές, έκτός απ' τίς παραπάνω, ήταν γραφτό να στεφανωθεί μιά βυζαντινή πριγκίπισσα, ή Έλένη Καντακουζηνή. Όπως δ'όποτε, ό Θεός εύλόγησε τήν έννοιά τους, άφου λίγο καιρό ύστερ' απ' τ'ό γάμο τους άπόχτησαν μιά κόρη, τή Μαρία, τήν τραγική Μαρία...

Τήν έποχή εκείνη, έπίσκοπος τών Σαλώνων ήταν ό Σεραφείμ, ένας έξελληνισμένος Φράγκος, όπως φαίνεται. Ό κληρικός αύτός διέθετε, έκτός απ' τή μόρφωσή του, μεγάλη περιουσία και μιά πεντάμορφη άνεψιά. Οι θεολογικές γνώσεις τού έπισκόπου άφηναν, δέβαια, τελείως άδιάφορο τόν Καταλάνο αθένη. Περισσότερο τόν συγκινούσαν τ' ά πλούτη τού Σεραφείμ και, πρ'ό παντός, ή άνεψιά του. Ό Λουδοβίκος Φαδρίγγος είχε έξαιρετική άδυναμία, στο χρυσάφι και στο όραίο φύλο. Και με μιά διαταγή του, όλόκληρη ή περιουσία τού ιεράρχου, σε κινήτα και ακινήτα, δημεύθηκε ύπ'έρ των άναγκών τού κράτους. Τήν έπομένη, ή άνεψιά τού Σεραφείμ έγκατέλειψε τήν άσκητική λιτότητα τού έπισκοπικού μεγάρου, και μεταφέρθηκε διά τής βίας στη χλιδή και τήν ευμάρεια τού παλατιού.

Η σύζυγος τού Φαδρίγγου, ή Έλένη Καντακουζηνή δεν άγανάκτησε, δεν διαμαρτυρήθηκε γιά τή διαγωγή τού σύζυγου της. Γιάτί τήν είχε άπό καιρό συνηθισμένη σε τέτοιου είδους έκπληξεις. Οι έρωτικές του περιπέτειες ήταν άμέτρητες. Έξ άλλου ή κόμησης τών Σαλώνων δεν ήταν πολύ «ορθόδοξη» στο κεφάλαιο τής συζυγικής πίστωσης.

Ήταν, χωρίς άμφιβολία, καλή χριστιανή. Αυτό, όμως, δεν τήν έμπόδιζε να έχ'ό ιδιοσυγκρασία τ'ό ίδιο φλογερή με τόν άντρα της. Και, άπό μιά περίεργη σύμπτωση, τήν έποχή εκείνη, — δεν έzerume τήν προηγούμενη αίσθηματική ιστορία της, — έτυχε να έχ'ό φίλο τόν έπίσκοπο Σαλώνων, τ'ό θείο της άνεψιάς!...

Παράδειος κα'ό σκοτεινός τυπος, ό

Η Έλένη παρουσιάστηκε στο Βαγιαζήτ κρατώντας απ' τ'ό χέρι τή Μαρία...

μακαριώτατος αύτός. Όλη του ή δράσι ένίσχυε τήν άποψη, πάλιν ότι δεν ήταν, ότι δεν μπορούσε να είναι γνήσιος Έλληνας. Τ' άπέδειξε με τή στάσι του άπέναντι τού σουλτάνου Βαγιαζήτ, όπως θά δούμε στη συνέχεια τής αφηγήσεώς μας. Γιά τήν ώρα, εκείνο που μάς ένδιαφέρει περισσότερο είναι ό χαρακτήρας του.

Ένας σοβαρώτατος και αξιόπιστος χρονόγραφος, ό Λαόνικος Χαλκωνδύλης, άναφέρει πώς ό κληρικός αύτός, που τόν παρουσίαζε, άγνωστο γιάτί, με τ'ό παραμορφωμένο όνομα Στράτος, είχε έξασπ'όσει πολλές άλλες γυναίκες. Κατείχε τ'ό μυστικό να τίς γοητεύει με «δαμόνιον τρόπον». Η λεπτομέρεια αύτή μάς κάνει να μη μπορούμε ν' άποαυθούμε κατηγορηματικά και γιά τ'ό βαθμό συγγενείας του με τήν ώραία άνεψιά του...

Όπως δ'όποτε, είχε τήν τιμή και τήν εύτυχία να προσέβη στον κατάλογο τών θυμάτων του και τ'ό όνομα τής κομήσεως τών Σαλώνων. Δεν άποκλείεται, μάλιστα, να είχε μάθει ό Λουδοβίκος

τίς σχέσεις του με τή γυναίκα του, και να διέταξε τήν κατάσχεσι τής περιουσίας του και τήν άρπαγή τής άνεψιάς του γιά να τού άναποδώσει τ'ά ίδια.

Μά ό Σεραφείμ ήταν πιό εύθικτος απ' τ'ό Λουδοβίκο στο ζήτημα τής τιμής. Είτε, λοιπόν, άπό πείσμα γιά τήν προσβολή που τού έκανε ό κόμης, είτε γιάτί άγαπούσε τήν παρουσιαζόμενη ως άνεψιά του, διαμαρτυρήθηκε έντονάτα κατά τού άρπαγος, έσ'ήκωσε με λόγους τούς Σαλώνιτες ένάντιον τού τυράννου και έγραμην εις τούς Τούρκους να έρθωσι και να τούς παραδώσουσι στα χέρια τούς τ'ό Σαλώνων.

Δεν ξέρουμε πώς ό αντίδρομος ό αθένης στην πολεμική τού μαινομένου Σεραφείμ, γιάτί ό Πανάγαθος εύλόγησε στο μεταξύ, να τόν καλέση στους κόλπους του. Και τήν ήμέρα τής κηδείας του, ενώ τ'ά σημαντ'ά τής εκκλησίας χτυπούσανε λυπημένα, τ'ά Σάλανα πανηγύριζαν γιά τήν άπ'αλλάγή τους άπό έναν έφιάλη.

...Ανάμεσα στα θλιβερά αύτά ανθρώπινα πάθη, ή μικρή Μαρία, παιδούλα άκόμα, άνοιγε με άθ'ωά έκτασι τ'ά φωτεινά της μάτια στον άπέραντο κόσμο.

Τήν διοίκησι τών Σαλώνων, μετά τόν θάνατο τού κόμης, ανέλαβε ή χήρα του, Έλένη Καντακουζηνή. Και είναι περιττό να σας πούμε, ότι ό Σεραφείμ ζανόγει άμέσως κύριος και τής περιουσίας του και τής άνεψιάς του, χωρίς φυσικά να διακόψη κάθε έπαφή με τήν άρχόντισσα.

Άπεναντίας: τής είχε έπιβληθ'ό τόσο πολύ, ώστε κατόρθωσε να τήν πείσει να τού μεταδίδ'όση τήν έξουσία. Αύτός ήταν πιά ό πραγματικός αθένης τών Σαλώνων. Και τ'ά κυβέρνησε με τρόπο που έκανε πολλές φορές τόν πληθυσμό να νοσταλγ'όση τ'ό Λουδοβίκο Φαδρίγγο, χωρίς να δ'όη καμιά αντίστασι εκ μέρους τής κομήσεως. Τόν άγαπούσε τόσο πολύ τόν αινιγματικό αύτον ιερόμένο!...

Έκτός τούτου, τήν έποχή εκείνη άλλα ζητήματα, πολύ πιό σοβαρά άπό τήν ευημερία τών ύπηκόων της, άπασχολούσαν τήν Έλένη Καντακουζηνή.

Ό δούξ τών Άθηνών, ό Φλωρεντίνος Νέριος Άτ'αγιώλης, αύτός που έδ'όσε τούς Καταλάνους απ' τήν πόλι τής Παλλάδος, έκανε στην άρχόντισσα τήν πρότασι να παντρεύουν τή Μαρία, τήν κόρη της, μ' ένα συγγενή του. Τ'ό σχέδιο τού παμπόνηρου αύτου Ιταλού έμπορου ήταν ν' άποχτήση ή οικογένεια τού δικαιώματα και στην περιφέρεια τών Σαλώνων, γιά να τήν προσαρτήση μιά μέρα στο όικόσημό του.

Η άπάντησις τής Έλένης ήταν άρνητική. Δεν ύπ'όσχει άμφιβολία πως ό Σεραφείμ, που θά είχε όσφρανθ'ό τις άπώτερες βλέψεις τού Νερίου, θά τήν συμβούλεψε να μη δώση τήν συγκατάθεσί της. Μά ή κόμησης είχε και άλλους λόγους να μη θέλ'ό συνοικέσιος: Δεν μπορούσε να θυσιάση τήν κόρη της, που βαστούσε απ' τήν τριεξέδοξη οικογένεια τών Καντακουζηνών, σ' έναν τυχοδιώκτη.

Ό Νέριος επέμεινε. Οι άπεσταλμένοι του έφταναν στα Σάλανα, ό ένας ύστερ' άπ' τόν άλλον, επαναλαμβάνοντας τήν ίδια πάντοτε πρότασι. Η θεσι τής Έλένης άρχισε να γίνεται δύσκολη. Τέλος, έπειδή έπρεπε να βρεθ'ό μιά πρόφασι, γιά να δικαιολογήση τήν άρνησί της και να μη θίξη τόν έγωισμό τού δουκός, τού άπάντησε ότι είχε ήδη ύποσχεθ'ό τήν κόρη της στο Σμεάνα, τ'ό γυιό του ημερόνος τής Σεργίας και Βλαχίας. Και οι άσορβ'όνες έγιναν, πραγματικά και με άνταλλαγή έπιστημών γραμμάτων, γιά να ματαιωθ'ό όριστικά κάθε έλπίδα τού Άτ'αγιώλη.

Η Μαρία ήταν τότε κ'ευφορωτάτη κόρη. Με χαρά και ύπερηφάνεια έμαθε πως ό μνηστήρας της ήταν κι' αύτός νέος και όραιος, ότι συγκεντρώνε όλα τ'ά χαρίσματα ενός ιδανικού πριγκίπα. Και περίμενε, με δικαιολογημένη άνυπομονήσια, τήν ποθητή μέρα τών γάμων. Τ'ή ήταν, όμως, γραφτό όχι μόνον να μην ένωθ'ό μαζί του, αλλά και να μην τόν δ'ό ποτέ στο πρόσφατο.

Η άρνησις τής Έλένης Καντακουζηνής στάθηκε διπλό τραύμα γιά τ'ό Νέριο Άτ'αγιώλη: Τόν πείραζε βαθειά στον έγωισμό του και τού άνέτρεπε τ'ά σχέδιά του.

Και τότε ό φιλόδοξος και ρησικίνδυνος Φλωρεντίνος άποφάσισε να πάρ'ό με τ'ό σπαθί του, ότι δεν ύπόρθε να πετύχ'ό με ειρηνικά μέσα. Κήρυξε, άπ'αλυστάτα, τόν πόλεμο κατά τής κομήσεως και τήν τιμωρήσ'ό, δ'όθεν, γιά τήν προσβολή που έκανε στην οικογένειά του. Κί' άποτέλεσμα τού πολέμου αύτου ήταν να έπекτείν'ό ό Άτ'αγιώλης τήν κυριαρχία του ως τήν Ύψατη.

Εξάφνης, παρουσιάστηκε και πάλι, πιό άπειλητικός άπό κάθε άλλη φασα, ό τουρκικός κίνδυνος.

Ό Έβρενός, ό φοβερός στρατηγός τού σουλτάνου Βαγιαζήτ Α', άφου κατέλαβε τ'ό Δομοκό και τ'ά Φάρσαλα και έξεμελίωσε τήν Ύψατη και τ'ό Ζητούνι (Λαμία), έεκίνησε γιά τή Φοκίδα.

Στ'ό άκουσμα τής είδησεως αύτής, ό Σεραφείμ και ή Έλένη Καντακουζηνή έχασαν τήν ψυχραιμία τους κι' έστρίξαν στον Έβρενός άνθρωπους τους γιά να τού δηλώσουν τήν ύποταγή τους και τήν παράδοσι τής πόλεως.

Όταν, ύστερ' άπό λίγες μέρες, μπήκε στα Σάλανα ό Βαγιαζήτ, ή Έλένη παρουσιάστηκε μπροστά τού, χαμογελαστή και λαμπροστολισμένη, κρατώντας απ' τ'ό χέρι τήν άμοιρη Μαρία, που έτρεμε σαν τ'ό φύλλο...

Η κόμησης τών Σαλώνων προσέφερε στον κατακτητή τήν κόμη. (Η συνέχεια άπ'ισθεν)

—Δεν υποφέρω πιά τη ζωή με τον πασά! Ψιθύρισε η Κιρκασία στ' αυτί του σείτη.

Κέρδισε μιά γυναίκα ΣΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Ο άρχοντας του "Ατλαντίος και η ωραία Κιρκασία

Ακίνητη κι' αμίλητη, η ωραία Κιρκασία με το σκεπασμένο προσωπο παρακολουθούσε προσεκτικά, ό,τι συνέβαινε πάνω στο πράσινο τραπέζι, στο γαλλικό Καζίνο του Βισού.

Ο άντρας της, ο πλούσιος Τούρκος πασάς Μεχμέτ Τζαλεντίν, έπαιζε χαρτιά με τον "Ελ Χατζί Φαχμί" "Ελ Γκλάουι, τον άρχοντα του δουνού "Ατλας και άρχηγό των φυλών του νοτίου Μαρόκου.

Ο "Ελ Γκλάουι έθεωρείτο ο πλουσιώτερος σείχης όλης της Βορείου Αφρικής, πίο πλούσιος κι' απ' τον Σουλτάνο του Μαρόκου. Τη βραδιά αυτή, στο Καζίνο, η Τύχη τον εύνοούσε σκανδαλωδώς. Το χρυσάφι που είχε σωριάσει μπροστά του στην αρχή του παιχνιδιού ο πασάς Μεχμέτ Τζαλεντίν περνούσε λίγο-λίγο στο μέρος του αντιπάλου του, ώσπου δεν του άπομεινε τίποτε. Είχε χάσει περισσότερα από 500.000 φράγκα — δολάριο περιουσία, για την εποχή εκείνη.

Κι' όμως επιθυμούσε να καταβάλει μιά ύστατη προσπάθεια για να πάρη πίσω τα χαμένα...

—Κρίμα που δεν έχω πιά με τί να παίξω... είπε. Έκτός αν...

Κύτταξε την Κιρκασία που στεκό-

ρη της για ν' άποσπάση την εύνοιά του!

Ποιά λόγια θα μπορούσαν να εξιστορήσουν το σπαραγμό της κόρης, που έβλεπε τα όνειρά της για την έννοιά της με το Σιμώνα να διαλυώνται σαν καπνός, και την ίδια τη μητέρα της να την παραδίνην, με το χαμόγελο στα χείλη, σ' ένα δάρβαρο;

Η όμορφή της Μαρίας έκανε μεγάλη έντυπωσι στο σουλτάνο. Δέχθηκε με χαρά το δώρο αυτό, ένα σπάνιο λουλούδι που θα εξοράζε περισσότερο το χαρέμι του. Οί γόοι, οί δούμοι και οί ικεσίες της Μαρίας, που έβλεπε να την δάουν ζωντανή στον τάφο, δεν μπορούσαν να συγκινήσουν την σκληρή καρδιά του. Και από κείνη τη στιγμή, κανείς δεν ξέρει τι άπένιγε πώς έζησε, που και πότε πέθανε ή άμοιρη κόρη.

Η Έλενη Καντακουζηνή φαντάσθηκε ότι θα κολάκευε και θα εύχαριτούσε το σουλτάνο, προσφέροντας σ' αυτόν την κόρη της, και ότι θα την άφηνε στην άρχή. Μά βγήκε όκτρα γελασμένη. Ο Βαγιαζήτ κατέλυσε κάθε έξουσία στα Σάλωνα και διώρισε δικό του τοπάρχη.

Όσο για την Καντακουζηνή, η καμέρειά της προσέφερε τέτοια άηδία και σ' αυτόν άκούει το δάρβαρο κατακτητή, ώστε, έπινόησε μιά τερατώδη τιμωρία γι' αυτή:

Έδωσε στους στρατιώτες του την έλευθερία να συνάψουν όλοι στενή γνωριμία με τη σύζυγο του τελευταίου κόμητος των Σαλώνων!...

ταν πίσω του, και πρόσθεσε:

—Εκτός αν δέχεσθε να παίξουμε τη γυναίκα μου!

Ο "Ελ Γκλάουι δίστασε. Μά το θέωρησε ζήτημα τιμής να δεχθή την πρόταση. Τα χαρτιά μοιράστηκαν... κι' ο Τούρκος έχασε και πάλι!

Ο "Ελ Γκλάουι άρνήθηκε να πάρη το ζωντανό κέρδος του. Τότε η Κιρκασία προώρρησε ένα δόγμα κι' είπε περήφανα:

—Ο άντρας μου πληρώνει πάντα τα χρέη του!

Συγχρόνως έσκυψε στ' αυτί του σείτη και του ψιθύρισε, με γλυκεία και συγκινητική φωνή:

—Δεν υποφέρω πιά τη ζωή με τον πασά! Αυτή θάνη ή σωτηρία μου! Πάρτε με μαζί σας, αφού έχετε το δικαίωμα!...

Ποιος άντρας θα μπορούσε ν' αντίσταθι σε τέτοιο πειρασμό;... "Ετσι, η ωραία Κιρκασία ακολουθώντας τον καινούργιο της άφέντη κι' έγινε η εύνοομένη του χαρέμι του, στο Μαρόκο. Ήταν τώρα εύτυχισμένη. Δεν μπόρεσε όμως να χαρή για πολύ τη νέα της ζωή, γιατί τη θέρισε πρόωγα ο θάνατος. Ο σείχης κλείστηκε τότε στο παλάτι του για να την πενήση. Κι' άργησε πολύ να παρηγορηθι για το χαμό της...

Την παλιά αυτή ιστορία την ξαναθυμήθηκαν τον τελευταίο καιρό, στα παζάρια, στα ξένα προξενία και στα γραφεία των γαλλικών άρχων του Μαρόκου.

Την ξαναδηγόουντο και τη σχολιάζαν, στις συζητήσεις για τη φανερή πιά διαμάχη μεταξύ του "Ελ Γκλάουι και του ονομαστικού άρχοντά του, δηλαδή του σουλτάνου του Μαρόκου Σίντι Μωχάμετ μπέν Γιουσέφ.

Ο σουλτάνος — πολιτικός και θρησκευτικός ήγέτης της χώρας του, υπό την επικυριαρχία των Γάλλων — είναι άνθρωπος με συγχρονισμένες ιδέες, όπως κι' άλλοτε έχουμε γράψει. Παντρεύτηκε π.χ. μόνο μία γυναίκα, αντί για τις τέσσερες που επιτρέπει το Κοράνιο. "Αφισε τις κόρες του να κυκλοφορούν με το προσωπο ξεσκεπαστο και να παίζουν τένις με σέρτες!

Έξ άλλου, με τη συνεργασία των άπαδων της εθνικιστικής κινήσεως, επιδίωξε να κερδίση μεγαλύτερη ανεξαρτησία για το Μαρόκο και συγχρόνως να το βγάλη απ' τη μεσαιωνική ατμόσφαιρα, στην όποια ζή ακόμη η χώρα αυτή...

Οί φανατικοί όμως και συντηρητικοί Μουσουλμάνοι εξανέστησαν για τους νεωτερισμούς αυτούς — πρώτος δε απ' όλους ο "Ελ Γκλάουι, που κυβερνάει φεουδαρχικά και τυραννικά τους ίθαγενείς του νοτίου Μαρόκου.

Ιδίως το κήρυγμα για την έλευθερία των γυναικών είνε το «κόκκινο πανί» για τους αντιπάλους του Σουλτάνου. Κατά τις δικές τους αντιλήψεις, οί γυναίκες ήσαν, είνε και θα είνε πάντα κτήμα των άνδρών, ένα «πράγμα» που τους άντικει απόλυτα.

Όταν κουβεντιάζουν γι' αυτό το ζήτημα, δεν παραλείπουν να ξαναθυμηθούν πως ο "Ελ Γκλάουι κέρδισε τη γυναίκα του στα χαρτιά.

—Έτσι πρέπει να γίνεται πάντα! λένε, κουνώντας το κεφάλι τους στοχαστικά.

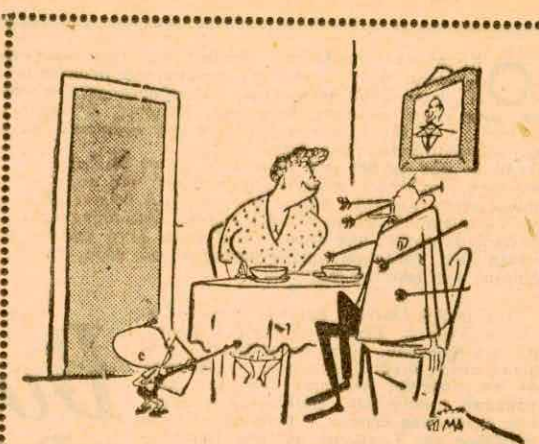
Η αντίζηλία μεταξύ του "Ελ Γκλάουι και του Σουλτάνου, έχει άλλα βαθύτερα αίτια, αντίζηλιες και φιλοδοξίες. Σύμβολο της είνε όμως η διαμάχη μεταξύ παλαιού και νέου κόσμου. Λέγεται ότι ο "Ελ Γκλάουι έφτασε στο σημείο να δείξη τη γροθιά του στο Σουλτάνο και να του φωνάξη:

—Θα σε πολέμησω μ' όλες μου τις δυνάμεις!

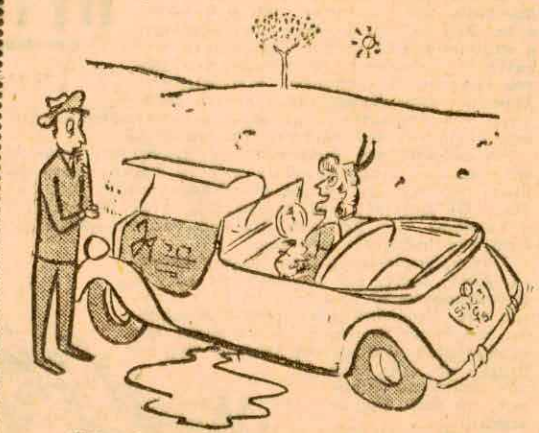
Οί Γάλλοι ύποστηρίζουν τον "Ελ Γκλάουι κι' οί "Αραβές εθνικιστάι το Σουλτάνο. Το Μαρόκο έχει ουσιαστικά χωριστή σε δυο στρατόπεδα.

Για να ξαναγυρίσουμε όμως στο περιστατικό με το όποιο άρχισαμε αυτή την αφήγησή μας, πρέπει να πούμε ότι η περίπτωση του Καζίνο του Βισού δεν ήταν ή μοναδική που παίχτηκε μιά γυναίκα στα χαρτιά.

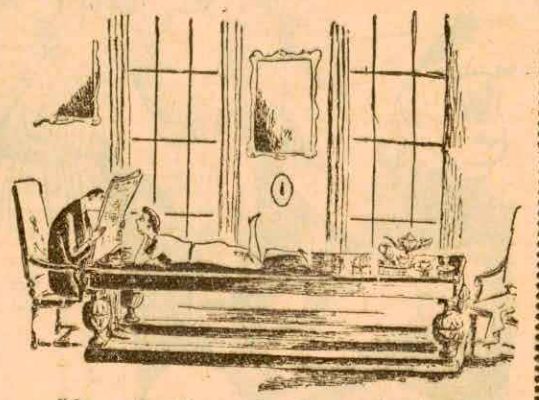
Πρίν από κόμποσα χρόνια, ο Γάλλος ήθοποιός Ζυλ Μπερύ — που πέθανε πρό όλίγων ημών — αφού έχασε, ό,τι κι' αν είχε στο μπακάρ, σε μιά παρισινή χαρτοπαικτική λέσχη, έπαιξε στο τέλος και τη γυναίκα του, τη νέα κι' άμορφη Ζοσελύν Γκαέλ. Εύτυχώς όμως γι' αυτόν, κέρδισε.

—Είδες, καλέ Γιώργο, τί ωραία που σκοπεύει το διαβολάκι;

—Μην ανησυχής, καυμένη Παύλο... Είνε ό... μικρός!...

Όταν οί σύζυγοι είνε εφημεριδοφάγοι!

—Αστεϊεύεστε;... Δεν έχω κανένα παράπονο απ' το κατάστημά σας!...

Τά πιδ κατάλληλα ΓΥΑΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Μόνον τὰ πολὺ σκούρα προστατεύουν τὰ μάτια σας

Έχουν γραφή τον τελευταίο καιρό τόσα αντιφατικά πράγματα για τὰ γυαλιά του ήλιου, ώστε το κοινόν έχει άρρίξει ν' άμφιβάλλη για τη χρησιμότητά των ή, αντίθετα, την υπερτιμά. Πρίν από λίγο καιρό, όμως, ή αμερικανική "Οφθαλμολογική Έπιθεώρηση" έδημοσίευσε τὰ πορίσματα της καλούμενης "Επιτροπής μελών επί της όράσεως" του Πανεπιστημίου του Τέμπλ, που διασσηνίζουν απόλυτως αυτό το ζήτημα.

Η έν λόγω έπιτροπή συνέστη κατά τις άρχές του περασμένου πολέμου, έπειτα από μιά σειρά αυτόκινητιστικών και αεροπορικών δυστυχημάτων, που είχαν συμβη κατά τη νύχτα και που παρουσίαζαν ένα κοινό χαρακτηριστικό: Οί σωφές ή οί πιλότοι που έπιζούσαν απ' αυτά εδήλωναν ότι, σε μιά στιγμή, είχαν πιάσει να βλέπουν, σαν ένα μαύρο πέπλο να είχε άπλωθι. Εσθνικά μπροστά στα μάτια τους.

Η έν λόγω έπιτροπή έκαμε τότε διάφορα πειράματα στην αεροπορική βάση της Πενκάκολες, στη Φλωρίδα. Οί στρατιώτες αυτής της βάσεως ήταν υγιέστατοι και ψημμένοι από τον ήλιο. Απεδείχθη, όμως, ότι δεν έβλεπαν καθόλου καλά τη νύχτα. Το δεύτερο πείραμα έγινε με κατοίκους της Νέας Υόρκης, που ήσαν συνηθισμένοι να ζουν, λόγω της έργασίας των με τεχνικό φως και που άγνωρυσαν αγεδόν τον ήλιο. Απεδείχθη, λοιπόν, ότι οί άνθρωποι αυτοί, που ήσαν κατά κανόνα κακεκτίρη, έβλεπαν πολύ καλύτερα τη νύχτα.

Κατά την ίδια εποχή, έξελέγη μιά όμας στρατιωτών, που απέδειχθη ότι έβλεπαν καλά τη νύχτα, για να χορηγούμευσον ως παρατηρητάι στη ναυτική βάση του Κόνετ Πόιντ. Μερικές ημέρες άργότερα, ο διοικητής της βάσεως έστειλε μιά σοβαρή άναφορά, λέγοντας ότι ο παρατηρητής που του έστάλθηκαν ήταν κατάλληλοι, γιατί δεν έβλεπαν... ούτε τη μυτη τους τη νύχτα.

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

Περμανάντ και βαφές τελείως φυσικές εκτελούνται εις το

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ «ΛΟΥΕ»

Από ειδικευμένους τεχνίτας. Διά την εκτέλεσιν της βαφής ιδιαίτερα διαμερίσματα

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

Όδός 'Ελ. Βενιζέλου (πρώην Πανεπιστημίου) 59Α. Τηλέφωνον: 23-776

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΟΡΟΛΟΓΙΑ ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΣΙΜΗΜΑΤΑ Άριστος Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙΛΑΚΗ. Πανεπιστημίου 61. Τος όροφος, παραλέουσιν κινηματογράφου "Μοντιάλ" Τηλ. 26-407

Έξακριβώθηκε, λοιπόν, ότι είνε χιονίσει όταν έσταςαν στο Κόνετ Πόιντ κι' ότι την επομένη ήμέρα, που ήταν ήλιόλουστη, την είχαν περάσει στο ύπαιθρο, καθαρίζοντας από το χιόνι την είσοδο των στρατώνων τους.

Από αυτές τις παρατηρήσεις κι' από πολλές άλλες παρόμοιες, οί έρευνηταί κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ο δυνατός ήλιος περιώριζε σε σημαντικό βαθμό τις όπτικές ικανότητες του άτόμου τη νύχτα.

Ενέτειναν τότε τα πειράματά τους και κατέληξαν στα ακόλουθα συμπεράσματα:

1. Έπειτα από μιά ήμερα και κάποτε μερικές μόνον ώρες παραμονής στον ήλιο χωρίς γυαλιά έπερχόταν μείωσις της όπτικής ικανότητας κατά 50%. Σε μερικές περιπτώσεις ή μείωσις έφθασε στα 90%. Ο αντίκτυπος στην όρασι κατά τη νύχτα είνε τεράστιος. Ένας σωφές, θύμα αυτής της μείωσεως, βλέπει π. χ. μιά λάμπα 30 κηρίων σαν να ήταν 15 ή 10.

2. Η μείωσις της εύαισθησίας του ματιού, χωρίς να είνε μόνιμη, μπορεί, όμως, να διαρκέση επί πολύ καιρό. Συμνήτως πρέπει να περάσουν μιά ή δυο βδομάδες ήρεμης ζωής, με κανονικό ύπνο, για να ξαναγυρίση το άτομο στην προηγούμενη κατάστασι.

3. Η ποιότης των γυαλιών χωρίς γυαλιά, εκτός του ότι έξασθενίζει τα μάτια προκαλεί επίσης κεφαλαλγίες και αίσθημα γενικής κόπωσης.

4. Μόνον τα σκούρα γυαλιά παρέχουν έπαρκη προστασία. Κατά τους ειδικούς, όλα τὰ μη σκούρα γυαλιά, παρὰ το γεγονός ότι σταματούν τις υπεριώδεις και τις υπερύδεις ακτίνες, παρέχουν άνεπαρκή προστασία, γιατί τὸ μύτι κινδυνεύει περισσότερο από τις όρατές ακτινοβολίες παρὰ από τις άόρατες.

5. Η ποιότης των γυαλιών δεν παίζει κανένα σχεδόν ρόλο. Άρκει τὰ γυαλιά να είνε σκούρα και να άπορροφούν τὰ 80% τουλάχιστον του ήλιακού φωτός. Αγοράζετε υπλέρμαύρα, κίτρινα ή ροζ γυαλιά σύμφωνα με τις προτιμήσεις σας. Έφ' όσον είνε σκούρα, θα σας παράσχουν την ίδια προστασία. Όσοδήποτε όμως, σκούρα κι' αν είνε τὰ γυαλιά σας, μην επιχειρήσετε να κυττάξετε μ' αυτά τον ήλιο. Γιατί οί ακτίνες του μπορούν να κάψουν τον αμειδωποροειδή και να προκαλέσουν όλική ή μερική τύφλωση.

6. Το χρώμα του γυαλιού δεν έχει κανένα σχεδόν σημασία. Άρκει τὰ γυαλιά να είνε σκούρα και να άπορροφούν τὰ 80% τουλάχιστον του ήλιακού φωτός. Αγοράζετε υπλέρμαύρα, κίτρινα ή ροζ γυαλιά σύμφωνα με τις προτιμήσεις σας. Έφ' όσον είνε σκούρα, θα σας παράσχουν την ίδια προστασία. Όσοδήποτε όμως, σκούρα κι' αν είνε τὰ γυαλιά σας, μην επιχειρήσετε να κυττάξετε μ' αυτά τον ήλιο. Γιατί οί ακτίνες του μπορούν να κάψουν τον αμειδωποροειδή και να προκαλέσουν όλική ή μερική τύφλωση.

7. Για να έξακριβώσετε αν τὰ γυαλιά σας είνε αρκετά σκούρα, κάμετε τὸ έξες άπλο πείραμα: Φορέστε τα και κυτταχθήτε σ' έναν καθρέφτη. Δεν πρέπει να διακρίνετε τότε τὰ μάτια σας.

8. Τὰ γυαλιά πρέπει να είνε μεγάλα, για να προστατεύουν όλόκληρο το μάτι.

9. Δεν βλέπτε μόνον τὸ πὸς του ήλιου πὸς πέφτε απ' ευθείας πάνω στα μάτια σας, αλλά και κείνο που πέφτε έξ άντανακλάσεως.

Ένα έξυπνο «λάθος»

—Δεν μου διαβάσεις, Άλμπερ, τὰ γράμματα που έγραψες;

—Ναί, θα σου τα διαβάσω. Κυττάγα για κανένα λάθος.

Ο Άλμπερ ήταν καθισμένος μπρος στο τραπέζι και είχε δυο γράμματα μπροστά του που τα διαβρων, ενώ ή γυναίκα του, στην άλλη άκρη του τραπεζιού, κεντούσε θυθισμένη σε σκευές. Συλλογιζόταν την πρώτη κατασσί τους, και τη σημερινή. Πόση διαφορά! Ο Άλμπερ δούλευε τότε καλά, ήταν ένας από τους περίφημους διαφημιστάς, ενώ τώρα ο πόλεμος, τα είχε ανατρέπει όλα και ο Άλμπερ δεν είχε δουλεία.

Είμαι έτοιμος, είπε τέλος ο Άλμπερ στη γυναίκα του. Αν θέλεις, πάρτα να τα διαβάσης.

Και τις έδωσε τα δυο γράμματα, ενώ αυτός έγραφε τη διευθυνσί τους στους φακέλους.

Η Λουίζα, ή γυναίκα του, άφισε το κέντημα της και πήρε το πρώτο γράμμα που άπευθυνόταν στο φίλο του Μαρσέλ:

«Αγαπητέ Μαρσέλ,

»Σ' εύχαριστώ που με είδοποίησες ότι ο κ. Ταλμπιέ θέλει έναν υπάλληλο για τις διαφημίσεις του. Τι να σου πω; Περνώ πολύ δύσκολες μέρες. Έψαξα παντού για να βρω μιά δουλεία, αλλά μάταια. Έχω έξαντλησει όλες τις οικονομίες μου και δεν ξέρω πώς θα τα βγάλω πέρα. Ναί, φίλε μου, εγώ ο Άλμπερ Φραζολέν έχω έρθει σε δύσκολη θέση! Κι' όμως αν εύρσκα μιά δουλεία, θα έκανα τον προεστώμενο μου να με θαυμάζει για την εργατικότητα μου και την έξυπνάδα μου. Λοιπόν, το πήρα απόφασι...

»Αν κι' αυτή τη φορά δεν πετύχω τη θέση που μου υπέδειξες στο γραφείο του κ. Ταλμπιέ, θα πάω να πιάσω στο Σηκουάνα...

»Ο φίλος σου Άλμπερ».

—Τρελάθηκε! φώναξε ή Λουίζα, σηκώνοντας τα μάτια της από το γράμμα. Άκούς εκεί, θα πείση στο Σηκουάνα!...

Έχασες το θάρρος σου; —Ναί, λιγάκι, είπε ο Άλμπερ, σαν μουδιασμένος.

—Τρελάθηκε! φώναξε ή Λουίζα, σηκώνοντας τα μάτια της από το γράμμα. Άκούς εκεί, θα πείση στο Σηκουάνα!...

Έχασες το θάρρος σου; —Ναί, λιγάκι, είπε ο Άλμπερ, σαν μουδιασμένος.

—Τρελάθηκε! φώναξε ή Λουίζα, σηκώνοντας τα μάτια της από το γράμμα. Άκούς εκεί, θα πείση στο Σηκουάνα!...

Έχασες το θάρρος σου; —Ναί, λιγάκι, είπε ο Άλμπερ, σαν μουδιασμένος.

—Τρελάθηκε! φώναξε ή Λουίζα, σηκώνοντας τα μάτια της από το γράμμα. Άκούς εκεί, θα πείση στο Σηκουάνα!...

Έχασες το θάρρος σου; —Ναί, λιγάκι, είπε ο Άλμπερ, σαν μουδιασμένος.

—Τρελάθηκε! φώναξε ή Λουίζα, σηκώνοντας τα μάτια της από το γράμμα. Άκούς εκεί, θα πείση στο Σηκουάνα!...

Έχασες το θάρρος σου; —Ναί, λιγάκι, είπε ο Άλμπερ, σαν μουδιασμένος.

—Τρελάθηκε! φώναξε ή Λουίζα, σηκώνοντας τα μάτια της από το γράμμα. Άκούς εκεί, θα πείση στο Σηκουάνα!...

Εύθυμη Ιστοριογλα

—Δεν είπαμε να μην τὰ χάνεις; Κάτι θα γίνη...

Υστερα πήρε το δεύτερο γράμμα και διαβάσε:

«Αξιότιμη κύριε Ταλμπιέ,

»Λαμβάνω την τιμήν να παρακαλέσω ύμας, όπως εύαρεστούμενος, με προσλάβετε εις την θέση διά την όποιαν, όπως την έπληροφόρησαν, ζητείτε έναν υπάλληλο εμπιστοσύνης και νέον. Νομίζω ότι έχω όλα τα προσόντα. Ονομάζομαι Άλμπερ Φραζολέν, έγεννηθην στο Παρίσι την 2 Μαρτίου 1915. Είμαι νυμφευμένος. Έπισυνάπτω τὰ σχετικά πιστοποιητικά».

Δεν άρεσε διόλου της Λουίζας το δεύτερο αυτό γράμμα, γιατί ήταν τελείως τυπικό. Δεν θα το πρόσεχαν και θα το πετούσαν στον κάλαθο των άχρηστων. «Κρίμα! συλλογίσθηκε. Πώς κατάντησε ο Άλμπερ, ο τόσο έξυπνος! Τον τσάκισε ο πόλεμος και ή άνεργία!...».

—Αλμπερ, δώσε τους φακέλους να τους κλείσω, είπε στον άντρα της αδιαφορά. Τώρα πού θα κατεβώ κάτω να πάρω κουβαρίστρες, θα ρίξω τα γράμματα στο γραμματοκιβώτιο της γωνίας.

Ο Άλμπερ δεν έφερε καμμιό αντίρρησι.

Τὸ άλλο πρωί στο γραφείο του διοικηάνου κ. Ταλμπιέ

—Υδόννη, λέει ο κ. Ταλμπιέ στην ωραία γραμματέα του, μήπως άνοιξης την αλληλογραφία μου;

—Μάλιστα, κύριε, άπαντάει εκείνη.

—Έχουμε τίποτα το ένδιαφέρον;

—Όχι, κύριε Ταλμπιέ. Μόνο ένα σωρό αίτησεις για την κενή θέση του διαφημιστού...

—Ασφαλώς άσήμαντες, λέει ο κ. Ταλμπιέ. Να παρ' ο διάβολος! Μά δεν υπάρχει ένας έξυπνος άνθρωπος; Αυτή ή δουλεία του διαφημιστού θέλει έξυπνάδα, μυαλό, επινοήσι. Τι να τους κάνω όλους αυτούς τους «μορφωμένους»; Θέλω έναν με πρωτότυπες ιδέες...

Η διαφημιστή Υδόννη είνε μιά τέχνη που θέλει έξυπνάδα. Και να συλλογίζεσαι κανείς ότι ούτε ένας απ' αυτούς τους τεμπηλδες δεν μου έγραψε μιά αίτησι με τέτοιο έντιμότητα...

—Υδόννη, λέει ο κ. Ταλμπιέ στην ωραία γραμματέα του, μήπως άνοιξης την αλληλογραφία μου;

—Μάλιστα, κύριε, άπαντάει εκείνη.

—Έχουμε τίποτα το ένδιαφέρον;

—Όχι, κύριε Ταλμπιέ. Μόνο ένα σωρό αίτησεις για την κενή θέση του διαφημιστού...

—Ασφαλώς άσήμαντες, λέει ο κ. Ταλμπιέ. Να παρ' ο διάβολος! Μά δεν υπάρχει ένας έξυπνος άνθρωπος; Αυτή ή δουλεία του διαφημιστού θέλει έξυπνάδα, μυαλό, επινοήσι. Τι να τους κάνω όλους αυτούς τους «μορφωμένους»; Θέλω έναν με πρωτότυπες ιδέες...

Η διαφημιστή Υδόννη είνε μιά τέχνη που θέλει έξυπνάδα. Και να συλλογίζεσαι κανείς ότι ούτε ένας απ' αυτούς τους τεμπηλδες δεν μου έγραψε μιά αίτησι με τέτοιο έντιμότητα...

—Υδόννη, λέει ο κ. Ταλμπιέ στην ωραία γραμματέα του, μήπως άνοιξης την αλληλογραφία μου;

—Μάλιστα, κύριε, άπαντάει εκείνη.

—Έχουμε τίποτα το ένδιαφέρον;

—Όχι, κύριε Ταλμπιέ. Μόνο ένα σωρό αίτησεις για την κενή θέση του διαφημιστού...

—Ασφαλώς άσήμαντες, λέει ο κ. Ταλμπιέ. Να παρ' ο διάβολος! Μά δεν υπάρχει ένας έξυπνος άνθρωπος; Αυτή ή δουλεία του διαφημιστού θέλει έξυπνάδα, μυαλό, επινοήσι. Τι να τους κάνω όλους αυτούς τους «μορφωμένους»; Θέλω έναν με πρωτότυπες ιδέες...

Η διαφημιστή Υδόννη είνε μιά τέχνη που θέλει έξυπνάδα. Και να συλλογίζεσαι κανείς ότι ούτε ένας απ' αυτούς τους τεμπηλδες δεν μου έγραψε μιά αίτησι με τέτοιο έντιμότητα...

—Υδόννη, λέει ο κ. Ταλμπιέ στην ωραία γραμματέα του, μήπως άνοιξης την αλληλογραφία μου;

—Μάλιστα, κύριε, άπαντάει εκείνη.

—Έχουμε τίποτα το ένδιαφέρον;

—Όχι, κύριε Ταλμπιέ. Μόνο ένα σωρό αίτησεις για την κενή θέση του διαφημιστού...

—Ασφαλώς άσήμαντες, λέει ο κ. Ταλμπιέ. Να παρ' ο διάβολος! Μά δεν υπάρχει ένας έξυπνος άνθρωπος; Αυτή ή δουλεία του διαφημιστού θέλει έξυπνάδα, μυαλό, επινοήσι. Τι να τους κάνω όλους αυτούς τους «μορφωμένους»; Θέλω έναν με πρωτότυπες ιδέες...

Η διαφημιστή Υδόννη είνε μιά τέχνη που θέλει έξυπνάδα. Και να συλλογίζεσαι κανείς ότι ούτε ένας απ' αυτούς τους τεμπηλδες δεν μου έγραψε μιά αίτησι με τέτοιο έντιμότητα...

—Υδόννη, λέει ο κ. Ταλμπιέ στην ωραία γραμματέα του, μήπως άνοιξης την αλληλογραφία μου;

—Μάλιστα, κύριε, άπαντάει εκείνη.

—Έχουμε τίποτα το ένδιαφέρον;

—Όχι, κύριε Ταλμπιέ. Μόνο ένα σωρό αίτησεις για την κενή θέση του διαφημιστού...

—Ασφαλώς άσήμαντες, λέει ο κ. Ταλμπιέ. Να παρ' ο διάβολος! Μά δεν υπάρχει ένας έξυπνος άνθρωπος; Αυτή ή δουλεία του διαφημιστού θέλει έξυπνάδα, μυαλό, επινοήσι. Τι να τους κάνω όλους αυτούς τους «μορφωμένους»; Θέλω έναν με πρωτότυπες ιδέες...

Η διαφημιστή Υδόννη είνε μιά τέχνη που θέλει έξυπνάδα. Και να συλλογίζεσαι κανείς ότι ούτε ένας απ' αυτούς τους τεμπηλδες δεν μου έγραψε μιά αίτησι με τέτοιο έντιμότητα...

—Υδόννη, λέει ο κ. Ταλμπιέ στην ωραία γραμματέα του, μήπως άνοιξης την αλληλογραφία μου;

—Μάλιστα, κύριε, άπαντάει εκείνη.

—Έχουμε τίποτα το ένδιαφέρον;

—Όχι, κύριε Ταλμπιέ. Μόνο ένα σωρό αίτησεις για την κενή θέση του διαφημιστού...

—Ασφαλώς άσήμαντες,

τρόπο ώστε να μαντέψω το τα-
λέντο του!

—Μην περιμένετε να βρθε-
καμιά τέτοια αίτηση κύριε Ταλ-
μπίε, του είπατε η ώρα γραμμα-
τεύς του. Άλλα... σταθίτε...
θυμηθήκατε!... Σχεδίασα ένα γράμ-
μα για να σας το δείξω. Δεν
είνε βέβαια εξυπνο όπως το θέ-
λετε, αλλά πολύ συγκινητικό...
Εκείνος που το έγραψε έκανε
λάθος στους φακέλους... Έβα-
λε φαίνεται σ' άλλο φάκελο
την αίτησή που ήθελε να σας
στείλω. Θέλετε να σας διαβάσω
το περίεργο αυτό γράμμα;

—Για να τ' ακούσω, έκανε
περίεργος ο διομήχανος και ξα-
πλώσε πιο αναπαυτικά στην πο-
λυθρόνα του.

Η γραμματεὺς ἄρχισε να δια-
βάζω το γράμμα με συγκινημέ-
νη φωνή:

«Αγαπητέ Μαρσέ... Σ' εὐ-
χαριστώ που με ειδοποίησες ότι
ο κ. Ταλμπίε θέλει έναν υπάλ-
λο για τις διαφημίσεις του...
Περνώ πολύ δύσκολες μέρες...
Λοιπόν... Αν αυτή τη φορά δεν
πετύχω τη θέση που μου υπέδει-
ξες... θα πείσω στο Σηκούα-
να...».

Όταν η Ύδωνη τέλειωσε το
διάβασμα, ο κ. Ταλμπίε ζήτησε
το γράμμα και το ξαναδιάβασε
μόνος του.

—Δεν είναι συγκινητικό, κύριε
Ταλμπίε; ρώτησε με δάκρυα στα
μάτια η ευαίσθητη και όμορφη
γραμματεὺς του.

—Γράψτε του να έρθει ἀμέ-
σως, είπε στην Ύδωνη ενθουσια-
σμένος ο διομήχανος. Αυτόν το
φουκαρά που προσλαμβάνω μ' ο-
λη μου την καρδιά...

—Α, πόσο καλός είσαστε!...
είπε η Ύδωνη με δάκρυα χαράς
τόρα. Είδατε πόσο συγκινηθή-
κατε με το γράμμα αυτό;

—Κι' εγώ σ' ενοίξα εξυπνη-
της είπε ο κ. Ταλμπίε, αλλά ε-
σύ είσαι μόνο αισθηματική. Δεν
κατάλαβες, λοιπόν, απ' την πρώ-
τη στιγμή ότι αυτός ο άνθρω-
πος είναι ένας εξυπνός... διαφη-
μιστής; Είναι ακριβώς ο άνθρω-
πος που μου χρειάζεται... Αυτός
ο θαυμαστός... Αλίμονο φραζόλεν
άνηκει απ' αυτή τη στιγμή στο
προσωπικό μου. Να ένας γενναί-
ος που δεν φοβάται τη ζωή. Ή-
ξερε καλά, ο κατεργάρης, ότι
εγώ δεν τρώω άχαρα. Ήξερε ότι
θα καταλάβω αμέσως το τέ-
χνασμα του... Ναι, Ύδωνη, αυ-
τό το γράμμα έχει διπλή αξία.

Είπε δείγμα της εξυπνάδας του
και του ταλέντου του. Για σκέ-
ψου, να προσποιηθεί ότι έκανε
λάθος στους φακέλους!...

Κείνη τη στιγμή χτύπησε το
τηλέφωνο.

—Είπε ο κ. Φραζόλεν, είπε κα-
τάπληκτη η Ύδωνη.

Ο διομήχανος άρπαξε το α-
κουστικό:

—Ναι, εγώ είμαι ο κ. Ταλ-
μπίε, ο ίδιος. Πώς; Ή κυρία
σας έκανε λάθος στους φακέ-
λους; Α, φίλε μου είσαστε α-
μίμητος... Πώς; Δεν ξέσατε ε-
σείς τίποτα; Μά αυτά δεν πια-
νουν σ' εμένα. Είμαι κι' εγώ λι-
γάκι... εξυπνός. Λοιπόν για μέ-
να είσαστε ο ιδεώδης διαφημι-
στής... Σας προσλαμβάνω αμέ-
σως, ελάτε γρήγορα στο γραφείο
μου... Μά βέβαια, σήμερα!

Ο Φραζόλεν στην άλλη άκρη
του σύρματος, μέσα σ' έναν τη-
λεφωνικό θάλαμο, τα είχε χάσει,
δεν ήξερε τί να υποθέσει. Μήπως
τον ειρωνεύονταν ο κ. Ταλμπίε;

Ετρεξε άμέσως στο σπίτι
του.

—Μά ήταν πραγματικά λά-
θος; ρώτησε τη γυναίκα του. Για
πες μου, αγάπη μου.

—Όχι, του απάντησε χαμο-
γελώντας εκείνη. Ήταν ένα δι-
κό μου κόλπο.

Ο Άλμπέρ την πήρε στην
αγκάλια του και την γέμισε
φιλία, λέγοντάς της:

—Αγάπη μου, είσαι η ιδεώ-
δης γυναίκα ενός... τετραπέρα-
του διαφημιστού!... Με το δικό
σου εξυπνό κόλπο θα πείσω
δουλειά.

ΜΩΡΙΣ ΡΙΣΑΛ

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑ

Υπάρχει μια εκπληκτική ανακάλυψις που καταργεί τις ρυτίδες

Πρόκειται για ένα νέο ο πολύτιμο
εξέλιξιμο όμοιο με το φρέσκο ζυ-
κό στοιχείο του δέρματος μιας νέας
και υγιεινής κοπέλλας.

Το εκχύλισμα αυτό που ονομάζεται
«ΒΙΟΕΛ» είναι ανακάλυψις ενός δια-
σημίου δερματολόγου και τώρα περι-
χέται μέσα στην κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ
χρώματος ροζ, που είναι μια πραγμα-
τική τροφή του δέρματος.

Μεταχειρισθείτε την το βράδυ πριν
να κοιμηθείτε. Κάθε πρωί που θα ξυ-
πνάτε, θα βλέπετε ότι η επιδερμίδα
σας είναι καθαρότερη, φρεσκότερη
και νεώτερη.

Κατά την διάρκεια της ημέρας,
χρησιμοποιήστε τη λευκή κρέμα
ΤΟΚΑΛΟΝ που δεν είναι λιπαρή.

Με αυτόν τον απλό τρόπο, κάθε
γυναίκα μπορεί να φαίνεται κατά 10
χρόνια νεώτερη. Το αποτέλεσμα
είναι αγγυημένο.

Κομπινάζον
Ζέρσεϋ-Κλός
10.000 — 30.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ

Ο κ. ANTOINE KAMMER
φέρει εις γνώσιν της αξιοτίμου
πελατείας του, ότι κατά την θε-
ρινήν SAISON θα δέχεται εκά-
στην Τρίτην εις το εν Κηφισιά
παρόντημα του Κομμητηρίου του
ΞΕΝΟΔ. «ΘΕΟΞΕΝΕΙΑ». Τηλέφ.
01-330.

1.895.000
Κουζίνες ηλεκτρικές
3 μάτια, φούρνο
και το μαγειρικό σκεύη
900.000
Ραδιόφωνα
Παγκοσμίου λήψεως
Ευκόλως πληρωμές
ΚΑΤΣΟΒΟΛΟΣ
Αριστείδου 1

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ε ν α ν Χ ι ώ τ η ν: "Όταν ο «Θησαυρός», που σας δίνουν
είνε «μεταχειρισμένος» να μη τον παίρνετε με κανέναν τρόπο.
Να κάνετε τα παραπάνω σας στον πρόκτορα της πόλεως σας κα-
ταγγέλλοντάς του τον περιπτεριού, που σας τον έδωσε. Μί λ α
κ α Μ ε λ ο π ο ρ ύ λ ο υ, Ν. Φάληρον: Τα πηριχτά σας δυι απο-
λύτως καλά. Ίδου το πρώτο τετράστιχο από την «Φεγγαροδρα-
μά»:

Απόψε με της θάλασας ταξίδεψα τ' άγέλι,
σε τόπους που μονάχα η σκέψη νοσταλγεί,
και λήθης ώρες έζησα μαζί με το φεγγάρι,
σε βράχους, σε λιμάνια, και σε βουνοκορφή.

Β α σ ί λ η ν: "Άρτα: Δυστυχώς δεν μπορούμε να κάνουμε τί-
ποτα. Άλλωστε πέρασε και η ημερομηνία, που αναφέρετε. Ά ν α
ν ώ σ τ η ν: Παύλας: Ή διεύθυνσις που μας ζητάτε είναι:
Λεωφόρος Αλεξάνδρας 160, Άθηναι. Η. Μ α κ ρ ο ι δ ά κ η ν.
Χανιά: Σας ευχαριστούμε για την συγκινητική εκδήλωση αγα-
πης προς τον «Θησαυρό» και την «Αθηναϊκή». Περιμένουμε κα-
νενα καινούριο γράμμα σας με νεώτερες πληροφορίες. Μ α ρ ι ο ν:
Στείλτε το γράμμα σας στο Σωματείο Ήθοποιών, Σατω-
δριάνδου 52Α, Άθηναι. Ά ν ν α Κ α μ π ά ν η: Μόσχα Βιάδλη
και Δεσποίνα Κομελή. Σύρον: Ή διεύθυνσις του Cornel Wilde
είνε: 20th Century-Fox Films, 10201 West Blvd, West
Los Angeles 24, Calif, U. S. A. Σ ό φ η ν Γ ο η γ ο ρ ι ά δ ο υ.
Ένταυθα: "Ο «Θησαυρός» δεν δημοσίευσε κανένα μυθιστόρημα
με τον τίτλο, που αναφέρετε. Γ ι ώ ρ γ ο ν Μ. Θεοδωρίκη:
Στο φίλο «Με Ιδρώτα και αίμα» η Κάθλην Ραϊαν παίρει το ρόλο
της φίλης του εγγολάβου οικοδομών και η Ληά Παντοβάνι, τον ρό-
λο της σύζυγού του. Και για τις δυο αυτές στάρ έχουμε γράψει
παλαιότερα. Ή διεύθυνσις της Σιαρούλας Γιούλη είναι: Θεά-
τρον Σαυαρόζη, Καρόλου Ι. Άθηναι. Της δε Virginia Mayo: 14635
Magnolia Blvd, San Fernando Valley, Brentwood, Calif, U. S. A. Ν ι-
κ ό λ. Αύγουστιδην: Πειραιά: Πρωταγωνίστρια του φίλου «Ή
Νάνου παει στο Ρίο» ήταν η Jane Powell, η δε διεύθυνσις της είναι:
Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City,
Calif, U. S. A. Μ. Κ ω ν σ τ α ν τ ί δ η ν: Κυρήνεια - Κύπρου:
Ή διεύθυνσις του Gene Autry είναι: Columbia Pictures Corp 1438
North Gower, Hollywood 28, Calif, U. S. A. Της δε Shirley Temple:
227 N. Rockingham Avenue, Brentwood, Calif, U. S. A. Της άλλης
δυο διεύθυνσεις θα τις δώσω σε προσεχές τεύχος. Θ ε ο δ ω ρ ο ν
Ζ ω γ ρ ά ρ ο ν, Β.Σ.Τ. 900: Το ποιήμα σας «Ανοιξιάς»
άτεννο και χωρίς ενδιαφέρον. Ίδου ένα απόσπασμα:

γιατί της Νειώτης ο παλιός και μες την φύστα την στενή
έδω και κη πετάει ασφαλώς δεν θα γυροει (!!!)

Δ η μ. Λ α ί ν α ν: Χίον: Στείλτε το γράμμα που προσοί-
ζετε για τον Ν. Γούναρη καθώς και για τους άλλους καλλιτέχνες
στο Σωματείο Έλλήνων Ήθοποιών, Σατωδριάνδου 52Α. Άθηναι.
Ο Κ. Μανιατάκης, ο Τζιμς Μακούλης, ο Τόνος Μαρούδας και
ο Π. Μανιατάκης είναι παντοειμένω. Στις υποδείξεις ερωτήσεων
σας θα απαντήσω σε προσεχές τεύχος μας. Χ α ρ η ν Κ ο ν-
σ τ α ν τ ί δ η ν: Νικόλαον Κουρήν και Νικόλαον Δημόπουλον, 314 Σ.Π.—Β.
Σ.Τ. 904. Λεωνίδον Βέλλιαν και Δημήτριον Ακριώτην, XV Με-
ραρχία, Σ.Τ.Γ. 917. Λάκην Καραδάην, Ηρακλήν Ζικιδήν και Δι-
ονυσίου Κρεκούην 90 Συντ. Π.Α.Δ. Σ.Τ.Γ. 917Β. Λάκην Κων-
σταντίνου και Μίσην Παπασταυατίου Μ. Δ.Σ.Α. Β.Σ.Τ. 902
Άνιλλέα Γρηγοριάδην, Γεωργίου Χαραλαμπίδου και Παναγιώ-
την Αντωνιάδην, Β. Μοίρα Καταρά, Σ.Τ.Γ. 913Β. Ευάγγελον
Καρασάουλον, 182 Σ.Α. Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 908. Ευθύμιον Σιαζόπουλον,
Καρασάουλον, 182 Σ.Α. Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 908. Ευθύμιον Σιαζόπουλον,
Σ.Ο.Δ. Β.Σ.Τ. 902. Γεωργίου Καλιοντζόπουλον, 565 Τ.Π. Σ.Τ.Γ.
916Β: Σας ευχαριστούμε, αγαπητοί μας φίλοι, για τα καλά σας
λόγια και λυπούμεθα ειλικρινά που δεν μπορούμε να σας προ-
σφέρουμε την εκδούλευσι, που μας ζητάτε. Δυστυχώς δεν μας επι-
τρέπεται η δημοσίευσις άγγελιών αυτού του είδους. Δ η μ ή τ ο ι ο ν
Π α π α γ ε ω ρ γ ί ο υ: Θεοδωρίκη, και Νικόλαον Σκεπα-
στίνον: Δράμα: Ή διεύθυνσις της Esther Williams είναι:
Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City,
Calif, U. S. A. Ή στάρ είναι παντοειμένω και υπέρτατα δυο νασι-
τομένων παιδιών. Ρ ι ο η Π ο λ υ δ ο ύ ρ η: Καλάμας: Σας
ευχαριστούμε για την προτίμησή και για τα καλά σας λόγια.
Δυστυχώς το Βιβλίο, που ανακαλύψατε είναι παρτίγινωστο και δεν
μιας χορηγεί. Πρόκειται πάντως να έχετε υπ' όψιν σας πως δεν
έχει και πολύ μεγάλη εμπορική αξία. Ν έ α Π ν ο η: Ηρακλει-
ον - Κρήτης: Δυστυχώς δεν μπορούμε να σας δώσω καμιά
θετική απάντησι στα ερωτήματά σας. Στο πρώτο μόνο ερώτημα
θα σας απαντήσω από της στήλης του «Γιατρού μας», στον
όποιο και παραδώσαμε το γράμμα σας. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Σ τ α μ-
κ ό π ο υ λ ο ν: 401 Στωτ. Νοσοκ: Το ποιήμα σας καλούστη-
κο. Φαίνεται καθαρά πόσο σας επηρέασε ο μεγάλος μας ποιητής.
Πάντως έχετε ακόμα πολλά να διδανθήτε από την Βιβλιοθηκούλα,
που έχετε σχηματίσει. Ζ ω ο ύ λ α Γ ε ω ρ γ ι ά δ ο υ: Βα-
ρώσια - Κύπρου: "Ο διαγωνισμός έκλεισε. Έπειδή όμως το σκι-
τάκι σας είναι πολύ καλό και είσαστε η μόνη που αντιπροσωπεύ-
ετε το αγαπημένο μας νησί, θα κάνω μια εξαίρεσι ήθε πολύ
και θα σας συγκαταλέξω μεταξύ των δέκα νικητών. Ή λ ί α ν
Ί ο ν ο υ: Παύλας: Καί το δικό σας σκιτάκι ήθε πολύ
αγαπά και μάλιστα με αδικαιολόγητη καθυστέρησι. Μ. Κ ω ν-
σ τ α ν τ ί δ η ν: Κυρήνεια - Κύπρου: Ή διεύθυνσις της Judy Gar-
land είναι: 10.000 Sunset Blvd, Holmby Hills Los Angeles, Calif,
U. S. A. Του δε Gregory Peck: 1700 San Remo Avenue, Pacific
Palisades, Hollywood, Calif, U. S. A. Β α σ ι λ ι κ ή Κ α τ σ α μ-
π α, Ένταυθα: Ή διεύθυνσις του John Derek είναι: Columbia
Pictures Corp, 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif, U. S. A.
Φ α ν ο ύ ρ ο ν: Α θ α ν α σ ι ά δ η ν: Σ.Τ.Γ. 914Α. Ή διεύ-
θυνσις της Paulette Goddard είναι: Paramount Pictures Corp, 5451
Marathon Street, Hollywood 38, Calif, U. S. A. Ζ. Λ α μ π ρ ό-
π ο υ λ ο ν: Χίον: Ή διεύθυνσις του Κώστα Μανιατάκη, είναι:
Θεάτρον «Άκροπόλ», οδός Ήπποκράτους 9, Άθηναι. Μ α ύ ρ η
Τ ο υ λ ι π α. Ένταυθα: Το γράμμα σας για τον Τζίμν Μα-
κούλην στείλετε το στο Σωματείο Έλλήνων Ήθοποιών, Σατωδρι-
άνδου 52Α, Ένταυθα. Ή διεύθυνσις του Frank Sinatra είναι:
Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City,
Calif, U. S. A. Του δε Robert Stack: Paramount Pictures Corp, 5451
Marathon Street, Hollywood 38, Calif, U. S. A.

Ή δράσις ενός νεαρού ανισορρόπου

ΣΤΙΣ 3 Μαΐου 1905, ο Φρειδερίκος Καίνιγκ, σταθμάρχης
του μικρού σταθμού της Πύρνα, σ' απόστασι δέκα περί-
που χιλιομέτρων από τη Δρέσδη, πηγαίνοντας κατά τα ξη-
μερώματα στην υπηρεσία του, διέκρινε ένα σκούρο όγκο πλάι
στις γραμμές. Ήταν μια γυναίκα, με το πρόσωπο καταματω-
μένο και το σώμα γεμάτο τραύματα... Ζούσε, ωστόσο, ακό-
μη. Την μετέφεραν σ' λίγο σ' ένα νοσοκομείο της Δρέσδης, ο-
που ο γιατρός την έθετε, έπειτα από πολλές προσπάθειες,
να την σώσουν. Και να τί αφηγήθηκε τότε:

Λεγόταν Αιμιλία Χαίνσπατς, ήταν καθηγήτρια σχεδίου σε
μια σχολή του Βερολίνου και πήγαινε να περάσει τις διακο-
πές του Πάσχα στο σπίτι μιας φίλης
της στη Δρέσδη. Ήταν μόνη μέσα στο
διαμέρισμα του τραίνου... Το περασμένο
βράδυ, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, έ-
λας άνθρωπος ψηλός, αδύνατος, με χαρα-
κτηριστικά και έκφρασι τέρατος, μπήκε
μέσα στο διαμέρισμα και κάθισε πλάι
της... Ή νεαρή γυναίκα αποτραβήχτηκε,
άλλα τότε το τέρας ρίχτηκε πάνω της
α' ανηθικούς σκοπούς. Έπακολούθησε
μια άγρια πάλη μεταξύ τους κι' η Αι-
μιλία, για να γλυτώσει από τις περιπτύ-
ξεις του, τον δάγκωσε μ' όλη της τη
δυναμιά στο πρόσωπο... Ο άνθρωπος
χύτος άρχισε τότε να την χτυπά με λύσ-
σα στο κεφάλι, στο σώμα, παντού... Έπειτα την
σήκωσε στα χέρια του, κατέβασε το τζάμι του πα-
ραθύρου και την πέταξε έξω...

Για καλή τύχη της Αιμιλίας, είχε βρέξει πολύ
τις προηγούμενες μέρες και το χιόνι ήταν μαλακό.
Έτσι, το χτυπήμα πάνω στο έδαφος δεν ήταν θανα-
τηφόρο.

Λίγον καιρό προητέρω, το πτώμα ενός νέου, που
λεγόταν Άδόλφος Ζέιντλερ βρέθηκε με
τα πόδια κομμένα πάνω στις γραμμές
του τραίνου, σε μικρή απόστασι από
τη Λειψία. Ο συρμός είχε περάσει από
πάνω του. Οι γιατροί έπρόσεξαν ένα
τραύμα με σιδερένιο όργανο στην κορυ-
φή του κρανίου. Έξακριβώθηκε, έξ αλ-
λου, ότι ο Ζέιντλερ είχε κατεβεί από το
τραίνο δυο σταθμούς πριν από τη Λει-
ψία. Το πορτοφόλι του, και το ρολόγι
του έλειπαν. Οι αστυνομικοί κατέληξαν
τότε στο συμπέρασμα ότι είχε πέσει θύ-
μα ληστείας. Ο δολοφόνος, που ταξί-
δευε πιθανόν με το ίδιο τραίνο, τον είχε
παρακολουθήσει κατά την καθοδό του
και τον είχε χτυπήσει με κάποιο σιδερένιο όργανο στο κεφάλι.
Έπειτα, αφού τον λήστεψε, τον ξάπλωσε πάνω στις γραμμές.
Ένα τραίνο που πέρασε σε λίγο έκοψε το σώμα του στα δύο.

Μερικούς μήνες αργότερα, ήρθε η σειρά της γυναίκας ενός
αξιωματικού. Την βρήκαν νεκρή, πλάι στις γραμμές του τραι-
νου. Ήταν φανερό ότι η «εαστίς των τραίνων» όπως οι έφημε-
ρίδες αποκαλούσαν το μυστηριώδη δολοφόνο, της είχε έπιτεθί
μέσα στο τραίνο και κατόπιν την είχε πετάξει από το παρά-
θυρο, όπως είχε κάνει και για την Αιμιλία Χαίνσπατς.

Μέσα σε δυο χρόνια, 18 άτομα, άντρες, γυναίκες, παιδιά,
γέροι βρέθηκαν σκοτωμένα μ' έναν από τους δυο τρόπους, που
αναφέραμε. Ο δολοφόνος ή πετούσε τα θύματα του από το
παράθυρο του τραίνου ή, όταν ή έπιθεσις του γινόταν έξω από
το τραίνο τα ζάλιζε ή πιθανόν τα σκότωνε μ' ένα χτύπημα
στη βάση του κρανίου και κατόπιν τα ξάπλωνε πάνω στις
γραμμές σε κάποια στροφή έτσι, που να διαμελισθούν από
το συρμό που θα περνούσε από κεί. Τις έπιθεσεις του τις έ-
κανε πάντοτε νύχτα.

Με τον τρόπο αυτό, όπου ν' ανακαλυφθή το έγκλημά του,
είχε όλο τον καιρό ν' απομακρυνθή, χωρίς ν' αθήσι ίχνη.

Όλη η γερμανική αστυνομία, από την ανατολική Πρωσία
ως τα αυστριακά σύνορα, είχε αναστατωθή. Γιατί η δράσις
του μυστηριώδους δολοφόνου απλωνόταν παντού. Το κακό ή-
ταν πως η αστυνομία άγνοούσε τελείως τα χαρακτηριστικά του
και δεν είχε την παραμικρή ένδειξι, που θα μπορούσε να την
οδηγήσει ν' ανακαλύψη τα ίχνη του. Το μοναδικό στοιχείο ήταν
ένα πορτραίτο από μνήμη που είχε φτιάξει η Αιμιλία Χαίν-
σπατς. Άλλα αυτό δεν έλεγε, βέβαια, μεγάλα πράγματα.

Ή ανακάλυψις του δολοφόνου έγινε με τρόπο αρκετά περί-
εργο.

Ένα βράδυ, σε μια ταβέρνα του Άμβούργου, που συχνά
όταν από τους υπαλλήλους του σιδηροδρομικού σταθμού, με-
ρικοί έλεγκати και μηχανοδηγοί συζητούσαν, έξ άφορμης των
έγκλημάτων του τέρατος, με θέμα αν ένας άνθρωπος, που
βρίσκεται πάνω στις γραμμές μπορεί να προκαλέσι την έκ-
τροχιάσι ενός τραίνου. Άλλοι έλεγαν ναι, άλλοι όχι. Σε μια
στιγμή, ένα άτομο που καθόταν λίγο παράμερα πήρε μέρος
στη συζήτησι και είπτε:

—Κατά τη γνώμη μου, μόνο ένας γαϊδαρός, ένα βώδι ή ένα
μεγάλο γούρουνι μπορεί να προκαλέσι έκτροχιάσι του τραι-
νου... Όχι όμως, ένας άνθρωπος. Αυτόν οι ρόδες τον κόβουν

στα δύο... και το τραίνο συνεχίζει το δρόμο του...

Κατά σύμπτωσι, μέσα στην ταβέρνα βρισκόταν ένας έπιθε-
ωρητής της λιμενικής αστυνομίας. Κυτάζοντας τον άγνωστο,
που είχε μιλήσει, νόμισε πως βρήκε σ' αυτόν κάποια ομοιότητα
με το πορτραίτο της Αιμιλίας Χαίνσπατς. Κι' έπειτα, τα λό-
για του του φάνηκαν πολύ παράξενα. Έκανε τότε κάτι που,
αν τυχόν γελιόταν, θα μπορούσε να του στοιχίσει πολύ ακριβά.
Όρμησε πάνω στον άγνωστο, τον ζάλισε με μια γροθιά στο
σαγόνι και του πέρασε διαστικά τις χειροπέδες. Έπειτα, τον
ώδηγησε στην αστυνομική διεύθυνσι και τηλεγράφησε στην

Τη σήκωσε στα χέρια του, κατέβασε το τζά-
μι του παραθύρου και την πέταξε έξω!...

Αιμιλία Χαίνσπατς να τρέξει άμέσως στο Άμβούργο.

Ο έπιθεωρητής της λιμενικής αστυνομίας δεν είχε κάνει
λάθος. Ή καθηγήτρια του σχεδίου, που έφτασε την άλλη μέρα
από τη Δρέσδη, αναγνώρισε χωρίς δυσκολία σ' αυτό τον άν-
θρωπο τη «εαστίς των τραίνων».

Ο κακούργος ονομαζόταν Έρικ Μπλουμππεργκ, κατόχου
από το Στρασβούργο κι' ήταν 27 χρόνων. Ο πατέρας του,
ταβερνιέρης το επάγγελμα, έπινε σαν κτήνος και κατόπιν ευ-
λοκοπούσε τη γυναίκα του, που ήταν ένα άκακο και δειλό
πλάσμα.

Ένα βράδυ, ο μικρός Έρικ — ήταν τότε έφτα χρόνων — α-
κουσε φωνές στο διπλανό δωμάτιο, όπου κοιμόνταν οι γονείς
του. Πήδησε τότε από το κρεβάτι του και, μισανοιγώντας την
πύλη, είδε τον πατέρα του να χτυπά τη μητέρα του με μια
μαστίγα στο κεφάλι.

Το παιδάκι βοήθησε κι' έφυγε αθόρυβα από το
σπίτι. Όταν έφτασε εκεί η αστυνομία βρήκε τη μη-
τέρα του νεκρή και τον πατέρα του να ροχαλίζει πλάι της
σαν κτήνος.

Τον μικρό Έρικ τον έκλεισαν κατόπιν σ' ένα ορφανοτροφείο,
μα στα 17 του χρόνια ρίχτηκε στην αλήτικη ζωή. Μισούσε την
κοινωνία κι' άρχισε να σκοτώνει για να κλέψη. Μα τους πιο
πολλούς φόνους τους έκανε, υπακούοντας στα κακούργα έν-
στικτά του.

Οι ψυχίατροι που τον εξέτασαν τον χαρακτήρισαν ως έκφυ-
λο εκ κληρονομικότητας, αλκοολικό κι' άκαταλόγητο. Και το
δικαστήριο στηρίζονο σ' αυτή τη γνωμοδότησι, τον έστειλε
σ' ένα φρενοκομείο, όπου ο Έρικ Μπλουμππεργκ πέθανε έπει-
τα από μερικά χρόνια τελείως τρελλός.

Η ΣΕΛΙΣ

της Γυναίκας

Κουβεντούλες

***Αναποφάσιςτ ην:** Είθε μια πολύ νέα γήρα. με μια κορούλα 14 χρόνων. Άγαπούσατε πολύ τον άντρα σας και η επιθυμία σας ήταν να μη βάλετε άλλον άντρα στη θέση του. Άλλα η ζωή είναι σκληρή, ιδίως για μια νέα γυναίκα, που δεν έχει πειραματιστεί κι' έχει ν' αναζητήσει παιδί. Και να που σας παρουσιάζονται τώρα δύο ευκαιρίες για να συνεχίσετε την παλιά συζυγική ζωή σας: "Ένας άντρας πλούσιος, που σας θέλει για την ομορφιά σας, ένας τύπος απ' αυτούς, που κολακεύονται να γίνουν στο πλάι τους μια όμορφη γυναίκα, οι είνε συγγενώς έτοιμοι να την αντικαταστήσουν, εσείς πρώτα ευκαιρία και ένας φτωχός, που σας αγαπά και σας υποσχετεί μια άνετη ζωή με τη δουλειά του.

Θέλει και ρούτμα πως πρέπει το δεύτερο να προτιμήσετε; Τι να τα κάμει τα σχήματα, όταν έχετε στο πλάι σας έναν άντρα, που μπορεί ν' αδιαφορήσει για σας όταν του περάσει ο πρώτος ενθουσιασμός;

Ο άλλος είνε ένα τίμιο παιδί, με καλά αισθήματα, κι' έχει όλη τη διάθεση να σας κάνει ευτυχισμένη. Μη διαστάσετε καθόλου. Αυτός είνε ο άντρας που σας νοιάζεται.

Η μόδα

ΠΑΡΙΣΙ. 'Ιούλιος. (Της απεσταλμένης συνεργάτιδος του «Θησαυρού»).

Μικρά και μεγάλα καπέλλα: Καί τα δύο φορούνται. Βλέπει κανείς τις Παριζιάνες με καπέλλα μικρά, σχεδόν μικροσκοπικά: Κανοντί, τόκες, υπερέ, 'Αλλά τις βλέπει και με καπέλλα, που έχουν μεγάλα υπό, που φορούνται ολόγεια στο κεφάλι και αντικαθιστούν... τις ομπρέλλες! Βλέπει επίσης τουμπάν, φορεμένα πολύ πίσω και πολλές καλότες από λουλούδια ή φύλλα.

Τα υλικά που χρησιμοποιούνται είνε ψάρες διαφόρων ειδών πικ, πανισόν, παναμά και ύφασματα, όπως το σαντόν, το συρά, το λινό και τα πολύ λεπτά και ελαφρά καστόρια. Όλα σε ποικιλία υφασμάτων, ανοίγοντας από τα πιο ζεστά και καταλήγοντας στο μύρο και στο άσπρο.

Τα γανιορίσματα είνε πολύ διακοσμητικά: μια κορδέλλα, ένα υποκετάκι λουλούδια, δύο φουότα, ένας εϊόνος και τις περισσότερες φορές για συμπλήρωση ένα βελάκι, υποσπασμένο στην καλότα, που πέφτει με σούρες πίσω. Κάποτε το βελάκι σκεπάζει μόνον τα ματιά και καταλήγει σε δέσιμο και βολανάκι τίσω.

Πάντως, είτε μικρά είτε μεγάλα τα καπέλλα που φορούν οι Παριζιάνες, είνε όλα γανιομένα και οι ξεκατέλλωτες είνε λίγες.

Μιά ματιά στις θιτρίνες

Οι βιτρίνες των μεγάλων Οίκων Μόδας είνε γεμάτες. Αυτές είνε κάπως άσυνήθιστες για τις Παριζιάνες, γιατί οι μεγάλοι ούθη σται της Παρισινής Μόδας κου

δουν ενωστικά τα μυστικά τους, τα σχετικά με την μόδα, που θα λανσάρουν. Την δείνουν μόνον στις εκθέσεις τους. Άλλα το πράγμα έφέτος διαφέρει. 'Εξ αιτίας των εορτών όλες οι βιτρίνες είνε στολισμένες και τα μοντέλλα δίνουν και παίρνουν.

Πλεονάζουν τα ταγίε: μαύρα, πτι καρού, γουατατίστ με ώσποϊότατες «κούπες». Οι ζακετιούλες είνε, ως επί το πλείστον, κοντές, πότε σταυρώτες πότε ίσιες, πότε στογγυλές πότε τετράγωνες. Οι φούστες πολύ στενές και άλλες πλασιεωτές ή με δύο κουφοπιέτες.

Τα γιακαδάκια είνε υαλλών υγάλα και κάποτε καταλήγουν σε οβελίσια, διαφορετικού γούσματος.

Μερικά ταγίε έχουν και ζώνη, αλλά τα πιο πολλά έχουν απλώς ένα κουμπί στο κλείσιμο.

Μερικές τιμές που βλέπουμε στις βιτρίνες μας φαίνονται πολύ γαυηλές. Μπορείτε π.ν. να άποντήσετε ένα πολύ καλό ταγίεσάκι, με πρώτης τάξεως «κούπ»,

Οι Παριζιάνες φορούν μικροσκοπικά καπελλάκια ή μεγάλα καπέλλα με πλατιά μπόρ.

με 20.000 φράγκα.

Βέβαια αν πάτε στα μεγάλα στίτια: Λανδέν, Ντεσέ, Φάτ κλπ. οι τιμές αλλάζουν, αλλά μιλούμε για το ντύσιμο το καθημερινό, που στον τόπο μας με τη σημερινή κατάσταση, που είνε τοσσηνη από οικονομική άποψη είνε κι' αυτό άπρόσιτο.

Μηλούζες

Κι' ενομόαστε στις μηλούζες. Τι ποικιλία αφάνταστη, τι φασίς, τι ομορφιά! Πλεονάζει φυσικά το είδος σμειζίε, αλλά σε αφάνταστες παραλλαγές.

Μηλούζες κεντημένες, λευκές, με ποικιλία από πιέτες κουφοπιέτες, βελονίες, Άλλες γουατατίστ, σε σήμα στρατιωτικής μηλούζας χωρίς γιάκα, με γιάκα στογγυλά ή υαλλών, σε διάφορα γούματα από τα πιο άνοιχτά ως τα πιο σκούρα.

Κάποτε βλέπουμε τις μεγαλύτερες αντίθεσεις: Ταγίε πράσινο άνοιχτό και βερυκοκία μηλούζα. Ταγίε γκρί άνοιχτό με μηλούζα κόκκινη κρεβέτ ή ταγίε υπλές με μνή με μηλούζα εκάιν.

Σ υ ν ό λ ο γ α: Είνε συνήθως φούστες μονόχρωμες με οιντές βέστες σε αντίθετη απόχρωση ή ολόκληρα φορεωτάκια έμποιμέ, που έχουν για συμπλήρωση οιντές βέστες μονόχρωμες.

Τα περισσότερα φορεώματα ή οι φούστες κλίνουν υποστά με μιά σειρά κουμπιών από πάνω ως κάτω. Το κουμπωμα αυτό είνε πρακτικότατο, ιδίως για την Παριζιάνα, που αλλάζει πολλές φορές ντύσιμο στο διάστημα της ημέρας.

Άλλάζει φουστάνι χωρίς να γαλση το γτένισμά της, που είνε πάντοτε άειπτο.

Μερικά μοντέλα

Όμοιότατο ταγίε από υπλές πάλ λινό, με άπες βουλίτσες. 'Ο γιάκας, τα μανίκια και οι τσέπες γανιόνται με άσπρο πι-

κέ. Μερικές σούρες μαζεμένες πίσω στη φούστα της δίνουν πλάτος.

—Το δεύτερο είνε ένα ταγίε από ένα ύφασμα που μοιάζει με λινό. Έχει γούμα έκαίιν και γανιόνται με μαύρα πικύ. Μαύρη τρέσσα περιβάλλει τα τελειώματα και η βέστα είνε σταυρωτή, με τέσσερα κουμπιά και ζώνη.

—Ταγίε από μεταξωτό άλπανκά κεραμιδι που η βέστα του έχει διπλή υπάσκα και κλείνει με ένα κουμπί. Φούστα με πιέτες στα δύο πλάγια.

—Ντέ πιές άπνευματινέ από όττομάν, μεταξωτό έμποιμέ. 'Η βέστα του δεν έχει γιάκα και η υπάσκα είνε στογγυλή.

—Ταγίε με γιάκα - σάλ από λινό «ένφοροσάσμπλ» γανιορισμένο με τρέπες, που έχουν κοπάκια. Κλείσιμο με ένα κουμπί.

—Ντέ τιές φανταζί από κρεμιάτ με πλισσεωτή φούστα και βέστα που κλείνει με έπτά κουμπιά και έχει υαλλών γιάκα.

Παριζιάνικα χτενίσματα

Οι περισσότερες Παριζιάνες έχουν πολύ κοντά μαλλιά. Βλέπουμε, ως επί το πλείστον, κοντά α-α-γκασόν και κοντά αϊγκλόν.

Τα χτενίσματα, με λίγο μακύτερα μαλλιά, είνε λίγα.

Η κοντή σϊγκλόν παρουσιάζει ένα κεφάλι δλο υποκλέ, όπως του 'Αστιδώς, στον οποίο όφειλει και την ονομασία της.

Ντεκολεράσιον. Βλέπουμε έλαγιότες. Τα γκρίζα και άσπρα μαλλιά δεν κουκουφάζονται. Μονάχα που όλες τα έχουν τα περιποιημένα πιο πολύ. Άλλα λίγες είνε οι Παριζιάνες που πάνε συχνά στα κομμωτήρια, γιατί καταφέρνουν μιά γαρά μόνες τους την υϊζ-άν-πλι τους στο στίτι.

Όλες έχουν «σασουρά», όλες έχουν «επιγκουντί». 'Ισως αυτό συμβαίνει έπειδή οι Παριζιάνες κομμωτά είνε ακοίδοι.

Μιά υϊζ-άν-πλι στοιγίζει ούκ ό-λίγα και πρέπει να πώ ότι δεν συγκρίνεται με την υϊζ-άν-πλι των καλών άθηναικών κομμωτριών.

Είνε άναμφισβήτητο ότι οι Άθηναικοί κομμωτά έξουν πού καλό τη δουλειά τους ή τουλάχιστον ένοδιαφέρονται περισσότερο για τις πελάτιδες τους. Όπως λέμε όμως τα μειονεκτήματα των Παρισιάνων κομμωτών. Έτσι θα πούμε και τα πλεονεκτήματά τους. 'Εκεί που υπερεσούν των Άθηναικών συναδέλφων τους είνε στο κόψιμο των μαλλιών. Την τένη αυτή δεν την κατέχουν οι Έλληνες κομμωτάι. Έξουν 2 ή 3 τσούρες κοψίματος μαλλιών, ενώ οι Παριζιάνοι κομμωτά κόβουν τα μαλλιά ανάλογα με το γτένισμα, που θα κάνουν και διαλέγουν το γτένισμα, που ταιριάζει σε κάθε φυσιογνωμία σε κάθε κεφάλι. 'Η άσση τους είνε ότι το κόψιμο των μαλλιών κανονίζει το γτένισμα και όνι το οντουλάρισμα και έχουν δικίο. Γι' είνε πάντα άσφρα γτενισμένη η Παριζιάνα γιατί ο κομμωτής της της κανονίζει την «κούπ» και τότε το υποκλάρισμα ή το οντουλάρισμα γίνεται με τον πιο εύκολο τρόπο στο στίτι. Τη φόρμα την δίνει το κόψιμο των μαλλιών, που γίνεται πάντα με μαεστορία.

Κλίπς και άλλα κοσμήματα

Και τώρα μιά ματιά στη Ρύ ντέ λα Παί. όπου βολικονται τα πλέον σικ κοσμηματοπωλεία του Παρισιού.

Θαυμάσια περιόδεια από άλθινα υαγοραστήρια, σε δύο και τρεις σειρές, που αντιπροσωπεύουν ολόκληρες περιουσίες. Κρασίτσες, κλίπς, δακτυλίδια μονόπετα, δακτυλίδια μονόπετα και παλά, βραχιόλια, πολυώνωμες πέτες σάπφειροι, σμαράγδια, ρουμπίνια και υπολλάντσια τσεστία.

Τα περισσότερα κοσμήματα είνε άγκώδη. 'Ετσι τα θέλει η μόδα. Καί κοντά στ' άλθινα κοσμήματα βλέπουμε και περιόδεις ιμιαστίον, που κι' αυτές πωλούνται σ' άποάστες τιμές.

Έκτός όμως του γουσου και της πλατίνας, και το άσση άγιος να παίρνει θεσι στις βιτρίνες των κοσμηματοπωλείων.

Βραχιόλια - γκουρμέτες, άσσημένα, δακτυλίδια άκούη και κολάις, που ποικίλλονται με πετάδια.

Η άλληλογραφία μου

'Αλ. Χ.: Λυπάμαι που άργησα ν' άπαντήσω στο γουμα σας κι' έτσι θα πασγνέλιστε το υυφικό σας. 'Επομένως δεν υού μένει παρά να σας στείλω τις έγκάρδιες ευνές μου.

Δ ε σ π ο ι ν α ν. Π.: 'Αλείφετε τα νύχια σας κάθε βράδυ με λίγη βαζελίνη. 'Αν συνεχίσετε το σπάσιμο, σταματήστε το βεονίκι για λίγο καιρό.

Α ν υ π ό μ ο ν η ν. Δέν θα περάση το λίκωμα όσο γρήγορα θέλετε. Ιδίως έφσον συνεχίσετε τα ήλιόλουτα. 'Όταν τελειώσετε, τότε πρέπει ν' άνοήσετε τη βεοατεία, που σας συστήσει και τα άποτελέσματα θα φανούν σύν τα γούνα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Συγκινητικό διήγημα

Ο Μυλέρ περίμενε μ' άγωνία στην άθουσα άναμονής της κλινικής. 'Ηταν ένας άντρας μεσόκοπος και δραστήριος. Γυρίζοντας εαφικά από ένα ταξίδι 14 μηνών, είχε βρή στίτι του μόνο την καμριέρα.

—'Η κυρία άρρώστησε... του έπτε εκείνη μασμένη. 'Ηρθαν και την πήραν...

Ο καλός άνθρωπος έτρεξε άμέσως μ' άγωνία στην κλινική και ζήτησε να δη τη γυναίκα του.

—Πέστε μου τί της συμβαίνει, γιαντρέ! έπτε στο διευθυντή με τρεμουλιαστή φωνή.

Έκείνος του έξηγησε πως της είχαν άφαιρέσει μ' έγχειρησι μιά κύστι κι' ότι τώρα πιά βρισκόταν στην άναρρωσι.

—Μπορείτε να την δητε, πρόσθεσε. Θά μείνετε όμως μόνο 10 λεπτά κοντά της. Δέν πρέπει να την κουράσετε...

—'Ανοίξε μιά πόρτα κι' έπτε απ' το κατώφλι:

—Ο άντρας σας, κυρία! Σας έπιτρέπω να τον δητε, άλλα σας συνιστώ να μην κινηθήτε και να μη μιλήσετε πολύ... Σας άφίω μό-νους.

Μόλις γύρισε στο γραφείο του, κάλεσε ένα νοσοκόμο και τουπτε με δυσφορία:

—Τι υπελάδες!... Αυτός ο σύζυγος μās έσκασε σαν μπόμπα εκεί που δέν τον περιμέναμε! Του είπα πως έπρόκειτο για μιά έγχειρησι... 'Ελπίζω να μην έχετε άφήσει στο δωμάτιο κανένα ίχνος του τοκετού!

—Όχι, κύριε διευθυντά, τα μαζέψαμε όλα... Άλλωστε, αυ-

Εαφικά ο Μυλέρ είδε πάνω σ' ένα τραπέζι ένα μπιμπερόν...

τός ο άνθρωπος φαίνεται καλοκάγαθος κι' εύπιστος... Μά γιατί ν' άφηνι μόνη τούσους μήνες την άμορφη γυναίκα του... 'Αν βλέπατε τί φόβος την έπιασε, όταν την είδοποιμας πως ήρθε ο άντρας της!...

Στο μεταξύ, ο Μυλέρ κύτταζε τρυφερά το χλωμό πρόσωπο της γυναίκας του.

—Πώς είσαι, Λουκία μου; τη ρώτησε.

—Ω, σχεδόν καλά. Μά πως γύρισες έτσι άπρόσπτα;

—Για να σου κάμω έκπληξι. Πού να φανταστώ πως θα σε βρώ άρρωστη, καυμένη μου; 'Εκείνο το βλακόμουτρο, η καμριέρα μας, έμεινε μ' άνοιχτό το στόμα όταν μ' είδε. Δέν ήθελε να μου δώση τη διεύθυνσι της κλινικής...

»Τελοςπάντων, τώρα, πέρασαν όλα! Μην τη σκέπτεσαι πιά... 'Όταν σηκωθείς απ' το κρεβάτι, θα ντυθείς σά βασιλίσσα. Κέρδινα πολλά λεφτά απ' το ταξίδι μου.

Έαφικά, ο Μυλέρ σώπασε και χλώμιασε. Είχε δη, πάνω σ' ένα τραπέζι, ένα μπιμπερόν γεμάτο γάλα, που τότε ξεχάσει κάποιος νοσοκόμος!...

Η γυναίκα του πάγωσε. 'Η ματιά της, φοβισμένη κι' ίκετευτική, πήγαινε απ' τον άντρα της στην άποδείξι εκείνη της ένοχής της...

—Όστε πίνεις μόνο γάλα; πρόσφερε σε λίγο ο Μυλέρ. Καί μάλιστα με το μπιμπερόν!... Τί περιεργό! Μήπως δίωας τώρα;

Πήρε το μπιμπερόν στα χέρια του πούτρεμαν, και το πλυσάσε στα χείλη της γυναίκας του. Μά εκείνη δεν μπορούσε να πιή, γιατί χτυπούσαν τα δόντια της...

—Τ' άφίω εδώ, κοντά σου, πρόσθεσε ο Μυλέρ. Ξαναπαίρνοντας μιά προσποιητή γελαστή έκφρασι. Φεύγω τώρα, για να μη με μαλώση ο γιατρός... Προσπάθησε να κοιμηθείς, Λουκία μου, αναπαύσου. Άύριο θα ξαναϊδωόμαστε.

—Θά ξανάρθω;...

—Μά θέλει ρώτημα; 'Ωρεδουάρ, καλή μου γυναίκο!...

Τη φίλησε στο μέτωπο, βγήκε απ' το δωμάτιο κι' έκλεισε μαλακά την πόρτα. 'Υστερα έφυγε σαν τρέλλος, τρέχοντας, δίχως ν' άπαντήση στον άνησυχο χαιρετισμό του διευθυντού.

Ο θυμός τον συγκλόινε. Θά ξαναγύριζε την άλλη μέρα στην κλινική. Θά ρωτούσε τη Λουκία, θα τα μάθαινε όλα. Κι' ύστερα...

Βλέποντας πως τον κύτταζαν οι διαβάτες με περιέργεια, προσπάθησε να επιβληθή στον εαυτό του, να ήρεμήσει. Καταλάβαινε τώρα πως το λάθος ήταν και δικό του κάπως. 'Αφινε μόνη τη γυναίκα του, για να ταξιδέψη μακριά, να μαζέψη πλούτη. Κι' η Λουκία είχε πέσει επιτέλους θύμα των πειρασμών της ζωής...

Μάντευε τις τύψεις της, τα δάκρυά της, ύστερα τον τρόπο της όταν έμαθε το φτάσιμό του κι' όταν τον είδε να κυττάει το ξεχασμένο μπιμπερόν...

Τώρα ένοιωσε μόνο συμπόνοια γι' αυτήν. 'Ο πόνος του είχε κάτι το πατρικό, συγχωρούσε και δικαιολογούσε...

Όταν έγινε έντελως καλά η γυναίκα του, της άνηγγειλε πως θα ξαναπήγαινε ταξίδι γι' άλλα δυό χρόνια. Καί την έγκατέστησε σ' ένα στίτι μοναχικό, με τη σκέψη ότι εκεί θα μπορούσε να δέχεται το παιδί της...

Εκείνη του φίλησε μ' ευγνωμοσύνη τα χέρια, όταν την άποχαρήτησε, γιατί μάντευε τί συνέβαινε μέσα στην καρδιά του...

Τέσσερα ολόκληρα χρόνια, δέν γύρισε στο στίτι του απ' τα ταξίδια του, παρά μόνο δυό φορές. Έμενε δυό - τρεις βδομάδες, ξανάφευγε, όθθεν για δουλειές του κι' έλειπε πάλι πολύ καιρό.

Είχε γράσει πρόωρα. Ένοιωσε τον εαυτό του κουρασμένο απ' το βάρος του μυστικού. Μά δέν μίλούσε ακόμη, περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία...

—'Υποθέτω πως το ταξίδι μου αυτό θά'νε το τελευταίο, έπτε μιά μέρα στη Λουκία. Είμαστε πιά αρκετά πλούσιοι. Νοιώθω την ανάγκη ν' αναπαύω... Δέν πρόκειται να ξαναφύγω άλλη φορά.

Ένώ τριγύριζε στο στίτι, για ν' άποχαρήτηση το άγαπημένο του περιβάλλον, διέκρινε εαφικά πάνω σ' ένα τοίχο, χαμηλά, τρεις μολυβιές. Κατάλαβε άμέσως περί τίνος έπρόκειτο: 'Η Λουκία, όπως συνηθίζουν οι μητέρες, μετρούσε έτσι με περηφάνεια το μεγάλο του παιδιού της...

Ο Μυλέρ θυμήθηκε ότι κι' η δική του μητέρα σημείωνε έλλοτε στον τοίχο το άναστημά του. Μόνο που τα σημάδια εκείνα δέν ήταν κρυφά. Ταβλεπε όλος ο κόσμος, όλοι οι έπισκέπτες. Ένώ για το άλλο... το μικρό άσθω πλάσμα πουμπαινε μυστικά σ' αυτό το στίτι...

Θέλησε να μιλήση τότε ο καλός άνθρωπος, να ξαναγρή καβαρά με τη Λουκία. Μά φοβήθηκε πως δέν θα μπορούσε να εκφράση ό,τι αισθανόταν. Έόγαλε λοιπόν, το μολύδι του κι' έγραψε, δίπλα στο ψηλότερο σημάδι: «Πόσο θάχη μεγαλώσει, όταν θα γυρίσω!...»

Όταν η Λουκία διάβασε αργότερα τις λίγες αυτές λέξεις του συζύγου της πάνω στον τοίχο δέν μπόρεσε να συγκρατήση τα δάκρυά της. Τώρα πιά μάντευε τη μεγαλοφυΐα του, τα τόσο ευγενικά αισθήματα του ανθρώπου αυτού που τόσο βαθιά είχε πληγώσει...

Πόσο ήταν καλός ο Μυλέρ!... Καί με πόση λατρεία θα τον έσφιγγε στην άγκαλιά της όταν θα γύριζε!... Τώρα πιά θα τον ήταν άφοσιωμένη ως την ημέρα, που θα την καλούσε ο Θεός κοντά του. Δική του για πάντα, για πάντα, στις χαρές και στις λύπες...

A. ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

Η 'Αγγλίδα μάγισσα «κυρά»—Σίπτον.

Προφήτες...μετά Χριστόν!

Προβλέπουν συμφορές και καταστροφές

«Αν πιστέψουμε ένα γέρο χωρικό του Φραιλάσινγκ της Βαυαρίας, η Ευρώπη πρόκειται να θυσιάσει και πάλι στο χάος του πολέμου. Κι' η συμφορά αυτή θα συμβεί μέσα στο τρέχον έτος, ή το επόμενο!»

«Ισως σας φανή άστείο το ότι μπορεί ένας άμώρφως γέρος να προφητεύει το μέλλον. Όστόσο οι συμπατριώτες του, έχοντας έμπιστοσύνη στις μαντικές του ικανότητες, πήραν στα σοβαρά την προφητεία του κι' έσπευσαν ν' αγοράσουν τρόφιμα, καύσιμες ύλες κι' άλλα είδη πρώτης ανάγκης, που μπορεί να λείψουν σε περίπτωση πολέμου.»

Έξ' άλλου, στην πολυπαθή και κατασπαράγμένη Κορέα, μια παλιά προφητεία δάεθρου και θανάτου έχει προκαλέσει τη σκυθρωπή απόβεια εκατομμυρίων Κορεανών. Η προφητεία αυτή μιλάει πρώτα για μεγάλες αναταραχές που θα συμβούν στη χώρα το 1945, προβλέπει δε ότι ο πόλεμος θα τελειώσει μόνον όταν «κάθε κατοικημένο σπίτι θα χωρίζεται απ' το επόμενο με απόσταση 4 χιλιομέτρων!» Κατά την ευμηνία δηλαδή που δίνουν οι Κορεανοί σ' αυτή τη φορά, θα πέσουν θύματα του πολέμου οι 9 στους δέκα!

Δεν είναι, βέβαια, η πρώτη φορά που παρουσιάζονται τέτοιοι προφήτες καταστροφών, με απειλιστικές προβλέψεις τραγικής τύχης ατόμων, λαών, ή και ολόκληρων εθνών. Και στους περασμένους αιώνες, είχαν άμει την εμφάνισή τους όχι λίγοι απ' αυτούς.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σχίσμο, κάψιμο, σκωροφάγαμα, εφθαρόμενοι καθάλλοι διαρώνονται δι' υφάσματος παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδάζοντες εις το εξωτερικόν. Γυρίζονται, ρατούμια, παλτά και κομπάρντινές. Ραφείον «Νέα Οικονομία». Δώρου 5γ' (1ον πάτωμα), Άδελφοί Λάλη. Τηλέφ. 55-314.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Ν. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΙΟΛΟΣ 59, ΒΥΣΣΗΣ
ΜΕΤΑΡΟΝ ΠΑΥΛΙΔΗΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

*Ήσαν άρκετοί Ιδίως έκείνοι που προφήτεψαν το πεπρωμένο του Χίτλερ, μετά την έναρξη του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου. Πολλές απ' αυτές τις «προφητείες» ώφειλόντο σε μια λογική στάθμισι των πιθανοτήτων, ενώ άλλες έγιναν απλώς και μόνον για προπαγανδιστικούς σκοπούς.

Μιά απ' όλες βασιζόταν σ' ένα ποίημα του 12ου αιώνας, που έθεωρείτο γραμμένο από κάποιο μοναχό ενός μοναστηριού του Βραδεν-δούργου. Σ' αυτό, ο μοναχός πρόέλεγε τη μοίρα του Κάιζερ, την άνοδο του Χίτλερ απ' την άσημότητα στην εξουσία και την εξόντωσι των Έδουαίν.

Πρόσθετε όμως ακόμη ότι ο Χίτλερ θα οδηγούσε τη χώρα σ' ένα ολέθριο πόλεμο, στον οποίον τον περίμενε ή ήττα και ή καταστροφή, κι' ότι άργότερα θα κυβερνούσε τη χώρα αυτή ένας νέος και ένδοξος μονάρχης.

Το μεγαλύτερο μέρος αυτής της προφητείας επαληθεύη. Δεν υπάρχει ωστόσο καμμία ένδειξι για το νέο βασίλει που θ' άνεδι στο θρόνο της Γερμανίας.

«Ενας άλλος «προφήτης» — κάποιος Άγγλος τσιγγάνος—προείπε το 1940 ότι ο Χίτλερ επρόκειτο να δολοφονηθεί.

«Βλέπω—είπε — μια επιβλητική σκηνή. Στρατηγοί με γκριζές στολή είναι συγκεντρωμένοι γύρω από ένα άσπρο φέρετρο, τυλιγμένο με μια σημαία και σκεπασμένο με λουλούδια. Ο νεκρός που πεύθουν, δεν είναι παρά ο Άδόλφος Χίτλερ, χτυπημένος από χέρι δολοφόνου.»

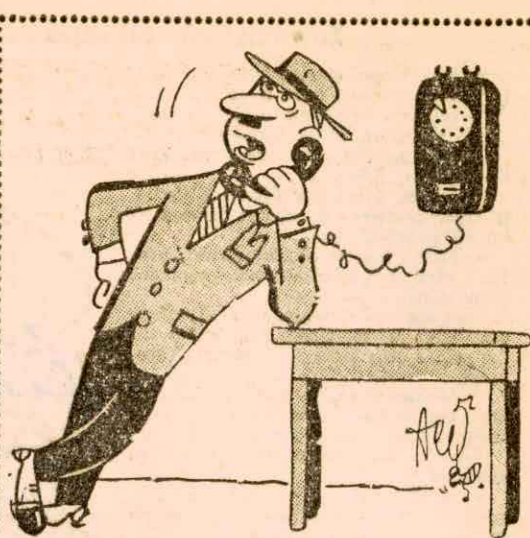
Σ' άλλες πάλι περιπτώσεις, οι προφητείες άφορούσαν την καταστροφή ολόκληρου του κόσμου από ένα καινούργιο «κατακλυσμό». Αυτό συνέβη ακόμη και στις αρχές του τρέχοντος έτους, όταν οι όπαδοί μιας θρησκευτικής αίρέσεως της Βρετανικής Κολουβίας πίστεψαν ότι έφτανε το τέλος του κόσμου, πούλησαν τα σπίτια και τα κτήματά τους, κλείστηκαν όλοι μαζί σ' ένα σπίτι και περίμεναν το μοιραίο...

Τέτοιου όμως είδους προφητείες έχουν καταντήσει τόσο συχνές στους τελευταίους αιώνες, ώστε ελάχιστοι πιά τις παίρνουν στα σοβαρά. Ο Σβίντεμπεργκ π.χ. είχε τοποθετήσει το τέλος του κόσμου στο έτος 1757, ο Γιόχαν Μπένγκελ στα 1836, ο Ουίλλιαμ Μύλλερ στα 1843. Η περίφημη «κυρά» — Σίπτον, μια Άγγλίδα μάγισσα, προείπε ότι θα καταστροφά ο κόσμος το 1866. Εύτυχώς, έπεσαν έξω όλοι τους...

Μεγαλύτερη επιτυχία σημείωσαν ώρισμένες προφητείες για τις ριζικές μεταβολές των συνθηκών της ζωής της ανθρωπότητας. Έτσι, το 1870, ο Άγγλος μυθιστοριογράφος λόρδος Λάυτον πρόέβλεψε την ανακάλυψη ενός ρευστού, που το ώνόμαζε «βρίλ» κι' έγραφε γι' αυτό ότι μπορεί να καταστρέψει τα πάντα σαν κεραυνός, ότι δλημάτα γεμάτα με «βρίλ» θναίι ικανά να μεταβάλουν σε στάχτη πόλεις διπλάσιες απ' το Λονδίνο, κι' ότι με διαφορετική χρησιμοποίησή του, το ίδιο ρευστό θα χάριζε στον άνθρωπο δύναμη και ζωτικότητα. Δεν ταιριάζουν λοιπόν όλοι αυτοί οι χαρακτηρισμοί στην άτομική έννογια;

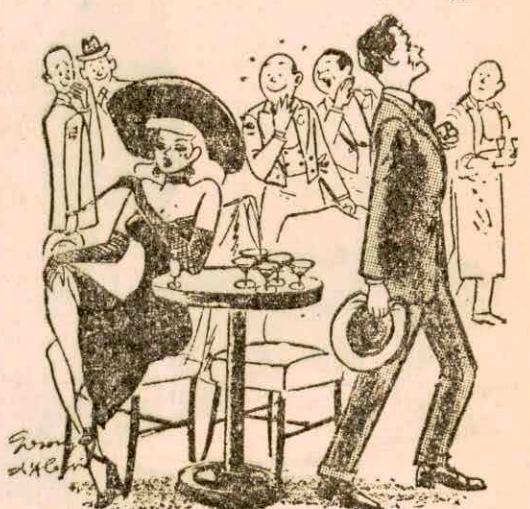
Ο ίδιος ο λόρδος Λάυτον έγραφε τα έξης, προλέγοντας την εφεύρεσι του ραδιοφώνου: «Κάθε δωμάτιο έχει το μηχανήμα του, που παράγει μελωδικούς ήχους και άπαλές νότες».

Τέλος, ο Άγγλος μάντης Φ. Ρόμπερτσον τόνιζε, το 1852, ότι, αν ή Άμερική κι' ή Άγγλία δεν συμμαχήσουν στη μελλοντική σύρραξι των εθνών, θα χάσει απ' τον κόσμο ή έλευθερία, για πολλούς αιώνες.

—Με συγχωρείτε... Έχετε την καλωσύνη να παρακαλέσετε τον υπακόλη άπέναντι να στείλη το μικρό να είδοποιήση την κουνιάδα μου, δεσποινίδα Μπέμπα, να παη να βοηθί τον άδελφο μου να του πη ότι είμαι καλά;...

(Του Άρχέλαου)

—Είπε μια πραγματική πατριώτισ! Αυτός είναι ο πέμπτος που αναγκάζεται να καταταγή έθελοντής για να την ξεχάσει!...

—Ωραίο είναι το αυτοκίνητό σας, παρ' όλο ότι έχει ένα σπασμένο τζάμι και τη υπάλα μου μέσα!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ναβάρος έστρελλωμένος με την Μπιάνκα βέλει τώρα να γείρη με την Έβελιν. Αλλά ή σύζυγός του δεν του δίνει το διαζύγιο. Συννενοείται τότε με την Μπιάνκα και τους άνδρούς της να δολοφονήσουν την Έβελιν. Πρόκειται να γίνουν ίστιοπλοϊκοί άγώνες και το ίστιοφόρο, στο οποίο θα βρίσκεται ή κ. Ναβάρος θα βουλήσει. Θα πληρώσουν γι' αυτό τον κυβερνήτη του πλοίου. Κι' έτσι κανείς δεν θα ύπηρετηθή τίποτε. Αλλά σώζει κι' αυτή τη φορά την Έβελιν ο Φούλτων. Συγγνώως ο Μάλκρον ξαναβρίσκει τη μνήμη του. επισκέπτεται το Ναβάρος και του ζητάει ένα υπέρογκο ποσό.

—Επειτα από μια στιγμή, ένας καινούργιος θόρυβος έφτασε στ' αυτιά του. —Πρέπει να δεβαιωθεί! ψιθύρισε ο Ναβάρος.

Και συγκεντρωνοντας όλο το θάρρος του, έσπρωξε με όρημνη την πόρτα.

Το δωμάτιο ήταν φωτισμένο. Η Έβελιν ήταν εκεί και διάβαζε κάποιο διδύλιο, ξεπλωμένη σε μια πολυθρόνα.

—Σεις εδώ; φώναξε κατάπληκτος ο Ναβάρος.

—Μήπως δεν είναι εδώ ή θέσις μου; άπάντησε ή Έβελιν χαμογελώντας.

—Φυσικά, άπάντησε ο σύζυγός της. Αλλά... νόμιζα... πως σας συνέβη κάποιο δυστύχημα στους άγώνες και πως δεν βρισκόσαστε πιά στη ζωή...

—Και βέβαια δεν θα δρισκόμουν στη ζωή, αν ο κύριος Φούλτων δεν μ' έσωζε και πάλι.

—Ο κύριος Φούλτων; ρώτησε ο Χουάν.

—Ναί. Σας φαίνεται παράξενο; —Όχι... Αλλά...

Η ταραχή του ήταν τόσο μεγάλη, που δεν μπόρεσε να πη τίποτε άλλο.

—Βλέπω, είπε ή Έβελιν, ότι ή σωτηρία μου δεν σας ευχαρίστησε. Μήπως, λοιπόν, θα προτιμούσατε να μην δρισκώμαι αυτή τη στιγμή στη ζωή; Ο Ναβάρος έδωσε τον έαυτό του να χαμογέλαση.

—Με παρεξηγείτε, αγαπητή φίλη, είπε. Είμαι αντίθετος ένθουσιασμένος γιατί σωθήκατε... Αλλά ή σωτηρία σας ήταν τόσο ανέλπιστη, που μου φαίνεται σαν θαύμα...

—Ο μόνος έχθρός του που είχε άπομεινει ήταν τώρα ο Φούλτων. Αλλά θα έρχόταν κι' ή δική του σειρά...

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, ο Ναβάρος ξαναγύρισε στο σπίτι του τελευταίος ήμερος. Δεν αισθανόταν την παραμικρή τύφι για τα έγκλημάτα του. Σκεφτόταν, αντίθετως, ότι είχε χάσει πολύτιμο χρόνο κι' ότι θαπρεπε να τα είχε εκτελέσει από καιρό.

Καθώς περνούσε, όμως, από το διάδρομο, άκουσε έναν έλαφρο θόρυβο από το δωμάτιο της γυναίκας του.

Ενας άλλόκοτος τρόμος τον κυρίευσε τότε. Μήπως οι περίεργες ιστορίες που είχε άκούσει για τις ψυχές των σκοτωμένων που ξαναγύριζαν ήσαν, λοιπόν, αληθινές;

—Επειτα από μια στιγμή, ένας καινούργιος θόρυβος έφτασε στ' αυτιά του. —Πρέπει να δεβαιωθεί! ψιθύρισε ο Ναβάρος.

Και συγκεντρωνοντας όλο το θάρρος του, έσπρωξε με όρημνη την πόρτα.

Το δωμάτιο ήταν φωτισμένο. Η Έβελιν ήταν εκεί και διάβαζε κάποιο διδύλιο, ξεπλωμένη σε μια πολυθρόνα.

—Σεις εδώ; φώναξε κατάπληκτος ο Ναβάρος.

—Μήπως δεν είναι εδώ ή θέσις μου; άπάντησε ή Έβελιν χαμογελώντας.

—Φυσικά, άπάντησε ο σύζυγός της. Αλλά... νόμιζα... πως σας συνέβη κάποιο δυστύχημα στους άγώνες και πως δεν βρισκόσαστε πιά στη ζωή...

—Και βέβαια δεν θα δρισκόμουν στη ζωή, αν ο κύριος Φούλτων δεν μ' έσωζε και πάλι.

—Ο κύριος Φούλτων; ρώτησε ο Χουάν.

—Ναί. Σας φαίνεται παράξενο; —Όχι... Αλλά...

Η ταραχή του ήταν τόσο μεγάλη, που δεν μπόρεσε να πη τίποτε άλλο.

—Βλέπω, είπε ή Έβελιν, ότι ή σωτηρία μου δεν σας ευχαρίστησε. Μήπως, λοιπόν, θα προτιμούσατε να μην δρισκώμαι αυτή τη στιγμή στη ζωή; Ο Ναβάρος έδωσε τον έαυτό του να χαμογέλαση.

—Με παρεξηγείτε, αγαπητή φίλη, είπε. Είμαι αντίθετος ένθουσιασμένος γιατί σωθήκατε... Αλλά ή σωτηρία σας ήταν τόσο ανέλπιστη, που μου φαίνεται σαν θαύμα...

—Η Έβελιν ζή, της άνηγειλε. —Ζή; είπε ή γκανγκστερίνα. Άδύνατον!

—Κι' όμως βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο σπίτι μου. Το περίεργο είναι ότι την έσωσε ο Έντγκαρ Φούλτων...

—Δεν καταλαβαίνω τίποτε, άπάντησε ή Μπιάνκα.

—Ούτε κι' εγώ, είπε ο Ναβάρος. Αλλά δεν είπώθηκε άκόμη ή τελευταία λέξις... Είμαι άποφασισμένος να ύπερνικήσω, όλα τα έμπόδια και με όποια δόχηποτε θυσιά...

—Κ' εγώ, άπάντησε ή γκανγκστερίνα με περιπαθή φωνή. Ο έρωας μας θα θριαμβεύσει τελικά...

—Οχι. —Προσέξτε! —Οι άπειλές σας δεν με φοβίζουν. άπάντησε ή Έβελιν.

Ο Ναβάρος, χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο, βγήκε από το περίπτερο.

—Αλλά όταν ή Έβελιν θέλησε να φύγη επίσης, είδε ότι ή πόρτα ήταν κλειδωμένη.

Έτρεξε τότε στο παράθυρο. Αλλά στάθηκε άδύνατον να το άνοιξη. Πάνω στο ζύλο είχαν σφηνωθεί από το εξωτερικό μέρους δύο σιδερένιοι γάντζοι, που συνδεόνταν με μια μικρή αλυσίδα. Έτσι τα δύο φύλλα δεν μπορούσαν να μετακινηθούν.

Η νεαρή γυναίκα έπεσε σε μια πολυθρόνα και προσπάθησε να συγκεντρώσει τις σκέψεις της. Την είχαν φυλακίσει, λοιπόν. Αλλά για ποιο λόγο; Τί άρα γε έπέδωκε ο σύζυγός της;

—Επειτα από μερικά λεπτά, ή πόρτα άνοιξε με όρημνη και τρείς άνθρωποι μπήκαν στο περίπτερο. Τους άκολουθούσε ο Ναβάρος.

—Μη φοβόσαστε, αγαπητή φίλη, είπε στη σύζυγό του. Δεν πρόκειται να πάθετε κανένα κακό. Θέλω μόνον να σας κάω να καταλάβετε πως δεν είναι εύκολο να μην λογαριάσετε τις διαταγές μου.

—Εκαμε ταυτόχρονα ένα νεύμα σε κείνους που τον συνοδεύαν. Δύο απ' αυτούς άρπαξαν άμέσως την Έβελιν από τους ώμους, ενώ ο τρίτος την έσπρωξε βίαια από τη ράχη.

—Εμπρός! διάταξε ο Ναβάρος.

Αλλά, ξαφνικά, μια κραυγή φρίκης έέφυγε από το στόμα του. Στο άνοιγμα της πόρτας στεκόταν αίνιγμος και με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος ο Χάρρυ Πράις.

Ο Ναβάρος ξαναδρόηκε άμέσως την ψυχραιμία του και, μες στο έλεος του,...

—Αλλά, ξαφνικά, μια κραυγή φρίκης έέφυγε από το στόμα του. Στο άνοιγμα της πόρτας στεκόταν αίνιγμος και με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος ο Χάρρυ Πράις.

Ο Ναβάρος ξαναδρόηκε άμέσως την ψυχραιμία του και, μες στο έλεος του,...

—Αλλά, ξαφνικά, μια κραυγή φρίκης έέφυγε από το στόμα του. Στο άνοιγμα της πόρτας στεκόταν αίνιγμος και με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος ο Χάρρυ Πράις.

Με μισείτε και δεν σας αγαπάω... Γιατί δεν δέχαστε την πρότασί μου να χωρίσωμε;

—Γιατί δεν θα φύγω από κοντά σας, προτού σημάνη ή ώρα της δικαιοσύνης άπάντησε ή Έβελιν.

—Η ώρα της δικαιοσύνης! είπε σαρκαστικά ο Ναβάρος. Πότε, λοιπόν, θα πάψετε να έτε αυτές τις άνοησιες;...

Σας άκούω και πάλι: Θέλετε ναί ή όχι να μου άποδώσετε την έλευθερία μου;

—Όχι. —Προσέξτε! —Οι άπειλές σας δεν με φοβίζουν. άπάντησε ή Έβελιν.

Ο Ναβάρος, χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο, βγήκε από το περίπτερο.

—Αλλά όταν ή Έβελιν θέλησε να φύγη επίσης, είδε ότι ή πόρτα ήταν κλειδωμένη.

Έτρεξε τότε στο παράθυρο. Αλλά στάθηκε άδύνατον να το άνοιξη. Πάνω στο ζύλο είχαν σφηνωθεί από το εξωτερικό μέρους δύο σιδερένιοι γάντζοι, που συνδεόνταν με μια μικρή αλυσίδα. Έτσι τα δύο φύλλα δεν μπορούσαν να μετακινηθούν.

Η νεαρή γυναίκα έπεσε σε μια πολυθρόνα και προσπάθησε να συγκεντρώσει τις σκέψεις της. Την είχαν φυλακίσει, λοιπόν. Αλλά για ποιο λόγο; Τί άρα γε έπέδωκε ο σύζυγός της;

—Επειτα από μερικά λεπτά, ή πόρτα άνοιξε με όρημνη και τρείς άνθρωποι μπήκαν στο περίπτερο. Τους άκολουθούσε ο Ναβάρος.

—Μη φοβόσαστε, αγαπητή φίλη, είπε στη σύζυγό του. Δεν πρόκειται να πάθετε κανένα κακό. Θέλω μόνον να σας κάω να καταλάβετε πως δεν είναι εύκολο να μην λογαριάσετε τις διαταγές μου.

—Εκαμε ταυτόχρονα ένα νεύμα σε κείνους που τον συνοδεύαν. Δύο απ' αυτούς άρπαξαν άμέσως την Έβελιν από τους ώμους, ενώ ο τρίτος την έσπρωξε βίαια από τη ράχη.

—Εμπρός! διάταξε ο Ναβάρος.

Αλλά, ξαφνικά, μια κραυγή φρίκης έέφυγε από το στόμα του. Στο άνοιγμα της πόρτας στεκόταν αίνιγμος και με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος ο Χάρρυ Πράις.

Ο Ναβάρος ξαναδρόηκε άμέσως την ψυχραιμία του και, μες στο έλεος του,...

—Αλλά, ξαφνικά, μια κραυγή φρίκης έέφυγε από το στόμα του. Στο άνοιγμα της πόρτας στεκόταν αίνιγμος και με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος ο Χάρρυ Πράις.

Ο Ναβάρος ξαναδρόηκε άμέσως την ψυχραιμία του και, μες στο έλεος του,...

—Αλλά, ξαφνικά, μια κραυγή φρίκης έέφυγε από το στόμα του. Στο άνοιγμα της πόρτας στεκόταν αίνιγμος και με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος ο Χάρρυ Πράις.

Ο Ναβάρος ξαναδρόηκε άμέσως την ψυχραιμία του και, μες στο έλεος του,...

Μυριές Ύποτιρίες Κομπίνες

Η κυρία Θελεβιόν είναι πολύ πονόψυχη και δεν αφήνει ποτέ της ζητιάνα που να μην τον έλεήσει.

Την περασμένη Κυριακή, μόλις βγήκε από την εκκλησία συνάντησε ένα γέρο ζητιάνο με μαύρα γυαλιά, που της φώναζε: —Ελεήστε, κυρία, τον άδωματο!

Η κυρία Θελεβιόν ψάχνει στην τσάντα της μα δεν βρίσκει παρά ένα δεκαχίλιαρο.

Γρήγορα-γρήγορα ο ζητιάνος άπλώνει στην τσέπη του και βγάζει μια χούφτα χιλιάρια για να της δώσει ρέστα.

—Πως μπόρεσε να καταλάβει τί χαρτονόμισμα έβγαλε από την τσάντα μου, αφού είσαι τυφλός; τον ρωτάει μ' άπορία ή κ. Θελεβιόν.

—Δεν είμαι εγώ ο τυφλός, καλή μου κυρία, της άπαντά ο ζητιάνος. Είμαι ο αντικαταστάτης του. Ο πραγματικός τυφλός έχει πάει λίγο... στον κινηματογράφο για να ξεσκάσει... Κόκκαλο ή κυρία!...

Βγάζοντας το περιστροφικό του, πυροβόλησε έναντιον του νέου. «Αλλ' όταν διαλύθηκε ο καπνός από τον πυροβολισμό, ο Χάρρυ Πράις είχε γίνει άφαντος.

—Φάξετε γύρω στο περίπτερο! διατάξε ο Ναβάρος.

Οι τρεις γκαγκστερς άφησαν άμεσως την "Εβελιν κι έτρεξαν έξω. Κόπας χαμένος. Δεν είδαν κανένα και ξαναγύρισαν σε λίγο άπρακτοι.

—Κι' όμως είμαι βέβαιος πως τον πέτυχα, είπε ο Ναβάρος.

—Είτε ήταν τραυματισμένος είτε όχι θα τον βλέπαμε, γιατί δεν υπάρχουν ολόγυρα δένδρα, παρατήρησε ένας από τους γκαγκστερς.

Η "Εβελιν κτύπησε με περιφρόνησι τον άντρα της.

—Δεν μπορεί να σκοτώση κανείς ένα νεκρό, είπε.

Ο Ναβάρος ένοιωσε ένα ρίγος σ' όλο του το σώμα. Αύτος που είχε πυροβολήσει δεν ήταν, λοιπόν, ο Χάρρυ Πράις, αλλά το φάντασμα του, που τον καταδίωκε; Η σκέψις αυτή τον γέμιζε τρόμο.

—Τί θα κάμωμε τώρα; ρώτησε ένας από τους γκαγκστερς.

Ο Ναβάρος συνήλθε ακούγοντας αυτά τα λόγια.

—Εμπρός! διατάξε. Πηγαίνετε την στο αυτοκίνητο. Θα έρθω άργότερα να σας βρώ...

Οι γκαγκστερς άρπαξαν άμεσως την δυστυχισμένη "Εβελιν και την μετέφεραν σ' ένα κλειστό αυτοκίνητο, που περίμενε έξω από μία μικρή πόρτα του κήπου.

Το αυτοκίνητο ξεκίνησε άμέσως κι' άρχισε να διασχίζει με ιλιγγιώδη ταχύτητα τους

δρόμους της Νέας Υόρκης. **Στην έπαυλι της Μπιάνκας**

—Επειτα από άρκετη ώρα, το αυτοκίνητο αυτό σταμάτησε μπροστά στην έξοχική έπαυλι της Μπιάνκας, που βρισκόταν σε μία έρημη ταποθεσία.

Οι συνοδοί της ώδήγησαν άμέσως την "Εβελιν σ' ένα κομψό σαλόνι, όπου την περίμενε η γκαγκστερίνα.

—Κυρία, της είπεν αυτή με θριαμβευτικό ύφος, δεν θα περιμένετε, βέβαια, ότι θα με ξαναβλέπατε τόσο σύντομα; Σας παρακαλώ, λοιπόν, να μ' ακούσετε, αλλά με μεγαλύτερη υπομονή από άλλους.

—Σας ακούω, απάντησε η "Εβελιν παίρνοντας θέσι σ' ένα καθισμα απέναντί της.

—Λοιπόν; ρώτησε η Μπιάνκα. Ελπίζετε ότι ο μυστηριώδης σωτήρ σας θα σας σώσει και πάλι;

—Και γιατί όχι; ακούστηκε μία φωνή από το βάθος του σαλονιού.

Ο άνθρωπος που είχε μιλήσει δεν ήταν άλλος από τον "Εντγκαρ Φούλτων.

—Σεις εδώ; φώναξε η Μπιάνκα, που είχε γίνει κατακόκκινη από όργη.

Ο Φούλτων ύποκλιθηκε μπροστά της.

—Ηρθα γιά να σας υποβάλω τα σέβη μου, κυρία, απάντησε.

Η Μπιάνκα χτύπησε ένα κουδούνι και είπε στους δύο γκαγκστερς που εμφανίστηκαν άμέσως:

—Οδηγήστε την κυρία στο θάλαμο που ξέρετε και φουώρστε την καλά.

Η "Εβελιν γύρισε προς το μέρος του Φούλτων. Το βλέμμα του την καθυσόχασε. Ήταν σαν να της έλεγε:

«Μη φοβάσαστε! Δεν πρόκειται να σας συμβη κανένα κακό».

—Επειτα από μία στιγμή, η Μπιάνκα κι' ο Φούλτων βρισκόνταν μόνοι ο ένας απέναντι στον άλλον.

—Λοιπόν, ώραίε μου ίππάτα, του είπε η γκαγκστερίνα, κυττάζοντας τον με περιποθές βλέμμα, τί ήρθατε να κάμετε εδώ; Σας ζητούσα όλο αυτό τον καιρό και θα ήταν μεγάλη χαρά γιά μένα, αν μου λέγατε ότι οι αγωνιώδεις προσλήσεις μου έφθασαν σ' αυτιά σας...

—Αλλά γιατί αγωνιούσατε κυρία; ρώτησε ο Φούλτων με προσποιητή άφέλεια.

—Αν μ' αγαπούσατε λίγο, δεν θα μου κανατε ποτέ αυτή την έρώτησι, απάντησε η Μπιάνκα αναστενάζοντας.

Ο Φούλτων, χωρίς να δείξη την παραμικρή συγκίνησι, έβγαλε ένα τσιγάρο και το άναψε.

—Η διαμονή εδώ θα πρέπει να είναι πολύ εύχρηστη, είπε με άπαθεια.

—Αυτό μόνον έχετε να μου πητε; ρώτησε η Μπιάνκα, κυττάζοντας τον με όργη.

—Τί άλλο θέλετε να σας πώ, κυρία;

—Α! Αυτό είναι πολύ! φώναξε η λησταρχίνα. Δεν είμαι συνηθισμένη να δέχομαι την περιφρόνησι των ανδρών!

—Θα ήταν καλύτερο αν δεν την προκαλούσατε, απάντησε ο Φούλτων με ήρεμη φωνή.

Η γκαγκστερίνα τινάχθηκε σαν λέαινα από τη θέσι της.

—Επιθυμείτε, λοιπόν, τον πόλεμο; φώναξε. Θα τον έχετε!

Και χωρίς να χάση καιρό, κάλεσε τους ανθρώπους της και τους έδωσε έντολη να τον μεταφέρουν στο σιδερόφρακτο θάλαμο.

Ο Φούλτων άφησε πρώτα να τον φάσουν κι' έπειτα ακολούθησε αυτούς τους ανθρώπους, χωρίς να φέρη την παραμικρή αντίστασι.

Ο σιδερόφρακτος δάλαμος

Το δωμάτιο όπου οι γκαγκστερς ώδήγησαν την "Εβελιν βρισκόταν κάτω από τη στεγή της έπαύλεως. Τη μοναδική του επίπλωσι αποτελούσαν ένα σιδερένιο κρεβάτι, ένας νιπτήρας και δύο καθίσματα.

Η "Εβελιν ρίχτηκε στο ένα απ' αυτά και βυθίστηκε σε σκέψεις.

Η εμφάνισις του "Εντγκαρ Φούλτων της είχε δώσει λίγο θάρρος. Αλλά δεν ήταν βέβαιη πως θα μπορούσε να γλυτώσει κι' αυτή τη φορά από τα χέρια των ληστών.

Ξαφνικά, άκουσε ένα μικρό θόρυβο και, γυρίζοντας το κεφάλι, είδε μπροστά της τον σωτήρα της.

—Σεις εδώ; φώναξε.

—Αφού κινδυνεύετε, η θέσις μου δεν είναι κοντά σας, αγαπητή φίλη; απάντησε ο Φούλτων μ' ένα χαμόγελο.

—Πιστεύετε ότι θα γλυτώσω κι' αυτή τη φορά από τους έθροους μας;

—Είμαι βέβαιος γι' αυτό και θα ήθελα νάχετε την ίδια πεποίθησι και σεις, απάντησε ο συνομιλητής της.

Μετά την απομάκρυνσι τρώ

Φούλτων, η Μπιάνκα σκέφθηκε να επισκεφθή την αιχμάλωτή της, γιά να συνεχίση τη συζητήσι που μόλις είχαν άρχισει.

Αλλ' όταν άνοιξε την πόρτα του δωματίου όπου την είχε φυλακίσει, αντίκρουσε ένα θέαμα που δεν θα μπορούσε να το φαντασθή ποτέ.

Η "Εβελιν δεν ήταν μόνη. Ο Φούλτων, όρθιος πλάι της, συνωμιλούσε μαζί της.

Η γκαγκστερίνα δεν μπορούσε να πιστέψη τα μάτια της.

Ο Φούλτων χαμογελούσε.

—Συγχωρήστε με, κυρία, είπα γιάτι έφυγα από τον σιδερόφρακτο θάλαμο, όπου με ώδήγησαν οι άνθρωποι σας.

Αλλά θυμήθηκα πως είχα να πώ κάτι στην κυρία Ναβάρος κι' έσπευσα να επανορθώσω την παράλειψί μου.

—Τους άθλιους! φώναξε η γκαγκστερίνα, που είχε συνέλθει από την κατάπληξί της. Δεν έκλειδωσαν, λοιπόν, την πόρτα;

—Αρμόδιοι να σας άπαντήσουν σ' αυτό είναι οι υπηρέται σας, απάντησε με άπαθεια ο Φούλτων.

—Τότε θα σας κλειδώσω μόνη μου, είπε η γκαγκστερίνα.

Εμπρός! Η θέσις σας δεν είναι εδώ!

Είχε βγάλει ένα μικρό περιστροφικό από το κορσάκι της και διηύθυνε την κάννη του προς το μέρος του.

—Συγχωρήστε με, κυρία, είπα ο Φούλτων, γιάτι οι περιστάσεις με αναγκάζουν να προπορεύωμαι.

Βγήκε κατόπι από το δωμάτιο της "Εβελιν, ακολουθούμενος από την ώραία γκαγκστερίνα.

Ο σιδερόφρακτος θάλαμος βρισκόταν στο υπόγειο της έπαύλεως. Τον όνομαζαν έτσι γιάτι έκλεινε με διπλές πόρτες. Η πρώτη απ' αυτές ήταν από χοντρό ξύλο δρυός κι' η δεύτερη από χάλυβα. Μετάλλινες πλάκες έστρωσαν επίσης τους τοίχους του.

Από το θάλαμο αυτό ήταν αδύνατο να δραπετεύσει κανείς.

Όταν έφθασαν εκεί, η Μπιάνκα πρόσεξε ότι κι' οι δύο πόρτες ήταν κλειδωμένες.

—Από πού βγήκατε λοιπόν; ρώτησε.

Ο Φούλτων άνασέκωσε τους ώμους.

—Αυτή τη φορά, είπε η γκαγκστερίνα, θέλω να βεβαιωθώ μόνη μου ότι δεν θα μπορέσετε να δραπετεύσετε.

—Ανοίξε ταυτόχρονα τις πόρτες.

—Περάστε, είπε στο Φούλτων που υπάκουσε άμέσως.

—Επειτα από μία στιγμή κι' οι δύο πόρτες κλείνονταν πίσω του.

Η Μπιάνκα άναστενάξε καθώς ανέβαινε τις σκάλες.

—Τί παράξενος άνθρωπος! ψιθύρισε. Γιάτι τάχα να μην μπορώ ν' αγαπηθώ απ' αυτόν; Πόσα πράγματα θα κατορθώναμε μαζί!

Το μυαλό της έτρεξε άμέσως στην "Εβελιν.

—Την αγαπάει! συνέχισε με υπόκωφη φωνή. Δεν υπάρχει άμφιβολία γι' αυτό. Έναντίον της πρέπει να στραφή πρώτα η έκδικήσις μου.

Η καταπακτή

Η Μπιάνκα, αφού κλειδώσε η ίδια τις δύο πόρτες του σιδερόφρακτου θαλάμου, όπου

είχε φυλακίσει τον Φούλτων, διέταξε έναν από τους συντρόφους της να φρουρή έξω από το δωμάτιο της "Εβελιν, από φόβο μήπως εκείνη βρή τον τρόπο να δραπετεύση. Γιάτι το δωμάτιο αυτό δεν παρούσισε τόσο ασφάλεια όσο εκείνο όπου είχε ρίξει τον Φούλτων.

Αλλά, ξαφνικά, ένας άνθρωπος εμφανίστηκε πίσω από τον γκαγκστερ.

Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος από τον Φούλτων.

Κατέφερε άμέσως ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι του φρουρού και τον έκαμε να κυλισθή στο πάτωμα άναίσθητος.

—Επειτα ήρθε το κλειδί που κρεμόταν από τη ζώνη του γκαγκστερς και άνοιξε την πόρτα του δωματίου της "Εβελιν.

—Ελάτε, της είπε. Μη χάνομε καιρό!

—Σεις, φίλε μου; φώναξε χαρούμενη η κυρία Ναβάρος. Αλλά πως γίνεται αυτό;

—Θα σας τα εξηγήσω άργότερα όλα, απάντησε ο "Εντγκαρ Φούλτων. Ελάτε τώρα...

Πέρασαν μαζί πολλούς διαδρόμους και έφθασαν, τέλος, σ' ένα στενόμακρο δωμάτιο.

Από εκεί περνούσε κανείς σε μία άποθηκη, που ήταν γεμάτη με δέματα και βαλίτσες.

Ο Φούλτων παραμέρισε μία απ' αυτές τις βαλίτσες. Μία στρογγυλή σιδερένια πλάκα φάνηκε από κάτω.

Ήταν το άνοιγμα μίας καταπακτής.

Ο Φούλτων έπιασε από το χερούλι την πλάκα και την σηκωσε. Μία σκάλα άνοιξε απ' αυτό το σημείο.

—Κατέβητε αυτή τη σκάλα, είπε στην "Εβελιν. Θα φθάσετε σε μία υπόγειο στοά, που φράσσεται από μία μικρή σιδερένια πόρτα. Θα τραβήξετε τους σύρτες αυτής της πόρτας και θα βγείτε τότε στην άριστερή όχθη του Χούδσωνος.

Θα τρέξετε κατόπι στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα και θα άφηγηθήτε εκεί την άπόπειρα που έγινε εναντίον σας.

—Αλλά, ρώτησε η "Εβελιν, γιάτι δεν έρχόσαστε μαζί μου;

—Γιάτι ή άποστολή μου είναι

δω δεν τελείωσε ακόμη, άπάντησε ο Φούλτων. Φύγετε τώρα.

—Χαίρετε, φίλε μου κι' ο Θεός μαζί σας!

Ο Φούλτων της επανέλαβε τις οδηγίες του, καθώς η "Εβελιν κατέβαινε τη σκάλα. Κατόπιν έκλεισε την καταπακτή, ξανάβαλε τις βαλίτσες στη θέσι τους κι' άπομακρύνθηκε.

Αλλά, ξαφνικά, άκουσε μία φωνή:

—Ψηλά τα χέρια!

Ήταν ο Ρούγκελς, ένας από τους συντρόφους της Μπιάνκας, που στεκόταν σε μικρή άπόστασι και διηύθυνε την κάννη του περιστροφικού του εναντίον του Φούλτων.

Ο τελευταίος ύποκρουσε με χαρκατηριστικό τρόπο.

Η Μπιάνκα εμφανίστηκε σε λίγο, ακολουθούμενη από μερικούς όπαδούς της.

—Πώς; φώναξε. Βρήκατε και πάλι τον τρόπο να δραπετεύσετε;

—Όχι, απάντησε με άπαθεια ο Φούλτων. Αν αυτή ήταν η πρόθεσίς μου θα είχα φύγει.

—Ξέρετε, λοιπόν, το σπίτι μου τόσο καλά όσον κι' εγώ;

—Καλύτερα από σας, κυρία, απάντησε ο Φούλτων. Κάθε φορά που με φυλακίζετε, ανακαλύπτω έξοδους που και σεις ή ίδια άγνωείτε.

Μία ιδέα πέρασε, ξαφνικά, από το μυαλό της Μπιάνκας και, τρέχοντας στο ζιπλανό δωμάτιο, παραμέρισε τις βαλίτσες. Σε μία από τις γωνίες της καταπακτής είχε μείνει ένα κομμάτι από το φόρεμα της "Εβελιν.

Τα κατάλαβε όλα τότε.

—Δεν ξέρω, φώναξε στο Φούλτων, με ποιά τρόπο καταφέρατε να δραπετεύσετε αυτή τη φορά. Μπορώ να σας βεβαιώσω, όμως, ότι θα είναι η τελευταία. Ρούγκελς, πρόσθεσε, πάρε τρεις ανθρώπους και πήγαινε τον κύριο στο σιδερόφρακτο θάλαμο. Οι τρεις αυτοί άνθρωποι θα μείνουν διαρκώς μαζί του...

Αλλ' ως έλθωμε στην κυρία Ναβάρος... Νομίζετε, λοιπόν, ότι την σώσατε, αγαπητή φίλε;

—Αλλά με νομίζετε πολύ άφελη. Λυπάμαι πολύ γιά όσα πρόκειται να της συμβούν. Αν τα ξέρατε, είμαι βέβαιος ότι θα προτιμούσατε να την σκοτώσατε με τα ίδια σας τα χέρια.

Ο Φούλτων φοβήθηκε, αυτή τη φορά, σ' αλήθεια. Προσπάθησε, ωστόσο, να κρύψη τη συγκίνησί του κι' άφησε τα πράγματα ν' ακολουθήσουν το δρόμο τους.

Ο μοχλός της υπονόμου

Ο Ρούγκελς, αφού εξετέλεσε τη διαταγή της γκαγκστερίνας, ξαναγύρισε κοντά της.

—Πήγαινε να κατέβασε το μοχλό της υπονόμου, τον διατάξε αυτή.

Ο γκαγκστερς έτρεξε στο λουτρό της Μπιάνκας, άνοιξε μία μικρή κρύπτη, που βρισκόταν πάνω από τον λουτήρα και κατέβασε ένα σιδερένιο χερούλι, που υπήρχε στο έσωτερικό της.

—Το ποντίκι θα πιαστή τώρα στή φάκα! είπε γελώντας.

—Επειτα έτρεξε στο σαλόνι της Μπιάνκας, γιά να της άναγγείλη την έκτέλεσι της διαταγής της.

Στο διάστημα αυτό, η "Εβελιν είχε κατέβη τη σκάλα

και βρισκόταν μέσα στην υπόγειο στοά.

Σύμφωνα με τις υποδείξεις του σωτήρος της, προχωρούσε ψηλάφηση προς την έξοδο.

Αλλά, ξαφνικά, δοκίμασε την εντύπωσι πως περπατούσε μέσα στα νερά.

Σε λίγο, το νερό, είχε φθάσει ως τους άστραγάλους κι' ανέβαινε συνεχώς.

Μήπως, λοιπόν, είχε κάμει λάθος; Αλλ' όχι, αυτό ήταν αδύνατον.

Γιά μία στιγμή, σκέφτηκε να ξαναγύριση στο μέρος όπου βρισκόταν η σκάλα και ν' άνεβη τα σκαλοπάτια.

Αλλά το νερό ανέβαινε τώρα με μεγάλη ταχύτητα. Είχε ξεπεράσει πιά τη μέση της κι' η "Εβελιν με μεγάλη δυσκολία κατώρθωνε να διατηρή την ισορροπία της.

Κατάλαβε τότε ότι ήταν χαμένη κι' άποφάσισε να σκύψει το κεφάλι στη σκληρή μούρα της.

Της έμεναν ακόμη ελάχιστα δευτερόλεπτα ζωής...

Όλη η σκέψις της είχε συγκεντρωθή τώρα στον Χάρρυ Πράις. Εκείνο που την λυπούσε ήταν ότι δεν θα κατώρθωνε ν' άποκαταστή τη μνήμη του. Αλλ' είχε κάμει τα πάντα γι' αυτό και το σφάλμα δεν ήταν δικό της αν δεν το κατώρθωσε.

Ξαφνικά, όμως, είχε την εντύπωσι πως μπορούσε να κινήται πιά ελεύθερα. Το νερό κατέβαινε με την ίδια ταχύτητα όπως είχε ανέβη προητέρως.

Η "Εβελιν δεν ήξερε σε τί ώφείλετο αυτό το θαύμα. Το βέβαιον ήταν ότι το νερό υποχωρούσε κι' ότι η υπόγειος στοά ξαναπαίρνε την όβι που είχε πριν. Η νεαρή υναίκα άρχισε τότε να τρέχη προς την έξοδο...

Η σωτηρία

Ο Ρούγκελς αφού άνήγγειλε στη Μπιάνκα την έκτέλεσι της διαταγής της, ξαναγύρισε στο λουτρό και, με τα μάτια στηρίγμένα στο ρολόγι του, περίμενε γάρη η κατάλληλη στιγμή γιά να κατέβαση και

πια το μοχλό. Γιάτι, διαφορετικά, τα νερά θα άνοιγαν με την όρμή τους την καταπακτή και θα πλημμυρίζαν όλο το σπίτι.

Ο γκαγκστερς είχε όπολογίσει ότι έπρεπε ν' άφήση το μοχλό κατεβασμένο επί είκοσι λεπτά. Προτού συμπληρωθή, όμως, αυτό το διάστημα, δέχτηκε ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι και σωριάστηκε κάτω άναίσθητος.

Εκείνος που του είχε καταφέρει αυτό το χτύπημα δεν ήταν άλλος από τον "Εντγκαρ Φούλτων.

Τί είχε συμβη;

Ο Φούλτων, όπως είδαμε, βρισκόταν μέσα στο σιδερόφρακτο θάλαμο με τη συνοδεία τριών γκαγκστερς, που είχαν τη διαταγή να μην τον άφήσουν καθόλου από τα μάτια του.

Κι' αυτό έκαναν με όλη τη δυνατή ευσυνειδησία οι τρεις κακοποιοί.

Αλλά, ξαφνικά, τον έχασαν από τα μάτια τους. Κι' ως που να συνέλθουν από την κατάπληξί τους, δέχονταν ο καβέννας ένα τρομερό χτύπημα στην κορυφή του κρανίου. Οι κακοποιοί έχασαν άμέσως τις αισθήσεις τους και κυλίσθηκαν κάτω.

Ο Φούλτων φανερώθηκε τότε και πάλι, ήρθε τα κλειδιά από την τσέπη του ενός γκαγκστερ, άνοιξε τις πόρτες του θαλάμου και βγήκε, χωρίς να ξεχάση να τις ξανακλείση πίσω του.

Ετρεξε κατόπι επάνα, μπήκε στο θάλαμο του λουτρού είδε τι συνέβαινε και έξεμηνδίνε τον Ρούγκελς.

Ήταν καιρός! Λίγο ακόμη κι' η "Εβελιν δεν θα βρισκόταν πιά στη ζωή.

Αυτός, άλλωστε, ήταν ο λόγος που είχε κάμει τον Φούλτων να μη φύγη μαζί της. Γιάτι είχε φοβηθή μήπως οι γκαγκστερς ανεκάλυπταν τη φυγή της και κατέβασαν το μοχλό του λουτήρος, γιά να κάμουν τη στοά να πλημμυρίση από τα νερά του ποταμού.

Και, πραγματικά, η παραμονή του είχε σώσει και πάλι την "Εβελιν.

Αλλά τώρα δεν είχε πιά να κάμη τίποτε άλλο στο σπίτι της γκαγκστερίνας και έτοιμαζόταν να φύγη κι' αυτός, ακολουθώντας τον ίδιο δρόμο που είχε υποδείξει στην "Εβελιν.

Στο μεταξύ, όμως, ο Ρούγκελς είχε συνέλθει κι' έτρεχε έξαλλος στους διαδρόμους, κρατώντας το περιστροφικό του στο χέρι.

Η Μπιάνκα και μερικοί άλλοι γκαγκστερς τον ακολουθούσαν.

Σε μία στιγμή, ο Φούλτων εμφανίστηκε μπροστά τους.

Ο Ρούγκελς σήκωσε τότε το περιστροφικό του και έτοιμάσθηκε να πιάση τη σκανόαλη.

Αλλά την ίδια στιγμή, η Μπιάνκα του τραβήξε το χέρι με όρμη κι' η σφαίρα πέρασε πλάι από τον Φούλτων και πήγε να σπηνυθή στον απέναντι τοίχο.

Οι γκαγκστερς κύτταξαν έκπληκτοι τη Μπιάνκα κι' ο Ρούγκελς έξεστόμισε μία βλαστήμια.

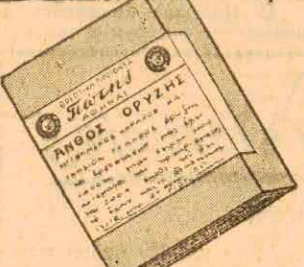
—Θέλετε, λοιπόν, να σώσετε αυτό τον άθλιο, που ματαίωσε ως σήμερα όλα τα σχέδιά μας; της φώναξε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Λυδία Πουλιέζου - Δούκα

Ίατρος - Δερματολόγος

Τηλ. 54203 — Στουρνάρα 30

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ

Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.630.

Ε4

Αν έχετε κάνει την άπερισκεψία...

...πέρνοντας το μάνιο σας να μείνετε περισσότερο στον ήλιο και αυτό οās έδημιούργησαν εγκαύματα, μία επάλειψις με την προστατευτική κρέμα Λανολίνης ΜΕΛΠΑΝ θα σας άνακουφίση άσφαλώς και θα σας θεραπεύση.

Ζητείτε και μεταχειρίσεσθε μόνον την μάρκα ΜΕΛΠΑΝ και όχι τας άπομιμήσεις.

ΜΕΛΠΑΝ
Creme lanoline

Η Μπιάνκα, αφού κλειδώσε η ίδια τις δύο πόρτες του σιδερόφρακτου θαλάμου, όπου

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ-ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ
ΡΟΥΖΒΕΛΤ (Άκαδημίας) 35
Από 9 π.μ. έως 3 π.μ. συνεχώς
Αριθ. τηλεφ. 32-692

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Ελπίς Παυλάτου
Βραβείον Ύψαιρείας Ψυχικών Έρευνών, όδός Κρήτης 6 (πάρδος Λισσιών, πλατεία Βάθης). Δέχεται καθ' έκαστην. Τηλ. 52-869.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
Πρώτη επίσκεψις δωρεάν.
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Έξαφάνισις ρυτίδων, άναγεσις επιδερμίδος διά της τελευταίας εν Παρισίοις έφαρμογής του Βιοτικού όρρου (εμβρυα πουλιών), υπό της άρτι άφικθείσης εκ Παρισίων ειδίς. κ. Α. Α. ΧΡΥΣΗ, Νίκης 13. Τηλ. 29-548.

ΧΑΡΑ

Οι ηρωίδες της Έφταλίας

Το κουμπι

«Αρούτι-μπαρουτί η Έφταλία, ήλεγε στον άντρα της:—

—Αχ! Νικολάκη μου, αν έσεις οι κακούργοι οι άντρες μετά το γάμο ήσαστε πιδό τζουμέρτης και πιδό γαλαντόμοι, όπως και στο αρραβώνες θαχαμε πιδό λίγα διαζύγια από μαχαλά.

—Μά, βρέ γυναίκα, μουμουρίζε ό φουκαράς μερακλαντισμένος, θαχαμε ό-μως και πιδό πολλά φαλίμενα στην πι-άτσα.

Αυτά και κάτι άλλ-λα σουπα-μούπες κά-νανε τώ Νικολάκη να θυμιάται τη συχωρεμέ-νη τή μανά του πού τούλεγε όταν βήκε στα τρυφερίτσια στη Σμύρνη.

—Πρόσχε, γιέ μου, ή γυναίκα πού θα πά-ρησ αν ήνε άσκημη δέν βιά σ' άρέση, αν ήνε πλούσια θα σέ κου-μαντάρη, φουκαριάρα θα σέ καταστρέ-ψη, όμορφη θα σου ξελογιαστή.

Και πραγματικά δέν ήχε άδικο, γι-ατί νά, τώρα τελευταία κάτι καμώμα-τα, και μισόλογα τώ όμορφης συμβί-ας του δέχνανε πώς βήκε ή κουντουρ-ντισμένη ή Έφταλία απ' τά καύκαλα τση!...

Κι' οι σείρτζηδες κι' οι μουζεβίρη-δες γύρω στό μαχαλά, γιά να χύνουν λάδι στη φωτιά, τού δάχανε μιζιμπί-λια και τού λέγανε:

—Καμιά γυναίκα δέν ήνε πιστή.

Πάρ' τη μιά, χτύπη την άλλη!...

Κι' έτσι τόν είχαμε υπομπλικο μέ-σα στό συνοικισμό, και κάναμε σείρι, και σπούσανε πλάκα, και γελούσαν πόρτες και παραθύρια.

Χτέσ ό φιλιόποπς Νικολάκης γύρι-σε τσακίρ κέφι στό σπίτι του. Άνοι-ξε μέ προσοχή την δώρπορτα, πέρασε μέσα στό χώλ, ήκανε λίγα σιγανά δή-ματα, σαν την κλέφτρα γάτα και προ-χώρησε ντογρού ός την κρεβατοκάμα-ρα. Έκει, πάνω στό ταμπάνι καρσιλάν-τισε ένα άσπρο στρογγυλό πράμα, κά-τι σαν κουμπι.

—Νά λοιπόν πού δέν γελάστηκα πώς ή Έφταλία μ' άπατά! μουμου-ρίσε.

Άφρίζε απ' τώ θυμό του. Κι' εύ-τώς σκύβει παίρνει τώ «κουμπι», τώ βά-ζει στην τσέπη και γκουστουρά από κάμαρα σέ κάμαρα. Τέλος απ' την κλειδαρότρυπα τώ κουζίνας βλέπει την Έφταλία και πλάτ τώ Νίκο, τώ γαντζιδάκι να βαστά τόν κουζού τζε-τζερέ τση.

Άγριεμένος ό Νικολάκης βλέπει πώς απ' τώ ποικάμισό τώ γαντζή λείπει ένα άσπρο κουμπι! Αυτό ήταν!...

Μέ γροθίες άνοίγει την πόρτα και πέφτει σαν θηρίό πάνω τους. Και μέσα στη φρένα τόν ρίχνει ένα μπαράκι πού πέφτει πάνω στό σκύλο τους!

Ό σκύλος απ' τόν πόνο του δαγ-κώνει την Έφταλία πού άφρίζει και ξεφωνίζει. Άκουμπισμένος στό τζάκι ό γαντζής κλωτσάει δυνατά, δεξιά ξεροβά. Κακό μεγάλο, άνάστα ό Κύριος!... Κι' ό Νικολάκης, άφού κουράστηκε να δί-νη γροθίες και μπάτσους, δγάζει τώ κουμπι απ' την τσέπη του και φωνά-ζει:

—Άτιμοι, τί ήνε αυτό;

—Αυτό; άπαντάει ή Έφταλία. Εί-νε τώ κουμπι τού ηλεκτρικού κουδου-νιού, σερόσμη!

—Δέν ήνε κουμπι από ποικάμισο;

—Τί κουμπι και ξεκουμπι μού κο-πανάς, βλάκα; Ξεκουμπίσου από δώ να μη σέ καρουδώσω!...

Και τόν έβαλε, ή τετραπέρατη, στη θέσι του.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τά δάσανα τού Καραμπέτ

ΤΟ ΚΗΔΕΙΑ ΜΟΥ!

Έγώ, κουζούμ, άστεία κάνω άμμα άστεία μου νόστιμα ένονται. Άνθρωπο πάλι να κάτση, καρέκλα τραβάω, άντρωπο πέφτει, γέλια έκά-νομε. Άνθρωπο κοιμισμένος ένεσαι, στόμας του άνοιχτός μένει μέσα στό στόμας του κατσαρί-δα-ματσαρίδα ρίχνω, άπάνω τιναγμένος ένεσαι, φτού! φτού!... κάνει, γέλια έκάνομε. Καρέκλα βιλόνα βάζω, άντρωπο πάλι να κάτση, τσιμπη-μένος ένεσαι χοροπηδημένος ένεσαι, πιριφέρει-ές του τσιρίει, γέλια έκάνομε.

—Βρέ Καραμπέτ, δέν έχεις τώ Θεό σου! φίλοι μου λένε, άμμα κοιλίες από γέλια κρα-τάνε.

Πολύ-πολύ ώραία περγάμε. Άμα φίλοι μου άστεία έκάνονν, κρύα ένονται, μπουξ γκιπύ. Πιορτές, τώ λοιπόν, ένα άστείο έκάνανε, ίφη-μερίδα κηδεία μου έγράψανε:

«Τώ πεφλημένο μας Καραμπέτ Συροπιάν, έτών 40, συνεργάτη τού «Θησαυρός», θανόντα αφηνιδώς κηδεύομεν τώ σήμερον ήμερα. Η σύ-ζυγος Συροπιούτσα, οι συγγενείς, οι φίλοι».

Έγώ, μπέ, χίτες χαμπέρ ντέν ήπρη. Πρωί-πρωί ίσπιτι μου συλλαλητήριοσ ήνε. Πόρτα μου χτυπάει, Συροπιούτσα άνοιγμένος έκανε.

—Σελλυπητήρια, Συροπιούτσα!

Συροπιούτσα μου ταμπλάς έρχεται:

—Γιατί, μπέ; ρωτάει.

—Γιά τώ καυμένο τόν Καραμπέτ. Τί έ-παθε; Πώς ήγινε αυτό τώ ξαφνικό; Πέθανε!

Τώ γράφει ή έφημερίδα. Νάηνε!

Συροπιούτσα μου σαν τρελλή ήνεται, ίφη-μερίδα διαβάζει, χολή της κομένο ένεσαι, κίτι-νινη ένεσαι, παράσινη ένεσαι, τσιρίει, μέσα τσι-ρεί, έξω τσιρίει, έμένα βρίσκει ξαπλωμένο κρε-βάτι μου.

—Καραμπετάκι μου πεθαμένος ένεσαι; ρω-τάει.

—Όχι, λέω.

—Ίφημερίδα έτσι γράφει.

Άκούνα της ποτάμι τσιρέχουν.

—Βαί-βαί, Συροπιούτσα μου, λέω, ίφημε-ρίδα γράφει πεταμένος είμαι, άμμα έγώ ζων-τανός ένομαι, κουζούμ! Τί κλάεις μπέ;

Άμα Συροπιούτσα έμένα ντέν πιστεύει, ί-φημερίδα πιστεύει, δάχρονα χυμένα έκάνα.

—Αχ, Καραμπετάκι μου, τί ήνε τούτο πού πάθαμε!...

Από κρεζάτι μου πηδημένος ένομαι:

—Σούς, κουζούμ! Τί ήπάθαμε, γιαζρούμ;

Ίφημερίδες όλο ψέμματα γράφουν. Έμένα ντέν πιστεύεις, μπέ;

Μέσα φίλοι μου ήπαίνουν, ζωντανό με έβλέ-πουν, γέλια έκάνονν, βαί-βαί λένε, ποιος έκανε άστείο; Άστείο ήνε, κουζούμ, λέω, άμα πολύ κρύο ένεσαι.

Έξω από ίσπιτι μου φίλοι μου μαζεμένοι έ-νονται, φωνές βγάζουν:

—Αν δέν πέθανε ό Καραμπέτ, βγαλμένος στό παράθυρο να ένεσαι, να τόν δούμε.

Νά έγγαλη λόγο... Λόγο! Λόγο!

Στό παράθυρο ήγαίνω, κόσμο βιλέπω, χει-ροκροτήματα, φασαρία ένεσαι, φάσσα ήταν λένε, λόγο-λόγο φαναγμένο με έκάνονν, λόγο έγγάνω:

—Ηγαπητοί φίλοι, πολύ συγκοινημένος έ-νομαι. Κάποιος, χαϊδάν-ερίφ, άστείο έκανε, κη-δεία μου ίφημερίδα έβαλε, άμμα έγώ πολύ ζωντανός είμαι. Βιλέπετε;

—Βιλέπουμε, λένε.

—Πολύ συγκοινημένος ένομαι, γιαζρούμ, γιατί βιλέπω ότι πολύ με ήγαπάτε και όλοι στό κηδεία μου ήρθατε, λουλουδια-μουλουδια ήφέ-ρατε. Τώρα πιρικαλό, ήσυχά-ήσυχά διαλυμένοι να ένεσαι, ήσυχά να με άφινετε. Και όποιος ντέν πιστεύει ότι ζωντανός ένομαι, μέσα να έρ-χεται, με τώ χέρι του πιασμένο να με έκάνη.

Υναίκες άμα ντέν πιστεύουνε, μέσα να έρ-χωνται.

Υναίκες γελάνε, φασαρία ένεσαι.

—Εάν νάρθης δώ! φωνάζουν. Νά σέ πι-άσουμε να δούμε αν είσαι ζωντανός.

Ίγκαρία χαμένο χίτες ποτέ ντέν έκάνω. Έ-ξω βιγαίνω, ήπάνω στό ύναίκες πέφτω, μαγου-λάκια πιασμένος κάνω, βαί-βαί-βαί, ύναίκες φω-νάζουν, άντιρες θυμώνουν, ήπάνω μου πέφτουν ίκυσύλο δίνουν, ίατνωμία έρχεται, μέσα στό ί-τιήμα με ήπαίνουν. Άστείο κρύο ήτανε, ίκυσύ-λο πολύ ήπασε, άμμα ίφχαριστημένος είμαι.

Πολλά ώραία πιράματα πιασμένος έκανα, κου-ζούμ. Χαλά όλοσού!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες τού Πελοπίδα

Τζάμπα

Πώς είπες, άγαπητέ μου; Άν έχω κανένα φίλο γιατρό να σέ στείλω νά σ' έξετάση; Και βέβαια έχω—άγος ά-στος νάνε. Και όχι έναν. Πολλούς—ά-χρειαστοι νάνε. Και καλούς έπιστήμο-νας. Λοιπόν, να σέ στείλω. Πώς; Πώς; Νά σέ κυττάξη «φιλικάς»; Τί πάει να πη «φιλικάς»; Ά! «φιλικάς» πάει να πη να μην πληρώσης! Διηλαδή έξετάσι τζάμπα πού λέμε! Αί, όχι, άγαπητέ μου. Τέτοιο πράμα δέν γίνεται και ά-πορώ πώς έτόλμησες νάρθης να μου κάνης τέτοια απα-ράδεκτη πρόταση.

Διηλαδή, με λίγα λόγια, ή άπαιτήσις σου συνίσταται στό έξής: Ν' άνοίξη ό άνθρωπος την πόρ-τα τού ίατρείου του και να σέ δεχθή. Νά έσοδέψη μισή ώ-ρα γιά ν' άκούση την περιγραφή τών δλαβών της ύγείας σου. Νά δγάλη τώ διβλό του, να γράψη τ' όνομά σου και να σημείωση τώ περιστατικό σου.

Έπειτα να σέ ξαπλώση στό ντιβάν, να πάρη άκουστικά και σφυράκια, να σου χτυπήση την πλάτη και τώ στή-θος, να σέ δαλή ν' άναπνεύσης βαθεία και να δήξης, να ψαύση τώ παληόκορ-μό σου στό έπώδυνα σημεία να βα-σανίση τώ τσερβέλλο του γιά να δρή τί έχεις, να γράψη συνταγή, να κολ-λήση τώ ίατρόσχημο, να σου πη τί θα κάνης και πώς θα παίρησι τά φάρμα-κα, να σου πη κατόπιν να ξαναπερά-σης σέ λίγες μέρες, με δυό λόγια να δαπανήση ό χριστιανός μιά ώρα. ύ-στερα να σέ χτυπήση φιλικά στόν ώμο και τού λόγου σου, εις άνταμοιήν τών κόπων του, να τόν έξοδηλήσης μ' ένα «εύχαριστώ» και να πας στό καλό!

Γιατί, κύριε τζαμπατζή! Πήγες ποτέ στό φούρνο ν' άπαιτήσης να σου δώ-σουν ψωμί τζάμπα; Σουδωσε κανένας μπακάλης τυριό τζάμπα;

Τί με κυττάς έτσι; Νάσουνα, μωρέ, κανένας φουκαράς να σέ στείλω στό γιατρό. Όχι τζάμπα. Άλλά να πληρώ-σω έγώ, γιατί έγώ δέν θέλω νάχω υπο-χρεώσεις σέ κανένα. Άλλά καθώς έέ-ρω, έχεις παραδάκι και κάνεις και τόν κουβαρντά στις ταβέρνες. Και τώ κα-λό φαί δέν σου λείπει και τά ταξιδά-κια σου τά κάνει και ή τσέπη σου φυσάει. Γιατί, λοιπόν, τώ γιατρό τόν θέλεις τζάμπα;

Άντε στό καλό, χριστιανέ μου. Άν θές να έξετασθης τζάμπα, τραβά σ' ένα λαϊκό ίατρείο να κάνης τώ κέφι σου. Άλλά αν ζητάς γιατρό ιδιωτικό, θα τόν πληρώσης και θα τόν καλοπλη-ρώσης μάλιστα. Άλλοίως, κάτσε να ψωφήσης, γιά να γλυτώσης τή βίζιτα χαμένε τύπε!

Τί έκανε, λέει; Δέν περίμενες να σου μιλήσω έτσι; Άυ' πώς θα σου μιλού-σα. Βρέ τζαμπατζή! Όταν έγώ τόν πληρώνω τώ γιατρό—και άδελφός μου να ήνε άκόμα—πώς θα σέ στείλω έ-σένα δωρεάν; Άλήθεια, δέν σέ ρώτη-σα και κάτι άλλο. Άπλό γιατρό ζη-τάς, ή μήπως θέλεις να σέ στείλω σέ κανέναν καθηνγητή; Η μήπως, αντί να κάνης τόν κόπο να πας έσύ στό για-τρό, να στόν στείλω στό σπίτι και να πληρώσης και τώ ταξί; Τί; Σέ είρω-νεύομαι; Άε να μου χαθής, γελώις!

Και μην ξανατολήσης να μου πής κα-λημέρα, γιατί θάχης άσχημα ξεμπερ-δεματα μαζί μου. Παληοτζαμπατζή! Ναι, βρέ, θα σέ στείλω. Άλλά σέ κτη-νίατρο! Γιατί τέτοιο ζώον πού είσαι, τέτοιος γιατρός σου χρειάζεται. Μου-λάρι!

ε ρ π τε ω δ ο ν η μ ο

Ο νεαρός έσπρωξε την πόρτα και είδε ένα γέρο να κάθεται μπρος στο γραφείο του.

—Φανταζόμουν πώς δέν ήταν κανείς έδώ, είπε.

—Δέν τελείωνη τή δουλειά μου πριν απ' τις 9½.

—Ξέρετε, είμαι ό νέος νυχτοφύ-λακας τής πολυκατοικίας.

—Τώ κατάλαβα.

—Έπρεπε ν' αναλάβω ύπηρεσία στις δέκα, αλλά...

—Βιάζεστε, τώ ξέρω, θέλετε να κάνετε τώ γυρο τού κτιρίου μη-πως άνακαλυψετε τίποτα. Έτσι κάνουν όλοι στην άρχη, με ύστερα πιάνουν δουλειά την ώριμήν ώρα.

—Πώς τώ ξέρετε; ρώτησε ό νέος.

—Ημουνά άλλοτε νυχτοφύλακας.

—Τώ διάστημα αυτό δέν πια-σατε ποτέ σας κανένα κλέφτη;

—Διηλαδή κάτι μου συνέβη κά-ποτε, άπάντησε ό γέρος.

—Και ποιά ήταν ή άνταμοιδή σας;

—Δέν ξέρω ποιά θάνα ή άντα-μοιδή μου... μετά τώ θανάτo μου, είπε ό γέρος, κουνώντας τώ κε-φάλι του.

Και συνέχισε:

—Όταν κάταφερα να διορι-στώ νυχτοφύλακας, είχα πάνω-κάτω τή δική σας ήλικία. Δέ-χτηκα τή θέσι με χαρά, πρό πάντων γιά τή Βαλερία. Κι' έ-

—Τώρα ξέρετε ποιος έκλεψε τώ περίφημο κολλιέ απ' τώ κο-σμηματοπωλείο... μου είπε ή μικρή.

Κείνη χάρηκε, αν κι' εύρισκε πώς νυχτοφύλακας σ' ένα κοσμηματο-πωλείο ήταν λιγάκι επικίνδυνο. «Μη φοβάσαι, τής έλεγα, κύττα τί γέρος πού είμαι». Και την άγκάλιαζε και την έσφιγγα δυνατά πάνω μου.

Μια και είχα δρή δουλειά, στό μήνα πάνω παντρευτήκαμε. Η δουλειά μου νυχτοφύλακα δέ μου φαινόταν και τόσο βαρειά. Τώ κοσμηματοπωλείο βρίσκοταν όλο σ' ένα πάτωμα και τή νύ-χτα, μέσα σ' αυτό άσθανόμουνά τόν έαυτό μου άσφαλή, όπως σ' ένα φρούριο.

Όστόσο, ένα πρωί, ό ιδιοκτήτης διαπίστωσε πώς τώ χρημα-τοκιβώτιό του ήταν άνοιχτό και πώς τούχαν κλέψει ένα απ' τα πιο βαρύτιμα κολλιέ. Έγώ δέν είχα άκουσει τίποτα. Πώς μπο-ρούσαν να περάσουν οι κλέφτες, μια και καθόμουνά διαρκώς μπρο-στά στην είσοδο; Μά κι' αν άκόμα μ' έπαρινε ό ύπνος, θάπρεπε να με ξυπνήσουν γιά να περάσουν. Τά παράθυρα, έξ άλλου είχαν όλα βαρειά κάγκελα. Τότε λοιπόν πώς ήγινε ή κλοπή;

Έξαφνα άνακάλυξα ένα παρθυράκι σ' έναν τοίχο, ένα φεγγί-τη πού έδινε φώς σέ κάποιο άποκρύφιο. Οι άστυνομικοί πού έξε-τασαν αυτό τώ πέρασμα γέλασαν και μου είπαν πώς ήταν άδύ-νατο σέ άνθρωπο να φτάση ως εκεί και να περάση, εκτός πιά κι' αν γινόταν κάποιο θαύμα.

Έτσι με συνέλαβαν σίγουροι πώς έγώ είχα άνοίξει την πόρ-τα στους κλέφτες. Η Βαλερία όμως πίστευε στην άθωότητά μου.

Κι' έπειδή δέν ύπήρχε καμιά άπόδειξη εναντίον μου, μ' άφησαν στό τέλος έλεύθερο. Τότε, όμως, άρχισα να βασανίζομαι, γιατί αν δέν εύρισκα έγώ ό ίδιος τόν καταραμένο τόν κλέφτη, αν δέν κατάφερα ν' άποδείξω πώς απ' τώ στενό αυτό φεγγίτη μπορού-σε να περάση ένα ανθρώπινο πλάσμα, δέν θα ήταν δυνατό ν' ά-παλλάξω τόν έαυτό μου απ' τις ύποψιες. Σκεφτόμουνά πώς αυ-τός πούχε περάσει απ' τώ φεγγίτη έπρεπε όχι μόνο νάναί πάρα πολύ μικροκαμωμέ-νος κι' άδύνατος, μά κι' έξαιρετικά εύ-κίνητος. Μονάχα οι άκρόβατες καταφέρ-νουν κάτι τέτοια.

Ζούσα σέ διαρκή άγωνία. Η Βαλε-ρία προσπαθούσε να με παρηγορή. Δέν ήθελα πιά νάμαι νυχτοφύλακας, ή έμμο-νη ιδέα μου ήταν να βρώ τόν κλέφτη πού μου είχε άναστατώσει τή ζωή και μου είχε κηλιδώσει την ύπόληψή μου. Στο με-ταξύ τά λεφτά μας άσώνωναν.

—Ξέρεis, μου είπε μιά μέρα ή Βαλε-ρία, βρήκα τή δουλειά πού κάνει γιά μας.

Και μου εξήγησε ότι είχε δρή και γιά τους δυό μας θέσεις θυρωρού. Έτσι, σέ λίγες μέρες, μεταφερθήκαμε σέ μιά πολ-λυκατοικία. Είχαμε ένα καλό διαμέρισμα, ηλεκτρικό και θερμανσι δωρεάν.

Μάθαμε σιγά-σιγά όλα τά καθεκτα για τους ένοικιαστές, καθώς και ό,τι ά-φορούσε την ιδιοκτήτρια, πού ήταν μιά γυναίκα δεσποτική. Τά είχε μάλιστα με-τώ γυιό της, γιάτί άγαπούσε κάποια

φτωχή κοπέλλα. Ξαφνικά όμως, ή κοπέλλα κληρονόμησε από ένα μακρυνό συγγενή της, ένα στρογγυλό ποσόν και τότε ή ιδιο-κτήτρια άρχισε να τή βλέπη μ' άλλα μάτια.

Έτσι, ένα βράδυ, ό Μάξιμος, ό γυιός της ιδιοκτήτριας, ήρθε στό σπίτι με την άγαπημένη του. Ήταν μιά ξανθούλα, μικροκαμωμένη κι' άδύνατη, με δυό ξυπνα και πονηρά μάτια, σαν αστέρια, κι' άρκετά νοστιμή στό πρόσωπο. Ό γάμος τών δυό έρωτευμένων θα γινόταν στις 5 Άπριλίου. Στο τέλος τού Μαρτίου άρχισαν να καταφθάνουν οι συγγενείς τού γαμπρού. Τίς τελευταίες μέρες ήρθε και ή νύφη να μείνη στό σπίτι της πεθεράς της. Κάθε βράδυ, όταν καθόμουνά στην αούλη και κά-πνιζα, παρνοντας τόν άέρα μου, έβλεπα τους μελλονόμενους στην ταρατσα να γλυκομιλούν και ξαζούσα τά νειάτα μου, ό-ταν κι' έγώ άγαπούσα τή Βαλερία.

Τήν παραμονή τού γάμου ένας περιδολάρης έφερε καμιά πε-ννυαρία γλάστρες και τίς τοποθέτησε στην είσοδο και τίς σκά-λες. Ένας ταπεινός σκέπασε όλα τά σκαλιά τής σκάλας μ' ένα στενόμακρο χαλί κι' αυτό τώ χαλί άκριβώς προκάλεσε τώ άτύχημα. Δίχως άλλο κάποιο άποστιγάρο πού δέν είχε σού-σει καλά μετέδωσε τή φωτιά στό χαλί. Όταν άκουσα τίς πρώ-τες κραυγές ήταν πιά νυχτα βαθεία και τώ σπιτί καίγονταν σαν πυροτέχνημα. Σέ λίγο έβρχνονταν οι πυρσοδέτες. Οι έ-νοικιασται είχαν κατεβή όλοι στό δρόμο με τά νυχτικά τους.

Έξαφνα, άκουσαμε μιά κραυγή: «Τώ μωρό! Τώ μωρό!» Κα-ποία παραπάνω, πάνω στον τρόμο της, είχε άφψει τώ μω-ρο στην καμारा του. Οι σκάλες ήταν γεμάτες καπνούς. Δέν ύπήρχε παρά μιά διέξοδος γιά να σωθί τώ άτυχο πλάσμα: Έπρεπε να πιαστή δηλαδή κανείς απ' τά λουκία, ν' άνεβή στό πρώτο πάτωμα, να γαντζωθεί από μιά προεξοχή και να προσπαθήση να μη στό διαμέρισμα απ' τώ μικρό παρθύρο πού ήταν ακόμα άνεπασσ απ' τίς φλόγες.

Έσασα είδα τή μελλούσα νύφη να κάνη ένα πήδημα, να πιά-νεται απ' τώ λουκία, να προχωρή σά γάτα και να χώνεται απ' τώ μικρό παρθύρο. Άκριβώς σαν τόν κλέφτη τού κοσμηματοπω-λείου! Όταν έφτασαν οι πυρσοδέτες, ή μικρή βρίσκοταν όρθη στην προεξοχή τού τοίχου, με τώ μωρό στην άγκάλια και πήδησε σαν αίλουρος στό διχτυστό πούχαν άπλώσει από κάτω.

Τώ γεγονός εινε, φίλε μου, ότι ή μικρή ήξερε την ιστορία μου. Η Βαλερία της τή είχε διηγήθη. Έτσι σέ λίγο με πλησί-ασε και μου είπε θάρρετα:

—Τώρα ξέρεis ποιος έκλεψε τώ περίφημο κολλιέ απ' τώ κο-σμηματοπωλείο. Άν θέλεις, μπορείς να με καταγγείλεις. Δέν θα φυγώ.

Επί τέλους είχα μπροστά μου την κλέφτρα. Μπορούσε ή τι-μή μου ν' άποκαταστή, φτάνει να μιλούσα. Άλλά σκέφθηκα: Γιατί έκανε ή κοπέλλα την άποψινή τρέλλα; Μπορούσε ν' αφή-σει τώ μωρό να καη και να μην προσβή. Κι' όμως, Τά είχε παίξει όλα γιά όλα γιά να τώ σώση. Στα μάτια μου, ή πράξη της αυτή την έξέλεσε, τή μεγάλωσε.

Άλσημονήσα γιά μιά στιγμή όλα τά δάσανα πού είχα τραβήξει έξ αιτίας της καταραμένης εκείνης κλοπής. Άλσημονήσα την άπό-ψιά πού είχα παρει να βρώ τώ δράστη και να τον παραδώσω μιά μέρα στην άστυνομία.

Όχι, όχι, δέν θα προδίδα τή μικρή. Την κύτταξα τώρα με συμπάθεια.

—Δέν είν' έδώ ή θέσι σου, τής είπα σιγά, πήγαινε κοντά στον άρραβωνιαστικό σου.

Τά λόγια μου την έξφνιασαν. Δέν περίμενε ποτέ να τής φερ-θώ μ' αυτό τόν τρόπο, με τόση καλωσύνη, τόση άνεξικακία.

Άποκακύνθηκε και τά μάτια της μου φάνηκαν δοκρυμμένα.

Έγώ όστόσο ένωιωθα μιά άπέρανη ίκανοποίησι, μία θα-θεία, γλυκεία, άπερίγραπτη άγαλλίασι.

Έξακολουθούσαμε να είμαστε θυρωροί και ποτέ δέν είπα στη γυναίκα μου τώ μυστικό της κοπέλλας.

Όταν ή Βαλερία πέθανε, τώ πούλησα όλα κι' έπαψα να κάνω τώ θυρωρό. Τώρα ζω κόνοντας διάφορες μικροβουλίες. Βιάζομαι να πεθάνω κι' έγώ γιά να συναντήσω τή Βαλερία και να τής πώ τώ τέλος της παράξενης εκείνης ιστορίας. Κι' έλπίζω να μη μου πη πώς στάθηκε κουτός πού δέν κατήγγειλα την κλέφτρα...

Όχι, δέν θα μου τώ πη αυτό ή άγαπημένη μου, ή καλόκαρδη Βαλερία μου...

ΑΝΤΑ ΜΠΕΛΛΙ

Τὰ μικροατυχήματα ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Στόν ήλιο, στην έξοχή, στο μπάνιο

Πόσα μικροατυχήματα μπορεί να συμβούν σ' ένα μικρό παιδί — αλλά και σ' ένα ενήλικο — το καλοκαίρι, στην έξοχή! Για κάθε ενδεχόμενο λοιπόν, πρέπει να είναι προετοιμασμένη η μητέρα να του προσφέρει σε κάθε περίπτωση τις πρώτες βοήθειες.

Και πρώτα-πρώτα, οι ήλιαιες δεν είναι καθόλου σπάνιες, ιδίως σε παιδιά με άσπρο δέρμα, ιδιαιτέρως ευαίσθητο στις ήλιαιες ακτίνες. "Αν λοιπόν το παιδί σας γυρίσει μία μέρα στο σπίτι με το πρόσωπο κατακόκκινο, με πονοκέφαλο και κακοδιαθεσία, βάλτε το στο κρεβάτι, σ' ένα δροσερό και μισοσκοτεινό δωμάτιο, περάστε το πρόσωπο, τα χέρια και το στήθος του μ' ένα σφουγγάρι βρεγμένο με κρύο νερό, δώστε του άθονα ψυχρά πατάκια ή άφιστε το ήσυχο επί μερικές ημέρες.

"Αν έχη πάθει ήλιόκαμα, βάζετε στο μέρος εκείνο μία γάζα μουσκεμένη σε διάλυση μίας κουταλιάς του γλυκού σόδας σ' ένα μεγάλο ποτήρι ζεστό νερό. "Αφού περάση το πολύ τσούξιμο, μεταχειρίζεστε λοιπόν καλομύκη ή μία απ' τις ειδικές σκευασίες για το ήλιόκαμα. "Αν ωστόσο το παιδί είναι πολύ μικρό, αν πονή πολύ ή αν τ' έγκασμα είναι εκτεταμένο, χρειάζεται να το δη γιαντρός.

"Η άμμος που εισχωρεί κάποτε στα μάτια, παρασύρεται και φεύγει, με τα ίδια τα δάκρυα που προκαλεί. Μπορείτε όμως επίσης να σκουπίσετε προσεκτικά το έσωτερικό του ματιού του παιδιού μ' ένα πολύ μαλακό βουρτσάκι, στο οποίο έχετε στάξει λίγο καστορέλαιο. Πάντως, δεν πρέπει να μείνι πολλήν ώρα ή άμμος μέσα στο μάτι, ούτε και να το τριψή καθόλου το παιδί.

"Αν την ώρα του μπάνιου μπη νερό στα αυτιά του παιδιού και τ' ενοχλή, βάλτε το να πλαγιάση, πρώτα από τ' ένα πλευρό κι' έπειτα από τ' άλλο. "Ετσι τ' νερό θα βγη μόνο του μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα και ή ενοχλήση θα σταματήση άμεσα.

"Αν χωθούνε άγκάθια απ' τους βάρους στα χέρια ή στα πόδια του παιδιού, δοκιμάστε να τ' βγάλετε με μία άποστειρωμένη βελόνα. Συχνά όμως, είναι χωμένα βαθειά μέσα στη σάρκα. Στην περίπτωση λοιπόν αυτή, ή απλούστερη μέθοδος είναι να σκεπάστε το μέρος εκείνο με λευκοπλάστ. Το άναενώστε, αν χρειάζεται. Τα άγκάθια θα κολλήσουν στο λευκοπλάστ κι' έτσι θα μωρέσετε να τ' αραβήξετε εύκολα.

Πάνω σε τσιμπήματα έντόμων, βάζετε οινόπνευμα, ξύδι, άμμωνία ή σόδα, για να λείψι ή έρεθισμός. "Αν υπάρχει τοπική φλεγμονή, μεταχειρίζεστε ζεστές φανέλλες ή ένα μίγμα σόδας με άμμωνία. Προσέξτε ιδιαίτερος τα τσιμπήματα κοντά στο στόμα, στη μύτη ή στο μάτι. Σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν επιτρέπεται να βάλτε τίποτε άλλο από κομπρέσες με διάλυση σόδας.

Τα σπασμένα γυαλιά, τ' κουτιά από κονσέρβες, τ' ακοφτερά βράχια, πληγώνουν συχνά τα ευαίσθητα και άπροσεκτα παιδικά ποδαράκια, την ώρα του μπάνιου. Εύτυχως, το θαλασσινό νερό έχει αντισηπτικές ιδιότητες. "Αν λοιπόν δεν έχουν κολλήσει στην πληγή άμμος ή φύκια, άρκι να τ' έδεστε άπλως με μία γάζα. "Αν όμως είναι πολύ μεγάλη, πρέπει να τ' αρήψι ένας γιαντρός.

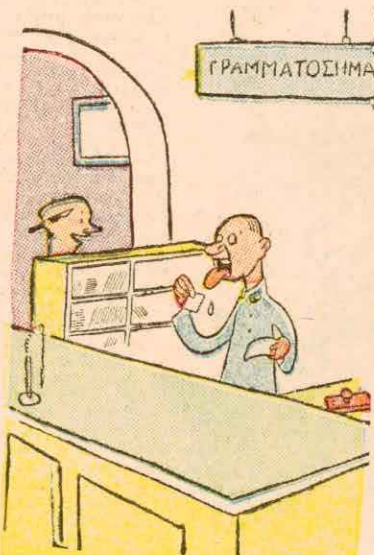
"Επίσης χρειάζεται γιαντρός, όταν μία βαθειά πληγή προκαλή σφοδρά αίμορραγία, σημείον ότι κόπηκε κάποια αρτηρία.

Οι πληγές από σκουριασμένα καρφιά είναι ιδιαιτέρως επικίνδυνες. Τις καθαρίζετε μ' ένα μαλακό βουρτσάκι τών νυχιών, βρεγμένο πρώτα με σαπουνάδα κι' ύστερα με μία αντισηπτική διάλυση. Κατόπιν τις δένετε με γάζα και επίδεσμο. "Αν, ωστόσο, ύποπτευσθε ότι έχουν μολυνθή από έδαφος στο οποίο έχουν ρίξει κοπριά κλπ., είναι απαραίτητο να κάνη το παιδί ένέσεις αντιτετανικού όρρου.

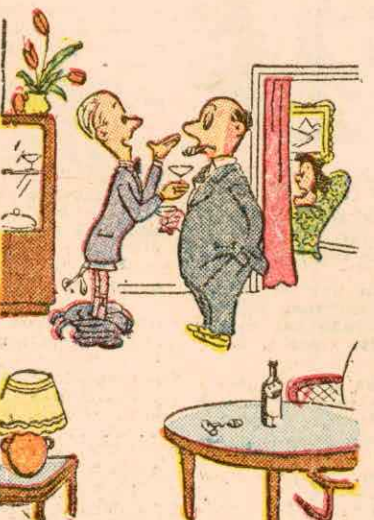

ΕΞΥΠΝΟ ΚΟΛΠΟ

Μου επιτρέπετε, δεσποινίς, να σας φιλοξενήσω κάτω από την ομπρέλλα μου;

—Τι να σου πω. Τα παληά γραμματόσημα ήταν πιο γλυκά!

—Δεν έννωδ με κανένα τρόπο να ράβω έγω τ' α κουμπιά μου! Αυτή είναι δουλειά της γυναίκας μου!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Η καλλονή

"Αν πουδράρετε το πρόσωπό σας με δυο πουδρες, πρώτα μίαν άνοιχτή και ύστερα πιο σκουρα έξασφαλίζετε γοητευτική διαφάνεια δέρματος.

Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη τέχνη για τήν τοποθέτηση του ρίμμελ στα ματάκλαδά σας. Πρέπει όμως να είστε προσεκτική και να μην βάζετε το ρίμμελ με τήν όκ! "Αντί να όμορφύνουν τα μάτια σας θ' άγριεύουν. "Επίσης δεν πρέπει να βάζετε ποτέ ρίμμελ στις κάτω βλέφαριδες γιατί σκληραίνει ή έκφραση του ματιού και προσδίδει χρώμα.

Νά μία συνταγή για ένα οικονομικό κι άγνό ντεμακιγιάζ:

Ανακατέψτε σ' ένα μπουκάλι:
3 ποτηράκια του κονιακ ροδόσταγμα.
1 ποτηράκι του κονιακ όξυζενε.
1 ποτηράκι του κονιακ γλυκερίνη.
1 ποτηράκι του κονιακ βενζόλη.

Με τ'ό μίγμα αυτό καθαρίζετε κάθε βράδυ το πρόσωπό σας και έτσι θα διατηρήσετε τή φρεσκάδα του δέρματος.

Το μετάξι

"Υπάρχει ένας εύκολος τρόπος για ν' άναγνωρίσετε το φυσικό μετάξι: Στριβετε μερικές κλωστές απ' τ' ύφασμα, ώστε να σχηματισθή ένα είδος φυτίλιου. "Ανάδετε μ' ένα σπέρτο τή μία άκρη του. "Αν τ'ό μετάξι είναι φυσικό, ή φλόγα θα προχωρήση μόνο μερικά χιλιοστόμετρα κι' ύστερα θα σβύση σιγά-σιγά, άφίνοντας κάτι μικρά σφαιροειδή καρδουνάκια. "Αν τ'ό μετάξι είναι φυσικό άλλα θαμένο, θα καή με τόν ίδιο τρόπο, δίχως όμως να σχηματισθή καρδουνάκια, και θ' άφήση στο τέλος μία λεπτοτάτη στάχτη. Τέλος, αν είναι τεχνητό, θ' άποτεφρωθή όλόκληρο τ'ό φυτίλι.

Δοκιμάζετε με νήματα παρμένα πρώτα απ' τ'ό μήκος του ύφασματος κι' έπειτα απ' τ'ό πλάτος του, γιατί τ'ά μόν μπορεί να διαφέρουν απ' τ'ά δέ.

Αν λείψη ο πάγος

"Αν τύχη να σας λείψη ο πάγος, θα καταφύγετε κατ' ανάγκην σ' ένα απ' τ'ά πολλά πρακτικά μέσα αντικαταστάσεώς του, που βασίζονται όλα στην εξάτμιση. Νά λοιπόν κι' ένα άλλο, με διαφορετική όδση, αλλά με άποτελέσματα εξ ίσου ικανοποιητικά:

Τοποθετείτε τ'ά μπουκάλια με τ'ό υγρό που θέλετε να κρύνετε, όρθια μέσα σ' ένα κουβά, που τόν γεμίζετε με άημο ως τήν άρχή του λαιμού τών μπουκαλιών. Στην επιφάνεια τής άμμου σκορπίζετε 100—150 δράμια κοινό αλάτι τής κουζίνας. "Υστερα ποτίζετε με νερό, ως ότου ή άμμος μουσκεψη καλά. "Η διάλυση του αλατιού προκαλεί άρκετή ψύξη. Κι' έτσι τ'ά μπουκάλια σας θα χουν κρύνσει σε μισή ώρα.

Τα έπιπλα

Νά ένας τρόπος για να γυαλίστε τ'ά έπιπλα σας χωρίς πολλά έξοδα:

Παίρνετε ένα κομμάτι φανέλλα μαλακή, φτιάνετε μ' αυτό μία μπάλλα και τήν τυλίγετε έξωτερικώς μ' ένα κοθρόρο πανί, καλά τευωμένο. Στάζετε πάνω στο πανί λίγο άμυγαλόλαδο και δυο σταγόνες οινόπνευμα. Και τρίβετε μ' αυτό τήν επιφάνεια τού έπιπλου, διαγράφοντας μικρούς κύκλους, ως ότου επιτύχετε τή γυαλάδα που θέλετε.

Η κουζίνα

Τα μαγειρικά σκεύη από άλουμίνιο καθαρίζουν με δούρτσισμα. Τα τρίβετε δηλαδή δυνατά με μία δούρτσα, δουτηγμένη σε θερμή διάλυση 5% άνθρακικής σόδας (όχι τού φαγητού). Για να φτιάξετε αυτή τή διάλυση, ρίχτε μία φούχτα σόδα σ' ένα λίτρο νερό.

Πολλές φορές, όταν ο καιρός είναι υγρός, τ'ό τζάκι δεν "τραβάει" κι' έπομένως δεν άνάβει ή φωτιά. Αυτό όφειλεται στον υγρό άέρα που υπάρχει μέσα στην καπνοδόχο. Για να τόν διώξετε, δεν έχετε παρά να κάψετε μία — δυο έφημερίδες μέσα στο τζάκι.

Η μούχλα

Για να προφυλάξετε απ' τή μούχλα τ'ά παπούτσια και τ' άλλα δερμάτινα είδη που δεν χρησιμοποιείτε προσωρινά, τα τρίβετε μ' ένα κουρέλι δουτηγμένο σε νεφτί και τ'ά φιλάτε σε μέρος ξηρό.

Τ'ό μελάνι κι' ή γόμμα προφυλάσσονται απ' τή μούχλα, αν τούς προσθέσετε λίγη έσάνς λεβάντας.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Ο "υπόγειος" ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Το άνώτερο άεριο· πρωτόμυνο τού κόσμου

Ο παγκόσμιος τύπος άσχολήθηκε πριν από λίγον καιρό με τ'ό σοβιετικό άεριοπρωτόμυνο ν ο άεροπλάνο «MIG 15», που έκαμε τήν έμφάνισή του κατά τις τελευταίες έβδομάδες τού πολέμου στην Κορέα. Σχετικά μ' αυτό τ'ό άεροπλάνο, που θεωρείται σαν τ'ό άνώτερο από τ'ά μέχρι τούδε έμφανισθέντα, παραλαμβάνουμε από τήν ιταλική επιθεώρηση «Τέμπο» τις κάτωθι λεπτομέρειες:

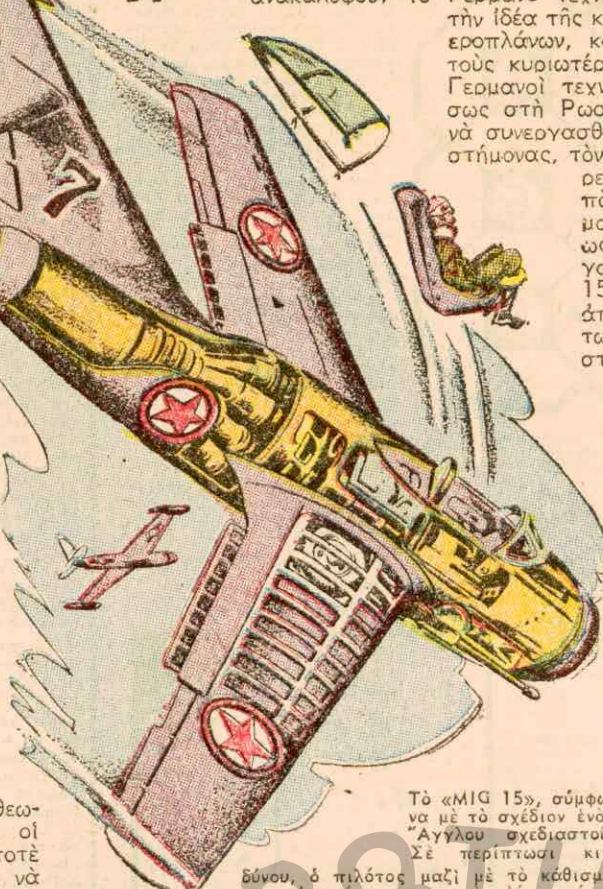
ΕΝΑ άνοιξιάτικο πρωί τού 1943, έμφανίστηκε στον ούρανό τής Ευρώπης ένα μυστηριώδες άεροπλάνο, που προκάλεσε άμέσως άναστάτωση στα συμμαχικά έπιτελεία. Τ'ό άεροπλάνο αυτό ταξίδευε μόνο του κι' ήταν φανερό ότι έκανε πτήση άναγνωρίσεως. Τ'ά συμμαχικά καταδιωκτικά άνυψώθησαν άμέσως από τ'ό έδαφος, άλλ' οι πιλότοι των δεν άργησαν να καταλάβουν ότι ή προσπάθειά των ήταν μάταιη. Γιατί τ'ό έχθρικό άεροπλάνο πετούσε με πολύ μεγάλη ταχύτητα και άνέβαινε σε ύψη, που έθεωρούντο ως τότε άπρόσιτα. "Εκτοτε, οι πτήσεις του έγιναν συχνές, χωρίς ποτέ ή συμμαχική άεροπορία να μωρέση να τ'ό πλησιάση ή έστω και να τ'ό παρακολουθήση μόνον.

Τ'ό άεροπλάνο αυτό, που ήταν τ'ό «DFS 228» τής γερμανικής Λουτβάφφε, έγκαινίαζε μία νέα περίοδο στην πολεμική άεροπορία. "Ηταν τ'ό πρώτο άεριοπρωτόμυνο άεροπλάνο τού κόσμου. Πετούσε με ταχύτητα 900 χιλιομέτρων τήν ώρα και μωρούσε ν' άνεβη σε ύψος 15000 μέτρων. Διέθετε, έξ άλλου, μία είδικη φωτογραφική συσκευή, που ήταν ευαίσθητη στις υπέρυθρες ακτίνες και μωρούσε να πάρη φωτογραφίες θαυμαστής ακριβείας και τελειότητας απ' αυτό τ'ό τεράστιο ύψος.

Τ'ό «DFS 228» δεν είχε όπλα άμύνης. Γιατί ή ταχύτητά του και τ'ό ύψος όπου μωρούσε ν' άνέλθη τ'ό έκαναν άπρόσιτο από όποιοδήποτε άλλο άεροπλάνο.

"Επειτα από ένα περίπου χρόνο, οι Γερμανοί τεχνικοί κατάρθωσαν να κατασκευάσουν ένα άλλο άεροπλάνο, κατά πολύ άνώτερο από τ'ό «DFS 228», τ'ό «DFS 346», που μωρούσε ν' άνέλθη σε ύψος 22000 μέτρων και πετούσε με ταχύτητα άνω τών 2000 νιλιομέτρων τήν ώρα.

Τ'ό «DFS 346» έξεσφενδονίζετο από ένα «DFS 228» στα 12.000 μέτρα και δεν μωρούσε να παραμείνι στον άέρα περισσότερο από ένα τέταρτο τής ώρας που τ'ό ήταν ύπεραρκέτο, όμως, για να πλήξη τόν προκαθωρισμένο στόχο, χωρίς ή έχθρη άεροπορία να είναι σε θέση ν' τ'ό έμποδισή.

Τ'ό «MIG 15», σύμφωνα με τ'ό σχέδιον ενός Άγγλου σχεδιαστή.

Σε περίπτωση κινδύνου, ο πιλότος μαζί με τ'ό καθίσμα του εκτινάσσονται στον άέρα, χωρίς σ' ένα αυτόματο μηχανισμό και κατέρχονται με αλεξίπτωτο. "Όταν ο πιλότος τ'ό κρίνει σκόπιμο, αφήνει αυτό τ'ό καθίσμα και συνεχίζει τήν κάθοδό του με τ'ό δικό του αλεξίπτωτο.

Μα τών σοβιετικών ταχυδρόμων τών 37 χιλιοστομέτρων είναι σε θέση να διαλύση τελείως ένα άμερικανικό «Σάμωρ», που είναι, για τή στιγμή, τ'ό άνώτερο άεριοπρωτόμυνο που διαθέτουν οι Άμερικανοί.

"Η έμφάνισις τών MIG στον ούρανό τής Κορέας άπετέλεσε πολύ δυσάρεστη έκπληξη για τους Άμερικανούς, που ένόμιζαν ως πρόνθε ότι κατείχαν τ'ά πρωτεύα στο κεφάλαιο τών άεριοπρωτομυμένων άεροπλάνων.

Τ'ό «MIG 15», έδλωσε ό στρατηγός Χούτ Βάντενμπεργκ, έπιτελεσής τής άμερικανικής άεροπορίας, είναι άνώτερο από όλα τ'ά άεριοπρωτομυμένα που διαθέτουμε ως σήμερα.

"Αλλ' οι Ρώσοι δεν φαίνεται ότι σταμάτησαν στο «MIG 15». Τ'ό πρωί τής 7ης Ιουνίου, ό άγγλικός ραδιοφωνικός σταθμός Β.Β.Σ. μετέδωσε τήν πληροφορία ότι στον ούρανό τής Κορέας είχε έμφανισθή ένας νέος τύπος σοβιετικού άεροπλάνου άνωτέρου από τ'ό «MIG 15». "Υποτίθεται ότι τ'ά νέα αυτά σοβιετικά άεροπλάνα θα είναι όπλισμένα με πυροβόλα τών 57 χιλιοστομέτρων κι' ότι θα ένουν μεγαλύτερη άυτόνομη δράσεως από όλα τ'ά άεριοπρωτομυμένα.

"Εκτός από τ'ά «Σάμωρ», οι Άμερικανοί διαθέτουν έπίσης τ'ά «F 84 Τούντερβελτ», που, εκτός από τόν συνηθή όπλισμό τους, διαθέτουν έπίσης 24 πυραύλους, που ό καθένας των έχει διάμετρο 15 έκατοστών.

Συλλαβικό ρομβοσταυρόλεξο

A 3x3 grid of octagons. The octagons in the top row are numbered 1, 2, and 3 from left to right. The octagons in the middle row are numbered 4, 5, and 6 from left to right. The octagons in the bottom row are numbered 7, 8, and 9 from left to right. Arrows are placed in the gaps between the octagons: an upward arrow between 1 and 4, a rightward arrow between 4 and 5, a downward arrow between 5 and 8, a rightward arrow between 8 and 9, an upward arrow between 9 and 6, a leftward arrow between 6 and 5, a leftward arrow between 5 and 2, and a downward arrow between 2 and 7.

Τὸ δεκαγίλιον

Ἐπιστροφή στὴ δόσι

1	2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31	32
33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48
49	50	51	52	53	54	55	56
57	58	59	60	61	62	63	64

Μετά τὸ πάρτυ

Ἀλλάξτε μιὰ λέξη

ΜΕ ΕΥΘΕΙΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Σωστό—Λάθος

Ἡ ἡλικία τους

Μεταμορφώσεις
*Η ΛΥΡΑ με 7 μεταμορφώσεις να
είναι ANNA

Πώς υπνωτίζει τα καθούρια

Τὸ χταπόδι ἀφθονεῖ στὶς ἑλληνικὲς θάλασσες, καὶ ψαράδες μας τὸ συλλαμβάνουν εὐκόλα.

Τὰ μαγικὰ δῶρα

Τὸ παραμιδάκι σας

μεριά τὸ βράχιολάκι εἶχε ἓνα μπουκετάκι μὲ λουλούδια, καὶ στὴν ἄλλη ἓνα πουλάκι μὲ χρυσὲς ἀνοιχτὲς φτεροῦγες.

—Αὐτό, Ἀννούλα μου, τῆς εἶπε ὁ γου-

Κάτ' ἀπὸ τὴν ἀχλαδιὰ

Τὸ ποιημάκι σας

Ζῶο δίποδο θὰ μείνη
γιὰ νὰ τρώῃ καὶ νὰ πίνη,
νάχη μοναχὴ δουλειὰ του
νὰ γεμίζει τὴν κοιλιὰ του
νὰ τὸ περιπαίξουν ὅλοι
καθημερινὴ καὶσχόλη.

ΧΡ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ

Καὶ φιλώντας τὸ χέρι τοῦ νουνοῦ της,
ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ εὐχαριστημένη περισ-
σότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο βράδυ.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΣΤΟ ΚΟΤΤΕΤΣΙ

Ἡ ιστοριούλα σας

—“Εγνοια σου, μαμά, κι’ ὅσες ὥρες κι’
ἂν μ’ ἀφήσης κλεισμένον ἐδῶ μέσα, δὲν θὰ
σοῦ κάνω οὔτε ἓνα αὐγό!...

MIKY - ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

‘H. a. n. i. K.’

Ἡ μαμά: Κι' ἐγὼ τὸν ζητοῦσα τὴν
Γιαννάκη, ὅλο τὸ ἀπόγευμα!...

Ο Διεθνής ΧΗΤΒΟΛ

Καστελιώτης (2ον Περιστερί-
ου) 4,60 μ., ο Δεκαδάλας
(3ον 'Αθηνών) 4,58 μ., ο
Κάππας (Πυριτιδοποιείου) 4,
48 μ. Με συστηματική προ-
πόνηση, και με το πέρασμα
του χρόνου δλοι αυτοί θα γί-
νουν ικανοί για πανελλήνια
ρεκό.

Η «αθλητική επανάστα- σις» των Δημ. Σχολείων

Ρεκόρ και τεχνική παί-
διών και κοριτσιών, που
θα τα ζήλευσαν αθληταί
και αθλήτριες μεγάλων
συλλόγων

Φορητισμένα και καλο-
γυμνασμένα τα άλκρια παι-
διά και οι λυγροκόρμες κο-
ρασίδες των δημοτικών σχολείων των 'Αθηνών, του Πει-
ραιώς και των προαστείων έ-
δειξαν επί 7 ημέρες στις α-
γωνιστικές κοινότητες του
Παναθηναϊκού Σταδίου, του
Γυμναστηρίου του 'Εθνικού
Γυμναστηρίου Συλλόγου και
των γυμνασίων Καραϊσκάκη
και 'Απόλλωνος σε 12 μονόσας και
σε 1000 αγωνιστικές προ-
σπάθειες υπεβλήθησαν για έ-
να δυναμικό και έλπιδοφόρο
έλληικό αθλητικό μέλλον.

Από 16.000 «ελιπιούται-
ους» αθλητές και αθλήτριες
διαλέχθηκαν, ύστερα από επι-
τυχείς και δύσκολους προκρι-
ματικούς αγώνες, οι 1500 έ-
πιλέκτοι, που ανά 250 άνω-
νίσθηκαν στους τελικούς αγώ-
νες κάθε περιφέρειας.

Η «βίλλα» τους ήταν προα-
γματικά ευγενική και συγκινη-
τική. Ο συναγωνισμός ήταν
σκληρότατος. Και οι επιδό-
σεις τους αξιέπαινες.

Μεγάλη ναρά αισθάνθηκαν
οι βεατοί όταν αντίκρισαν
το Μιχαλιτάνο (24ον Δημ.
Σχ. 'Αθηνών) των Καραϊσκάκη
(21ου 'Αθηνών), το Χαλέβα
(2ον Καίσαριανής) και το Νι-
κητόπουλο (23ον 'Αθηνών) να
σημειώνουν γόλφους 7',—
7'1" στο δρόμο 50 μ. Η δρα-
μική τεχνική τους και η ευ-
κολία, που πέτυχαν τα ρε-
κόρ αυτά, είνε εγγυήσεις, πως
μια μέρα θα γίνουν οι διά-
δοχοι του Φραγκούδη, του Φι-
λιακού, του Πετρόκη στους
δρόμους ταχύτητας.

Μήπως ήταν ευκαταφρόνη-
τες έξ άλλου και οι επιδό-
σεις στο άλμα εις υψος προ-
κειμένου για παιδιά 12—13
ετών; Ο Βαυδοκούσης (7ον
'Αθηνών) πήδησε 4,62 μ., ο

Βαθιάτη ήταν η έντυπα-
σις των φιλάθλων και για την
εξελιγμένη τεχνική των νεο-
ών αθλητικών, βλαστών μας
στο άλμα εις υψος. Άλλοι
μεταγεϊρίσθηκαν τον παλιό
«φαλλίδι» του Σπίτζ, άλλοι
το «ρολάρισμα» του 'Οσμ-
πορν, άλλοι την «ίππευτική
μέθοδο» του 'Αλμπρίτον. Πού
διδάσθηκαν δλοι αυτοί οι νε-
αροί τα ώραία αυτά άλματα;
Σε ποιά γυμναστήρια ακο-
λούθησαν μαθήματα; Πόσες
φορές θα κουφοκυτταξαν από
πάνω απ' τις κερκίδες του
Σταδίου (όταν δεν θήσαν το
εισιτήριο) για να μιμηθούν
την άλλη μέρα στη γειτονιά
τους ή το σχολείο τους τους
παλμούς των διεθνών άσων;
Ευπόλοτοι, χωρίς ειδική γει-
μερινή προπόνηση, χωρίς
σκάμματα με πανειά άμμο
και τριγωνικούς πένιες άλ-
λα μ' ένα σπάγγο αντιμέω-
να, που κρατούσαν απ' τις
δύο άκρες δυο συμμαθητές
τους, πέτυχαν με τον καιρό
ώραία ρεκόρ. Ο Γράσας (Ν.
Κυδωνιών), ο Παντελίδης,
γιους του παλαιού Κυπρίου
ποταθλητού (Ε' 'Αθηνών), ο
Κλατσάκης (3ον 'Αθηνών), ο
Τσανούλας (20ον 'Αθηνών)
πήδησαν με μεγάλη ευγρεία
το 1,35. Ρεκόρ πολύ ικανοποι-
ητικό για την ηλικία τους!
Με περισσότερη πείρα θάθα-
ναν ίσως το 1,45 μ., αν άρ-
χίζαν το πρώτο άλμα τους ά-
πό μεγαλύτερα ύψη.

Η επίσκορβολία και η
σφαιροβολία (με σφαίρα γό-
κεύ) αντικατέστησαν με επι-
τυχία τη δισκοβολία και τον
άκοντισμό. 32,40 μ. έφειξε
τον έπίσκορο ο Κ. Σεβαστός
(3ον Καίσαριανής) και 28,
40 μ., ο Γ. Παπουλάς (2ον
Καίσαριανής). Στη σφαιρο-
βολία ο Κ. Πάνος (4ον 'Α-
θηνών) σημείωσε βολή 56,30
μ. και ο Δ. Δρίκος (2ον Καί-
σαριανής) 44 μ.

Δικαίως και οι τέσσερες
αυτοί θεωρήθηκαν διάδοχοι
του Σουλιά του Γιατανάνα
και του Καλλιμάνη.

Δέν υστερόσαν και οι υι-
κρές μαθητοίς σε επιδόσεις,
Θαυμάσαμε στο άλμα εις υψ-

κος την Τσούρη (27ον 'Αθη-
νών) να πηδά 4,13 μ. και την
Λέλα (9ον 'Αθηνών) να υπο-
λείπεται ένα μονόνα πόντο
(1), 3,98 μ. πηδώντας η Κορ-
δογιάννη (3ου Καίσαριανής)
και 3,88 η 'Ηλιοπούλου (16ον
'Αθηνών).

Αξιόλογες ήταν οι επιδό-
σεις των κοριτσιών και στο
δρόμο 40 μ. Η Α. Καλογρί-
δου (2ον Καίσαριανής) ση-
μείωσε 6'1", η Β. Μακροπού-
λου (18ον Πειραιώς) 6'2", η
Β. Ρέζου (1ον Ν. Κυδωνιών)
6'4 και η Κ. Μπαλωμένου
(3ου 'Αθηνών) 6'5.

Εκεί όμως, όπου το άνω-
νιστικό ενδιαφέρον έφτασε
στο κατακόρυφο, ήταν οι
σκυταλοδρομίες άρδυνων και
θηλέων. Οι αλληλοδιόδοις
φάσεις τους προκάλεσαν ζω-
ρότατη έντυπωση και χειρο-
κροτήθηκαν με ένθουσιασμό
και με ζωηρά έπιφωνήματα.

Υπήρξαν αλλαγές ομάδων,
που από τεχνικές απόψεις
και από απόψεις νοογότη-
τας θα τις χίλευαν, χωρίς υ-
περβολές, πολλές σκυταλο-
δρομικές ομάδες μεγάλων συλ-
λόγων.

Όλα αυτά όμως καταρωθή-
θηκαν, γιατί υπήρνε πίστις
στην έθνική και ιερή σκοπή
των αγώνων, πεποίθησις για
την ψυχολογική σημασία και
την παιδαγωγική σκοπιμότητα
των 'Αθλητικών Κανονισμών
του ΣΕΓΑΣ και τέλος σμει-
νιόταν ότι τα αθλητικά έργο-
τα πάντα φιλοτιμία και ευ-
συνειδητών δημοδιδασκάλων
είνε διπλά ώφέλιμα και για
τον 'Ελληνικό 'Αθλητισμό
και για την 'Ελληνική Ά-
γωγή.

Ζηλωταί του 'Αθλητισμού
οι δημοδιδάσκαλοι βόηκαν
στο πρόσωπο των 'Επιθεωρη-
τών τους κ.κ. Τουρνά, Γιαν-
νάκη, Παπαγιάννου, Βασιλικο-
πούλου, Μιχαηλίδη και Λέκκα
ένθετους υποστηρικτές της
'Αθλητικής 'Ιδέας. Έτσι
προαγματοποιήθηκε άθροονά,
αλλά αποτελεσματικά, μια α-
θλητική επανάστασις, που σε
λίγα χρόνια θα δρώουμε τους
καπούς της.

Το 'Υπουργείο Παιδείας έ-
ξέφρασε δίκαια έπαινο και
πλήρη ευαρέσκεια για το έ-
θνικό αυτό έργο. Ο 'Υπουρ-
γός κ. Μόδης και οι διευθυ-
νταί της Σωμ. Άγωγής και
της Στοιχειώδους 'Εκπαίδευ-
σεως κ. κ. Ε. Καλφοντίος
και Π. Ζερόδης ένθουσιασθηκαν
με την μεγάλη επιτυχία. Τό-
σον έπηρεάσθηκαν οι ιθύνοντες
απ' τον αθλητικό συναγωνισμό
'Αθηνών και Πειραιώς, που
αποφάσισαν να τον καθιερώ-
σουν για κάθε γόνο σ' όλες
τις 'Εκπαιδευτικές Περιφε-
ρειες του Κράτους και άνο-
τερα να οργανώσουν «Πανελ-
ληνίους Παιδικούς Αγώνες»
στο Παναθηναϊκό Σταδίο.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό ρομβοσταυρόλεξο

1) ΘΗΛΥΠΡΕΠΗ, 2) ΠΡΕΜΙΕΡΑ, 3)
ΕΠΗΡΕΙΑΝ, 4) ΠΗΔΑΛΙΟΝ, 5) ΡΑΦΑ-
ΝΙΔΑ, 6) ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ, 7) ΟΛΙΓΩΡΟΣ,
8) ΓΩΝΙΑΚΟΣ, 9) ΑΓΡΑΜΠΕΛΗ.

Το δεκαχίλιαρο

Θα πη στο θέιο του δι στην τάση
του στήθους έχει ένα δεκαχίλιαρο. Άν πε-
τύχη, θα το πάση. Άν αποτύχη, θάνε βέ-
βαιος ότι τα δεκαχίλιάρια βρίσκονται στις
δυο άλλες τσέπες του, κι' επομένως θα
πύ πη ότι έχει δεκαχίλιάρια στην αριστε-
ρή του τσέπη.

Επιστροφή στη βάση

Ο δρόμος που θ' ακολουθήσετε απαιτεί
τουλάχιστον 16 ευθείες γραμμές. Τις άκό-
λουθες: Ξεκινώντας από το 51 θα πάτε
στο τετραγωνίδιο 19 και ακολουθώντας με
ευθεία πάντοτε γράμμη στα 22 - 62 - 61
- 29 - 28 - 60 - 57 - 1 - 8 - 64 - 15 - 10
- 50.

Και απ' εκεί ξαναγυρίζετε στο 51.

Πόσα μέλη;

Εικοσιέξη άτομα.

Μετά το πάρτυ

Ο Άλκης έφτασε στο λεωφορείο στις
12,43. Ο Βάσος το τραμ στις 12,48 κι'
ο Χαράς στο τρένο στις 12,58. Η δι-
αδρομή λοιπόν απ' τη στάση του λεωφο-
ρείου ως τη στάση του τραμ διήρκεσε 5
λεπτά, κι' απ' το τραμ ως το τρένο
(διπλάσια κι' την πρώτη) 10 λεπτά. Έ-
πομένως, κι' η διαδρομή απ' τη στάση του
πάρτυ ως τη στάση των λεωφορείων διήρ-
κεσε 5 λεπτά. Άρα, οι τρεις φίλοι ξε-
κίνησαν στις 12,38.

Αλλάζετε μια λέξη

Στη θέση της λέξεως «καίτοι», πρέπει
να βάλουμε τη λέξη «επειδή».

Σωστό—Λάθος

1) Λάθος (το βασίλειο μετάλλο που ύ-
πάγει στη Φύσι είναι το χρυσίον). 2)
Σωστό. 3) Λάθος (ήσαν γάκινα ή σιδε-
ρένια, γιατί το άτσάλι ήταν άγνωστο
τότε).

Η ηλικία τους

Είνε 25 ετών, ο δέ γιός του 5.

Μεταμορφώσεις

ΛΥΡΑ, 1) Λίρα, 2) Λίμα, 3) Λίμα, 4)
Άσμα, 5) Άσια, 6) Άνία, 7) Άννα.

ΟΟΟ

Η λύσις του 336 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΣ, 2) ΧΩΡΙΣ —
ΗΛΙ — ΛΥΣΙΣ, 3) ΔΑ — ΑΜΑΝ — ΑΙ-
ΡΑ — ΕΠ, 4) ΗΡΩ — ΑΛΥΣ — ΑΡΑΙ-
ΑΒΑ, 5) ΜΙΣΑ — ΑΧΕΛΩΟΣ — Ο-
ΡΑΝ, 6) ΟΣΤΙΑ — ΙΝΙΟΝ — ΚΛΙΣΕ, 7)
ΕΤΟΣ — ΤΑΣ — ΧΑΟΣ, 8) ΙΕ —
ΗΡΩΣ — ΣΑΝΣ — ΜΙ, 9) ΟΤΕ —
ΑΡΤΑ — ΛΙΣΤ — ΟΥΣ, 10) ΓΗ —
ΣΤΟΑ — ΑΚΙΣ — ΣΤ, 11) ΤΕΩΣ —
ΝΟΝ — ΩΝΙΑ, 12) ΑΠΑΙΣ — ΠΑΡΟΣ —
ΑΝΝΑΜ, 13) ΦΟΡΩ — ΠΑΠΥΡΟΣ —
ΑΝΤΙ, 14) ΙΚΑ — ΧΙΛΗ — ΑΦΕΣ —
ΑΛΟ, 15) ΑΕ — ΜΕΣΗ — ΑΛΑΝ —
ΑΝ, 16) ΡΑΝΙΣ — ΦΩΣ — ΙΣΤΟΣ, 17)
ΠΑΡΑΒΛΑΣΣΙΩΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ, 2) ΧΑΡΙΣ —
ΕΤΗ — ΠΟΚΕΡ, 3) ΠΩ — ΩΣΤΕ — ΤΑ-
ΡΑ — ΑΠ, 4) ΟΡΑ — ΑΙ-ΤΗ — ΣΕΙΩ —
ΜΝΑ, 5) ΛΙΜΑ — ΑΘΑΡΤΟΣ — ΠΙΣ-
ΣΑ, 7) ΝΥΧΙ — ΣΤΑ — ΠΑΛΗ, 8) ΜΗ —
ΣΕΝΤ — ΝΑΠΗ — ΦΑ, 9) ΥΛΗ —
ΛΙΑΝ — ΔΟΡΥ — ΧΩΛ, 10) ΕΙ — Α-
ΩΟΣ — ΝΟΡΑ — ΣΑ, 11) ΑΡΟΝ —
ΣΙΑ — ΣΟΦΑ, 12) ΙΛΙΑΣ — ΧΑΣΚΩ —
ΣΕΛΙΣ, 13) ΤΥΡΙ — ΚΑΝΤΙΝΑ —
ΣΑΣΙ, 14) ΙΣΑ — ΟΛΟΣ — ΣΙΝΑ —
ΝΤΟ, 15) ΣΙ — ΑΡΙΣ — ΑΝΝΑ — ΟΣ, 16)
ΣΕΒΑΣ — ΜΥΣ — ΑΤΛΑΣ, 17) ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ.

Άρνά πιά...

Διψώ για γασά. Βέρο-
ισαν: Οι μικραγκόνιες, οι ίδι-
οτροπίες και τα μαλώματα στον
καιρό του άραβόανος σας, έπρε-
πε να σας κάνουν να έτε καθα-
ρά τα πούκατα και να σκεφθή-
τε πως θα τα βγάλετε πέρα να-
ζί του πούν των παντρετών.
Άλλά σεις κάνετε και γάμο και
παιδί και τώρα υποφέρετε. Να
τόν γυρίσετε; Ένας λόγος είνε
αυτός. Και το παιδί που έφρασε
στον κόσμο; Γι' αυτό, αφού τον
αναπατή, να τον δεινθή όπως είνε,
άποφενγόντας να τον έδω-
ρίσετε με παραποροίς. Μόνον το
εγγενικό σας παροδίνημα, ή συμ-
βαστική σας πτάσις, μπορούν
να τον φέρουν πάλι στον καλό
δρόμο. Τι άλλο να γίνει; Άφου
δεν φερθήκατε έξυπνα απ' την άρ-
νη ποεπεί τώρα να κάνετε ύπα-
μονή.

Ναύτην Σ. Π.: Άγαπητέ
μου, δέν μπορούμε να δημοσιεύ-
σουμε στη στήλη αυτή την άγ-
γελία που ζητάτε. Αυτομάτι πολ-
ύ γι' αυτό. Άπειροβηθή στην
δεσποινίδα προσωπική, αν ένδια-
φερόσθε.

Μικρήν άγαπήμε-
νην: Το γράμμα σας είνε ή...
ένσδακσις της επιπολαιότητος
σας — όπως και ή ίδια το πα-
ροδένσθε. Ένώ σας δίνεται ή ευ-
καιρία ν' αποκατασταθήτε με τον
νέο, που έχει όλα τα προσόντα,
έσεις τον άποκορύετε γιατί ά-
γαπάτε έναν ώραίο νεό που έχει
πολλές κατακτήσεις. Τι βέλετε,
λοιπόν, να σας πώ έγω αφού ών-
ησας δέν καταλαβαίνετε το συμ-
φέρο σας; Άν ήμωνα υπέρτα
σας θα σας συμβούλευα να γίνε-
τε πιο σοδορά και να σκεφθήτε
λογικώτερα.

3. Μ.: Δέν μπορώ έγω ν' ά-
ναλάω την έδωτην και να σας
συστήσω να εγγάσετε την κοπέ-
λα που αγαπάτε και που εκεί-
νη δέν σας αγαπά. Μοιραίως αυ-
τό ποεπεί να κάνετε. Ξεγάστε την
και ύπν άπογοπτευσθε.

Διαβιδαστήν του
73 Διδυμότην: Οι στίνος σας
πολύ καλοί. Θα μπορούσαν να δη-
μοσιεύον σε κανένα άλλο περι-
οδικό, γιατί έμεις δέν δημοσι-
εύουμε στίγους άναγνωστών.

Ερωτευμένων με
την μελαγχολοειν ή.
Πάτρον: Για να ξεκαθιδώσετε
τα αληθινά αισθήματα της νέας,
θα ποεπεί μόνος σας προσω-
πικά να βοήτε έναν φυσικό τό-
πο να την πλοιάσετε κι' ευγε-
νικά να μιλήσετε μαζί της. Σή-
μερα οι σνέσεις μεταξύ των δυο
φυλών έχουν τόσο άποποισθή,
ώστε δέν είνε ουτε δύσκολο ου-
τε... αναπορεπές να ρήθε σε
προσωπική έξηνησι με μία νέα,
Δοκιμάστε λοιπόν.

Στρατιώτην Μαο.

1. ω ά ν. 567: Δέν κάνετε κα-
θόλου καλά να φύνετε από το
σπίτι της καλής σας άν... κλέ-
φτης που λεί ο λόγος δίγας ν'
άποναιδεθήτε την οικογένειαν.
Μά αφού καταλαβετε το σφάλ-
μα σας και τους ζητήσεις συ-
νώμων, βάρρεπε κι' εκείνοι να
σας συγχωρήσουν. Για να υή
σας δίνουν άπάντησι φοδομάι
πως ή συμπεριφορά σας τους
πειραζε και πως δέν έχουν σκο-
πό να σας δώσουν την κόρη τους.
Γράψτε τους ώστόσο ένα τελευ-
ταίο γράμμα, όπου να τους έξη-
νате ότι αν λάβετε άπάντη-

σί τους και τώρα, θα θεωρήσετε
τον έαυτό σας έλεύθερο από κάθε
υπόσχεσι που τους έχετε δώσει
για την κόρη τους.

427 Σ. Ν.: Γιατί τόσο μακρο-
σκελέστατο ψευδώνυμο; Σας ά-
παντώ σ' αυτό το λίγο: Διάβα-
σα για το ζήτημά σας και μ' ά-
λο που θα σας πτενογνώσω, έ-
μαι υπονομευμένος να συμφωνήσω
με τη γνώμη των νεόνων σας.
Νέο παιδί έσεις, άδωμιούρητο
στη ζωή δέν μπορείτε να παν-
τρευθήτε μια γήρα, που όσα κα-
λή κι' αν είνε κι' όσα αν σας ά-
γαπά δέν είνε, πάντως, ή γυ-
ναίκα, που θα ποεπεί να παντρευ-
θήτε — τουλάχιστον για λόγους
ήλικίας. Σας εγροπτεσε με τα
αμφιβάλα θελγητικά. Πάντως
συνέρεθε και άκούστε τις συμ-
βουλές των δικών σας, που έ-
χουν κάτι περισσότερο από σας
και από τη... νύα!

Άσον καρό Άσταν:
'Επρίτω ότι θα κοκκινίσετε ά-
κετά γράφοντας μου έπισι, φο-
δεά-πλατεία, ότι άποτάτε τον έ-
ντρο σας, γιατί σας τον έδω-
σαν με το ζορι οι δικόι σας. Ό-
σο κι' αν σας έξεβίασαν οι γο-
νεις σας γι' αυτό το γάμο, τελί-
κά ήταν στο νεοί σας να τον ά-
ποφυγετε και να παίρνατε τον
νέο που άναπούσατε. Η σμερινή
δωρε συμπεριφορά σας άποτελεί
ανηθικότητα και ποδοσία του κοι-
νωτικού σας καθήκοντος. Το άδω
σας παιδάκι τι εταίρι; Δέν υπο-
ρώ να έπεκτώσω στο ζήτημα αυ-
τό. Υποθέτω πως θα συναίσθαν-
θήτε τον καθήκον, που ακολου-
θείτε και θα σταματήσετε εγκά-
πως.

Πατριώτικον για-
κα δάκι: Είσατε πολύ άφελής
να συνενίετε σνέσεις μ' έναν ά-
θωπο, ενώ έξερετε ότι αγαπάτε
άλλον και ενώ βλέπετε ότι σας
κοροιδεύει με ύποσνέσεις άδο-
σις. Έτσι άφηνετε να γάνων-
ται και οι ευκαιρίες της άποκα-
ταστάσεως σας, που σας ποεπεί-
νουν. Στείλτε, λοιπόν, άγαπητή
μου, στην εγνή του Θεού, τον
καλό σας και διαλέξτε ένα τίμιο
κι' άξιο παλληκάρι απ' αυτά που
σας ζητούν σε γάμο για να έ-
ξασφαλίστε το μέλλον σας. Αυ-
τή είνε ή πιο όοθη λύσις. Άλ-
λώς γρήγορα θα διασπρήθε
στον μικρό σας τόπο...

Άτυον Τσιριγώ-
τάκι: Άπορώ γιατί δέν παν-
τρευσθε με τη νέα, αφού αγα-
πίσθε κι' αφού οι δικόι σας δλοι
συμφωνούν! Το ποσόν του διπλού
σας μισθού δέν είνε εύκαταφρό-
ντο, τουλάχιστο για το έκένημα
της νέας σας ζωής. Ζινά — σινά
θάβουν κι' οι άλλες άνέσεις.
Μην άπογοπτευσθε λοιπόν, αλλά
ένωθήτε με την καλή κοπέλλα,
που τόσο σας αγαπά!

Πρώτην άγάπην. Χα-
νιά: Και για σας, άγαπητέ μου,
τα ίδια ένω να πώ. Δέν είνε σί-
σθημα αυτό που νοιώθετε. Λοι-
πόν, σάν λογικός νεός άφιστε
αυτά τα παιδιάρια και ά-
φοσιώθετε στο μαθήματά σας.
Μεγαλώστε πρώτα κι' ένετε και-
ρό μπροστά σας.

ΟΟ

Γίνεται γάμος χωρίς έρωτα

Δέν είνε ή πρώτη φορά που συ-
ναντώ αυτό το έρώτημα: «Είνε-
ται γάμος χωρίς έρωτα;» Και
σήμερα άπαντώ στο έρώτημα αυ-
τό γιατί υοί το κάνει μια πολύ
μορφωμένη νυνάικα, ή «Μικρή
'Ι ο υ ή θ». Και της έξηνώ ότι
οι περισσότεροί γάμοι γίνονται
χωρίς έρωτα. Δίγας να ναυανού
γι' αυτό. Ο έρωτας ένεται ά-
γότερα.

Ένας γάμος ποεπεί να εύνε
χρήσι όταν το ζεύγος είνε έν τάξει

στο ζήτημα της ύγείας, όταν ύ-
πάργη κάποια συμπάθεια στην ά-
γή κι' αμοιβάδα έκτίμησι. Άυτές
είνε, κυρίως, οι στερεές βάσεις
του γάμου. Άντίθετως πολλές
φορές γάμοι έξ έωτος έναι άνη-
σαν τελείως.

Μ π ο ύ λ η ν.: Άφου άγα-
πίσατε τόσο πολύ δέν βλέπω
το λόγο να ύπν παντρευθήτε. Εί-
σατε φτωγοί. Άλλά ή φτώχεια
δέν θα σας έμποδίση να ευτυ-
ηάστε άν εγγάσθε κι' οι δυο ά-
φου και νέοι και γεροί είσαστε.

Βιβέκα Λίντφορνς:
Δέν ποεπεί, άγαπητή μου, να εί-
σθε τόσο έγωίστοια στον έντρο
σας, που σας καταρσεί και κάνει
δύι ποεπεί για να είσατε εύτυ-
σμενη. Μά τώ δεινίετε με τη
συμπεριφορά σας ότι ποεπεί να
είνα σκληρός και ότι δέν
υπορώ να διασθε τον έαυτό του
για λίγο όπως εκείνος θέλει. Οι
δυο άδρες που νασομερά στο κα-
φενείο, να είσατε βεβαία, πως το
νοειάζονται για να ξεκουραστή
από την παλινού δουλειά της ήμέ-
ρας. Εκεί θα βοή ένα φίλο, ένα
νυστά, να συνητήση, αφού στο
σπίτι του δέν βρίσκει κανένα έν-
διαφέρον. Μή τον τυσανήτε, λοι-
πόν, με τις έωθήσεις σας. Δεί-
γτε του καλωσύνη, ταυφερότητα,
ένδιαφέρον για τη δουλειά του
και θα όητε πως με τον καιρό, έ-
κείνο που άναστή έξω θα ένε-
ται να το βρίσκει σπύτι του.

Ερωτευμένων με
την Φραντσα: Μπορείτε
να της μιλήσετε για την παλιά,
παιδική σας φίλια και αν εκείνη
δεν θά σας άκούση τότε να γί-
νετε δυο καλοί φίλοι. Και με τον
καιρό θα καταλάβη τα λεπτά αι-
σθήματα που ένετε γι' αυτή. Μή
βιασθήτε όμως. Κυττάτε πο-
τά να άποκατασταθί τελείως ή
ύγεία σας. Άλλωστε κι' οι δυο
σας είσατε πολύ νέοι ακόμα για
να σκεφθήτε σοδορά για γάμο.

Άγάπη που έφυνε
στα ξένα και άφυνε
μιαν άλλην: Το καλύτερο
που ένετε να κάνετε είνε να δια-
κόψετε την αλληλογραφία και τό-
τε θα πεισθήτε και μόνος σας ό-
τι αυτό που νοιώθετε τώρα δέν
είνε άγάπη, αλλά μια νοσταλγία
που νοιώθετε από την ήμερα, που
την είδατε με φεύγη μακρού σας,
Άφωσιώθετε στην ποεπεί, που
σας άγαπά και την αγαπάτε. Για-
τί αυτήν άγαπάτε στην πραγμα-
τικότητα. Το συμπέρασμα από τη
θυρία που κάνετε προς γάμιν
της, Όσον άφορά το χαρακτήρα
της έξαστάται από τους δικούς
σας καλούς τόπους να διασώ-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....</

Θη. Η γυναίκα, πάντοτε, προσο-
μύεται, πλάι σ' έναν καλόν άν-
τρα που αγαπά.

Ερωτεύμενη η μι-
κρούλα: Προέπει να παραδε-
χθεί πως δεν φοβήκατε καθό-
λου τίμια απέναντί στη φίλη
σας. Έκείνη σας είχε εμπιστο-
σύνη και σεις της κλέψατε τον α-
γαπημένο της. Μπορείτε όμως να
επαναστατήσετε το κακό πλάνο το μά-
θη ή φίλη σας. Απομακρύνετε α-
πό κοντά σας αυτόν το νέο. Έ-
χει άσφατο χαρακτήρα και δεν
σας αγαπά. Να είστε βεβαία πως
ήθελε μαζί σας μόνο και μόνο για
να παίξει και να γελάσει... Ύ-
στερα θα ξαναγυρίσει στην άλλη
και άγότερα σ' άλλη κι' άλλη...

Ν. Σ. Π. Κ.: Μ' αυτό που θέ-
λετε να κάνετε δείχνετε τον τίμιο
χαρακτήρα σας καθώς και τα εύ-
γενικά σας αισθήματα. Άλλα δεν
σας συμβουλεύω να την παντρευ-
θείτε γιατί ασφαλώς θα γίνετε δυ-
στυγισμένος με μία κοπέλλα τό-
σο άσφατη. Ξεχάστε την και
βρείτε μία νέα συνήθεια που ν' α-
γαπά μόνο τον εαυτό.

Α. Β. Γ.: Σύρον: Ν' αποτα-
θώτε στο γιατρό του περιοδικού
μας. Η περίπτωση σας είναι της
ειδικότητάς του.

Ναύτην του Αιγαί-
ου: Προέπει, να δηλώσετε, α-
γαπητέ μου, ότι φοβήκατε κά-
πως επιτόλαιο. Πάντως αφού δεν
συμφωνείτε με τη δεύτερη, φροντί-
στε με φρόνισι και ευγένεια να
επιπλέξετε και να παντρευθείτε
την πρώτη έφ' όσον αγαπήσατε
στε τόσο γρήγορα και εύκολα, όπως
λέτε, το ιδανικό σας. Συμπεραί-
νω από όσα μου γράφετε, ότι αυ-
τή θα σας κάνει ευτυχισμένο.

Ερωτά γωρίς τέ-
λος: Δεν πρέπει να νομίζετε ό-
τι είστε δυστυχιμένη επειδή έ-
κείνος σας φέθηκε τόσο τίμια.
Σκεφθείτε, ότι είναι στρατιώτης.
Κάνετε, λοιπόν, υπομονή και πε-
ριμένετε ν' απολυθεί, όπως σας
είπε. Δείξτε σε όλο το διάστη-
μα αυτό, καλή συμπεριφορά, σαν
φρόνιμο και λογικό κορίτσι που
είσατε. Ο άρραβωνιαστικός σας
θα σας εκτιμήσει ακόμη περισσότερο
και θα κάνει το καθήκον του
όταν θα είναι πια ελεύθερος.

Κυνηγιμένην της
τύχης: Δεν υπάρχει καμία
συνγένεια μεταξύ σας και επο-
μένως πρέπει να την παντρευτεί-
τε. Καλά στέφανα!

Δυστυχισμένην νέ-
ον: Είπατε πάρα πολύ μικρός και
η κοπέλλα, που αγαπάτε πολύ
μεγάλη. Φαίνεται, ότι μάλλον,
γελά εις βάρος σας με τα καμώ-
ματά σας. Γιατί δεν εινε δυνατόν
να σας εχη ερωτευθι κι' αυτή,
"Ισως πάλι να έχετε παρεξηγή-
σει το φιλικό ενδιαφέρον της γι' α-
σας. Προσέξτε, λοιπόν, μη έκδη-
λωθείτε, γελοιοποιηθείτε και γά-
σετε και τη φίλιά της.

Αργισιδηρονογύ:
Αυτή η κοπέλλα, έτσι όπως σας
φείθηκε δεν αξίζει ούτε το μισό
σας, ούτε την αγάπη σας. Ξε-
χάστε την μία και καταλάβετε
τί τύπος είναι. Δεν πρέπει να την
σκεπτεσθε και να λυπάσθε. Μάλ-
λον θα έπρεπε να είσατε ευνα-
ριστημένος, που σας έδειξε από
τόωρα τον άσφατο χαρακτήρα της
και σωθήκατε από το ζυγό μιας
συνύγου. που θα σας έκανε τη
ζωή δυστυχισμένη.

Αγάπα με όσο σ' α-
γαπά: Πολύ άσχημο τρόπο δοί-
κατε για να ξεγυμνά τον πόνο
σας. Το πιστό είναι καταστροφει-
κό, το ν' αφίνετε τις δουλειές σας
και να γυμνίζετε τις νύκτες στους
δομους σαν αλήτες, είναι ακόμη
χειρότερο. Συνεχέστε, κυττάζτε
την υγεία σας, τον εαυτό σας,
τις δουλειές σας και γίνετε υ-
πόδειγμα στο γυριό σας, όπως
πρίν. Γιατί, αν συνεχίσετε αυτή
τη ζωή θα χάσετε και την αγά-
πη της, διότι θα υποστείται για
λογαριασμό σας. Ένώ αν αλλά-
ξετε τακτική και γίνετε αξιός
της τότε θα κερδίσετε κάποτε και
τη συμπάθεια των γονιών της.
Από σας εξαρτάται να οδύση το
παλιό μισό των οικογενειών
σας.

MIPANTA

100 ΑΘΑΝΑΤΑ ΕΡΓΑ

Τών μεγαλύτερων συγγραφέων του
κόσμου 8' αποκτήσετε με μικρές
15ήμερες δόσεις.

Εξεδόθησαν μέχρι σήμερα
τα κάτωθι έργα:

- 1) Λιβινξτον: Το Έλληνικό πνεύ-
μα και η σημασία του για μας.
- 2) Αισώ-
που: Μυθοί.
- 3) Μολιέρου: Με το
ζόρι παντρεία.
- 4) Μολιέρου: Ο Ταρ-
τούφος.
- 5) Μολιέρου: Οι κατεργα-
ριές του Σκαλίνου.
- 6) Γκάμοφ: Η
Ατομική Ενέργεια.
- 7) Κοραή: Εκ-
λεκτές σελίδες.
- 8) Ντίκενς: Δύσκολα
χρόνια.
- 9) Διηγήματα: Μεγάλων Ελ-
λήνων Διηγηματογράφων.
- 10) Ταγ-
ζόρ: Το σπίτι κι' ο κόσμος.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Τα βιβλία διατίθενται μόνον μετὰ συνδρο-
μητών. Αί εγγραφαι παρατίθενται μέχρι τέλους
Ιουνίου και γίνονται σε όλα τα βιβλιοπωλεία
της Ελλάδας και εν Αθήναις στον Έκδοτή και
τα βιβλιοπωλεία που κα: αντιπροσωπεύουν

Πρώτη σειρά

50 Έργα — 50 Τόμοι

Επιστήμη, Φιλοσοφία, Φιλολογία, Θρη-
σκειολογία, Αρχαία Έλληνική Λογοτεχ-
νία, Νεοελληνική Λογοτεχνία, Ξένα Λο-
γοτεχνία, Θέατρον περιλαμβάνονται
στη Βιβλιοθήκη:

100 ΑΘΑΝΑΤΑ ΕΡΓΑ

Πού αποβλέπουν στην άνυψωση του
πνευματικού επιπέδου και τη μόρφωση
του Έλληνικού λαού και δ' αποτελέσουν
τη σοβαρώτερη συμβολή εις τα Έλληνικά
γράμματα, τη μεγαλύτερη Έκδοτική έπι-
τυχία από της συστάσεως του Κράτους.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Τιμή της Α' σειράς των 50 τόμων δεμένων
Άρχ. 1.000.000 — πληρωτέον σε 15ήμερες
δόσεις εκ δρχ. 20.000 έκαστη δόσις.

Ο έγγραφόμενος καταβάλλει κατά τη στιγμή
της εγγραφής 40.000 — που θα συμψηφισθούν
στις δύο τελευταίες δόσεις. Με την Έκδοσι κάθε
τόμου ανά 15ήμερο θα καταβάλλωνται δρχ. 20.000
και δύναται ο έγγραφόμενος να παρα-
λάβη μέρος ή το σύνολον των μέχρι σήμερα
έκδοθέντων τόμων πληρώνων δρχ. 20.000
για κάθε τόμο

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙ

Διατίθενται εις το τρίτον της τιμής διά τούς
συνδρομητάς και με εύκολία πληρωμής, πρὸς
επιτοκίτησιν των έργων. Διά τούς επιθυμούντας
δερματοδέτοι και δλοπανόδετοι τόμους

Έκδοτικός Οίκος

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ — ΤΣΩΡΤΣΙΑ (Σταδίου) 50

(στοά) Τηλ. 22-146

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Φαλακρόν νέον (Θεο)
νίκην: Δεν ελάβατε όπως διατεί-
νεσθε απάντησιν εκ μέρους του
συναδέλφου κ. Λοδά εις προηγη-
θείσαν επιστολήν σας, διότι, α-
σφαλώς, και εκείνη θα ήτο α-
σφαής όπως και η παρούσα. Συ-
νεπώς σας συνιστώ να ζητήσετε
την γνώμην ειδικού συναδέλφου
έν Θεσσαλονίκη ή όποιος άφου
σας εξέταση θα σας συστήση α-
νάλογον θεραπείαν έφ' όσον δε-
δαίως, θα ύπάρχη τιαυτή διά
την περίπτωσιν σας.

Πέτρον Τόγκαν, Έν-
ταύθα: Η μοναδική μου σύστα-
σις είναι να αποβάλετε όσον το
δυνατόν τάχιστα την φοβερήν έ-
ειν, διότι έν εναντία περιπτώσει
θα καταλήξετε εις σανατόριον ή
νευρολογικόν κλινικόν.

Φ. Φ. Μηλίες: Πόδε το πα-
ρόν θα αποφύγετε την δομονθε-
ραπειάν. Θα κάμετε 15 ένέσεις
στον νήριν των 0.002, μίαν ημε-
ρησίως, υποδοσίας. Επίσης τοια
ναπάκια την ημέρα, μετά το φα-
γητό από την έξης συνταγήν:
Ext. de Belladonna 0.005
Ext. de Passiflorine 0.01
Ext. de Valerian 0.02
Luminal 0.03
Pour un Pil. No 40

Κ. Α. Π. Κ. Χ. Κ.: Χανιά: Δυσ-
τυχώς το φάρμακόν που μου γρά-
φετε για το περιστάτικόν σας
δεν εκκυκλοφόρησε ακόμα έν Έλ-
λάδι. Επιφυλάσσομαι έν καιρώ
να σας καταποτίσω.

Τσαλίγγραν Χ.: Καλά-
δουτα: Δυστυχώς εκ της μελέ-
της της επιστολής σας δεν κα-
τάσφασα να έννοήσω μία ποιά
περίπτωσιν εκ των περιγραφο-
μένων επιθυμείτε να σας πώ την
γνώμην μου. Παρακαλώ περιορί-
στε το ερώτημά σας όπου προέ-
πει και είμαι στη διάθεσί σας.

Ν. Κ.: Πειραιά: Η μέσι σή-
μερον θεραπεία δι' 7 ένέσεων α-
τελεστάτη. Επιμεινате εις την
θεραπειάν επαναλαμβάνοντας έν
ανάγκη ταύτην και ξαναγράψατέ
μου.

Ναπολέοντα: Η προ-
σωπική μου γνώμη είναι ότι δεν
ένεις ανάγκην ιατρικής περιθαλ-
ψεως ούτε καν συμβουλής. Η τα-
χυπαλμία είναι νευροτονική φύσε-
ως, άνευ σημασίας. Έκείνο όμως
που προέχει είναι να κατορθώση
αφ' ενός μεν να επιβληθή στον
εαυτόν σου και ν' αποβάλης α-
πολύτως τα δυο όλθθαια διά την
υγείαν σου ελαττώματα (αποτε-
λέσματα κακής συνήθειας), και
αφ' έτέρου ν' απαντηθής τελείως
και μετά πείσματος όλους τους
παλαιούς σου φίλους και τας κα-
κάς συναναστροφάς δημιουργών-
τας καινονομιο πειθαλόμεν. Αυτό
θα είναι η πραγματική σωτηρία
σου.

Δ. Β.: Ένταύθα: Το περι-
στατικόν επί του όποιου ζητάτε
την γνώμην μου είναι από κείνα,
που δεν συζητούνται τόσον εύκό-
λως και μάλλον αν δεν γίνη λε-
πτωμεροστάτη εξέτασις. Προέπει
να γνωρίζετε ότι ή έννευθία
στον Ιατρόν είναι Ιερά ύπονοεί-
σις και έπομένως υπορείτε να
εμπιστευθήτε σ' ένα συνάδελφον
ειδικόν δεδαίως. Πάντως σας α-
παντώ ότι δυνατόν να είναι φυσι-
ολογικόν αυτό που σας συμβαί-
νει. δυνατόν, όμως να έλαθε γω-
ραν το γεγονός χωρίς να το άν-
τιληφθήτε. Λεπτωμεναι μόνον
προφθοικός.

Τι ο γ ο ρ α φ ο ν λ ι π α-
ο ο ν. Θεσσαλονίκη: Το λουσι-
μο της κεφαλής σας πρέπει να το
περιορίσετε σε μία φορά τη
βδομάδα... Σαπούνι να χρησιμοποιή-
σετε του καθαρισμού (soudron)
και να αποφύγετε το σαπούνι. Διά
την λιπαρότητα του δέρμα-
τος να χρησιμοποιήσετε την κάτω-
θι λοσιόν δις της ημέρας με ένα
βαπτικά άφου προηγηθί πλυσίμο
με νερό κλιαρό: Eau de fleurs d'
orange 200 gr. Borate de soude
10 gr. Ether 10 gr.

Α. ΛΑΣΚΑΡΗΣ
Ιατρός

Μόνη κι' έρημη

Έκείνος τη σταμάτησε στη γω-
νιά του δρόμου.

— Συγγνώμην, της είπε, βρέχει
πολύ! Προφυλαχθήτε κάτω απ' την
όμπρέλα μου.

Η κοπέλλα τον κύτταξε παρά-
ξενα. Ήταν κλαμένη.

— Συγγνώμην, ξανάπε εκείνος,
μού επιτρέψετε να σας συνοδέψω;
Μένετε μακριά;

— Δεν θα ξαναγυρίσα τ ο σ π ί-
τι, ακόμα κι' αν με σκότωναν! ά-
πάντησε ή νέα.

— Μη λέτε άνοησίες.

— Εκείνη ξανάρχισε να κλαίη.

— Εσείς έχετε σπίτι; τον ρώ-
τησε κατόπιν άπότομα. Λοιπόν θάρ-
θω σπίτι σας. Είστε ευχαριστημέ-
νος τώρα;

— Κάπως δύσκολο νάρηθε σπίτι
μου, της απάντησε. Μένω στο ξενο-
δοχείο εδώ και λίγες μέρες. Είμαι
περαστικός από δω. Θα φύγω σε
λίγο για τη Θεσσαλονίκη Πάμε να
πιούμε κατί;

Εκεί κοντά βρισκόταν ένα μπάρ.
Μπήκαν και καθήσαν σ' ένα τραπέ-
ζι. Τα μάτια της ήσαν ακόμα κόκ-
κινα, μά ήταν χαριτωμένη και πό-
λύ νέα.

Παράγγειλαν δυο κονιάκ.

— Πώς σε λένε; τη ρώτησε.

— Ρίτα. Κι' εσένο;

— Βάσο.

— Δεν θα μου πής τί σου συμ-
βαίνει, Ρίτα;

— Νά, ο φίλος μου με παράτησε.
Αυτό είν' όλο. Μήπως φαντάστηκες
κάτι το πιο ρωμαντικό;

— Όχι, Ρίτα. Σκέφτομαι μονά-
χα πού θα πάς άφψε.

— Δεν ξέρω. Θα μείνω στο μπάρ
ώσπου να κλείσουν.

— Γιατί δεν έρχεσαι μαζί μου;
— Άλθθεια, γιατί να μην έρθω;
Έσύ ή κάποιος άλλος είναι το ι-
διο. Θάρθω στο ξενοδοχείο σου.

Η Ρίτα σηκώθηκε και τον άκο-
λούθησε. Το ξενοδοχείο δεν ήταν μα-
κριά. Έφτασαν σε λίγο. Η κοπέ-
λλα περίμενε στο γώλ, ενώ ο Βάσος
μίλουσε με κάποιον.

— Είσαι τυχερή, της είπε σε λί-
γο, ύπάρχει ένα δωμάτιο ελεύθερο.
Νά το κλειδί, για τον αριθμό 9.
— Έφτασαν μπρός στο δωμάτιο.
Η Ρίτα κρατούσε το κλειδί και
τον κύτταζε έκπληκτη, σαν να μην
καταλάβαινε. Έκείνος της είπε:

— Καληνύχτα, Ρίτα!

Και τράβηξε για το δωμάτιό του.

Όταν, την άλλη μέρα, ο Βάσος
ξαναγύρισε στο ξενοδοχείο, κατά
τις δύο μετά το μεσημέρι, ή καμα-
ριέρα τον πληροφόρησε πως «ή δε-
σποινίς» δεν είχε κουνηθί απ' την
κάμαρά της. Ο Μισέλ χτυπήσε την
πόρτα της. Όταν μπήκε στο δω-
μάτιό της, τη βρήκε ακόμα ξαπλω-
μένη στο κρεβάτι.
— Ρίτα. Δεν πεινάς;

— Τώρα θα σηκωθώ. Περιμένε με
κάτω. Σε λίγο θα είμαι έτοιμη.
Όταν κατέβηκε στο γώλ, έκανε
έντύπωσι στο Βάσο. Ήταν χαριτω-
μένη, γιατί είχε ξεκουραστή. Ο
Βάσος της ρώτησε:

— Θα μου χάρισης τη βραδυά
σου; Λίγες μέρες θα μείνω ακόμα
εδώ. Κανόνισε έσύ το πρόγραμμά.
— Αργότερα όταν βρέθηκαν μαζί
στο έστιατόριο, ή Ρίτα μελαγχό-
λησε. Θυμήθηκε τα φιλιά, τα χάδια
και την κακομεταχείρισί του άλ-
λου.

— Δεν θέλεις να μάθης την ιστο-
ρία μου; ρώτησε.

— Πέσμου την.

— Ήμουνα δέκα πέντε χρονών,
την έποχή του πολέμου, στα 43,
όταν έχασα το σπίτι μου και τους
γονείς μου. «Έκείνος» με βρήκε μέ-
σα στη νύχτα. Ήμουνα μάλιστα
τραυματισμένη απ' τους βομβαρδι-
σμούς. Με πήγε σπίτι του. Φρόν-
τισε για μένα, μ' έντυσε, μ' έθρε-
ψε. Ήταν πολύ πλούσιος, όχι πο-
λύ νέος, τριάντα τεσσάρων χρονών.
Τον έρωτεύθηκα, ήμουνα εύτυχισμέ-
νη. Έγινε φίλη του και έλπιζα
πως μία μέρα θα με παντρευόταν.

Πέρασαν έφτά χρόνια και στο διά-
στημα αυτό που έζησα μαζί του
τον αγαπούσα πάντα. Μα αυτός
τώρα παντρεύεται. Καταλαβαίνεις;
Παίρνει μίαν άλλη, μία γυναίκα
πλούσια, της τάξεώς του. Μου τό-
πε χθές. Μου είπε αν ήθελα να μεί-
νω στο σπίτι και να με φροντίζη,
ώπως πρίν. Φρίκη! Τόσκασα απ' το
σπίτι του και δεν θέλω να ξα-
ναπατήσω. Δεν κατάλαβε τίποτα ά-
πό μένα, απ' την αγάπη μου, αυτά
τά έφτά χρόνια. Τί λές, Βάσο, για
όλη αυτή την ιστορία; Δεν τη βρί-
σκες γελοία;

— Μην ξαναρχίζης τα κλάματα,
Ρίτα. Δεν θέλω να κλαίς.

Της έκανε έντύπωσι το γλυκό
βλέμμα του, το απαλό χάδι στο
χέρι της...

★

Ξαναϊδωθήκαν όλες τις μέρες ως
την παραμονή που θάφευγε ο Βά-
σος. Τώρα ή Ρίτα έννοιωσε μέσα
της κάτι το παράξενο. Λυπόταν.
Σκεφτόταν πως δεν της έμενε πια
τίποτα στον κόσμο, στη ζωή. Ο
Βάσος θ' ακολουθούσε το δρόμο
του.

Όταν συναντήθηκαν τ' άπόγεμα
της παραμονής που θάφευγε, ο Βά-
σος άκούμπησε το χέρι του στον
ώμο της και της είπε:

— Ρίτα, είσαι νέα, όμορφη, πρέ-
πει να ζήσθ.

Έκείνη τον κύτταξε κι' άκούμπών-
τας το ώρισό της κεφαλή στο στή-
θος του, άρχισε να κλαίη.

— Βάσο, ψιθύρισε, θα φύγης λοι-
πόν;

— Θα φύγωμε, Ρίτα, φτάνει να
το θέλεις έσύ. Θα φύγωμε μαζί για
τη Θεσσαλονίκη. Εκεί θα σε ζεστά-
νω με τη στοργή μου. Θα σου χα-
ρίσω την εύτυχία που αξίζεις. Θέ-
λεις να σε θεωρώ από τώρα άρρα-
βωνιαστικά μου; Δεν έχω κι' έχω
κανένα στον κόσμο, παρά τη γρηά
μητέρα μου. Θα σ' αγαπήσθ. Ρίτα,
σαν κόρη της. Πές μου, θέλεις να
φύγωμε μαζί;

— Νάι, Βάσο, γιατί έσύ δεν εί-
σαι σαν τους άλλους.

Τώρα ήταν εύτυχισμένη. Μπορού-
σε να ξαναρχίσθ τη ζωή της.

★

— Είμαι εύτυχισμένη, Βάσο, του
είπε, την άλλη μέρα, σά βρέθηκαν
κι' οι δυο τους στη γέφυρα του
Βοποριού.

— Κι' εγώ, Ρίτα.

Ήταν μία φωτεινή εύτυχία. Κι'
έτσι βαθεία συγκινημένη, ξαναγεν-
νημένη, αντάλλαξε με το Βάσο το
πρώτο φιλή—το φιλή των άρραβώ-
νων τους.

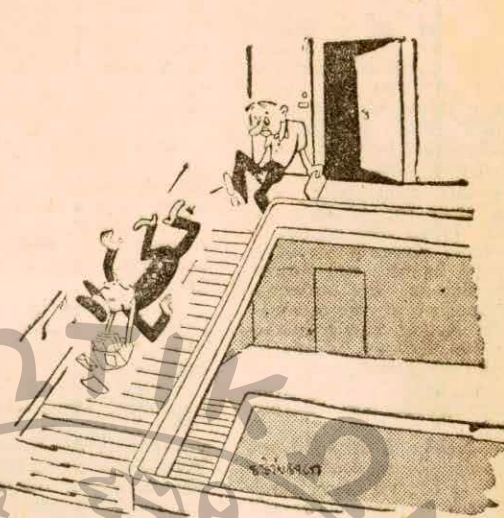
— Κύριε Γιώργο είνε ένας υπάλληλος της Έ-
φορείας.

— Πές του ότι είμαι βουτηγμένος ως το λαιμό!

MIPANTA

Η γυναίκα του μουρτζάρη!
(Του 'Αρχέλαου)

Μία και ή δουλειά σου είναι να εισπράττης,
πάρε κι' αυτό!...

Κύριε Γιώργο είνε ένας υπάλληλος της Έ-
φορείας.

Πές του ότι είμαι βουτηγμένος ως το λαιμό!

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΣΕΛΗΜ

«Ο Ριζά, το άμορφο τέρας που παλλόταν της Σεβαστείας είχε άρρωστήσει βαριά. Τό δυνατό και καλοφτιαγμένο του κορμί έλυωνε μέρα με τη μέρα. Τό δέμας του προ-σώπου του είχε γίνει άχρο και διάφανο σ'α συντέφι. Κανένας δεν ήξερε τί έχει. Οι γιατροί και τα φάρμα-κα σε τίποτε δεν τον ώφε-λούσαν. Η μάνα του, η Νουριέ Χανούμ, κόντευε να πεθάνει απ' τον καύμό της. Άγρυπνούσε δίπλα στο κρεβάτι του αγαπημένου παιδιού της κι' ήταν έτοι-μη για κάθε θυσία.

— Ριζά, αγόρι μου, τί έ-χεις; Τί αισθάνεσαι; τον ρώταγε όλοε, με δουρκω-μένα μάτια.

Μά το παλληκάρι την κуттούσε μ' ένα βλέμμα γε-μάτο άγωνία, δίχως να της μιλήσει.

— Έτσι θα σθύσει το παιδί μου, δίχως να μάθω κανένας την άρρώστεια του, έλεγε η πονεμένη μάνα στους συγγενείς της.

Μία γρήα θεά της τη συμβούλεψε τότε να κατα-φύγει στα ιερά.

— Οι άρρώστειες είναι σταλμένες απ' το Θεό, της έπτε, Τί να σου κάνουν οι γιατροί; Κύτταξε να ζητή-σης τη βοήθεια του Ραμπί. Μην ξεχνάς ότι υπάρχουν κι' άρρώστειες της ψυχής!

Η Νουριέ έβρινε συλλο-γισμένη. Κάθεσε, λοιπόν, τό βράδυ τό μεγαλύτερο γιού της τό Σελήμ και του έπτε, σκουπίζοντας τα δάκρυά της:

— Σελήμ, ο άδελφός σου κόντευει να πεθάνει!...

— Τί θές να κάνω, μητέ-ρα, για να τον σώσω; ρώ-τησε τό παλληκάρι. Άν μπορούσα να του δώσω τό αίμα μου για να γίνει κα-λά, θα τό τόδινα. Βάλλα-χα, Μπιλλάχα! Ξέρεις πό-σο τον αγαπώ!

— Σελήμ, ο άδελφός σου κόντευει να πεθάνει!...

— Τί θές να κάνω, μητέ-ρα, για να τον σώσω; ρώ-τησε τό παλληκάρι. Άν μπορούσα να του δώσω τό αίμα μου για να γίνει κα-λά, θα τό τόδινα. Βάλλα-χα, Μπιλλάχα! Ξέρεις πό-σο τον αγαπώ!

— Σελήμ, ο άδελφός σου κόντευει να πεθάνει!...

— Τί θές να κάνω, μητέ-ρα, για να τον σώσω; ρώ-τησε τό παλληκάρι. Άν μπορούσα να του δώσω τό αίμα μου για να γίνει κα-λά, θα τό τόδινα. Βάλλα-χα, Μπιλλάχα! Ξέρεις πό-σο τον αγαπώ!

— Σελήμ, ο άδελφός σου κόντευει να πεθάνει!...

— Τί θές να κάνω, μητέ-ρα, για να τον σώσω; ρώ-τησε τό παλληκάρι. Άν μπορούσα να του δώσω τό αίμα μου για να γίνει κα-λά, θα τό τόδινα. Βάλλα-χα, Μπιλλάχα! Ξέρεις πό-σο τον αγαπώ!

— Σελήμ, ο άδελφός σου κόντευει να πεθάνει!...

— Τί θές να κάνω, μητέ-ρα, για να τον σώσω; ρώ-τησε τό παλληκάρι. Άν μπορούσα να του δώσω τό αίμα μου για να γίνει κα-λά, θα τό τόδινα. Βάλλα-χα, Μπιλλάχα! Ξέρεις πό-σο τον αγαπώ!

— Σελήμ, ο άδελφός σου κόντευει να πεθάνει!...

— Τί θές να κάνω, μητέ-ρα, για να τον σώσω; ρώ-τησε τό παλληκάρι. Άν μπορούσα να του δώσω τό αίμα μου για να γίνει κα-λά, θα τό τόδινα. Βάλλα-χα, Μπιλλάχα! Ξέρεις πό-σο τον αγαπώ!

— Σελήμ, ο άδελφός σου κόντευει να πεθάνει!...

— Τί θές να κάνω, μητέ-ρα, για να τον σώσω; ρώ-τησε τό παλληκάρι. Άν μπορούσα να του δώσω τό αίμα μου για να γίνει κα-λά, θα τό τόδινα. Βάλλα-χα, Μπιλλάχα! Ξέρεις πό-σο τον αγαπώ!

— Σελήμ, ο άδελφός σου κόντευει να πεθάνει!...

— Τί θές να κάνω, μητέ-ρα, για να τον σώσω; ρώ-τησε τό παλληκάρι. Άν μπορούσα να του δώσω τό αίμα μου για να γίνει κα-λά, θα τό τόδινα. Βάλλα-χα, Μπιλλάχα! Ξέρεις πό-σο τον αγαπώ!

σφιγγότανε, τσμερό. Ο άρ-ρωστος άνασηκώθηκε. Άρ-παξε τό χέρι του άδελφού του και τό έσφιδε δυνατά δί-χως να μιλήσει.

— Ένα δάκρυ κύλησε απ' τα μάτια του Σελήμ.

— Κλαίς; Γιατί κλαίς, λοιπόν; ρώτησε ο άρρωστος κуттώντας τον μ' εύγνωμο-σύνη.

Ο Σελήμ προσπάθησε να χαμογελάσει.

— Όχι!... δεν κλαίω. Πόνεσα λιγάκι έτσι που μου έσφιδες δυνατά τό χέρι.

... ..

Την άλλη μέρα ο Σελήμ ζήτησε μεταβεί απ' την έ-ταιρεία που δουλεύει. Ήθελε να φύγει μακριά... Δεν εί-χε πεία τη δύναμη να μένη στη Σεβαστεία και ν' αντι-κρύψει πρόσωπα και πρά-γματα που του θύμιζαν τη χαμένη του ελπίδα. Έφυγ.

Ο άρρωστος στο μετα-ξύ, έγινε καλά. Η αγάπη του άδελφού του τον έσω-σε. Η πενιτάροφη Μελιχά δέχτηκε να γίνει γυναίκα του. Ο γάμος τους θα γι-νόταν γρήγορα.

Μά πέρασε κάμποσος καιρός.

— Ε, Ριζά, πρέπει να έ-τοιμασθείς για τό γάμο σου, έπτε μία μέρα η Νουριέ χα-νούμ στο γιού της.

Αυτός άποκρίθηκε:

— Πρέπει ναρθω κι' ο Σε-λήμ... Θέλω να είναι εδώ κι' ο άγαπημένος μου άδελφός.

Ο καιρός κυλούσε. Ο Σελήμ όμως δεν γυρζζε.

— Με-λι-χά...

Ο Σελήμ κατάλαβε. Έ-να δυνατό ρίγος πέρασε δ-λο του τό κορμί. Τό χτύ-πημα ήταν φοβερό.

— Αγαπάς τη Μελιχά; ρώτησε τον άδελφό του, προσπαθώντας να φαίνεται ήρεμος.

Ο άρρωστος δεν μιλήσε. Γύρισε τό πρόσωπό του στον τοίχο. Κατάλαβε τό σφάλμα του.

«Όχι! Δεν έπρεπε να προδοθώ», έλεγε μέσα του.

Ο Σελήμ στο μεταξύ έ-γινε κύριος του εαυτού του.

— Αγκάλιασε με τρυφερότητα τον άρρωστο άδελφό του και του ψιθύρισε:

— Ριζά, αγαπημένο μου, σού τη χαρίζω τη Μελιχά. Ναι, σού τη δίνω, σ'άνει να γίνης καλά.

Σώπασε. Δεν μπορούσε να συνεχίσει. Τό στήθος του

... ..

Κι' άποφασίζει τέλος έ-να μακρινό ταξίδι ως τη Μέκκα.

Κουρασμένος και σκονι-σμένος φτάνει εκεί και στα-ματά κοντά σε μία βουσου-λα για να πλυθεί. Δίπλα του ένας σεδαστός γέρος, σκυμ-μένος στη γή, έκανε την προσέγγισή του, φωνάζοντας με πόνο:

— Άλλάχ! Άλλάχ! Δώ-σε εύτυχία στον άδελφό μου Ριζά!

Ήταν ο Σελήμ.

Ο Ριζά τον πλησίασε. Αμίλητος γονάτισε δί-πλα του. Έσκυψε στη γή τό κάτασπρο κεφάλι του κι' άρχισε να προσεύχεται:

— Σ' εύχαριστώ! Άλλάχ, γιατί μ' άξίωσες να ξανα-δω τον άδελφό μου Σε-λήμ... Δοδασμένο να είναι τό δνομα του Μεγάλου Θε-ού!

ΜΙΝΕΒΕΡ ΣΟΥΚΡΗ

Ανατολιτικό ΧΙΟΛΜΟ

Κάτι δαύματα...

«Έξη μήνες ύστερ' από τό γάμο του, ο Ναστραδίν Χότζας έτρεξε στο μωφτή και του έπτε άναστατωμένος:

— Μωφτή μου, παράξενα πράγμα-τα συμβαίνουν σ' αυτόν τον κόσμο.

— Τί τρέχει, Χότζα; Τί έπαθες; τον ρώτησε ο μωφτής.

— Ξέρεις, μωφτή μου, ότι παν-τρεύτηκα πριν έξη μήνες.

— Φυσικά, τό ξέρω.

— Χτες τό βράδυ η γυναίκα μου γέννησε ένα αγοράκι.

— Θαύμα! Θαύμα! φωνάζει ο μω-φτής χαϊδεύοντας τα γένεια του.

— Θαύμα, τό λες αυτό, μωφτή μου:

— Ναι, Ναστραδίν, θαύμα του Άλ-λάχ είναι να γεννηθεί η γυναίκα σου παιδί τρις μήνες νωρίτερα.

Ο Χότζας έζυγε τό κεφάλι του, συλλογίζετα λίγο και λέει:

— Ξέρεις, μωφτή μου, την περα-σμένη βδομάδα πήγα κνυήρι με τον φίλο μου τον Άχμέτ.

— Λοιπόν;

— Εκεί που πηγαίναμε βλέπω να ξεπερνάται ένας λαγός. Σηκώνω ά-μέσως τό ντουφεκι μου, σημάδεύω, μα πριν προφτάσω να ριζώ βλέπω τό λαγό να σωριάζεται κάτω νεκρός!

— Θαύμα, κι' αυτό, Χότζα μου! φωνάζει ο μωφτής.

— Θαύμα μωφτή μου, δεν σού λέω όχι, μά... δεν μου έγάζεις απ' τό μυαλό ότι... κάποιος τράβηξε τη σκανδάλη πριν από μένα!

— Κάτι τέτοια θαύματα κάνει ο Άλλάχ, όταν είναι... στις άφηρημά-δες του! λέει ο μωφτής.

Σε μία κρίσιμη οικονομική περίο-δο του ο Χότζας έστειλε στο ύπουρ-γείο Δικαιοσύνης στην Πόλη μία αίτηση για τον διορισμό του σε καμιά δικα-στική θέση, χωρίς όμως και να πάρη καμιά απάντηση. Σηκώθηκε και πή-γε στην Πόλη και παρουσιάστηκε στον ύπουργο. Μόλις όμως έκανε να του μιλήσει για την υπόθεσή του, ο ύπουρ-γός τον διέκοψε:

— Δεν μπορώ να σ' άκούσω. Να υποβάλεις αίτηση επί γραποσημόν.

Ο Χότζας άρχισε να τον παρακα-λή λέγοντας ότι δεν θα τον άπασχο-λούσε περισσότερο από πέντε λεπτά.

— Και αυτά που θα πής σε πέντε λεπτά, του έπτε ο ύπουργός του, ο ύπουρ-γός σε ναυόσημο.

Ο Χότζας βγήκε έξω άγόρασε έ-να κινητό χαρτόσημο των 40 παρ-άδων και τό κόλλησε στη γλώσσα του.

Ξαναπήγε στον ύπουργο και τον πλη-σίασε. Έδωσε έξω τη γλώσσα του όσο μπορούσε και άρχισε να του εκθέ-τη τό αίτημά του. Ο ύπουργός υδής τον είδε δεν κοιτήθηκε, και ξεκαρδι-σμένος στα γέλια έδωσε την έγκρισή του.

... ..

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση άποιοδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδείας της εκδοτικής του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνος τό άρθρο 6 § 7 του Α. Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης - Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεω-ργίου Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3, Άγιο-θωος Τυπογραφείο: Σπύρος Μπέλλας, 66ος Δόξας, Ν. Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία Αρ. 200.000
Έξάμηνο 100.000
Τρίμηνο 60.000

Έμβόσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομική έπι-ταγή και Έξωτερικού διά τραπεζική της τοι-αύτης προς τον κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

Κύτταζε τό ρολόι του. Ήταν 10 ακριβώς.

Τό «ματωμένο ΧΕΡΙ»

Παράξενο ό ήγημα

Τό σπιτάκι εκείνο με τα δυό δω-μάτια βρισκόταν κοντά στο Κουγι-αμέλ της Χοντούρας. Βλέποντάς το τελεως έγκαταλειμένο, σκέφθηκα πως θα μπορούσα να τό χρησιμο-ποιήσω ως άποθήκη για τα είδη της φυτείας μου.

— Ά, μιλάτε για τό σπιτί του μακαρίτη ντόν Μιγκουέλ Καλντερόν; μου έπτε ο ξενοδόχος του Κουγια-μέλ, όταν του ζήτησα πληροφορίες.

— Όχι, όχι, προς Θεού! Μην τό ζυ-γώσετε γιατί είναι καταραμένο!...

Εκεί μέσα παρουσιάζεται τό «μα-τωμένο χέρι!»

Τόν κύτταξα με έκπληξη. Κι' έ-κείνος εξακολουθούσε:

— Ο ντόν Μιγκουέλ τόχε χτίσει για να μείνη μαζί με τη νέα γυναί-κα του, γιατί ήταν καλλιτέχνης κι' άγαπούσε την έρημιά της ζούγκλας.

Μά η γυναίκα του διωχόσε για τίς χαρές της ζωής. Και, μία μέρα, τον έγκατέλειψε! Έκείνος έχασε τότε τα λογικά του. Ένα πρωί, οι γείτονες άνησύχησαν που δεν τον έβλεπαν και πήγαν ως τό σπιτί του. Αντί-κρισαν, λοιπόν, εκεί ένα θέαμα ά-νατριχιαστικό: Ο τοίχος της κρε-βατοκάμαρας ήταν γεμάτος από τα ματωμένα άποτυπώματα ενός χερι-ού. Μπροστά στην πόρτα ύπηρε-μιά λίμνη αίματος. Μά ο ντόν Μιγ-κουέλ δεν βρισκόταν πουθενά, ούτε ζωντανός ούτε νεκρός! Δεν τον βρή-καν, όσο κι' άν έψαξαν.

Φαίνεται πως πάνω στην άπελ-πίστία του, είχε κόψει τό λαιμό του. Ύστερα, προσπαθώντας από ένστι-κτο να σταματήσει με τό χέρι του τό αίμα της πληγής, είχε συρθεί ως την πόρτα, άκουμπώντας στον τοίχο, κι' είχε ξεσηκώσει εκεί απ' έξω. Κάποιος κροκόδειλος απ' τό γειτονικό ποτάμι θα είχε καταβορ-χώσει τό πτώμα του.

Από τότε, κάθε νύχτα τό φάν-τασμα του ξαναγυρζει στο σπιτί του. Και τα ματωμένα σημάδια έμ-φανίζονται πάλι στον τοίχο. Όσοι έτuche να τό δούν, πέθαναν σε λί-γες μέρες. Να γιατί μείνει άκατοί-κητο τώρα αυτό τό σπιτί! Κανείς δεν τολμάει να μείνη εκεί μέσα.

Ξεροντας καλά τους ίθαγενείς του τόπου, γελούσα με τους θούλους και τίς δεισιδαιμονίες τους... Τό σπιτάκι ήταν καλοδιατηρημένο, μπορούσα να τ' αγοράσω για ένα κομμάτι ψωμί. Μά, έπειδή καταλά-βαινα πως κανείς απ' τους εργάτες μου δεν θα τολμούσε να πατήσει τό πόδι του εκεί μέσα, άποφάσισα να περάσω μία νύχτα έγώ ο ίδιος, για να πεισθούν όλοι πως δεν ύ-πάρχε τίποτε τό ύπερφυσικό στο έ-ρημικό σπιτάκι.

Πραγματικά, τό ίδιο βράδυ, έ-φτασα εκεί μ' ένα μουλάρι. Είχα πάρει μαζί μου ένα φορτίο κρεβάτι, με την κουνοπιέρα του. Τόστησα, δειπνήσα πρόχειρα, κάπνισα μερ-ικά τσιγάρα κι' έπεσα ύστερα να κοιμηθώ.

Η μοναξιά δεν με φόβιζε καθό-λου. Έμεινα έμπνιος άρεκτι ή ώρα, με διάφορες σκέψεις για τη δουλειά μου. Οι άχτίδες του φεγγαριού έμ-παιναν στο δωμάτιό απ' τα δίχως τζάμια παράθυρα.

Σκέφθηκα πως δεν είχα ρωτήσει ποιά ώρα εμφανιζόταν τό «ματωμέ-νο χέρι».

— Τα μεσάνυχτα, υποθέτω... ψι-θύρισα ειρωνικά. Είπε ή ώρα των φαντασμάτων!

Κύτταζε τό ρολόι μου. Ήταν 10 ακριβώς.

— Μπορώ λοιπόν να κοιμηθώ δυό ώρες άνερόχλητος, πρόσθεσα.

Και σε λίγο είχα άποκοιμηθί και ροχαλίλα μακαρίως...

Με ξύπνησε ένα όνειρο τρομα-κτικό: Είχα δη να παρουσιάζεται τό φάντασμα του δόν Μιγκουέλ, να πέφτη άπάνω μου και να χώνη ο-λόκληρη την κουνοπιέρα μέσα στο στόμα μου!

Μου φάνηκε ώστόσο πως δεν εί-χα ξυπνήσει έντελώς. Καίτοι είχα όλες μου τίς αισθήσεις, δοκίμαζα την έντύπωση ότι με πιέζε ακόμη ο ίδιος έφιάλτης... Νόμισα πως τό μέλη μου ήταν μολυβένια. Δεν κα-τάρθωνα να κουνήσω τό σώμα μου. Κι' ένοιωθα στο πρόσωπό μου κά-τι χλιαρό, ένα πράγμα γλοιώδες, ζωντανό...

Έμεινα λίγες στιγμές έτσι, πα-ράλυτος, σαν ύπνωτισμένος, ως ο-του πείσθηκα πως είχα πραγματι-κά τα μάτια μου άνοιχτά. Έβλεπα τώρα να πραγματοποιείται κάπως τό όνειρό μου: Άσφουκτώσα πνι-γούσαν αληθινά, γιατί η κουνοπι-έρα μου ήταν έσφιγμένη και σφιγ-μένη πάνω στη μύτη και στο στόμα μου από κάποια μυστηριώδη δύνα-μη. Άνέπνεα με κόπο...

Ο φόβος με κράτησε άκίνητον για μερικά δευτερόλεπτα ακόμη. Ύστερα ύπερσχύσε έσθονικά τό έν-στικτο της άυτοσυντηρησεως και προσπαθήσα άπεγνωσμένα να ση-καθώ. Μά με είχαν έγκαταλείψει οι δυνάμεις μου, από κάποια άνεξή-γητη αίτία!...

Επί τέλους, με μία υπεράνθρω-πη προσπάθεια της θελήσεώς μου, κατώρθωσα ν' ανακαθίσω στο κρε-βάτι μου.

Αμέσως η κουνοπιέρα έπαψε να μου φορά τη μύτη και τό στόμα. Κι' ένα μεγάλο μαύρο πράγμα— αυτό που τη συγκρατούσε ως τότε πάνω στο πρόσωπό μου—άπομα-κύνθηκε προς τον τοίχο!

Ενώ τό κύτταξα, με μάτια γουρ-λωμένα, τό είδα να παίρνει τό σχή-μα ενός τεράστιου χεριού, που κου-νιόταν ζωηρά στον άέρα!...

Πιστεύω πως έυπηξα ένα ούρλια-σμα. Κι' εξακολουθούσα να κύτταζω με άπληνη ματιά τό μυστηριώδη κι' άθόρυβο όπτασία... τό χέρι του ντόν Μιγκουέλ!... Ύστερα έχασα τίς αισθήσεις μου...

Όταν συνήλθα, κάποιος με συγκρατούσε άνασχεωμένο στο κρε-βάτι και μούδινε να πτώ λίγο ούρ-σκυ. Ο ήλιος πλημμύριζε τό δω-μάτιο.

Πήγτε ακόμη λίγο... μου έπτε μία γυναιμική φωνή. Εύχνομς που ήρθα να δω τί είχατε πάθει, όταν έμαθα πως δεν είχατε φανή καθό-λου σήμεια τό πρωί...

Ήταν ο έπιστάτης μου, που ή-ξερε πως έπρόκειτο να διαλυκτερέυ-σω στο έρημικό σπιτάκι.

Μά... τί συνέβη; τράυλισα.

— Άπλούστατα, αυτό τό φοριχ-τό σας ρούφηξε σχεδόν όλο τό αί-μα!... Τό βράδυ κρεμασμένο άνα-ποδα στο ταβάνι, όταν μπήκα έ-δώ, Χάνασε με την ησυχία του. Τό ξεπάστρωσα τότε με μία μπαστούν-νιά...

Κι' ο έπιστάτης μούδειξε στο πάτωμα μία πελώρια νυχτερίδα του είδους των «δωμπερ», που πίνουν τό αίμα ανθρώπων και ζώων! Κατάλα-βα τότε ότι τό χέρι που νόμισα πως είχα δη τη νύχτα, δεν ήταν παρά ή σκιά αυτού του ζώου, που σχημα-τιζόταν στον τοίχο απ' τό φως της σελήνης.

Είχε έξηγηθί πιά τό μυστήριο του «ματωμένου χεριού». Κι' όμως...πρωτόμια να μην ξαναπατήσω ποτέ τό πόδι μου στο σπιτάκι του δόν Μιγκουέλ!

Θεραπεία σμηγματόρροιας

Είπαμε στο προηγούμενο φύλλο για την γενική θεραπεία της σμηγματόρροιας και μερικά για την το-πική που μπορείτε να κάνετε. Άκόμα μπορείτε να κάμετε και οι ίδιες μασάζ στο πρόσωπό σας. Άφού τό πλύνετε καλά, με τό δέκτη και τό άντίχειρα τοιμπατε βάθει τό δέρμα, για να βγί τό σμήγμα. Έξακολουθείτε την μάλαξη πίο πολύ γύρω στη μύτη, τό πηγούνι και τό μέτωπο. Μετά η μάλαξη γί-νεται πίο άπαλά. Άφού τελειώσετε, άλείφετε τό πρό-σωπό σας με τον αϊθέρα και τό οινόπνευμα ή με καμ-φορούχο οινόπνευμα για να διαλυθούν οι λιπαρές ού-σιες. Τό μασάζ μπορεί να γίνει και με διάφορα μη-χανικά μέσα και με ειδικές πέννες.

Πολλοί μεταχειρίζονται τα άτμόλουτρα για τη θε-ραπεία της σμηγματόρροιας. Η θεραπεία αυτή έχει έγκαταλειφθί από τα σπουδαιότερα έπιστημονικά ια-τρικά αισθητικής. Τα άτμόλουτρα καθαρίζουν τό δερ-μα και άφαιρούν τό λίπος, με προκαλούν με τον και-ρό μόνιμη διείρυνση των πόρων, κατά τρόπο πολύ άν-τιστητικό, που άπογοητεύει τους άρρωστούς. Άντί των άτμόλουτρων, πολύ πίο χρήσιμη είναι ο ψεκασμός με διάφορες άντισηπτικές ούσιες που καθαρίζουν τό δέρμα. Οι ψεκασμοί διαλύουν τό λίπη χωρίς να διευ-ρύνουν τους πόρους, μαλακώνουν τα μπιμπίκια και διευκολύνουν την έξαγωγή τους. Τα μπιμπίκια βγαί-νουν και άν τα μαλακώσουμε πρώτα με διάφορες ειδι-κές λασιόν ή κρέμες για λίγη ώρα, και μετά τα βγά-λωμε με ειδικό εργαλείο.

Καλή αλοιφή για να μαλακώσουν τα μπιμπίκια έί-νε ή έξης:

Δερμόφις 50 γραμ.
Σαλικυλικό όξύ 2 »

Μετά την άφαίρεση των μπιμπικιών άπολυμαίνω-με τό δέρμα με καμφορούχο οινόπνευμα, ή με ειδικές στυ-πτικές λασιόν που κλείνουν τους πόρους που άδειά-σαμε.

Οι καλλυντικές κρέμες είναι πολύ βλαβερές, γιατί κλείνουν τους πόρους και προκαλούν φλεγμονή των σμηγματόγόνων αδένων. Έχουμε διάφορα μηχανικά μέ-σα για να ιατρεύωμε την σμηγματόρροια. Αυτά όμως πρέπει να τα εφαρμόζουν ειδικοί γιατροί ή άρισμένα ειδικευμένα πρόσωπα, μά κι' αυτά πάντα υπό την άγρυ-πνη παρακολούθησι και επίβλεψη πίο ειδικού γιατρού. Η καλή και προσεκτική αισθητική θεραπεία, σε πολ-λές δερματοπάθειες, κάνει σημερα θαύματα, ενώ μία άσχημη και κακή θεραπεία μπορεί να προκαλέσει άνε-παύστως ζημιές.

Τα γαλακτικά και ρεω-ματικά με τό ηλεκτρό-δια δουτηγμένα σε διάφορες ρυθίες, που ελαχυνών στο δέρμα, συντελούν στο να υποχωρήσει η σμηγματόρ-ροια και να καθορίσει τό δέρμα. Για ηλεκτρόδια μετα-χειριζόμεθα διάφορες μάσκες που εφαρμόζονται σε ο-λόκληρο τό πρόσωπο. Κάτω από τό μάσκα άπλώνωμε γάδες με κατάλληλα φάρμακα.

Γενικά τα γαλακτικά ρεύματα συντελούν έξαιρετικά στον καθαρισμό του δερματος από τό λίπος, τό στέ-γνωμα αυτού και την ανανέωση των κυττάρων του. Τό δέρμα παρουσιάζει τότε ωραίο χρώμα, ζωντανό και όρεσκο.

Οι μάσκες στην άρχή γίνονται σε συχνά διαστήματα, κι' άργότερα σε άραιά, για να έχωμε μόνιμα άποτελέ-σματα και να άποφύγωμε τίς ύποτροπές. Πρωτό χρη-σιμοποιήσαμε τα γαλακτικά ρεύματα πρέπει να καθο-ρίσει τό δέρμα από τό λίπος με τοπική θεραπεία και με μασάζ, για να εδωίσωμε τό σμήγμα από τους σμηγματόγόνους πόρους.

Αι άκτινές Χ καλώς εφαρμόζόμενες, δίνουν εύνοικά άποτελέσματα στην θεραπεία της σμηγματόρ-ροιας. Επίσης οι υπεριώδεις άκτινές και τό υπέρ-υχνα ρεύματα.

Τό στερεό άνθρακικό όξύ μαζί με όσ-τόνη και βεαίφι, τό μεταχειρίζονται πολύ για τη σμηγματόρροια. Χρησιάζετα όμως μεγάλη προσοχή, γιατί έρεθίζει τό δέρμα και προκαλεί άσχημία αυτού, άν παραμείνη περισσότερο ώρα στην επιφάνεια του δερματος.

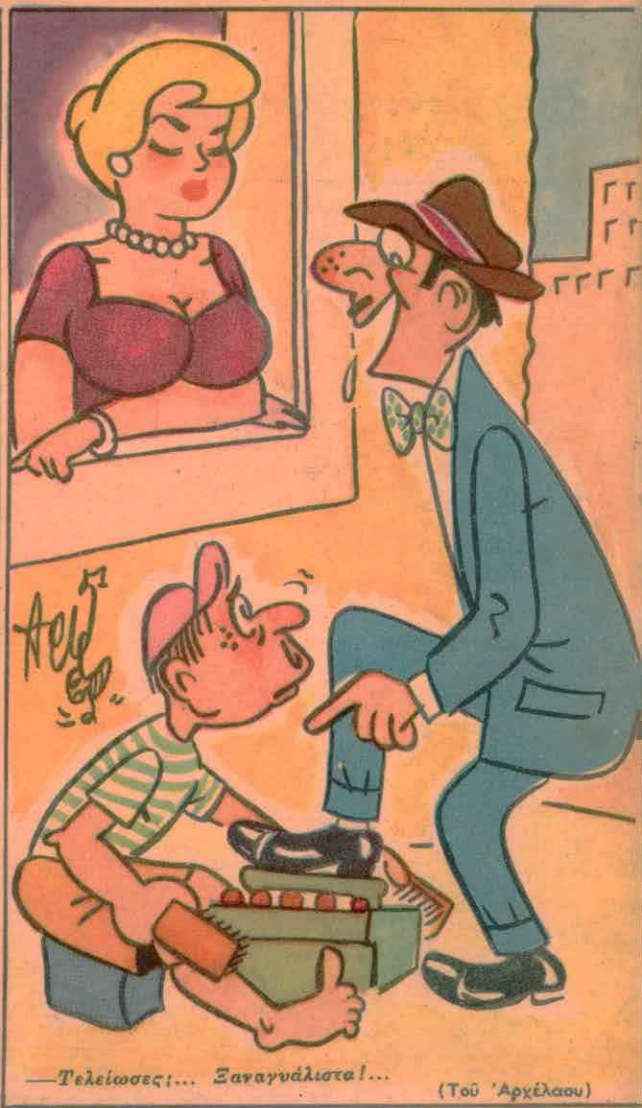
Τελευταία μεταχειρίζονται ένα μηχανήμα που έ-κασφινδονίζετ με πίζα τό άνθρακικό όξύ μαζί με άλλες φαρμακευτικές ούσιες που ενεργούν πολ-ύ εύνοικά στη θεραπεία της σμηγματόρροιας. Προ-καλεί καθαρισμό του δερματος με τό διάφορα άντι-σηπτικά και συσπασί των πόρων, τσώναι των ιστών και ανανέωση της επιδερμίδος.

Την άπολεπιστική σμηγματόρροια, την ιατρεύωμε με τα ίδια μέσα που περιγράψωμε, και ακόμα με διά-φορες φαρμακευτικές ούσιες, πολύ δυνατές, που προ-καλούν άπόπτωσι της κερατίνης στιβάδος και έρεθί-ζουν πάρα πολύ τό δέρμα. Τέτοιες ούσιες είναι πολύ επίκινδυνες και εφαρμόζονται μοναχά από γιατρούς.

ΑΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ — ΔΟΥΚΑ

—Πάλι μπήκες στο κανάτι για νά δροσιστης, Ζαχαρία;

—Τελείωσες;... Σαναγνάλιστα!...

(Τού 'Αρχέλαου)

—“Αχ, πολύ γέλασα μ’ αυτή τη γελοιογραφία... Σε καλό νά μου βγῇ!...

(Τού 'Αρχέλαου)

—Γιὰ στάσου, δὲ περικαλῶ. Τὴ φωνάζεις; Πατάω καὶ πατάω... ἐντὸς στὰ καρδιά!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)